TRITONIC PREMIUM

JUAN GÓMEZ-JURADO

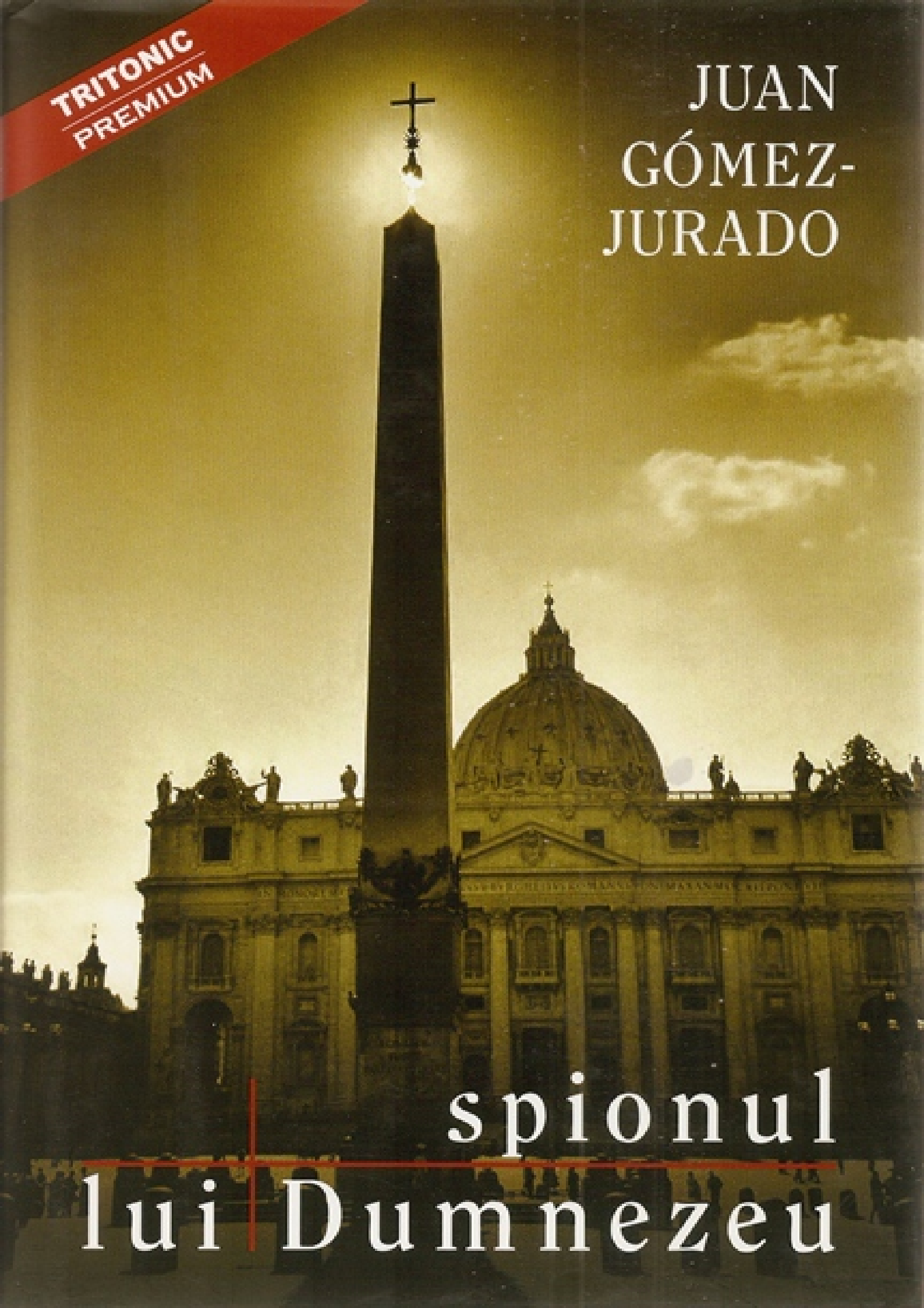

spionul lui Dumnezeu

Cuprins

Prolog
Personajele
PALATUL APOSTOLIC
CÂTEVA DATE OBIECTIVE DESPRE ORAȘUL VATICAN
BISERICA SFÂNTA MARIA DIN TRASPONTINA
INSTITUTUL SFÂNTUL MATEI
BISERICA SFÂNTA MARIA DIN TRASPONTINA
INSTITUTUL SFÂNTUL MATEI
MORGA MUNICIPALĂ
UNITATEA PENTRU STIINTE DE COMPORTAMENT A FBI - CURS ANUAL EXAMEN FINAL DE VICTIMOLOGIE
SEDIUL CENTRAL AL UACV
(ARTICOL EXTRAS DIN ZIARUL MARYLAND GAZETTE, 29 IULIE 1999. PAGINA 7)
SEDIUL CENTRAL AL UACV
FRAGMENTE DIN CORESPONDENȚA DINTRE EDWARD DRESSLER, PSIHIATRU ȘI CARDINALUL FRANCIS SHAW
SEDIUL CENTRAL UACV
Raport referitor la hormonul progesteron sintetic 1.789 (depot - gestagen injectabil)
SEDIUL CENTRAL AL UACV
PAROHIA SFÂNTUL TOMA
APARTAMENTUL FAMILIEI DICANTI
FRAGMENTE DIN CORESPONDENȚA CARDINALULUI FRANCIS SHAW CU DOAMNA EDWINA BLOOM
INSTITUTUL SFÂNTUL MATEI
PALAZZO DEL GOVERNATORATO
BISERICA SFÂNTA MARIA DIN TRASPONTINA
PALAZZO DEL GOVERNATORATO
INSTITUTUL SFÂNTUL MATEI
BISERICA SFÂNTA MARIA DIN TRASPONTINA
MORGA MUNICIPALĂ
UACV - SEDIUL CENTRAL
INSTITUTUL SFÂNTUL MATEI
SEDIUL CENTRAL UACV
SEDIUL CENTRAL UACV
INSTITUTUL SFÂNTUL MATEI
HOTELUL RAPHAEL
DOMUS SANCTA MARTHAE

DOMUS SANCTA MARTHAE
DOMUS SANCTA MARTHAE
DOMUS SANCTA MARTHAE
ACADEMIA FBI
DOMUS SANCTA MARTHAE
DOMUS SANCTA MARTHAE
MORGA MUNICIPALĂ
PIAȚA SFÂNTUL PETRU
SALA DE PRESĂ A VATICANULUI
SEDIUL CENTRAL UACV
SEDIUL CENTRAL UACV
APARTAMENTUL FAMILIEI BASTINA
ÎNTR-UN LOC DIN ROMA
HOTELUL RAPHAEL
HOTEL RAPHAEL
HOTEL RAPHAEL
SEDIUL CENTRAL UACV
INSTITUTUL SFÂNTUL MATEI
APARTAMENTUL FAMILIEI DICANTI
PROFIL PSIHOLOGIC AL ASASINULUI MULTIPLU
APARTAMENTUL FAMILIEI DICANTI
INSTITUTUL SFÂNTUL MATEI
APARTAMENTUL FAMILIEI DICANTI
APARTAMENTUL FAMILIEI DICANTI
(TELETEXT REUTERS, 10 APRILIE 2005. 08:12 GMT)
SACRISTIA VATICANULUI
PIAȚA SFÂNTUL PETRU
SACRISTIA DIN VATICAN
EXTERIORUL PALATULUI SFÂNTUL OFICIU
SACRISTIA VATICANULUI
Epilog
Mulțumiri

spionul lui Dumnezeu

Aproape toate personajele cărţii au fost inspirate de persoane reale.

Acest roman este de ficţiune, dar foarte aproape de realitate în ce priveşte modul de funcţionare intern al Vaticanului şi al Institutului Sfîntul Matei, un loc real (deşi avînd alt nume) a cărui simplă existenţă provoacă groază şi despre care nu se ştie nimic în Spania.

Totuşi, lucrul cel mai alarmant din aceast roman nu sunt întîmplările povestite, ci faptul că ar putea fi adevărate.

Au mai apărut:

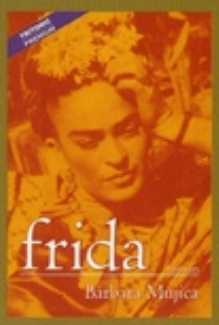

JUAN GÓMEZ-JURADO

SPIONUL LUI DUMNEZEU

Traducere: ALINA SÂRBU
Titlul original: *Espía de Dios*

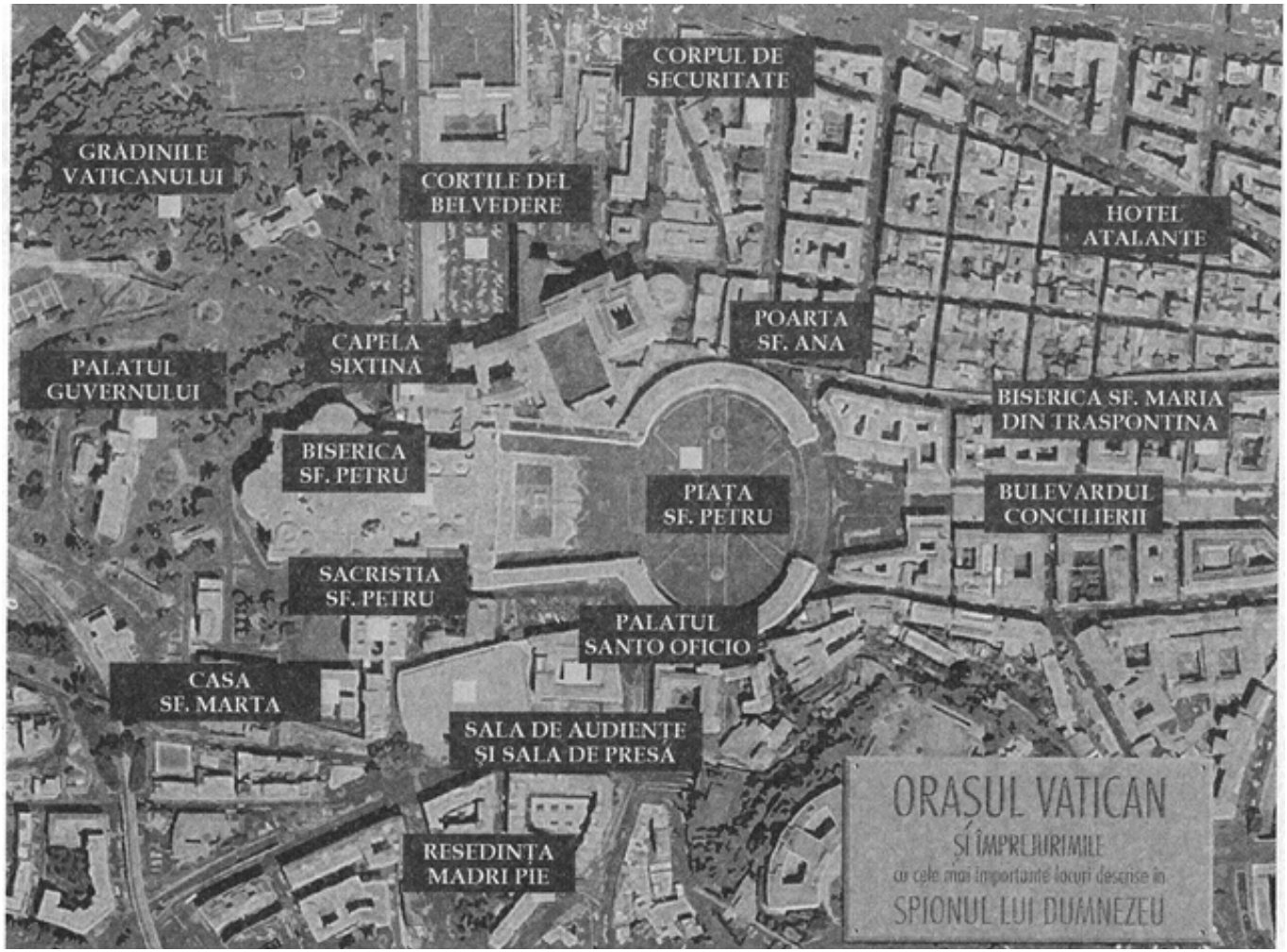
CORPUL DE SECURITATE
GRĂDINILE VATICANULUI
CORTILE DEL BELVEDERE
HOTEL ATALANTE
POARTA SF. ANA
CAPELA SIXTINĂ
PALATUL GUVERNULUI
BISERICA SF. MARIA DIN TRASPONTINA
BISERICA SF. PETRU
PIAȚA SF. PETRU
BULEVARDUL CONCILIERII
SACRISTIA SF. PETRU
PALATUL SANTO OFICIO
CASA SF. MARTA
SALA DE AUDIENȚE ȘI SALA DE PRESĂ
RESEDINȚA MADRI PIE
ORAȘUL VATICAN
ȘI ÎMPREJURIMILE
cu cele mai importante locuri descrise în
SPIONUL LUI DUMNEZEU

Pentru Katu,
lumina vieţii mele

„…et tibi dabo claves regni caelorum”[1]. Matei (16:19)

Prolog

INSTITUTUL SFÂNTUL MATEI
(CENTRUL DE REABILITARE PENTRU PREOŢII CATOLICI CU ANTECEDENTE PRIVIND ABUZURILE SEXUALE)
Silver Spring, Maryland

Iulie 1999

Părintele Selznick se trezi în mijlocul nopţii cu un cuţit de pescuit la gât. Cum a obţinut Karoski un instrument de tăiat este încă şi astăzi un mister. Probabil nopţi interminabile l-a ascuţit pe marginea unei lespezi desprinsă din chilia sa izolată.

Aceea a fost penultima dată când a reuşit să iasă din camera sa minusculă, de trei pe doi, eliberându-se cu o mină de pix de lanţul care îl ţinea legat de perete.

Selznick îl insultase. Pentru asta trebuia să plătească.

— Nu încerca să vorbeşti, Peter.

Mâna sigură şi fină a lui Karoski îi acoperea gura în timp ce cuţitul mângâia barba, care de-abia mijea, a fratelui său de sacerdoţiul sus şi jos, ca o parodie macabră a bărbieritului. Selznick îl privea paralizat de groază, cu ochii deschişi larg, cu degetele încleştate de marginea cearceafului, suportând greutatea celuilalt, aflat peste el.

— Ştii de ce am venit, nu-i aşa, Peter? Clipeşte o dată pentru „da” şi de două ori pentru „nu”.

Selznick de-abia reacţionă când observă cum cuţitul de pescuit s-a oprit din dans. Clipi de două ori.

— Ignoranţa ta este singurul lucru care reuşeşte să mă înfurie mai mult decât lipsa ta de politeţe, Peter. Am venit ca să îţi ascult spovedania.

O scurtă sclipire de uşurare apăru pe faţa lui Selznick.

— Te căieşti pentru că ai abuzat de copii nevinovaţi?

Clipi o dată.

— Te căieşti pentru că ai pătat vocaţia ta de preot?

Clipi o dată.

— Te căieşti pentru că ai revoltat atâtea suflete, dezamăgind Sfânta Noastră Biserică?

Clipi o dată.

— Şi în ultimul rând, dar nu mai puţin important, te căieşti că m-ai întrerupt acum trei săptămâni în timpul terapiei de grup, astfel întârziind considerabil reintegrarea mea socială şi întoarcerea mea în slujba lui Dumnezeu?

Clipi o dată foarte intens.

— Mă bucur să văd că te căieşti. Pentru primele trei păcate, te oblig la o penitenţă de şase Tatăl Nostru şi şase Ave Maria. Pentru ultimul…

Lui Karoski nu i s-a schimbat expresia din ochii-i reci şi gri, dar a ridicat cuţitul şi l-a pus între buzele victimei sale terorizate.

— Oh, Peter, nu îţi dai seama ce plăcere o să îmi facă asta…

Selznick a murit în aproape patruzeci şi cinci de minute şi a fost obligat să o facă în linişte, fără a atrage atenţia supraveghetorilor care se aflau la treizeci de metri distanţă. Karoski s-a întors singur în celula sa şi a închis uşa.

În dimineaţa următoare, speriat, directorul Institutului l-a găsit acolo, plin de sânge uscat. Dar imaginea asta nu a fost singurul lucru care l-a tulburat pe bătrânul preot.

Ceea ce l-a tulburat complet a fost conştiinţa rece, totală, nepăsătoare, cu care Karoski i-a cerut un prosop şi un lighean, pentru că „se murdărise”.

Personajele

Preoţi

ANTHONY FOWLER, agent în Serviciul de Informaţii al Forţelor Aeriene. American.
VIKTOR KAROSKI, preot şi asasin în serie. American.
CANICE CONROY, fost director al Institutului Sfântul Matei. Mort. American.

Înalţi însărcinaţi civili din Vatican

JOAQUÍN BALCELLS, purtător de cuvânt al Vaticanului. Spaniol.
GIANLUIGI VARONE, singurul judecător din Oraşul Vatican. Italian.

Cardinali

EDUARDO GONZÁLEZ SAMALO, camerling. Spaniol.
FRANCIS SHAW, american.
EMILIO ROBAYRA, argentinian.
ENRICO PORTINI, italian.
GERALDO CARDOSO, brazilian.
Alţi 110 cardinali.

Călugări

Fratele FRANCESCO TOMA, carmelit. Paroh al bisericii Sfinta Maria din Traspontina.
Sora HELENA TOBINA, poloneză. Directoarea Casei Sfânta Marta.

Corpo di Vigilanza dello Stato della Citta del Vaticano[2]

CAMILO CIRIN, inspector general.
FABIO DANTE, subinspector.

Poliţia Italiană
(Unitatea de Analiză a Crimelor Violente, UAOV)

PAOLA DICANTI, inspectoare şi doctor în psihiatrie. Responsabilă a Laboratorului de Analiză a Comportamentului (LAC).
CARLO BOI, director general al UACV, şeful Paolei
MAURIZIO PONTIERO, subinspector.
ANGELO BIFFI, sculptor judiciar şi expert în imagine digitală.

Civili

ANDREA OTERO, trimis special pentru ziarul *El Globo*. Spaniolă.

GIUSEPPE BASTINA, mesager pentru *Tevere Express*. Italian.

n.a.: Aproape toate personajele cărţii au fost inspirate de persoane reale. Acest roman este de ficţiune, dar foarte apropiată de realitate în ceea ce priveşte modul intern de funcţionare al Vaticanului şi al Institutului Sfântul Matei, un loc real (deşi având alt nume) a cărui simplă existenţă provoacă groază şi despre care nu se ştie nimic în Spania. Totuşi, lucrul cel mai alarmant din acest roman nu sunt faptele pe care le povesteşte, ci faptul că ar putea fi adevărate.

PALATUL APOSTOLIC

Sâmbătă, 2 aprilie 2005, 21:37

Bărbatul din pat încetă să mai respire. Secretarul său personal, monseniorul Stanislav Dwisicz, care de treizeci şi şase de ore stătea agăţat de mâna dreaptă a muribundului, izbucni în plâns. Medicii de gardă au fost nevoiţi să îl îndepărteze cu violenţă şi au încercat mai mult de o oră să îl reanimeze pe bătrân. Au mers mai departe de limita rezonabilă. În timp ce începeau de fiecare dată procedeul de reanimare, toţi ştiau că trebuie să facă tot posibilul, şi chiar mai mult, pentru a-şi linişti propriile conştiinţe.

Încăperile private ale Suveranului Pontif ar fi surprins pe orice observator dezinformat. Conducătorul în faţa căruia se înclinau cu respect liderii naţiunilor trăia într-un loc de o totală sărăcie. Camera sa era o încăpere austeră mai mult decât poate fi povestit, cu pereţii goi, în afara unui crucifix şi a mobilierului de lemn lăcuit: o masă, un scaun şi un pat umil. Acesta fusese înlocuit în ultimele luni cu un pat de spital. Pe lângă el infirmierii se străduiau să îl reanimeze în timp ce picături mari de transpiraţie cădeau pe cearceafurile de un alb imaculat. Trei călugăriţe poloneze le schimbau de trei ori pe zi.

În sfârşit, doctorul Silvio Renato, medicul personal al Papei, a oprit acest efort inutil. Cu un gest a ordonat celor trei infirmieri să acopere bătrânul chip cu un văl alb. Ceru ca toţi să iasă, rămânând singur lângă Dwisicz. A redactat chiar acolo certificatul de deces. Cauza morţii era mai mult decât evidentă, un accident cardio-vascular, agravat de inflamarea laringelui. A avut îndoieli atunci când trebui să scrie numele bătrânului, deşi, într-un final, alese numele civil, pentru a evita problemele.

După întocmirea şi semnarea documentului, doctorul îl întinse cardinalului Samalo, care tocmai intra în cameră. Cardinalul avea dificila sarcină de a confirma oficial moartea.

— Mulţumesc, doctore. Cu permisiunea dumneavoastră, voi începe.

— Vi-l încredinţez, Eminenţă.

— Nu, doctore. Acum este al lui Dumnezeu.

Samalo se apropie încet de patul mortului. La cei şaizeci şi şase de ani ai săi i-a cerut Domnului de multe ori să nu trăiască acest moment. Era un om liniştit şi lent dar ştia ce

înseamnă această sarcină grea şi multiplele responsabilităţi şi sarcini care acum cădeau pe umerii lui.

Privi cadavrul. Acel bărbat ajunsese la optzeci şi patru de ani învingând o împuşcătură, o tumoare la colon şi o apendicită complicată. Dar boala Parkinson l-a slăbit zi de zi în aşa fel încât inima sa, într-un final, nu a mai rezistat.

De la fereastra celui de-al treilea etaj al palatului, cardinalul putea să vadă cum aproape două sute de mii de persoane aglomerau piaţa Sfântul Petru. Terasele de pe acoperişurile caselor din jur erau pline de antene şi camere de televiziune. „În puţin timp vor fi şi mai mulţi, gândi Samalo. Cei care vor veni deasupra. Oamenii îl adorau, admirau sacrificiul lui şi voinţa sa de fier. Va fi o lovitură grea, deşi toţi se aşteptau la asta încă din ianuarie… şi nu puţini erau cei care o doreau. Şi apoi mai este şi cealaltă chestiune."

Se auzi zgomot la uşă iar cel care se ocupa de securitatea Vaticanului, Camilo Cirin, intră înaintea celor trei cardinali care aveau sarcina să certifice moartea. Pe chipurile lor se observau îngrijorarea şi nesomnul. Cei trei se apropiară de pat. Niciunul dintre ei nu şi-a ferit privirea.

— Să începem, spuse Samalo.

Dwisicz se apropie de el cu o valijoară deschisă. Şambelanul ridică vălul alb care acoperea chipul defunctului şi deschise o fiolă care conţinea uleiurile sfinte. Începu ritualul milenar în latină:

— *Si vives, ego te absolvo a peccatis tuis, in nomine Patris et Filii e Spiritus Sancti, amen.*[3]

Samalo făcu semnul crucii pe fruntea defunctului şi adăugă:

— *Per instam sanctam Unionem, indulgeat tibi Dominus ad quidquid… Amen.*[4]

Cu un gest solemn, invocă binecuvântarea apostolică:

— Prin puterea ce a fost investită în mine de către Sfântul Scaun, eu îţi acord iertare deplină şi ştergerea tuturor păcatelor… şi te binecuvântez. În numele Tatălui, al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Luă un ciocănel de argint din valijoara pe care i-o ţinea întinsă episcopul. Lovi uşor de trei ori fruntea mortului cu el, spunând după fiecare atingere:

— Karol Wojtyla, eşti mort?

Niciun răspuns. Şambelanul îi privi pe cei trei cardinali care se aflau lângă pat, care consimţiră.

— Cu adevărat, Papa este mort.

Cu mâna dreaptă, Samalo îi luă defunctului inelul de pescar, simbolul autorităţii sale în lume. Cu mâna dreaptă

reveni pentru a acoperi chipul lui Ioan Paul II cu vălul. Respiră adânc şi îşi privi cei trei colegi.

— Avem multă treabă.

CÂTEVA DATE OBIECTIVE DESPRE ORAŞUL VATICAN

(extrase din CIA World Factbooks)

Suprafaţa: 0,44 kilometri pătraţi (cea mai mică ţară din lume).
Graniţe: 3.2 km (cu Italia).
Punctul cel mai jos: Piaţa Sfântul Petru, 19 metri sub nivelul mării.
Punctul cel mai înalt: Grădinile Vaticanului, 75 de metri peste nivelul mării.
Temperatura: Ierni moderate şi ploioase începând cu septembrie până la jumătatea lui mai, veri călduroase şi uscate din mai până în septembrie.
Utilizarea terenului: 100% arii urbane. Terenuri cultivate: 0%.
Resurse naturale: niciuna.
Populaţie: 911 cetăţeni cu paşaport, 3.000 de lucrători pe timpul zilei.
Sistemul de guvernare: Ecleziastic, monarhie absolută.
Rata natalităţii: 0%. Nicio naştere în toată istoria sa.
Economia: Bazată pe pomeni şi vânzarea timbrelor poştale, vederilor şi imaginilor religioase, gestionarea băncilor şi a finanţelor sale.
Comunicaţii: 2.200 linii telefonice, 7 posturi de radio, 1 canal de televiziune.
Venituri anuale: 242 milioane de dolari.
Cheltuieli anuale: 272 milioane de dolari.
Sistemul legal: Bazat pe Codul de Drept Canonic. Deşi nu se mai aplică practic din anul 1868, încă este valabilă pedeapsa cu moartea.
Consideraţii speciale: Sfântul Părinte are o mare influenţă în vieţile a mai mult de 1.086.000.000 de credincioşi.

BISERICA SFÂNTA MARIA DIN TRASPONTINA

Via della Conciliazione, 14

Marţi, 5 aprilie 2005, 10:41

Inspectoarea Dicanti întredeschise ochii atunci când intră, încercând să se adapteze la întunecimea locului. A pierdut aproape o jumătate de oră ca să ajungă la locul faptei. Dacă Roma este întotdeauna un haos în trafic, de la moartea Sfântului Părinte se transformase într-un infern. Mii de persoane ajungeau în fiecare zi în capitala creştinătăţii pentru a-şi lua adio de la cadavrul expus în Bazilica Sfântul Petru. Acel Papă murise având faima unui sfânt şi deja circulau pe stradă voluntari care adunau semnături pentru a fi canonizat. În fiecare oră, 180.000 de persoane treceau prin faţa corpului. „Un succes pentru medicina legală", ironiză Paola pentru ea însăşi.

Mama ei o avertizase, înainte de a ieşi din apartamentul în care locuiau împreună pe Via de la Crocce.

— Nu o lua pe Cavour, pentru că vei întârzia mult. Urcă până la Regina Margareta şi coboară pe Rienzo, spuse amestecând terciul pe care îl pregătea, ca în fiecare dimineaţă de treizeci şi trei de ani.

Bineînţeles, ea a luat-o pe Cavour şi a întârziat mult.

Încă mai simţea gustul terciului în gură, gustul dimineţilor sale. Timp de un an, cât a studiat în sediul FBI din Quantico, Virginia, dusese dorul acestei senzaţii într-un mod aproape bolnăvicios. Ajunsese să îi ceară mamei sale să îi trimită o oală, pe care o încălzea la cuptorul cu microunde din sala de odihnă din Unitatea de Studiu a Comportamentului. Nu avea acelaşi gust, dar a ajutat-o să stea aşa departe de casă pe durata acelui an atât de greu şi totuşi atât de fructuos. Paola crescuse la doi paşi de Via Condoti, una din străzile cele mai exclusiviste din lume şi, totuşi, familia ei era săracă. Nu a ştiut ce înseamnă asta până când nu a ajuns în Statele Unite, o ţară care are propria ei măsură pentru tot. S-a bucurat enorm să se întoarcă în oraşul pe care îl urâse atâta în copilărie.

În 1995, s-a creat în Italia o Unitate pentru Analiza Crimelor Violente, specializată în asasinatele în serie. Pare incredibil că a cincea ţară din lume pe lista cu cei mai mulţi psihopaţi nu a avut o unitate pentru combaterea lor până la o dată atât de recentă. În cadrul UACV exista un departament special numit Laboratorul pentru Analiza Comportamentului,

fondat de Giovanni Balta, profesorul şi mentorul lui Dicanti. Din păcate, Balta a murit la începutul anului 2004 într-un tragic accident de maşină, şi *dottora* Dicanti a ajuns să fie *ispettora* Dicanti, pentru LAC din Roma. Pregătirea sa la FBI şi excelentele rapoarte ale lui Balta au fost garanţia ei. De la moartea supervizorului său, personalul LAC era destul de redus: ea însăşi. Dar, ca şi departament integrat în UACV, se baza pe sprijinul tehnic al uneia dintre unităţile judiciare cele mai avansate din Europa.

Totuşi, până în acest moment, totul fusese un eşec. În Italia erau liberi 30 de asasini în serie, fără a fi identificaţi. Dintre care, nouă erau cazuri „calde”. Nu apăruseră noi cadavre de când ea era responsabila LAC iar absenţa probelor judiciare creştea presiunea pe Dicanti, având în vedere că profilele psihologice deveneau câteodată singurul lucru care putea să conducă la suspect. „Castele de nisip”, le numea doctorul Boi, un doctor în matematică şi fizică nucleară, care îşi petrecea mai mult timp la telefon decât în laborator. Din păcate, Boi era directorul general al UACV şi şeful direct al Paolei şi, de fiecare dată când se întâlneau pe culoar, îi arunca o privire ironică. „Frumoasa mea romancieră” era porecla pe care o folosea când erau singuri în biroul său, făcând aluzie în glumă la teribila imaginaţie pe care Dicanti o irosea când construia profilele. Dicanti dorea ca munca sa să înceapă să dea roade pentru a-i da peste nas acestui nesimţit. Făcuse greşeala să se încurce cu el într-o noapte de slăbiciune. Multe ore muncite până târziu, cu garda jos, un gol nedefinit în inimă… şi regretele obişnuite de dimineaţă. Mai ales ţinând cont de faptul că Boi era căsătorit şi o dubla ca vârstă. El fusese un cavaler şi nu aprofundase subiectul (şi a avut grijă să păstreze distanţa), dar, cu câte o frază pe cât de misogină pe atât de încântătoare, nici nu îi permitea Paolei să uite vreodată cele întâmplate. Doamne, cât îl ura.

Şi, în sfârşit, de la promovarea sa, avea un caz real de care se va ocupa de la început, nu bazându-se pe nişte probe de mântuială luate de nişte agenţi nepricepuţi. Au sunat-o în timp ce lua micul dejun şi se duse în camera ei pentru a se schimba. Îşi prinse părul negru şi lung într-un coc strâns, aruncă fusta pantalon şi jerseul cu care voia să meargă la birou şi se schimbă într-un elegant costum, tot negru. Era intrigată: acel telefon nu i-a furnizat niciun detaliu, doar că avusese loc o crimă care era de competenţa ei şi era chemată la biserica Sfânta Maria din Traspontina „de urgenţă”.

Şi iat-o acolo, la uşa bisericii. În spatele Paolei, un puhoi de oameni se îmbulzea în cei aproape cinci kilometri de coadă care ajungea până aproape de podul Vittorio Emanuele

II. Contemplă scena cu îngrijorare. Acei oameni petrecuseră toată noaptea acolo, dar cei care putuseră să vadă ceva erau deja foarte departe. Câţiva pelerini priveau din mers discreta pereche de *carabinieri* care interzicea intrarea în biserică a vreunui grup ocazional de credincioşi. Cu multă diplomaţie, asigurau că acea clădire era în lucru.

Paola trase adânc aer în piept şi trecu pragul bisericii aflate în penumbră. Exista un singur naos, cu cinci capele de fiecare parte. În aer plutea un miros de tămâie oxidată, veche. Toate luminile erau stinse, cu siguranţă pentru că aşa erau atunci când s-a descoperit cadavrul. Una din regulile lui Boi era: „Să vedem ce a văzut el”.

Privi în jur, cu ochii întredeschişi. Două persoane vorbeau cu glas scăzut în capătul bisericii, cu spatele la ea. Chiar lângă agheasmatar, un călugăr carmelit, care spunea rugăciunile numărând mătăniile, îşi dădu seama de atenţia cu care analiza scena.

— Este foarte frumoasă, nu-i aşa, *signorina*? Datează din 1566. A fost construită de Peruzii, iar capelele sale…

Dicanti l-a întrerupt cu un surâs ferm.

— Din păcate, părinte, nu mă interesează deloc arta în acest moment. Sunt inspectoarea Paola Dicanti. Dumneavoastră sunteţi parohul?

— Exact, *ispettora.* Tot eu am fost cel care am descoperit cadavrul. Asta sigur vă va interesa mai mult. Binecuvântat să fie Dumnezeu, în zile ca acestea… A plecat un sfânt şi ne-au rămas doar demoni!

Era un bărbat cu un aspect îmbătrânit, cu ochelari ce aveau lentile groase, îmbrăcat cu veşmintele maro ale călugărilor carmeliţi. Un scapular[5] larg era înnodat în jurul taliei şi o barbă grizonată şi deasă îi acoperea faţa. Se tot învârtea în jurul agheasmatarului, un pic încovoiat, şchiopătând uşor. Mâinile mângâiau mătăniile cu un tremurat periodic şi incontrolabil.

— Liniştiţi-vă, părinte. Cum vă numiţi?

— Francesco Torna, *ispettora.*

— Bine, părinte, povestiţi-mi cu propriile cuvinte cum s-a petrecut totul. Ştiu că probabil aţi mai povestit asta de şase sau şapte ori, însă este necesar, credeţi-mă.

Călugărul suspină.

— Nu e mare lucru de povestit. Pe lângă faptul că sunt paroh, eu mă mai ocup şi de curăţenia bisericii. Locuiesc într-o chilie mică de lângă sacristie[6]. M-am trezit, ca în fiecare dimineaţă, la şase dimineaţa. M-am spălat pe faţă şi mi-am pus veşmintele. Am trecut prin sacristie, am ajuns în biserică

printr-o uşă ascunsă din capătul altarului mare şi m-am îndreptat spre capela Stăpâna Noastră din Carmen, acolo unde îmi fac rugăciunile în fiecare zi. Mi-au atras atenţia nişte lumânări aprinse din faţa capelei Sfântul Toma pentru că, înainte de a mă duce eu la culcare, nu era niciuna aprinsă şi atunci l-am văzut. Am alergat în sacristie, mort de frică, pentru că asasinul putea să fie încă în biserică, şi am sunat la 113.

— Nu v-aţi atins de locul faptei?

— Nu, *ispettora.* Nimic. Eram foarte speriat, să mă ierte Dumnezeu.

— Şi nici nu aţi încercat să ajutaţi victima?

— *Ispettora…,* era evident că nu mai avea nevoie de niciun ajutor pământesc.

Cineva se apropia de ei în holul central al bisericii. Era subinspectorul Maurizio Pontiero, din cadrul UACV.

— Dicanti, grăbeşte-te, vor aprinde luminile.

— O secundă. Poftiţi, părinte! Aici aveţi cartea mea de vizită. Numărul meu de mobil se află jos. Sunaţi-mă oricând dacă vă amintiţi şi altceva.

— Aşa voi face, *ispettora.* Poftiţi un cadou.

Călugărul carmelit i-a întins o iconiţă în culori vii.

— Sfânta Maria din Carmen. Purtaţi-o mereu la dumneavoastră. Vă va arăta drumul în aceste timpuri tulburi.

— Mulţumesc, părinte, spuse Dicanti, păstrând, indiferentă, darul.

Inspectoarea îl urmă pe Pontiero prin biserică, până la a treia capelă de pe stânga, împrejmuită de banda roşie tipică a UACV.

— Ai întârziat, îi reproşă subinspectorul.

— Traficul a fost groaznic. E un adevărat circ afară.

— Trebuia să o iei pe Rienzo.

Deşi, conform gradelor poliţieneşti italiene, Dicanti era un rang mai sus decât Pontiero, acesta era responsabilul pentru Investigaţiile la Faţa Locului din cadrul UACV, drept urmare orice investigator din laborator îi era subordonat pe teren, inclusiv cineva ca Paola, care era şefa departamentului. Pontiero era un bărbat la cincizeci şi unu de ani, foarte slab şi prost dispus. Chipul său stafidit era în permanenţă încruntat. Paola ştia că subinspectorul o adora, deşi se abţinea mult să o arate.

Paola vru să treacă peste bandă, dar Pontiero o apucă de braţ.

— Aşteaptă un moment, Paola. Nimic din ce ai văzut până acum nu te-a pregătit pentru asta. Este absolut înfiorător, te asigur.

Vocea îi tremura.

— Cred că voi şti cum să mă controlez, Pontiero. Dar, oricum, mulţumesc.

Intră în capelă. Înăuntru se afla un expert de la UACV care fotografia locul. În capătul capelei, era un altar mic decupat în perete, cu un tablou despre Sfântul Toma, în momentul în care acesta îşi introducea degetele în rănile lui Iisus.

Dedesubt se afla cadavrul.

— *Santa Madonna.*

— Te-am avertizat, Dicanti.

Era un spectacol dantesc. Mortul era sprijinit de altar. Îi smulseseră ochii, în locul lor rămânând două răni oribile şi negricioase. De gură, care era deschisă într-o grimasă cumplită şi grotescă, atârna un obiect cafeniu. În lumina fulgerătoare a blitz-ului, Dicanti descoperi cel mai îngrozitor lucru. Mâinile îi fuseseră tăiate şi se aflau una lângă alta lângă corp, spălate de sânge, învelite într-o pânză albă. Una din mâini încă mai avea un inel gros.

Mortul era îmbrăcat cu o haină neagră, lungă până în pământ, cu margini roşii, proprie cardinalilor.

Paola deschise bine ochii.

— Pontiero, spune-mi că nu este un cardinal.

— Nu ştim, Dicanti. Încă investigăm, deşi nu a rămas mare lucru din faţa lui. Te aşteptam ca să vezi locul aşa cum l-a văzut asasinul.

— Unde se află restul de echipă pentru Cercetarea la Faţa Locului?

Echipa de Cercetare reprezenta cea mai mare parte din UACV. Toţi erau experţi legişti, specializaţi în prelevarea urmelor, a amprentelor, a părului şi a oricărui alt lucru pe care un criminal ar fi putut să îl lase în urma lui. Funcţionau conform ideii că la fiecare crimă are loc un schimb: asasinul ia ceva şi lasă ceva.

— Sunt pe drum. Au rămas blocaţi cu furgoneta pe Cavour.

— Ar fi trebuit să o ia pe Rienzo, interveni expertul.

— Nimeni nu v-a cerut părerea, spuse Dicanti.

Expertul ieşi din sală, bolborosind lucruri puţin plăcute la adresa inspectoarei.

— Trebuie să începi să îţi controlezi caracterul ăsta al tău, Paola.

— Dumnezeule, Pontiero, de ce nu m-ai chemat mai devreme? spuse Dicanti ignorând recomandarea subinspectorului. Asta este un caz foarte grav. Cel care a făcut asta este rău dus cu capul.

— Asta este analiza dumneavoastră profesională, *dottora?*

Carlo Boi intră în capelă şi îi aruncă una din privirile sale perfide. Îi plăceau intrările acestea surprinzătoare. Paola şi-a dat seama că el era una dintre cele două persoane care discutau cu spatele lângă agheasmatar atunci când a intrat în biserică şi se blama că s-a lăsat luată prin surprindere. Celălalt se afla lângă director dar nu spuse nimic şi nici nu s-a apropiat de capelă.

— Nu, domnule director Boi. Analiza mea profesională o veţi avea pe birou atunci când va fi gata. Până atunci vă informez că cel care a comis această crimă este un om foarte bolnav.

Boi vru să spună ceva, dar în acel moment se aprinseră toate luminile din biserică. Şi toţi observară ceva ce iniţial au trecut cu vederea: pe jos, aproape de defunct, era scris, cu litere nu foarte mari:

EGO TE ABSOLVO[171].

— Pare a fi sânge, spuse Pontiero, exprimând ceea ce gândeau toţi.

Sună un telefon mobil în acordurile unui *Aleluia* de Haendel.

Toţi l-au privit pe însoţitorul lui Boi, care a scos foarte serios mobilul din haină şi a răspuns. Nu a zis aproape nimic în afară de câteva *aha* şi *mmm.*

Când a închis, l-a privit pe Boi şi a înclinat capul în semn afirmativ.

— Înseamnă că este exact lucrul de care ne temeam, spuse directorul UACV. *Ispettora* Dicanti, *vice ispettore* Pontiero, nu mai este nevoie să vă spun că acest caz este unul foarte delicat. Ceea ce vedeţi aici este cardinalul argentinian Emilio Robayra. Dacă asasinarea unui cardinal în Roma este în sine o tragedie de nedescris, cu atât mai mult în această conjunctură. Victima este una dintre cele o sută cincisprezece persoane care în câteva zile vor participa la un conclav pentru a alege noul Papă. Prin urmare, situaţia este foarte delicată. În niciun caz, această crimă nu trebuie să ajungă la urechile presei. Imaginaţi-vă titlurile: „Asasin în serie terorizează alegerea Papei”. Nici nu vreau să mă gândesc…

— O clipă, domnule director. Aţi spus asasin în serie? E ceva ce noi nu ştim?

Boi tuşi, apoi privi spre acel personaj misterios care venise cu el.

— Paola Dicanti, Maurizio Pontiero, permiteţi-mi să vi-l prezint pe Camilo Cirin, inspector general al *Corpo di Vigilanza* al Statului Vatican.

Acesta consimţi şi făcu un pas înainte. Vorbi apoi greu ca şi cum detesta să pronunţe cuvintele.

— Credem că aceasta este cea de-a doua victimă.

INSTITUTUL SFÂNTUL MATEI

Silver Spring, Maryland

August 1994

— Intraţi, părinte Karoski, intraţi. Vă rog să vă dezbrăcaţi în spatele acestui paravan, dacă sunteţi aşa de amabil.

Preotul începu să îşi dea jos veşmintele. Vocea expertului se auzea de cealaltă parte.

— Nu trebuie să vă îngrijoraţi din cauza testului, părinte! Este unul absolut obişnuit, nu-i aşa? Absolut obişnuit, ha ha ha! Probabil că i-aţi auzit pe alţi interni vorbind despre el, dar nu este dracul aşa de negru, cum zicea bunica mea. De când sunteţi la noi?

— De două săptămâni.

— Destul timp pentru a face testul, chiar aşa… Aţi auzit de jocul de tenis?

— Nu îmi place tenisul. Pot să ies?

— Nu, părinte, puneţi-vă întâi cămaşa verde, doar nu vreţi să vă fie frig?

Karoski ieşi de după paravan îmbrăcat în cămaşa verde.

— Mergeţi până la pat şi urcaţi-vă în el… Aşa… Aşteptaţi să vă potrivesc spătarul. Trebuie să vedeţi bine imaginea la televizor. Vedeţi bine?

— Foarte bine.

— Grozav! Aşteptaţi, trebuie să fac nişte reglaje instrumentelor de măsura şi începem imediat. Bineînţeles, acesta este un televizor excelent, corect? Are treizeci şi trei de ţoli; dacă aş avea eu unul la fel acasă sunt convins că nevastă-mea m-ar respecta mai mult, ce ziceţi? Ha, ha, ha!

— Nu sunt sigur.

— Ei, sigur că nu, părinte, sigur că nu. Cotoroanţa aia nu l-ar respecta nici pe însuşi Hristos dacă ar ieşi dintr-o cutie de Golden Grahams[8] şi i-ar da un şut în curul ei gras, ha, ha, ha!

— Nu ar trebui să iei numele lui Dumnezeu în deşert, fiule!

— Aveţi dreptate, părinte! Bine, ăsta e gata. Nu v-au mai făcut nicio pletismografie a penisului până acum, nu-i aşa?

— Nu.

— Sigur că nu, ce prostie, ha, ha, ha, ha! V-au explicat în ce constă testul?

— În linii mari.

— Bine, acum eu îmi voi băga mâinile sub cămaşa dumneavoastră şi voi fixa aceşti doi electrozi de penisul

dumneavoastră, da? Ei ne vor ajuta să măsurăm nivelul de reacţie sexuală vis a vis de anumiţi stimuli. Bine, acum încep să îi fixez. Gata.

— Aveţi mâinile reci.

— Da, aici e răcoare, ha, ha, ha, ha! Staţi comod?

— Sunt bine.

— Atunci să începem.

Imaginile se derulau pe ecran. Turnul Eiffel. O dimineaţă. Zăpadă pe munţi. O îngheţată de ciocolată. Un coit heterosexual. O pădure. Pomi. O felaţie heterosexuală. Lalele în Olanda. Un coit homosexual. Las Meninas de Velasquez. Apus de soare în Kilimanjaro. O felaţie homosexuală. Zăpadă pe acoperişurile caselor dintr-un sat din Elveţia. O felaţie pedofilă. Copilul priveşte direct în aparat în timp ce suge penisul adultului. Se citeşte tristeţea în ochii lui.

Karoski se ridică. E turbat de furie.

— Părinte, nu puteţi să vă ridicaţi, nu am terminat!

Preotul îl apucă de gât, îl loveşte pe psiholog de mai multe ori cu capul de panoul de instrumente, iar sângele îmbibă butoanele, halatul alb al expertului, cămaşa verde a lui Karoski şi întreaga lume.

— Niciodată în viaţa ta nu vei mai comite fapte necurate, nu-i aşa? Nu-i aşa, căcat împuţit, nu-i aşa?

BISERICA SFÂNTA MARIA DIN TRASPONTINA

Via della Conciliazione, 14

Marţi, 5 aprilie 2005, 11:59

Liniştea care urmă cuvintelor lui Cirin s-a adâncit datorită clopotelor care anunţau rugăciunea Angelus[9] din apropiata piaţă Sfântul Petru.

— A doua victimă? Au făcut bucăţi un alt cardinal iar noi aflăm de-abia acum? Faţa lui Pontiero exprima clar părerea pe care o avea faţă de această situaţie.

Cirin, impasibil, îi privi fix. Era, fără îndoială, un om neobişnuit. Statura medie, ochii căprui, vârsta nedefinită, îmbrăcăminte discretă, haină gri. Niciuna dintre trăsăturile lui nu ieşea în evidenţă şi asta era extraordinar: era paradigma normalităţii. Vorbea foarte puţin, ca şi cum în felul acesta dorea să se ascundă într-un plan secund. Dar asta nu îi păcălea pe cei prezenţi: toţi auziseră de Camilo Cirin, unul dintre oamenii cei mai puternici de la Vatican. Era şeful celui mai mic corp de poliţie din lume: *Vigilanza Vaticana.* O unitate de patruzeci şi opt de agenţi (oficiali), mai puţini decât jumătate din garda elveţiană, dar infinit mai puternici. Nimic nu se mişca în mica lui ţară fără ca Cirin să ştie. În 1997, un om a încercat să îi umbrească autoritatea: comandantul recent ales al gărzii elveţiene Alois Siltermann. După două zile de la numirea sa, Siltermann, soţia sa şi un caporal, cu o reputaţie ireproşabilă, au fost găsiţi morţi. Îi împuşcaseră.[10] Vina i-a fost atribuită caporalului, care probabil înnebunise, îi omorâse pe cei doi soţi, apoi îşi pusese „arma din dotare” în gură şi apăsase pe trăgaci. Explicaţia ar fi fost plauzibilă dacă nu ar fi fost la mijloc două detalii: caporalii gărzii elveţiene nu erau înarmaţi iar caporalul în cauză avea dinţii din faţă distruşi. Totul ducea la concluzia că îi băgaseră pistolul în gură în mod brutal.

Lui Dicanti îi povestise această întâmplare un coleg de la Inspectorat.[11] Aflând ce s-a întâmplat, el şi colegii săi s-au dus să-şi ofere tot sprijinul membrilor din *Vigilanza,* dar nici nu au ajuns la locul faptei că au şi fost invitaţi cordial să se întoarcă la Inspectorat apoi uşa a fost închisă din interior, fără ca măcar să li se mulţumească. Sumbra poveste a lui Cirin se auzea în toate unităţile din Roma, iar UACV nu era o excepţie.

Şi iată-i pe cei trei, în afara capelei, stupefiaţi de spusele lui Cirin.

— Cu tot respectul, *ispettore generale,* cred că, dacă dumneavoastră ştiaţi că un asasin capabil să comită o astfel de crimă, se plimba liber prin Roma, datoria dumneavoastră ar fi fost să anunţaţi UACV-ul, spuse Dicanti.

— Exact, şi este ceea ce a şi făcut distinsul meu coleg, replică Boi. M-a informat pe mine personal. Amândoi am fost de acord că acest caz trebuie să rămână strict secret, pentru binele tuturor. Şi am mai fost de acord şi cu altceva. Vaticanul nu are oameni capabili să se lupte cu un criminal atât de… special ca acesta.

În mod surprinzător, Cirin a intervenit.

— Voi fi sincer, *signorina.* Acţiunile noastre sunt de reţinere, protecţie şi contraspionaj. În aceste domenii suntem foarte buni, vă garantez. Dar, cum aţi spus dumneavoastră, un tip care este aşa dus cu capul, nu intră în competenţa noastră. Ne gândeam să vă cerem ajutorul chiar când am primit vestea celei de-a doua crime.

— Ne-am gândit că acest caz are nevoie de o abordare mult mai creativă, *ispettora* Dicanti. Şi de aceea vrem ca dumneavoastră să nu vă limitaţi ca până acum doar la realizarea profilelor. Vrem ca dumneavoastră să conduceţi investigaţia, spuse directorul Boi.

Paola a rămas fără cuvinte. Această muncă era pentru un agent de teren, nu pentru un psiholog criminalist. Bineînţeles că ea ar putea să facă asta la fel de bine ca oricare agent de teren, căci primise pregătirea necesară la Quantico, dar faptul că cererea asta venea din partea lui Boi, şi mai ales în acel moment, a lăsat-o mută de uimire.

Cirin se întoarse spre un bărbat cu o scurtă de piele care venise la ei.

— Oh, iată-l! Permiteţi-mi să vi-l prezint pe Dante, inspector, în *Vigilanza.* El va fi omul dumneavoastră de legătură cu Vaticanul, Dicanti. Vă va informa asupra crimei anterioare şi veţi lucra împreună, mai ales că este un singur caz. Orice lucru îi veţi cere lui va fi ca şi cum mi l-aţi cere mie. Şi invers, orice lucru pe care nu-l veţi primi de la el, va fi ca şi cum nu vi l-aş da eu. În Vatican noi avem propriile noastre reguli, sper că veţi înţelege. Şi, de asemenea, sper să îl prindeţi pe monstrul ăsta. Asasinarea a doi cardinali ai Sfintei Noastre Biserici nu poate rămâne nepedepsită.

Şi plecă fără să mai adauge nimic.

Boi s-a apropiat de Paola atât de mult încât o făcu să se simtă prost. Încă avea proaspătă în memorie aventura lor amoroasă.

— L-aţi auzit, Dicanti. Tocmai aţi fost solicitată de unul dintre cei mai puternici oameni de la Vatican şi v-a solicitat să faceţi ceva concret. Nu ştiu de ce v-a ales pe dumneavoastră, dar v-a menţionat numele în mod special. Luaţi tot ceea ce aveţi nevoie. Zilnic să îmi faceţi rapoarte clare, scurte şi simple. Şi mai presus de toate, adunaţi probele experţilor. Poate „castelele dumneavoastră de nisip" ne vor fi de folos de data asta. Aduceţi-mi ceva concret şi repede.

Se întoarse şi merse spre ieşire, în spatele lui Cirin.

— Ce nemernici, explodă în sfârşit Dicanti, când fu sigură că ceilalţi nu o auzeau.

— Hai, vorbiţi, spuse râzând Dante, ultimul sosit.

Paola se înroşi şi îi întinse mâna.

— Paola Dicanti.

— Fabio Dante.

— Maurizio Pontiero.

Dicanti profită de strângerea de mâini dintre Pontiero şi Dante pentru a-l studia pe acesta din urmă. De-abia dacă avea patruzeci şi unu de ani. Era scund, brunet şi puternic, iar capul îi era unit de umeri printr-un gât gros de cel mult cinci centimetri. În ciuda faptului că avea cel mult un metru şaptezeci, şeful anchetei era un bărbat atractiv, totuşi neplăcut la vedere. Avea ochii de un verde măsliniu, atât de caracteristic pentru sudul Italiei.

— Să înţeleg că expresia „nemernici" era adresată şi superiorului meu, *ispettora?*

— Da, aşa e. Cred că mi-a revenit o onoare nemeritată.

— Amândoi ştim că nu este o onoare ci o teribilă condamnare, Dicanti. Şi nu este nemeritată, dosarul vă trădează excelenta pregătire. Păcat că nu este însoţită şi de rezultate, dar asta sigur se va schimba curând, nu-i aşa?

— Aţi citit dosarul meu? *Santa Madonna,* aici chiar nu există nimic confidenţial?

— Nu şi pentru El.

— Ascultă, îngâmfatule… s-a înfuriat Pontiero.

— Destul, Maurizio. Nu e nevoie. Ne aflăm la locul crimei şi eu sunt responsabilă. Să ne punem pe treabă şi vorbim după aceea. Să le facem lor loc.

— Bine, acum tu dai dispoziţii, Paola. Aşa a spus şeful.

La o distanţă prudentă de banda roşie aşteptau doi bărbaţi şi o femeie îmbrăcaţi în salopete de un albastru închis. Era Unitatea de Analiză a Locului Faptei, specialişti în recoltarea probelor. Inspectoarea şi ceilalţi doi au ieşit din capelă şi au mers până la naosul[12] central.

— De acord, Dante. Spune tot, i-a cerut Dicanti.

— Bine… prima victimă a fost cardinalul italian Enrico Portini.

— Imposibil! se minunară în acelaşi timp Dicanti şi Pontiero.

— Credeţi-mă, prieteni, l-am văzut cu propriii mei ochi.

— Marele candidat din aripa reformisto-liberală a Bisericii. Dacă ştirea asta ajunge la mass-media, va fi teribil.

— Nu, Pontiero, va fi o catastrofă. Ieri dimineaţă a sosit la Roma, George Bush cu toată familia. Alţi două sute de şefi de stat vor fi găzduiţi de ţara dumneavoastră, dar se vor afla în ţara mea pentru înmormântare. Situaţia a generat alerta maximă, dar ştiţi deja ce domneşte în oraş. Este o împrejurare foarte delicată şi ultimul lucru pe care îl dorim este să apară panica. Haideţi cu mine afară, vă rog. Am nevoie de o ţigară.

Dante merse în faţa lor până la stradă unde mulţimea era din ce în ce mai numeroasă şi mai înghesuită. Masa umană acoperea complet Via della Conciliazione. Erau steaguri franţuzeşti, spaniole, poloneze, italiene. Tineri cu chitara, călugăriţe cu lumânări aprinse, inclusiv un bătrân orb şi câinele său călăuză. Două milioane de persoane vor participa la înmormântarea Papei, care schimbase harta Europei. „Bineînţeles ăsta este cel mai nepotrivit mediu pentru a munci. Orice posibil suspect va fi pierdut imediat în furtuna de pelerini”.

— Portini era găzduit în reşedinţa Madri Pie, pe Via de Gasperi, spuse Dante. A sosit joi dimineaţa, cunoscând starea gravă de sănătate a Papei. Călugăriţele spun că vineri a luat cina ca de obicei şi că a stat o bună bucată de vreme în capelă rugându-se pentru Sfântul Părinte. Nu l-au văzut când s-a dus la culcare. În camera sa nu existau urme de violenţă. Nimeni nu a dormit în patul său, sau cel care l-a sechestrat l-a rearanjat perfect. Sâmbătă nu a venit la micul dejun, dar s-a presupus că a rămas să se roage în Vatican.

S-a oprit, şi-a aprins altă ţigară şi i-a oferit una şi lui Pontiero, care l-a respins distant, scoţându-şi pachetul său. Continuă.

— Ieri dimineaţă a fost descoperit cadavrul său în capela reşedinţei, dar şi aici lipsa sângelui de pe podea indică faptul că era un scenariu bine pregătit. Din fericire, cel care l-a găsit a fost un preot onest care ne-a chemat pe noi imediat. Am fotografiat locul, dar atunci când eu am propus să fiţi chemaţi, Cirin mi-a spus că se va ocupa el de asta. Şi ne-a ordonat să curăţăm totul. Corpul cardinalului Portini a fost mutat într-una din încăperile Vaticanului şi acolo a fost incinerat.

— Cum? Aţi făcut să dispară probele unui delict grav comis pe pământ italian? Nu pot să cred, pe cuvânt!

Dante îi privi sfidător.

— Şeful meu a luat o decizie şi poate că nu a fost cea mai bună. Dar l-a sunat pe şeful dumneavoastră şi i-a explicat situaţia. Şi iată-vă. Vă daţi seama cu ce avem de-a face? Nu suntem pregătiţi să facem faţă unei astfel de crize.

— Tocmai de aceea trebuia să o lăsaţi în mâna unor profesionişti, a intervenit Pontiero cu chipul pietrificat.

— Tot nu înţelegeţi! Nu putem să avem încredere în nimeni. De aceea, Cirin a făcut ce-a făcut, binecuvântat soldat al sfintei noastre Biserici. Nu mă priviţi aşa, Dicanti. Vă rog să înţelegeţi motivele care l-au determinat. Dacă lucrurile s-ar fi oprit la moartea lui Portini, puteam să găsim orice scuză şi să uităm problema. Dar nu s-a întâmplat aşa. Nu este nimic personal, înţelegeţi.

— Ce înţeleg eu este că acum ni se serveşte felul doi. Şi cu jumătate din probe. Fantastic! Mai este şi altceva ce trebuie să ştim?

Dicanti era extrem de înfuriată.

— Deocamdată nu, *ispettora,* spuse Dante, ascunzându-se din nou în spatele unui zâmbet viclean.

— La naiba! La naiba, la naiba! Ne aflăm într-o situaţie teribilă, Dante. Vreau ca de acum să îmi povestiţi absolut tot. Şi să fie foarte clar: aici eu dau ordinele. Aveţi obligaţia să mă ajutaţi cu orice, dar vreau să înţelegeţi că deşi cele două victime au fost cardinali, ambele crime s-au petrecut sub jurisdicţia mea. E clar?

— Cristal.

— Aşa e mai bine! Modul de operare a fost acelaşi?

— Atât cât mă ajută pe mine calităţile de detectiv, da. Cadavrul a fost agăţat în picioare de altar. Îi lipseau ochii. Mâinile, ca şi aici, erau tăiate şi puse într-o pânză lângă cadavru. Era dezgustător. Eu însumi am introdus corpul într-un sac şi l-am dus până la cuptorul crematoriului. Am stat toată noaptea sub duş, credeţi-mă.

— Ar fi trebuit să mai staţi puţin, bolborosi Pontiero.

După patru ore au încheiat ancheta şi cadavrul lui Robayra a putut fi ridicat. La cererea directorului Boi, chiar băieţii de la Analiză au fost cei care au pus corpul într-un sac şi l-au dus la morgă pentru a evita ca personalul de la infirmerie să vadă veşmintele de cardinal. Era foarte clar că era un caz foarte special şi identitatea mortului trebuia să rămână secretă.

Spre binele tuturor.

INSTITUTUL SFÂNTUL MATEI

Silver Spring, Maryland

Septembrie 1994

TRANSCRIEREA ŞEDINŢEI NR. 5
ÎNTRE PACIENTUL NR. 3.643 ŞI DOCTORUL CANICE CONROY

DR. CONROY: Bună ziua, Viktor! Bine ai venit în biroul meu. Te simţi mai bine?
3.643: Da, mulţumesc, doctore.
DR. CONROY: Vrei ceva de băut?
3.643: Nu, mulţumesc.
DR. CONROY: Ei, hai, un preot care nu bea… ce noutate. Te deranjează dacă eu beau?
3.643: Vă rog, doctore.
DR. CONROY: Cred că ai stat un timp la infirmerie.
3.643: Am avut nişte contuzii săptămâna trecută.
DR. CONROY: Îţi aminteşti cum ai făcut acele contuzii?
3.643: Sigur, doctore. A fost în timpul unor încăierări din sala de vizionări.
DR. CONROY: Povesteşte-mi, Viktor.
3.643: M-am dus acolo ca să mi se facă un test de plestimografie, după cum mi-aţi recomandat.
DR. CONROY: Îţi aminteşti care era scopul acestui test, Viktor?
3.643: Să aflăm care este cauza problemei mele.
DR. CONROY: Exact, Viktor. Recunoaşte că ai o problemă şi ăsta este un progres, nu e nicio îndoială.
3.643: Doctore, întotdeauna am ştiut că am o problemă. Vă amintesc că eu am venit aici de bunăvoie.
DR. CONROY: Acesta este un subiect pe care aş dori să îl confrunt cu tine, să nu te îndoieşti. Dar acum continuă să-mi povesteşti ce s-a întâmplat ieri.
3.643: Am intrat acolo şi m-am dezbrăcat.
DR. CONROY: Asta te-a deranjat?
3.643: Da.
DR. CONROY: Este un test medical. Este nevoie să fii dezbrăcat.
3.643: Nu văd de ce.
DR. CONROY: Bine, haide să presupunem că era necesar.

3.643: Dacă spuneţi dumneavoastră, doctore.
DR. CONROY: Ce s-a întâmplat apoi?
3.643: A pus nişte cabluri aici.
DR. CONROY: Unde, Viktor?
3.643: Ştiţi deja unde.
DR. CONROY: Nu, Viktor, nu ştiu şi vreau să îmi spui tu.
3.643: Pe chestia mea.
DR. CONROY: Poţi fi mai explicit, Viktor?
3.643: Pe… penisul meu.
DR. CONROY: Foarte bine, Viktor, asta era. Este membrul viril, organul masculin care foloseşte pentru a copula şi a urina.
3.643: În cazul meu doar pentru a doua funcţie, doctore.
DR. CONROY: Eşti sigur, Viktor?
3.643: Da.
DR. CONROY: Nu s-a întâmplat mereu aşa în trecut, Viktor.
3.643: Trecutul e trecut. Vreau ca lucrurile să se schimbe.
DR. CONROY: De ce?
3.643: Pentru că este voinţa Domnului.
DR. CONROY: Chiar crezi că voinţa Domnului are ceva de-a face cu asta, Viktor? Cu problema ta?
3.643: Voinţa Domnului are de-a face cu tot.
DR. CONROY: Şi eu sunt preot, Viktor, şi cred că uneori Dumnezeu lasă Natura să acţioneze.
3.643: Natura este o invenţie care nu îşi are locul în religia noastră, doctore.
DR. CONROY: Să revenim la sala de vizionări, Viktor. Povesteşte-mi ce ai simţit când ţi-au pus cablurile.
3.643: Psihologul avea mâinile reci.
DR. CONROY: Doar reci, atâta tot?
3.643: Atâta tot.
DR. CONROY: Şi când au început să apară imagini pe ecran?
3.643: Nici atunci nu am simţit nimic.
DR. CONROY: Ştii, Viktor, am aici rezultatele pletismografiei şi marchează anumite reacţii aici şi aici. Vezi vârfurile?
3.643: Am simţit scârbă faţă de anumite imagini.
DR. CONROY: Scârbă, Viktor?

(Aici se făcu o pauză de mai mult de un minut)

DR. CONROY: Poţi întârzia răspunsul cât doreşti.
3.643: Mi-au făcut greaţă imaginile sexuale.
DR. CONROY: Vreuna în mod special?
3.643: Toate.
DR. CONROY: Ştii de ce te-au deranjat?
3.643: Pentru că sunt o ofensă adusă lui Dumnezeu.
DR. CONROY: Şi totuşi, faţă de anumite imagini, aparatul a înregistrat o mărire a organului tău sexual.
3.643: Asta nu se poate.
DR. CONROY: În termeni comuni, te-ai excitat când le-ai văzut.
3.643: Acest limbaj îl jigneşte pe Dumnezeu şi demnitatea dumneavoastră de preot. Ar trebui…
DR. CONROY: Ce ar trebui, Viktor?
3.643: Nimic.
DR. CONROY: Simţi un impuls violent, Viktor?
3.643: Când, atunci?
DR. CONROY: Sigur, te rog să îmi scuzi lipsa de precizie. Tu ai spune că atunci când îl loveai pe psihologul meu cu capul de panoul de comandă, aveai o pornire violentă?
3.643: Acel om mă tenta. „Dacă ochiul tău drept te ispiteşte, scoate-l", spune Domnul.
DR. CONROY: Matei, capitolul 5, versetul 9.
3.643: Exact.
DR. CONROY: Şi ce s-a ales de ochi? De agonia ochiului?
3.643: Nu înţeleg.
DR. CONROY: Acest om se numeşte Robert, are o soţie şi o fiică. Tu l-ai băgat în spital. I-ai rupt nasul, şapte dinţi şi i-ai cauzat o comoţie puternică, deşi slavă Domnului, supraveghetorii au reuşit să te reţină la timp.
3.643: Presupun că am fost puţin violent.
DR. CONROY: Crezi că poţi să fii violent acum, când nu ai mâinile legate în curele de braţele scaunului?
3.643: Dacă doriţi am putea să verificăm, doctore.
DR. CONROY: Ar fi mai bine să terminăm şedinţa, Viktor.

MORGA MUNICIPALĂ

Marţi, 5 aprilie 2005, 20:32

Sala de autopsii era un loc rece, de o culoare gri violet nepotrivită şi care nu înveselea deloc încăperea. Pe masa de autopsii o lampă cu şase becuri îi dăruia cadavrului ultimele minute de celebritate în faţa celor patru spectatori care aveau obligaţia să afle cine l-a scos de pe scenă.

Pontiero a făcut un gest de greaţă atunci când medicul legist a pus pe o tavă stomacul cardinalului Robayra. Mirosul de putreziciune s-a extins în toată sala atunci când doctorul a început să taie stomacul cu bisturiul. Duhoarea era atât de puternică încât a acoperit chiar şi mirosul de aldehidă formică şi amestecul chimic care se folosea pentru dezinfectarea instrumentelor. Dicanti, în mod absurd, se întreba ce rost avea această curăţare a instrumentelor înainte de a face incizii. Chiar aşa, că doar mortul nu putea să se infecteze cu vreo bacterie sau altceva.

— Ei, Pontiero, ştii de ce a traversat copilul mort autostrada?

— Da, *dottore,* pentru că era agăţat de găină. Mi-aţi mai spus gluma asta de şase ori, nu, de şapte ori şi cu asta. Nu ştiţi şi altă glumă?

Medicul legist fredona cu voce joasă o melodie în timp ce făcea inciziile. Cânta foarte bine, cu o voce şuierată şi dulce care Paolei îi amintea de Louis Armstrong; mai ales pentru că melodia era *What a wonderful world.* Îşi întrerupea cântecul doar pentru a-l tortura pe Pontiero.

— Cea mai bună glumă e să te privesc cum te străduieşti să nu vomiţi, *vice ispettore.* Ha, ha, ha! Să nu crezi că mă distrează toate astea. I-au venit de hac ăstuia…

Paola şi Dante şi-au încrucişat privirile pe deasupra cadavrului.

Medicul legist, un bătrân comunist recalcitrant, era un bun profesionist, dar câteodată nu arăta respect mortului. Se pare că moartea lui Robayra i se părea teribil de comică, lucru care lui Dicanti nu îi făcea deloc plăcere.

— *Dottore,* trebuie să vă cer să vă mărginiţi doar la analiza cadavrului. Atât. Atât invitatului nostru, domnul inspector Dante, cât şi mie ni se par agresive şi nelalocul lor aceste glume nereuşite.

Medicul legist o privi pe Dicanti pe ascuns şi continuă să examineze conţinutul din stomacul lui Robayra, dar se abţinu să mai facă alte comentarii ironice, deşi printre dinţi îi

blestemă pe toţi cei prezenţi şi pe morţii lor. Paola nu îl ascultă, pentru că o preocupa mai mult faţa lui Pontiero, care avea o culoare între alb şi verde.

— Maurizio, nu ştiu de ce te chinuieşti atât. Niciodată nu ai făcut faţă sângelui.

— La naiba, dacă habotnicul ăsta rezistă, pot şi eu.

— Aţi fi surprins să aflaţi la câte autopsii am participat, fragilul meu coleg.

— Ah, da? Atunci vă amintesc că mai aveţi cel puţin una, deşi am impresia că pe mine mă va distra mai mult decât pe dumneavoastră …

„Of, Doamne, iar încep", se gândi Paola în timp ce încerca să îi împace. Aşa se purtau toată ziua. Dante şi Pontiero nu s-au putut suferi încă de la început, dar, ca să fim sinceri, subinspectorului nu îi cădea bine orice bărbat care se apropia la mai mult de trei metri de ea. Ştia că o privea ca pe o fiică. Dante era puţin frivol, şi nici nu era cel mai ingenios bărbat din lume, dar pentru moment nu se justifica duşmănia pe care i-o inspira colegului său. Ceea ce nu înţelegea era cum un bărbat ca Dante ajunsese să deţină postul pe care îl ocupa în *Vigilanza.* Glumele sale continue şi limba ascuţită contrastau destul de mult cu acel caracter posac şi taciturn al lui Cirin, inspectorul general.

— Totuşi, distinşii mei vizitatori, poate vă puteţi aduna toate cunoştinţele pentru a fi atenţi la autopsia pe care aţi venit să o vedeţi.

Vocea răguşită a medicului legist o trezi pe Dicanti la realitate.

— Continuaţi, vă rog!

Le aruncă o privire scrutătoare celor doi poliţişti pentru a face să înceteze discuţiile.

— Aşa… victima nu mai mâncase nimic de la micul dejun şi totul arată că îl servise foarte devreme, pentru că de-abia dacă am mai găsit nişte resturi.

— Prin urmare, ori a sărit masa, ori a căzut înainte în mâinile asasinului.

— Mă îndoiesc că a sărit masa… era obişnuit să mănânce bine, după cum se observă. Viu, cântărea vreo nouăzeci şi două de kilograme şi măsura un metru optzeci şi trei.

— Ceea ce ne arată că asasinul este un tip puternic. Robayra nu era un fulg, interveni Dante.

— Şi sunt patruzeci de metri de la uşa principală a bisericii până la capelă, spuse Paola. Cineva trebuie să fi văzut că aducea cadavrul în biserică. Pontiero, fă-mi o favoare. Trimite patru agenţi de încredere în zonă. Să fie îmbrăcaţi civil, dar cu insigne. Nu le spune ce s-a întâmplat.

Povesteşte-le că a avut loc un furt în biserică, şi să afle dacă cineva a văzut ceva în timpul nopţii.

— Ar fi o pierdere de timp să căutăm printre pelerini.

— Atunci să nu o facă. Să întrebe vecinii, mai ales bătrânii. De obicei au somnul uşor.

Pontiero a confirmat şi a ieşit din sala de autopsii, în mod clar mulţumit că nu mai trebuia să stea acolo. Paola îl urmări cu privirea iar când uşa se închise după el, i se adresă lui Dante.

— Pot să ştiu ce se întâmplă, domnule de la Vatican? Pontiero este un bărbat curajos care nu suportă sângele, asta-i tot. Vă rog să vă abţineţi de la acesta absurdă dispută verbală.

— Ia uite, deci avem mai mult de o gură spartă la morgă, spuse medicul legist, râzând cu voce stinsă.

— *Dottore,* vedeţi-vă de treabă că revenim imediat. E clar, Dante?

— Liniştiţi-vă, *ispettora,* se apără Dante ridicând mâinile. Cred că nu aţi înţeles ce se întâmplă aici. Dacă mâine ar trebui să intru într-o încăpere în flăcări, cu pistolul în mână, umăr la umăr, alături de Pontiero, să nu vă îndoiţi că aş face-o.

— Pot să ştiu atunci de ce vă luaţi de el? spuse Paola derutată complet.

— Pentru că e amuzant. Sunt convins că şi el se distrează atunci când se supără pe mine. Întrebaţi-l!

Paola înclină capul, murmurând lucruri neplăcute la adresa bărbaţilor.

— Mă rog, să continuăm. *Dottore,* ştiţi deja care este cauza şi ora morţii?

Medicul legist îşi consultă notiţele.

— Vă amintesc că este un raport preliminar, dar sunt destul de sigur. Cardinalul a murit ieri, luni în jur de nouă seara. Marja de eroare este de o oră. A murit datorită inciziei de la gât. Tăietura s-a făcut pe la spate de către o persoană, cam de aceeaşi statură, cred. Nu pot să spun nimic despre armă, doar că măsura cel puţin cincisprezece centimetri, avea lama fină şi era foarte ascuţită. Ar putea să fie un brici de bărbierit, nu ştiu.

— Ce ne puteţi spune despre răni? spuse Dante.

— Scoaterea ochilor s-a produs *antemortem*[13], la fel ca şi mutilarea limbii.

— I-a smuls limba? Doamne sfinte, se îngreţoşă Dante.

— Cred că s-a folosit de nişte cleşti, *ispettora.* Când a terminat a umplut locul cu hârtie igienică pentru a opri hemoragia. Apoi a scos-o, dar au rămas urme de celuloză.

Auziţi, Dicanti, mă surprindeţi. Nu pare că toate astea vă impresionează prea mult.

— Da, am văzut altele şi mai rele.

— Atunci permiteţi-mi să vă arăt ceva ce cu siguranţă nu aţi văzut niciodată. Eu nu am privit nimic asemănător şi fac asta de mulţi ani. I-a introdus limba în rect cu o îndemânare uimitoare. Apoi a curăţat sângele din jur. Nu mi-aş fi dat seama dacă nu m-aş fi uitat înăuntru.

Medicul legist i-a arătat nişte fotografii ale limbii secţionate.

— Am pus-o în gheaţă şi am trimis-o deja laboratorului. Să îmi daţi o copie a raportului atunci când soseşte, *ispettora.* Încă nu înţeleg cum a reuşit.

— Staţi liniştit, mă voi ocupa personal, îl asigură Dicanti. Cum e cu mâinile?

— Acestea au fost leziuni *postmortem*[14]. Tăieturile nu sunt foarte curate. Există urme de nesiguranţă aici şi aici. Probabil i-a fost greu sau era într-o poziţie incomodă.

— Nimic sub unghii?

— Aer. Mâinile erau perfect curate. Cred că le-a spălat cu săpun. Cred că se simte un uşor miros de levănţică.

Paola rămase pe gânduri.

— *Dottore,* după părerea dumneavoastră, de cât timp a avut nevoie asasinul ca să îi provoace toate aceste răni victimei?

— Păi, nu m-am gândit. Să vedem, lăsaţi-mă să calculez.

Bătrânul pipăi mult, gânditor, antebraţele cadavrului, orbitele ochilor, gura mutilată. Încă fredona cu voce joasă ceva de Moody Blues, de data asta. Paola nu îşi amintea titlul cântecului.

— Ei bine, domnilor, cred că a întârziat cel puţin o jumătate de oră când a tăiat mâinile şi le-a spălat şi cam o oră pentru a spăla tot corpul şi pentru a-l îmbrăca. E imposibil să calculez cât timp a torturat victima dar se pare că nu s-a grăbit. Eu aş fi sigur că a stat cu victima cel puţin trei ore sau, probabil, chiar mai mult.

Un loc liniştit şi secret. Un loc ascuns, departe de priviri indiscrete. Şi protejat, pentru că Robayra sigur a ţipat. Cât zgomot poate să facă cineva atunci când i se scot ochii şi limba? Mult, cu siguranţă. Trebuiau delimitate perioadele, să se stabilească mai întâi câte ore a stat cardinalul în mâinile asasinului şi să se scadă câte ore i-au trebuit ca să termine. Astfel, se va restrânge aria de căutare, în cazul în care asasinul nu s-a întins după bunul plac.

— Ştiu că nu s-a găsit nicio amprentă. Aţi găsit ceva anormal înainte de a-l spăla, ceva ce ar putea fi trimis la

analiză?

— Nu mare lucru. Fibre de stofă şi nişte urme de ceva ce ar putea fi machiaj de pe gulerul cămăşii.

— Machiaj? Ciudat. Ar putea fi al asasinului?

— Ei, bine, Dicanti, poate cardinalul nostru avea un mic secret, spuse Dante.

Paola îl privi surprinsă. Medicul legist râse maliţios printre dinţi.

— Ei, nu aş merge până acolo, se grăbi Dante. Vreau să spun că era foarte atent cu imaginea lui. Până la urmă avea o anumită vârstă…

— Încă este un detaliu interesant. Mai avea vreo urmă de cosmetice pe faţă?

— Nu, dar oricum asasinul a trebuit să îl spele pe faţă şi să usuce sângele din orbitele ochilor. O să mă uit mai în detaliu.

— *Dottore,* trimiteţi o mostră de machiaj la laborator, oricum. Vreau să ştiu marca şi nuanţa exactă.

— Ar putea să dureze un timp dacă nu au o bază de date anterioară pentru a compara mostrele pe care le trimitem.

— Faceţi o cerere pentru golirea unei parfumerii întregi dacă e nevoie. Genul acesta de misiuni îl încântă pe domnul director Boi. Puteţi să îmi spuneţi ceva de sânge sau spermă? Aţi avut noroc?

— Absolut nimic. Hainele victimei erau foarte curate şi existau doar resturi de sânge, acelaşi tip ca al său. Sigur e al lui.

— Şi altceva, pe piele sau păr? Spori, pământ… orice indiciu?

— Am găsit resturi de adeziv pe ceea ce a mai rămas din articulaţiile lui, încât bănuiesc că asasinul l-a dezbrăcat pe cardinal şi l-a legat cu bandă izolatoare înainte de a-l tortura, pentru ca apoi să îl îmbrace la loc. I-a spălat corpul, dar nu prin imersiune, vedeţi?

Medicul legist îi arătă o linie fină, albă, de săpun uscat pe coasta cadavrului lui Robayra.

— L-a curăţat cu un burete îmbibat în apă şi săpun, dar nu cred că avea prea multă apă sau nu a acordat multă atenţie acestei părţi, căci a lăsat mult săpun pe corp.

— Şi tipul de săpun?

— Va fi mai uşor de identificat decât machiajul, dar şi mai puţin folositor. Pare a fi un săpun obişnuit de levănţică.

Paola suspină. Era adevărat.

— Asta e tot?

— Există o urmă de adeziv şi pe faţă, dar într-o cantitate foarte mică. Asta e tot. Cu siguranţă, mortul era destul de miop.

— Şi ce are asta de a face cu acest caz?

— Dante, gândiţi-vă bine. Lipseau ochelarii.

— Sigur că lipseau ochelarii. Doar i-a smuls blestemaţii de ochi, cum să nu îi lipsească ochelarii?

Medicul legist îşi făcu semne cu Dante.

— Bine, ascultaţi, eu nu vreau să vă spun cum să vă faceţi treaba, mă limitez doar la a vă atrage atenţia asupra a ceea ce văd.

— Foarte bine, doctore! Sunaţi-ne când aveţi raportul complet.

— Sigur, *ispettora.*

Paola şi Dante l-au lăsat pe medicul legist preocupat de cadavru şi de melodiile clasice de jazz şi au ieşit pe hol, unde Pontiero urla ordine scurte şi precise la mobil. Când închise, inspectoarea se adresă amândurora.

— Bine, iată ce vom face. Dante, vă întoarceţi la birou şi veţi face raportul cu tot ceea ce vă amintiţi de la locul faptei. Prefer să fiţi singur, astfel vă va fi mai uşor. Folosiţi-vă de toate fotografiile şi de probele pe care înţeleptul şi iluminatul dumneavoastră şef v-a permis să le păstraţi. Apoi mergeţi la sediul central al UACV când terminaţi. Mi-e teamă că această noapte va fi una foarte lungă.

UNITATEA PENTRU ŞTIINŢE DE COMPORTAMENT A FBI – CURS ANUAL
EXAMEN FINAL DE VICTIMOLOGIE

Cursant: DICANTI, Paola
Data: 19 iulie 1999
Calificativul: A+

Întrebare unică: Descrieţi în mai puţin de 100 de cuvinte importanţa timpului în elaborarea unui profil criminal (conform lui Rosper). Trageţi o concluzie personală relaţionând variabilele cu nivelul de experienţă al asasinului. Aveţi două minute de la citirea prezentei.

Răspuns: *Se ţine cont de timpul necesar pentru a:*
a) elimina victima
b) interacţiona cu trupul neînsufleţit
c) şterge urmele de pe corp şi a scăpa de el

Comentariu: *Deduc din aceasta că variabila a) este definită de fanteziile asasinului, variabila b) ajută la aflarea motivaţiilor sale oculte şi c) defineşte capacitatea sa de analiză şi improvizaţie. În concluzie, dacă asasinul îşi dedică mai mult timp pentru crimă:*

a) are un nivel mediu (3 crime)
b) este un expert (4 crime sau mai multe)
e) este un începător (prima sau a doua crimă).

SEDIUL CENTRAL AL UACV

Via Lamarmora, 3

Marţi, 5 aprilie 2005, 22:32

— Să vedem, ce avem?

— Avem doi cardinali asasinaţi într-un mod îngrozitor, Dicanti.

Dicanti şi Pontiero mâncau sandwich-uri şi beau cafea în sala de şedinţe a laboratorului. Locul, deşi modern, era gri şi deprimant. Singura pată de culoare din sală era dată de cele o sută de fotografii de la locul crimei întinse în faţa lor. Pe una din părţile mesei enorme se aflau patru pungi de plastic cu probe de expertiză; ceea ce aveau până acum, pe lângă ce le adusese Dante de la prima crimă.

— De acord, Pontiero, vom începe cu Robayra. Ce ştim despre el?

— Trăia şi muncea în Buenos Aires. A venit cu un zbor al liniilor aeriene argentiniene duminică dimineaţă. Avea un bilet fără dată cumpărat de câteva săptămâni pe care dorea să îl folosească la ora unu după-amiaza, sâmbătă. Luând în considerare diferenţa orară, bănuiesc că a fost momentul în care a murit Sfântul Părinte.

— Dus-întors?

— Doar dus.

— Ce ciudat… Doar dacă nu cumva cardinalul era foarte puţin prevăzător sau a venit la conclav plin de speranţă. Maurizio, tu mă cunoşti: eu nu sunt foarte religioasă. Ştii care erau posibilităţile lui Robayra de a fi ales papă?

— Nu foarte mari. Am citit ceva despre el acum o săptămână, cred ca în *La Stampa.* Considerau că e bine situat, dar nu era unul dintre marii favoriţi. Oricum, ştii cum este mass-media italiană. Sunt interesaţi doar de cardinalii noştri. Despre Portini am citit chiar o grămadă.

Pontiero era un familist, de o cinste impecabilă. Cam atât ştia Paola despre el, un soţ şi un tată bun. Mergea la liturghie în fiecare duminică, după ceas. La fel de constantă era şi invitaţia lui de a-i însoţi, invitaţie pe care Dicanti o refuza sub tot felul de pretexte. Unele erau bune, altele erau proaste; dar niciunul nu era adevărat. Pontiero ştia că în sufletul inspectoarei nu era prea multă credinţă. Plecase în cer acum zece ani, odată cu tatăl ei.

— E ceva ce mă preocupă, Maurizio. Este important să ştim ce fel de frustrare îl leagă pe asasin de cardinali. Dacă

detestă roşul, dacă este vreun seminarist ţicnit sau pur şi simplu urăşte pălăriuţele rotunde.

— Pălărie de cardinal.

— Mulţumesc pentru precizare. Bănuiesc că există o legătură între victime mai importantă decât pălăria. În sfârşit, aşa nu o să ajungem prea departe, fără a consulta nişte surse cu o autoritate autentică. Mâine Dante trebuie să ne deschidă calea pentru a vorbi cu cineva aflat sus în ierarhia bisericească. Şi când zic sus, mă refer la foarte sus.

— Nu va fi uşor.

— Vom vedea. Deocamdată să ne concentrăm asupra probelor. Pentru început ştim că Robayra nu a murit în biserică.

— Era foarte puţin sânge, într-adevăr. Trebuie să fi murit în altă parte.

— Cu siguranţă, asasinul l-a sechestrat pe cardinal o perioadă de timp într-un loc privat şi secret, unde să poată interacţiona în voie cu trupul său. Ştim că trebuie să îi fi câştigat încrederea cumva pentru ca victima să meargă voluntar în acel loc. De acolo, a mutat cadavrul până la Sfânta Maria din Traspontina, evident cu un motiv.

— Ce ştim despre biserică?

— Am vorbit cu parohul. Era închisă complet când el s-a culcat. Îşi aminteşte că a trebuit să deschidă poliţiei atunci când aceasta a sosit. Dar mai există şi o a doua uşă, mai mică, spre Via Corridori. Probabil pe aici a intrat. Aţi verificat?

— Încuietoarea era intactă, dar era modernă şi puternică. Chiar dacă uşa ar fi fost deschisă la maxim nu înţeleg cum a putut intra asasinul.

— De ce?

— Ai văzut câtă lume era la uşa principală, pe Via della Conciliazione? Ei bine, pe strada din spate este şi mai multă lume, fir-ar să fie. Debordează de pelerini. Într-atât încât au oprit şi traficul. Să nu îmi spui că asasinul a intrat cu un cadavru în spate în văzul tuturor.

Paola se gândi multe secunde, cine ştie, poate acel flux uman fusese cel mai bun camuflaj, dar cum a intrat fără să forţeze uşa?

— Pontiero, să ghicim cum a intrat în biserică se află printre priorităţile noastre. Presimt că este un lucru foarte important. Mâine vom merge să ne întâlnim cu părintele. Cum se numea?

— Francesco Toma, călugăr carmelit.

Subinspectorul a dat din cap uşor notându-şi în carnet.

— Da, la el. Pe de altă parte avem aceste detalii macabre: mesajul de pe perete, mâinile tăiate pe pânză… şi pungile

astea de aici. Începeţi.

Pontiero începu să citească în timp ce inspectoarea Dicanti completa cu pixul raportul pentru probe. Un birou ultramodern unde încă se mai foloseau aceste relicve din secolul XX ca aceste tipărituri învechite.

— Proba de expertiză nr. 1. Stolă. Dreptunghi de material brodat, folosit de preoţii catolici în taina spovedaniei. A fost găsit atârnând din gura cadavrului, îmbibat în sânge. Grupa sanguină coincide cu cea a victimei. Analiza ADN, în desfăşurare.

Acesta era un obiect cafeniu pe care în penumbra din biserică nu l-au recunoscut. Analiza ADN-ului va întârzia cel puţin două zile şi asta datorită faptului că UACV avea unul dintre cele mai avansate laboratoare din lume. De multe ori pe Dicanti o pufnea râsul când vedea *CSI* la televizor. Ce bine ar fi dacă probele s-ar procesa atât de repede ca în serialele americane.

— Proba de expertiză nr. 2. Pânză albă. Provenienţă necunoscută. Cu pete de sânge foarte puţine. Pe ea se aflau mâinile tăiate ale victimei. Analiza ADN, în desfăşurare.

— O clipă, Robayra este cu *i* grec sau cu *i* latin? întrebă Dicanti.

— Cu *y* grec, cred.

— Bine, continuă, Maurizio, te rog.

— Proba de expertiză nr. 3. Hârtie mototolită, de vreo trei pe trei centimetri. A fost găsită în orbita stingă a victimei. Tipul de hârtie, compoziţia sa, gramajul şi procentajul de clor se analizează. Pe hârtie este scris, de mână şi cu pixul:

Mt 16

— Mt 16, spuse Dicanti. O adresă?

— Hârtia a fost găsită acoperită de sânge şi făcută ghemotoc. Este evident că este vorba de un mesaj al asasinului. Absenţa ochilor victimei ar putea fi nu atât o pedeapsă, cât un indiciu… ca şi cum ne-ar spune unde să privim.

— Sau că suntem orbi.

— Un asasin căruia îi place să se joace… Este primul de acest tip în Italia. Cred că de aceea Boi a vrut să te ocupi tu, Paola. Nu un detectiv obişnuit, ci o persoană capabilă să gândească creativ.

Dicanti reflectă la cuvintele subinspectorului. Dacă era adevărat, pariurile se dublau. Profilul asasinului ludic de obicei corespundea persoanelor foarte inteligente şi mult mai greu de prins în cazul în care nu făceau vreo greşeală. Mai

devreme sau mai târziu toţi făceau o greşeală, dar între timp umpleau locurile de la morgă.

— De acord, să ne gândim o clipă. Ce străzi avem cu iniţialele astea?

— Viale del Muro Torto…

— Nu e bună, străbate un parc şi nu are numere, Maurizio.

— Atunci nici viale Monte Tarpeo nu este bună, este cea care traversează grădinile Palatului dei Conservatori.

— Dar Monte Testaccio?

— Prin Parco Testaccio… asta ar putea fi bună.

— Aşteaptă un moment. Dicanti luă telefonul şi formă un număr pe interior. Centrul de documentare? Ah, bună Silvio. Confirmă-mi, te rog, dacă există numărul 16 pe Monte Testaccio. Şi adu-ne o hartă a Romei în sala de şedinţe, te rog.

În timp ce aşteptau, Pontiero continuă enumerarea probelor.

— Şi, în sfârşit (deocamdată): proba de expertiză nr. 4. Hârtie mototolită, de vreo trei pe trei centimetri. A fost găsită în orbita dreaptă a victimei, în aceleaşi condiţii ca şi proba nr. 3. Tipul de hârtie, compoziţia ei, gramajul şi procentajul de clor sunt cercetate. Pe hârtie este scris, de mână şi cu pixul:

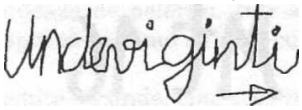

— *Undeviginti.*

— Fir-ar al naibii, este ca un hieroglif împuţit, disperă Dicanti. Sper doar să nu fie continuarea vreunui mesaj pe care l-a lăsat în prima victimă, pentru că prima parte e făcută scrum.

— Presupun că trebuie să ne mulţumim cu ce avem până acum.

— Minunat, Pontiero. De ce nu îmi spui ce înseamnă *Undeviginti,* ca să mă mulţumesc cu asta?

— Ţi-a cam ruginit latina, Dicanti. Înseamnă nouăsprezece.

— La dracu', aşa e. Mereu picam examenul la latină. Şi săgeata?

În acel moment intră unul din asistenţii din departamentul de documentare cu un ghid al străzilor pentru oraşul Roma.

— Poftiţi, doamna inspectoare. Am căutat ce mi-aţi cerut: Monte Testaccio 16 nu există. Această stradă are doar paisprezece clădiri.

— Mulţumesc, Silvio. Fă-mi o favoare, rămâi aici cu noi ca să verificăm ce străzi din Roma încep cu MT. Este un ac în carul cu fin, dar am avut o bănuială.

— Să sperăm că sunteţi o mai bună psiholoagă decât ghicitoare, *dottora* Dicanti. Ar fi mai bine să căutăm o Biblie.

Cei trei întoarseră capul spre uşa sălii de şedinţe. În prag se afla un preot îmbrăcat în sutană. Era înalt şi slab, vânjos, cu o chelie accentuată. Arăta de cincizeci de ani şi se ţinea bine, având nişte trăsături dure şi puternice, caracteristice unuia care văzuse multe la viaţa lui. Dicanti se gândi că arată mai mult ca un soldat decât ca un preot.

— Cine sunteţi şi ce doriţi? Aceasta este o zonă interzisă. Vă rog să plecaţi imediat, spuse Dicanti.

— Sunt părintele Anthony Fowler şi am venit să vă ajut. Vorbea italiana bine, dar destul de cadenţat şi ezitant.

— Acestea sunt unităţi de poliţie iar dumneavoastră aţi intrat în ele fără autorizaţie. Dacă doriţi să ne ajutaţi, mai bine mergeţi la biserică şi rugaţi-vă pentru sufletele noastre.

Pontiero s-a îndreptat spre ultimul sosit, cu intenţia de a-l invita să plece într-un mod destul de dezagreabil. Dicanti se întorsese deja pentru a studia pozele, când Fowler spuse:

— Este din Biblie. Din Noul Testament, mai concret.

— Cum? rămase surprins Pontiero.

Dicanti a ridicat capul şi l-a privit pe Fowler.

— De acord, vă rog să explicaţi.

— Mt. 16. Evanghelia după Matei, capitolul 16. A lăsat şi alt mesaj?

Pontiero părea contrariat.

— Ascultă, Paola, doar nu o să iei în seamă…

Dicanti l-a reţinut cu un gest.

— Să îl ascultăm.

Fowler intră în sala de şedinţe. Avea un palton negru pe braţ şi îl puse pe un scaun.

— Noul Testament creştin se împarte în patru Evanghelii, după cum bine ştim: Matei, Marcu, Luca şi Ioan. În bibliografia creştină Evanghelia după Matei este reprezentată prin literele Mt. Numărul care apare după ele face referire la capitol. Şi cu încă două numere se indică un citat din aceasta, între două versete.

— Asasinul a lăsat asta.

Paola îi arătă proba numărul 4, din punga de plastic. Îi privea foarte atentă ochii. Preotul nu părea că ar recunoaşte bileţelul şi nici nu se îngreţoşă la vederea sângelui. Doar l-a privit cu atenţie şi spuse:

— Nouăsprezece. Ce potrivit.

Pontiero se înfurie.

— O să ne spuneţi odată ce ştiţi, părinte, sau ne lăsaţi să mai aşteptăm mult?

— *„Et tibi cloves regnic coelorum,* recită Fowler, *et quodcumque ligaveris super terrain, erit ligatum et în coelis; et quodcumque solveris super terram, erit solutum et în coelis”.* „Şi îţi voi da cheile împărăţiei cerului; ceea ce vei lega pe pământ va fi legat şi în ceruri şi ce vei dezlega pe pământ va fi dezlegat şi în ceruri.” Matei 16, versetul 19. Acestea sunt cuvintele prin care Petru a fost desemnat de Iisus ca şef al Apostolilor şi i-a conferit lui şi succesorilor săi putere asupra tuturor creştinilor.

— *Santa Madonna,* exclamă Dicanti.

— Având în vedere ce se va întâmplă în acest oraş, domnilor, cred că ar trebui să vă îngrijoraţi. Chiar mult.

— La naiba, un vagabond nebun îi taie gâtul unui popă şi dumneavoastră deja declanşaţi alarma. Nu cred că este atât de grav, părinte Fowler, spuse Pontiero.

— Nu, prietene. Asasinul nu este un vagabond nebun. Este un om crud, metodic şi inteligent şi este teribil de ţăcănit, credeţi-mă.

— Ah, da? Se pare că ştiţi multe despre motivele lui, părinte, făcu mişto subinspectorul.

Preotul o privea fix pe Dicanti în timp ce răspundea.

— Ştiu mult mai mult decât atât, domnilor. Ştiu cine este.

(ARTICOL EXTRAS DIN ZIARUL MARYLAND GAZETTE, 29 IULIE 1999. PAGINA 7)

UN PREOT AMERICAN ACUZAT DE ABUZ SEXUAL SE SINUCIDE

SILVER SPRING, Maryland (NEWS AGENCIES) – în timp ce scandalurile de abuz sexual continuă să zguduie clerul catolic din America, un preot din Connecticut acuzat de abuzuri sexuale asupra minorilor s-a spânzurat în camera sa dintr-o instituţie unde se tratează clerici cu probleme, conform celor comunicate de poliţia locală agenţiei American Press, vinerea trecută.

Peter Selznick, de şaizeci şi unu de ani, renunţase la postul său de paroh din San Andres de Bridgeport (Connecticut), anul trecut pe 27 aprilie, chiar la o zi după ce responsabili ai Bisericii catolice i-au intervievat pe doi bărbaţi care afirmau că Selznick a abuzat de ei la finele anilor şaptezeci şi începutul anilor optzeci, după cum afirma purtătorul de cuvânt al diocezei din Bridgeport.

Preotul era tratat în Institutul Sfântul Matei din Maryland, un centru de psihiatrie care tratează clerici care au fost acuzaţi de abuzuri sexuale sau „cu sexualitate confuză”, după cum afirmă institutul.

„Personalul din spital a bătut la uşa lui de mai multe ori şi a încercat să intre în cameră, dar ceva bloca uşa, afirmă în conferinţa de presă Diane Richardson, purtătoarea de cuvânt a Departamentului de Poliţie din comitatul Prince George. Când au intrat în cameră, au găsit cadavrul agăţat de una din grinzile tavanului”.

Selznick s-a spânzurat cu unul din cearceafurile patului său, a afirmat Richardson, adăugând că trupul său a fost transportat la morgă pentru a i se face autopsia. De asemenea, a negat zvonurile conform cărora trupul ar fi fost dezbrăcat şi mutilat, zvonuri pe care le-a caracterizat ca „nefondate”. În timpul conferinţei de presă, câţiva ziarişti au citat „martori oculari” care declarau că au văzut acele mutilări. Purtătoarea de cuvânt a afirmat că „un infirmier din corpul medical al Comitatului are tulburări datorită drogurilor cum ar fi marihuana şi alte stupefiante, sub influenţa cărora probabil a făcut aceste declaraţii; acest angajat a fost suspendat din funcţie şi oprit de la salariu până când îşi va revizui atitudinea”. Acest ziar a avut ocazia să îl contacteze pe infirmierul de la care a pornit acest zvon dar a refuzat să facă alte declaraţii printr-un simplu „I was wrong” (m-am înşelat).

Episcopul de Bridgeport, William Lopes, a afirmat că a fost „profund întristat” de „tragica moarte a lui Selznick, adăugând că scandalul care preocupă acum diviziunea nord-americană a Bisericii catolice are acum „multiple victime”.

Părintele Selznick s-a născut la New York în anul 1938, a fost hirotonisit în Bridgeport în 1965. A slujit în mai multe parohii din Connecticut şi pe o perioadă scurtă în San Juan Vianney şi Chiclayo, Peru.

„Orice persoană, fără excepţie, are valoare şi demnitate în faţa lui Dumnezeu şi orice om are nevoie şi merită compasiunea noastră”, a afirmat Lopes. „Circumstanţele perturbatoare care au însoţit moartea sa nu pot şterge tot binele pe care l-a făcut”, a finalizat episcopul.

Directorul Institutului Sfântul Matei, părintele Canice Conroy, a refuzat să facă declaraţii acestui ziar. Părintele Anthony Fowler, directorul Noilor Programe ale Institutului, a cerut scuze pentru absenţa comentariilor afirmând că părintele Conroy era „în stare de şoc”.

SEDIUL CENTRAL AL UACV

Via Lamarmora, 3

Marţi, 5 aprilie 2005. 23:14

Declaraţia căzu ca o lovitură de buzdugan. Dicanti şi Pontiero au rămas încremeniţi, privindu-l foarte fix pe părintele cu chelie.

— Pot să mă aşez?

— Sunt multe scaune goale, îi arătă Paola. Alegeţi-vă unul.

A făcut un semn asistentului de la departamentul de documentare care plecă.

Fowler a pus pe masă o valijoară de voiaj neagră cu marginile roase şi ponosite. Era o valijoară care văzuse multe locuri din lume şi care arăta clar câţi kilometri o dusese în cârcă stăpânul său. Acesta o deschise şi scoase un dosar voluminos de carton, închis la culoare, având colţurile îndoite şi pete de cafea. Îl puse pe masă şi se aşeză în faţa inspectoarei. Dicanti îl urmărea atent, remarcând mişcările sale prudente şi energia emanată de ochii săi verzi. Nu ştia de unde a apărut acest preot ciudat, dar era foarte hotărâtă să nu se lase dominată, şi mai ales pe terenul ei.

Pontiero a luat un scaun, l-a aşezat invers şi s-a aşezat în stânga, cu mâinile la spate. Dicanti îşi propuse să îi spună să nu mai imite filmele cu Humphrey Bogart. Subinspectorul văzuse *Şoimul Maltez*[15], de vreo trei sute de ori. Întotdeauna se aşeza în partea stângă a persoanei pe care o considera suspectă şi fuma ameninţător lângă ea ţigară de la ţigară, Pall Mall fără filtru.

— De acord, părinte. Arătaţi-ne un document care să vă demonstreze identitatea.

Fowler îşi scoase paşaportul din buzunarul interior al hainei şi i-l întinse lui Pontiero. Schiţă o grimasă către norul de fum ce ieşea din ţigara subinspectorului.

— Paşaport diplomatic!? Aveţi imunitate, nu? Ce naiba sunteţi? O specie de spion? întrebă Pontiero.

— Sunt angajat al Forţelor Aeriene ale Statelor Unite.

— Cu ce grad?

— Maior. Puteţi să îi spuneţi subinspectorului Pontiero să nu mai fumeze lângă mine, vă rog? M-am lăsat de mulţi ani şi nu am chef să recidivez.

— Sunteţi dependent de tutun, maior Fowler?

— Părinte Fowler, *dottora* Dicanti. Sunt… în rezervă.

— Ah, o clipă. De unde ştiţi numele meu sau pe cel al inspectoarei?

Criminalista surâse curioasă şi amuzată.

— Ei, Maurizio, bănuiesc că părintele Fowler nu este atât de „în rezervă” cum spune el.

Fowler îi întoarse un surâs ceva mai trist.

— Recent am fost reintegrat în serviciul activ, e adevărat. Şi, în mod curios, asta s-a întâmplat datorită preocupărilor mele din viaţa civilă. Tăcu şi agită mâna pentru a îndepărta fumul.

— Ei, bine? Spuneţi-ne cine este şi unde se află acest nenorocit care i-a făcut asta cardinalului Sfintei Noastre Biserici, pentru ca toţi să putem merge acasă şi să dormim liniştiţi.

Preotul încă tăcea la fel de impasibil ca şi haina sa. Paola bănuia că acel om era prea puternic pentru a fi impresionat de spectacolul lui Pontiero. Ridurile sale arătau clar că viaţa îi oferise experienţe foarte neplăcute şi că acei ochi văzuseră lucruri mai grave decât un poliţist obişnuit şi tutunul lui urât mirositor.

— Ajunge, Maurizio. Şi stinge ţigara.

Pontiero a aruncat mucul pe jos, supărat.

— Foarte bine, părinte Fowler, spuse Paola, revizuind pozele cu mâinile căci privirea îi era fixată asupra preotului, mi-e clar că dumneavoastră veţi da ordinele începând de acum. Ştiţi ceva ce eu nu cunosc şi ar trebui să ştiu. Dar vă aflaţi pe terenul meu. Dumneavoastră să-mi ziceţi cum rezolvăm lucrurile.

— Ce spuneţi dacă dumneavoastră aţi începe să elaboraţi un profil?

— Îmi puteţi spune de ce?

— Pentru că, în acest caz, nu va fi nevoie să elaborăm un profil pentru a afla numele asasinului. Pe ăsta vi-l voi spune eu. În acest caz va fi nevoie să elaborăm un profil pentru a şti unde se află. Şi nu este acelaşi lucru.

— Este un examen, părinte? Vreţi să vedeţi cât de bună este persoana pe care o priviţi? Veţi pune la îndoială capacitatea mea deductivă, aşa cum face Boi?

— Cred, *dottora,* cred că dumneavoastră sunteţi singura care vă puneţi la îndoială.

Paola a tras adânc aer în piept şi s-a înarmat cu tot autocontrolul de care era capabilă pentru a nu ţipa, acum când Fowler a pus degetul pe rană. Exact în momentul în care simţea că nu mai poate, a apărut şeful ei în uşă. A rămas încremenit, analizându-l atent pe preot, care la rândul său a făcut acelaşi lucru. În final s-au salutat cu o înclinare de cap.

— Părinte Fowler.

— Domnule director Boi.

— M-au anunţat că sosiţi într-un mod, să spunem, neobişnuit. Nu mai este nevoie să menţionez că prezenţa dumneavoastră aici a fost impusă, dar recunosc că ne-ar putea fi utilă, în cazul în care sursele mele de informare nu mint.

— Nu fac asta.

— Atunci continuaţi, vă rog.

De când era mică, trăia cu senzaţia că ajungea târziu într-un loc unde lucrurile se petrecuseră deja iar senzaţia asta se repeta chiar în acel moment. Paola era sătulă ca toată lumea de acolo să ştie lucruri pe care ea nu le cunoştea. Îi va cere explicaţii lui Boi atunci când va avea ocazia. Până atunci se hotărî să profite.

— Domnule director, părintele Fowler aici prezent ne-a povestit, lui Pontiero şi mie, că ar cunoaşte identitatea asasinului, dar se pare că doreşte, fără niciun motiv, un profil psihologic al criminalului înainte de a ne spune numele său. Personal, cred că pierdem timp preţios, dar am hotărât să intru în joc.

S-a ridicat cu energie, impresionându-i pe cei trei bărbaţi care o priveau surprinşi. S-a apropiat de tabla care ocupa aproape tot peretele din spate şi a început să scrie pe ea.

— Asasinul este un bărbat din rasa albă, cu vârsta cuprinsă între treizeci şi opt şi patruzeci şi şase de ani. Este o persoană cu o statură medie, puternic şi inteligent. Are studii universitare şi uşurinţă pentru învăţarea limbilor străine. Este stângaci, a primit o educaţie religioasă severă şi a suferit tulburări sau abuzuri în copilăria sa. Este imatur, munca lui îl supune unei presiuni care depăşeşte stabilitatea sa psihologică şi afectivă şi suferă o mare reprimare sexuală. Probabil că are deja un dosar important cu acte de violenţă. Nu este prima, nici a doua oară când omoară, şi cu siguranţă nu va fi nici ultima oară. Ne detestă profund, atât pe noi, ca poliţişti cât şi pe victimele sale. Şi acum, părinte, daţi-i dumneavoastră un nume asasinului, spuse Dicanti, întorcându-se şi aruncând creta în mâna preotului.

Îi cercetă pe ascultătorii săi. Fowler o privea surprins, Pontiero admirativ, iar Boi sceptic. Într-un final vorbi preotul.

— Să fie într-un ceas bun, *dottora.* Deşi sunt psiholog, nu reuşesc să înţeleg cum aţi ajuns la toate aceste concluzii. Aţi putea să ne explicaţi puţin?

— Este doar un profil provizoriu, dar concluziile ar trebui să fie destul de apropiate de adevăr. Faptul că este un bărbat alb o arată profilul victimelor sale, căci ar fi foarte ciudat ca

un asasin în serie să ucidă pe cineva dintr-o rasă diferită. Este de statură medie pentru că Robayra era un bărbat înalt iar unghiul şi direcţia tăieturii de pe gât arată faptul că cineva de aproximativ un metru optzeci l-a asasinat prin surprindere. Este evident că este puternic; dacă nu, i-ar fi fost imposibil să îl care pe cardinal în interiorul bisericii, căci, chiar dacă ar fi folosit un cărucior pentru a transporta corpul până la poarta din spate, e o distanţă de vreo patruzeci de metri până la capelă. Imaturitatea este direct proporţională cu tipul asasinului ludic, care dispreţuieşte profund victima, pe care o consideră un obiect, şi poliţistul, pe care îl consideră o fiinţă inferioară.

Fowler a întrerupt-o, ridicând manierat mâna.

— Sunt două detalii care mi-au atras în mod special atenţia, *dottora.* În primul rând: dumneavoastră aţi spus că nu este prima dată când omoară. Aţi dedus asta din elaborarea complicată a asasinatului?

— Exact, părinte. Acest om are cunoştinţe de bază privind modul de operare poliţienesc, şi a făcut asta de mai multe ori. Experienţa m-a învăţat că prima dată elaborarea asasinatului este improvizată şi lasă locul foarte murdar.

— În al doilea rând, este vorba de ceea ce aţi spus, „munca sa îl supune unei presiuni peste stabilitatea sa psihologică şi afectivă". Nu reuşesc să înţeleg de unde aţi dedus asta.

Dicanti se înroşi apoi şi-a încrucişat braţele. Nu a răspuns. Boi profită pentru a interveni.

— Ah, draga de Paola. Marea sa inteligenţă întotdeauna lasă o portiţă deschisă pe unde să intre intuiţia ei feminină, nu-i aşa? Părinte, *dottora* Dicanti ajunge câteodată la nişte concluzii strict emoţionale. Nu ştiu de ce. Totuşi, ar avea un mare viitor ca scriitoare.

— Mai mult decât vă daţi seama. Pentru că a ghicit, spuse Fowler, ridicându-se în sfârşit şi îndreptându-se spre tabla de scris. Doamnă inspectoare, care este numele corect pentru profesia dumneavoastră? *Profiler*[16], nu-i aşa?

— Da, spune Paola, încă ruşinată.

— Când v-aţi luat atestatul de *profiler?*

— Odată cu terminarea cursului de Criminalistică Judiciară şi după un an de studii intensive în Unitatea de Ştiinţe asupra Comportamentului de la FBI. Foarte puţini termină cursul în totalitate.

— Aţi putea să ne spuneţi câţi *profilers* calificaţi există în lume?

— În acest moment, douăzeci. Doisprezece în Statele Unite, patru în Canada, doi în Germania, unul în Italia şi unul în Austria.

— Mulţumesc. Acum vă este clar, domnilor? Doar douăzeci de persoane din întreaga lume, cu drepturi totale, sunt capabile să schiţeze profilul psihologic al unui asasin în serie iar una dintre ele se află în această cameră. Şi credeţi-mă, pentru a-l găsi pe acest bărbat…

Se întoarse şi scrise un nume pe tablă, destul de mare, şi cu litere groase şi hotărâte:

VIKTOR KAROSKI

— …vom avea nevoie de cineva care să fie capabil să înţeleagă cum îi funcţionează mintea. Aveţi aici numele pe care mi l-aţi cerut. Dar înainte de a alerga la telefon pentru a da ordine de arestare, daţi-mi voie să vă spun care este povestea lui.

FRAGMENTE DIN CORESPONDENŢA DINTRE EDWARD DRESSLER, PSIHIATRU ŞI CARDINALUL FRANCIS SHAW

Boston, 14 mai 1991

(…)Eminenţă, avem de-a face cu siguranţă cu un incorigibil din naştere. După cum îmi spuneţi, este a cincisprezecea oară când este desemnat altei parohii. Testele făcute pe parcursul celor două săptămâni ne confirmă faptul că nu putem să riscăm permiţându-i să convieţuiască din nou în preajma copiilor fără ca aceştia să fie puşi în pericol. (…)Nu mă îndoiesc de capacitatea sa de a se controla. (…)Nu ne putem permite luxul de a-l ţine într-o parohie. E mai bine să prevenim lucrurile înainte de a ne scăpa de sub control. Iar în caz contrar eu nu mă fac responsabil. Recomand o perioadă de spitalizare de cel puţin şase luni în Institutul Sfântul Matei.

Boston, 4 august 1993

(…)Am încercat a treia oară cu el (Karoski) (…)Trebuie să vă spun că „schimbarea de aer", cum aţi numit-o dumneavoastră, nu l-a ajutat cu absolut nimic, dimpotrivă. Îşi pierde controlul şi mai des şi identific manifestări schizofrenice în comportamentul său. Este posibil ca într-un anumit moment să îşi piardă controlul şi să devină altă persoană. Eminenţă, dumneavoastră cunoaşteţi devotamentul meu faţă de Biserică, şi înţeleg că este o lipsă teribilă de preoţi, dar să coborâm într-atât ştacheta! (…)35 mi-au trecut prin mână deja, Eminenţă, iar la unii dintre ei am văzut că sunt posibilităţi de recuperare independentă (…) în mod sigur, Karoski nu se află printre aceştia. Sfinţia voastră, de foarte puţine ori aţi urmat sfatul meu. Dacă de data asta o veţi face, vă rog: convingeţi-l pe Karoski să se întoarcă la Sfântul Matei.

SEDIUL CENTRAL UACV

Via Lamarmora, 3

Miercuri, 6 aprilie 2005. 00:03

Paola a luat loc, pregătindu-se să asculte povestea părintelui Fowler.

— Totul a început, cel puţin pentru mine, în 1995. Pe acea vreme, după retragerea mea din Forţele Aeriene, m-am pus la dispoziţia episcopului meu. Acesta a dorit să profite de diploma mea în psihologie trimiţându-mă la Institutul Sfântul Matei. Aţi auzit de el?

Toţi au negat din cap.

— Nu mă mir. Scopul acestei instituţii este un mister pentru majoritatea opiniei publice nord-americane. Oficial, este un centru de spitalizare pentru preoţi şi călugăriţe cu „probleme", situat în Silver Spring, în statul Maryland. Realitatea este că nouăzeci şi cinci la sută din pacienţii săi au un trecut plin de abuzuri sexuale asupra minorilor sau consum de droguri. Camerele acestui edificiu sunt foarte luxoase: treizeci şi cinci de camere pentru pacienţi, nouă pentru personalul medical (aproape toţi interni), un teren de tenis, două piste de alergare, o piscină, o sală de recreare cu biliard…

— Pare mai mult un loc de relaxare decât un institut de psihiatrie, interveni Pontiero.

— Ei, acest loc este un mister, dar la mai multe nivele. Este un mister pentru cei de afară şi este un mister şi pentru interni, care la început l-au văzut ca pe un spaţiu unde se puteau retrage câteva luni, unde se puteau odihni, pentru ca puţin câte puţin să descopere ceva diferit. Dumneavoastră ştiţi ce probleme au fost în ţara mea cu anumiţi preoţi catolici în ultimii ani. Opinia publică nu ar vedea cu ochi buni ca nişte persoane, care au fost acuzate de abuzuri sexuale asupra minorilor, să îşi petreacă o vacanţă plătită într-un hotel de lux.

— Şi asta făceau? întrebă Pontiero, care părea foarte afectat de acest subiect. Paola îl înţelegea, căci subinspectorul avea doi copii de treisprezece şi paisprezece ani.

— Nu. Voi încerca să vă rezum experienţa mea de acolo cât mai pe scurt. Când am ajuns, am descoperit un loc profund laic. Nu părea o instituţie religioasă. Nu existau crucifixe pe pereţi, nimeni nu purta haine monahale sau

sutane. Am dormit multe nopţi sub cerul liber, în cort sau în afara lui dar niciodată nu mi-am pus deoparte gulerul de preot. Dar acolo toată lumea făcea ce poftea, se intra şi se ieşea în voie. Lipsa de credinţă şi de control erau evidente.

— Şi nu aţi informat pe nimeni? a întrebat Dicanti.

— Cum să nu! Primul lucru pe care l-am făcut a fost să scriu o scrisoare episcopului diocezei. M-au acuzat că sunt destul de influenţat de timpurile petrecute în armată, de „rigiditatea mediului militar". M-au sfătuit să fiu mai „permisiv". A fost o perioadă complexă pentru mine, căci cariera mea în Forţele Aeriene suferise unele „fluctuaţii". Nu vreau să vorbesc despre asta pentru că nu priveşte acest caz. Este suficient să vă spun că nu voiam să îmi crească şi mai mult faima de a fi intransigent.

— Nu trebuie să vă justificaţi.

— Ştiu, dar încă mă mai urmăreşte conştiinţa. În acel loc nu se vindecau mintea şi sufletul, ci pur şi simplu se „zgândărea" puţin ceea ce pacientul dorea să ascundă. Se întâmpla exact contrariul a ceea ce dorea dioceza să se întâmple.

— Nu înţeleg, spuse Pontiero.

— Nici eu, spuse Boi.

— Este complicat. Pentru început, singurul psihiatru autorizat care exista în echipa principală era părintele Conroy, directorul Institutului din acele vremuri. Restul nu avea nicio calificare cu studii superioare, în afară de şcoala de infirmiere sau vreo diplomă tehnică. Şi îşi permiteau luxul de a face evaluări psihiatrice!

— Minunat, se miră Dicanti.

— Exact. Cea mai bună garanţie pentru a fi admis în cadrul personalului din Institut era să fii membru *Dignity,* o asociaţie care promovează sacerdoţiul pentru femei şi libertatea sexuală pentru preoţii bărbaţi. Deşi personal nu sunt de acord cu principiile acestei asociaţii, nu este treaba mea să îi judec. Dar ceea ce pot să judec este calitatea profesională a personalului, iar aceasta era foarte, foarte slabă.

— Nu văd unde ajungem cu toate astea, spuse Pontiero, aprinzându-şi o ţigară.

— Mai lăsaţi-mă cinci minute şi veţi vedea. După cum vă spuneam părintele Conroy era bun prieten cu *Dignity* şi liberal în viaţa lui privată, a condus Sfântul Matei într-un mod absolut nesănătos. Ajungeau preoţi cinstiţi cărora li se aducea o acuzaţie nefondată (au existat cazuri) şi datorită lui Conroy abandonau preoţia, care era lumina vieţilor lor. Multora le spunea să nu lupte împotriva naturii lor şi să îşi

trăiască viaţa. Se considera a fi un succes atunci când un preot se laiciza şi începea o relaţie homosexuală.

— Şi asta este o problemă? întrebă Dicanti.

— Nu, nu este atât timp cât persoana asta îşi doreşte sau are nevoie. Dar doctorului Conroy nu îi păsa deloc de nevoile pacientului. Întâi îşi stabilea obiectivul apoi îl aplica persoanei, fără a o cunoaşte înainte. Se juca de-a Dumnezeu cu sufletele şi minţile acelor bărbaţi şi femei, unii dintre ei cu probleme grave. Şi totul era sărbătorit cu un bun whisky *single malt.* Foarte bine sărbătorit.

— Doamne Dumnezeule, spuse Pontiero, scandalizat.

— Credeţi-mă, El nu se afla acolo, subinspectore. Dar nu acesta este cel mai grav lucru. Datorită unor mari greşeli de selecţie a candidaţilor, în anii şaptezeci şi optzeci au fost admişi la seminariile catolice mulţi tineri care nu erau apţi să conducă suflete. Nu erau apţi nici să se conducă pe ei înşişi. Acesta este un adevăr. În timp, mulţi dintre aceşti tineri îmbrăcau sutana. Au murdărit numele Bisericii catolice şi, ceea ce este şi mai rău, multor copii şi tineri. Mulţi preoţi acuzaţi de abuz sexual, vinovaţi, nu au mers la închisoare. Li se trecea cu vederea; erau mutaţi dintr-o parohie în alta. Iar unii sfârşeau la Saint Matthew.[117] Odată ajunşi acolo erau îndrumaţi spre viaţa civilă. Dar din păcate, mulţi dintre ei se întorceau la preoţie când ar fi trebuit să fie după gratii. Spuneţi-mi, *dottora* Dicanti, ce posibilitate există pentru reabilitarea unui asasin în serie?

— Absolut niciuna. O dată depăşită linia, nu mai rămâne nimic de făcut.

— Păi cam asta se întâmplă şi cu un pedofil compulsiv. Din păcate, în acest domeniu nu există această binecuvântată siguranţă pe care o aveţi dumneavoastră. Ştiţi că aveţi de-a face cu o bestie pe care trebuie să o vânaţi şi să o închideţi. Dar este mult mai dificil pentru terapeutul care consultă un pedofil să ştie dacă acesta a depăşit limitele definitiv sau nu. O singură dată a fost un caz în care nu am avut niciodată nici cea mai mică îndoială. Şi a fost un caz în care, pe lângă pedofilie, mai era ceva.

— Lăsaţi-mă să ghicesc: Viktor Karoski. Asasinul nostru.

— Chiar el.

Boi îşi drese glasul înainte de a interveni. Un obicei enervant pe care îl repeta mereu.

— Părinte Fowler, sunteţi atât de amabil să ne explicaţi cum sunteţi atât de sigur că el este cel care l-a făcut bucăţi pe Robayra şi pe Portini?

— Cum să nu. Karoski a ajuns la Institut în august 1994. Fusese mutat la mai multe parohii pentru că superiorul său

evitase problema în toate cazurile. Peste tot se făceau plângeri, unele mai grave decât altele, deşi niciuna de o violenţă extremă. Conform denunţurilor depuse credem că în total a abuzat de optzeci şi nouă de copii, deşi s-ar putea să fie mai mulţi.

— La naiba!

— Dumneavoastră aţi spus, Pontiero. Veţi vedea, sursa problemelor lui Karoski este în copilărie. S-a născut în Katowice, în Polonia, în 1961, acolo…

— Un moment, părinte. Acum are patruzeci şi patru de ani?

— Exact, *dottora.* Are un metru şaptezeci şi opt şi are o greutate în jur de optzeci şi cinci de kilograme. Are o constituţie puternică iar testul lui de inteligenţă arăta un coeficient între o sută zece şi o sută douăzeci şi cinci, la momentul respectiv. În total a făcut şapte teste la Institut. Îl distrau.

— Este mare!

— *Dottora,* dumneavoastră sunteţi psihiatră, în timp ce eu am studiat psihologie şi nu am fost un elev prea strălucit. Studiile lui Fowler, cele mai perspicace referitoare la psihopatii, au apărut destul de târziu pentru ca eu să am ocazia să citesc bibliografie despre acest subiect, aşa că spuneţi-mi: este adevărat că asasinii în serie sunt foarte inteligenţi?

Paola îşi permise să surâdă ironic şi să îl privească pe Pontiero, care se strâmbă la ea.

— Cred ca subinspectorul are un răspuns mai contondent la această întrebare.

— *Ispettora* spune mereu: Lecter nu există iar Jodie Foster ar trebui să fie preocupată doar de dramele epocii.

Toţi au râs. Nu din cauza glumei ci pentru a mai atenua puţin tensiunea acumulată.

— Mulţumesc, Pontiero. Părinte, modelul de superpsihopat este un mit creat de filmele şi de romanele lui Thomas Harris. În viaţa reală nu ar putea să existe o astfel de persoană. Au existat asasini recidivişti cu un coeficient mare iar alţii cu unul mai scăzut. Marea diferenţă între cei doi este că cei care au coeficientul ridicat obişnuiesc să acţioneze mai mult timp pentru că sunt mai precauţi. Ceea ce într-adevăr le este recunoscut unanim la nivel academic este marea abilitate pentru a executa moartea.

— Şi la nivel neacademic, *dottora?*

— La nivel neacademic, părinte, recunosc că unii dintre aceşti nemernici sunt mai deştepţi decât dracul. Nu inteligenţi, ci isteţi. Şi mai sunt unii, puţini, care au un

coeficient ridicat, o abilitate înnăscută pentru această sarcină demnă de dispreţ şi pentru disimulare. Şi într-un caz şi în celălalt, aceste trei caracteristici s-au reunit într-o persoană care avea o cultură vastă. Mă refer la Ted Bundy.

— Cazul lui este celebru în ţara mea. A strangulat şi a sodomizat cu cricul maşinii sale în jur de treizeci de femei.

— Treizeci şi şase, părinte. Din ce ştim, îl corectă Paola care îşi amintea foarte bine cazul Bundy, pentru că era materie obligatorie de studiu la Quantico.

Fowler confirmă trist.

— După cum vă spuneam, *dottora,* Viktor Karoski a venit pe lume în 1961 în Katowice, în mod ironic la câţiva kilometri de locul unde s-a născut Papa Wojtyla. În 1969, familia Karoski, compusă din el, părinţii săi şi doi fraţi, s-a mutat în Statele Unite. Tatăl său a găsit de lucru într-o fabrică General Motors din Detroit, şi conform tuturor registrelor era un bun muncitor, deşi foarte irascibil. În 1972 a avut loc o remaniere datorită crizei de petrol şi tatăl lui Karoski a fost primul care a zburat în stradă. În acel moment tatăl obţinuse cetăţenia americană aşa că se instală în apartamentul mic unde trăia toată familia şi începu să îşi bea îndemnizaţia şi ajutorul de şomaj. Şi-a făcut foarte conştiincios treaba, foarte conştiincios. S-a transformat în alt om şi a început să abuzeze sexual de Viktor şi de fratele său mai mare, care se numea Beria şi într-o zi a plecat pur şi simplu de acasă, la paisprezece ani.

— Karoski v-a povestit toate astea? spuse Paola, intrigată şi uimită în acelaşi timp.

— Numai după intense terapii prin regresie. Când a venit la centru, versiunea lui era că s-a născut într-o familie catolică model.

Paola, care nota totul cu scrisul ei mic de funcţionară, îşi trecu mâinile peste ochi, încercând să alunge oboseala înainte de a vorbi.

— Ceea ce ne povestiţi, părinte Fowler, se potriveşte perfect cu indicii comuni din psihopatia primară: fascinaţia personală, absenţa gândirii raţionale, puţină încredere, minciuni şi lipsa remuşcărilor. Bătăile paternale şi consumul permanent de alcool s-au observat la progenituri în mai mult de şaptezeci şi patru la sută dintre psihopaţii violenţi cunoscuţi.[18]

— Aceasta este cauza probabilă? întrebă Fowler.

— Mai mult un factor determinant printre altele. Pot să vă dau exemplu mii de cazuri de persoane care au crescut în cămine destrămate mult mai rău decât cel pe care îl descrieţi şi au reuşit să aibă o maturitate destul de normală.

— Aşteptaţi, *ispettora.* De-abia aţi atins oceanul. Karoski ne-a povestit cum fratele lui cel mic a murit de meningită în 1974, fără să îi pese prea mult cuiva. M-a surprins frivolitatea cu care a povestit acest episod. La două luni de la moartea celui mic tatăl său a dispărut în mod misterios. Viktor a spus că nu a avut nimic de-a face cu asta deşi noi nu credem acelaşi lucru, căci el avea deja treisprezece ani. Şi ştim că în acea perioadă începuse să tortureze animale mici. Dar cel mai rău pentru el a fost să rămână pe mâna unei mame dominatoare, obsedată de religie, care ajungea să îl îmbrace în fată ca să se „joace împreună". Se pare că îl atingea pe sub fustă şi îi spunea că o să îi taie „ouăle" pentru ca deghizarea să fie totală. Rezultatul: Karoski încă mai făcea pipi în pat la cincisprezece ani. Purta vechituri, haine demodate sau rupte, pentru că erau săraci. Se râdea de el la institut şi era foarte singur. Într-o zi un coleg a făcut un comentariu nefericit pe seama gătelii lui atunci când Karoski a trecut pe lângă el. Acesta, înfuriat, l-a lovit de mai multe ori peste faţă cu o carte groasă. Copilul purta ochelari iar sticla i-a intrat în ochi. A rămas orb pentru toată viaţa.

— Ochii… la fel ca şi cadavrele. Aceasta a fost prima lui crimă violentă.

— Cel puţin din câte ştim. Viktor a fost trimis la o şcoală de corecţie din Boston iar ultimul lucru pe care i l-a spus mama sa înainte de a se despărţi de el a fost: „Mai bine te avortam". La câteva luni s-a sinucis.

Toţi au păstrat liniştea; erau îngroziţi. Nu mai era nevoie să se spună nimic.

— Karoski a rămas la şcoala de corecţie până la sfârşitul lui 1979. Nu avem nicio informaţie despre acest an, dar în 1980 a fost admis la un seminar din Baltimore. Dosarul lui de admitere la seminar arată că antecedentele erau şterse şi că provenea dintr-o familie de tradiţie catolică. Atunci avea nouăsprezece ani şi părea că îşi revenise. Nu ştim aproape nimic despre şederea lui la seminar, ştim doar că studia până leşina şi că era profund dezgustat de atmosfera homosexuală practicată deschis în instituţie.[19] Conroy susţinea teoria conform căreia Karoski era un homosexual reprimat care îşi nega adevărata natură, dar lucrul acesta nu este adevărat. Karoski nu este nici homosexual, nici heterosexual, nu are o orientare definită. Sexul nu este integrat în personalitatea lui, ceea ce din punctul meu de vedere a cauzat grave daune psihicului său.

— Explicaţi-ne, părinte, i-a cerut Pontiero.

— Sigur că da. Eu sunt preot şi am hotărât să fiu celibatar. Asta nu înseamnă că nu sunt atras de doctora Dicanti,

prezentă aici, spuse Fowler arătând spre Paola, care nu s-a putut abţine să nu se înroşească. Totuşi, eu ştiu că sunt heterosexual, dar aleg castitatea. Astfel, mi-am integrat sexualitatea în personalitate, deşi nu într-o formă practică. Cazul lui Karoski este foarte diferit. Traumele profunde din copilărie şi adolescenţă au provocat o sciziune în psihicul său. Ceea ce Karoski a refuzat total a fost natura sa sexuală şi violentă. Se urăşte şi se iubeşte profund pe el însuşi, ambele în acelaşi timp. Acestea s-au transformat în accese de violenţă, schizofrenie, şi într-un final în abuzul minorilor, repetând abuzurile tatălui său. În 1986, în primul său an ca preot,[20] Karoski are primul incident cu un minor. Era un băiat de paisprezece ani pe care doar l-a sărutat şi l-a atins, nimic mai mult. Credem că nu au fost consimţite de către minor. În orice caz, nu există nicio confirmare oficială cum că acest episod a ajuns la urechile episcopului, pentru că într-un final Karoski a fost hirotonit preot. De atunci are o obsesie nesănătoasă în ceea ce priveşte mâinile. Şi le spăla între treizeci şi patruzeci de ori pe zi şi avea grijă de ele într-un mod deosebit.

Pontiero căută în sutele de poze macabre expuse pe masă până când a găsit-o pe cea pe care o căuta şi i-a aruncat-o lui Fowler. Acesta a apucat-o cu degetele din zbor, fără a face vreun efort. Paola admiră în secret eleganţa mişcării sale.

— Două mâini, tăiate şi spălate, aşezate pe o pânză albă. Pânza albă simbolizează în Biserică respectul şi supunerea. Există multiple referiri la ea în Noul Testament. După cum ştiţi, Iisus a fost acoperit în mormânt cu o pânză albă.

— Acum nu mai este atât de albă, glumi Boi.[21]

— Domnule director, sunt convins că v-ar plăcea să cercetaţi giulgiul din discuţie, afirmă Pontiero.

— Să nu aveţi nicio îndoială. Continuaţi, Fowler.

— Mâinile preotului sunt sfinte. Cu ele administrează Sfintele Taine. Acest lucru a rămas imprimat în capul lui Karoski, după cum veţi vedea mai departe. În 1987 a lucrat într-un colegiu din Pittsburg, unde au avut loc primele abuzuri. Victimele sale erau băieţi între opt şi unsprezece ani. Nu există dovezi pentru o relaţie adultă consimţită, homosexuală sau heterosexuală. Atunci când plângerile au început să ajungă la superiorii săi, aceştia nu au făcut nimic la început. Apoi l-au mutat din parohie în parohie. Curând s-a făcut o plângere pentru agresiunea unui enoriaş, pe care l-a lovit în faţă dar fără consecinţe majore… şi într-un final, a ajuns la Institut.

— Credeţi că dacă l-aţi fi ajutat mai înainte ar fi fost diferit?

Fowler făcu un gest crispând mâinile şi având tot corpul tensionat.

— Stimate subinspector, nu îl ajutam nici mai mult nici mai puţin. Singurul lucru pe care am reuşit să îl facem a fost să scoatem asasinul la iveală. Apoi să îl scăpăm.

— A fost atât de grav?

— Mai rău. Atunci când a venit la Institut era un om copleşit atât de dorinţele sale incontrolabile cât şi de răbufniri violente. Avea remuşcări pentru acţiunile sale deşi le nega în mod repetat. Pur şi simplu nu era capabil să se controleze. Dar pe măsură ce trecea timpul, datorită terapiilor greşite, datorită contactului cu pleava preoţimii care se aduna la Sfântul Matei, Karoski s-a transformat în ceva mult mai rău. A devenit rece, ironic. Şi-a pierdut conştiinţa. Veţi vedea că îşi blocase amintirile cele mai dureroase din copilărie. Astfel, a devenit doar un homosexual. Dar în urma dezastruoaselor terapii prin regresie…

— De ce dezastruoase?

— Ar fi mers mai bine dacă obiectivul ar fi fost să aducă liniştea în mintea pacientului. Dar tare mă tem că doctorul Conroy simţea o curiozitate bolnăvicioasă pentru cazul lui Karoski, până la extreme imorale. În astfel de cazuri, ceea ce face hipnotizatorul este să încerce să implanteze într-un mod artificial amintiri pozitive în memoria pacientului, recomandându-i să uite întâmplările urâte. Conroy a interzis această procedură. Nu numai că i-a amintit lui Karoski întâmplările din copilărie, dar l-a şi obligat să asculte casetele pe care, cu voce falsă, îi cerea mamei sale să îl lase în pace.

— Ce fel de monstru conducea locul ăla? se îngrozi Paola.

— Conroy era convins că pacientul trebuia să se accepte pe el însuşi. El spunea că asta era singura soluţie. Trebuia să recunoască faptul că a avut o copilărie grea şi că era homosexual. După cum v-am spus înainte, se făcuse un diagnostic anterior şi apoi au încercat să i-l bage pe gât lui Karoski. Şi pe deasupra, l-a supus pe Karoski unui cocktail de hormoni, unii dintre ei experimentali, cum ar fi o variantă pentru anticoncepţionalul Depo-Covetan. Cu acest medicament, injectat în doze anormale, Conroy reducea nivelul impulsului sexual al lui Karoski, dar îi accentua agresivitatea. Terapia se întindea din ce în ce mai mult şi nu avea rezultate pozitive. Erau perioade când era mai liniştit, pur şi simplu, iar Conroy le interpreta ca fiind succese ale terapiei sale. În final a avut loc o castrare chimică. Karoski

este incapabil să aibă o erecţie iar această frustrare îl distrugea.

— Când aţi intrat dumneavoastră în contact cu el prima dată?

— Când am ajuns la Institut, în 1995. Am vorbit mult cu el. Între noi s-a stabilit o relaţie de o oarecare încredere, dar mai târziu s-a dus pe copcă, după cum veţi vedea. Dar nu vreau să insist. La cincisprezece zile de la sosirea sa în Institut i s-a recomandat o pletismografie a penisului. Este vorba de un test în care penisul este conectat la un aparat prin intermediul unor electrozi. Acest aparat măsoară răspunsul sexual la anumiţi stimuli.

— Cunosc acest test, spuse Paola, la fel ca cel care spune că a auzit vorbindu-se despre virusul Ebola.

— Veţi vedea… că nu i-a plăcut deloc. Pe parcursul testului i-au arătat imagini teribile, extreme.

— Cum adică extreme?

— De pedofilie.

— La naiba.

— Karoski a reacţionat violent şi l-a rănit grav pe specialistul care se ocupa de maşină. Supraveghetorii au reuşit să îl oprească pentru că altfel l-ar fi omorât. Conroy ar fi trebuit să recunoască încă de la acest episod că nu era în măsură să îl trateze şi ar fi trebuit să îl trimită la un spital de boli mentale. Dar nu a făcut-o. A angajat doi supraveghetori puternici care să nu îl scape din ochi şi a început să îl supună terapiei prin regresie. Măsurile acestea au coincis cu sosirea mea la institut. Odată cu trecerea timpului, Karoski se retrăgea în sine. Răbufnirile lui de mânie dispăreau. Conroy le considera ca pe nişte îmbunătăţiri în personalitatea lui. Era foarte bine păzit. Dar într-o noapte Karoski a forţat încuietoarea camerei sale (care de obicei, pentru a preveni orice, se închidea pe dinafară la anumite ore) şi i-a retezat mâinile unui preot care dormea în aceeaşi aripă. A spus tuturor că acel preot era un bărbat necurat şi că el văzuse cum îl atingea pe alt preot într-un mod „păcătos”. În timp ce supraveghetorii alergau spre camera de unde se auzeau urletele preotului, Karoski îşi spăla mâinile sub robinetul duşului.

— Acelaşi modus operandi. Cred, părinte Fowler, că nu avem nicio îndoială, spuse Paola.

— Spre surprinderea şi disperarea mea, Conroy nu a denunţat acest incident la poliţie. Preotul mutilat a primit o indemnizaţie iar nişte medici din California au reuşit să îi implanteze mâinile la loc, deşi cu o mobilitate mult mai redusă. Şi între timp, Conroy a cerut să se întărească

securitatea şi a construit o chilie de detenţie de 3 metri pe 3. Aici a fost izolat Karoski până când a fugit din Institut. Şedinţe după şedinţe, terapie de grup după terapie de grup, Conroy continua în greşeală iar Karoski se transforma în monstrul care este acum. Eu am scris mai multe scrisori cardinalului, explicându-i problema. Nu am primit răspuns. În 1999, Karoski a scăpat din celulă şi a comis primul său asasinat din câte se cunosc: părintele Peter Selznick.

— Am auzit vorbindu-se despre el aici. Se spunea că s-ar fi sinucis.

— Ei bine, nu era adevărat. Karoski a scăpat din celulă forţând încuietoarea cu un pix şi a folosit o bucată de metal pe care o ascuţise în celula sa pentru a-i smulge limba şi buzele lui Selznick. I-a smuls şi penisul şi l-a obligat să îl muşte. A murit în trei sferturi de oră şi nimeni nu şi-a dat seama până în dimineaţa următoare.

— Ce a spus Conroy?

— Oficial a definit episodul ca fiind „în contratimp". A reuşit să îl muşamalizeze şi să îi constrângă pe şerif şi pe judecătorul comitatului să emită un verdict de sinucidere.

— Şi au fost de acord cu asta? Atâta tot? spuse Pontiero.

— Amândoi erau catolici. Conroy i-a manipulat pe amândoi apelând la datoria lor ca buni creştini de a proteja Biserica. Dar, deşi nu vroia să recunoască, şeful meu era foarte speriat. Îşi dădea seama că mintea lui Karoski îi scăpa de sub control, ca şi cum zi de zi şi-ar fi întărit propria sa voinţă. Totuşi, a refuzat de mai multe ori să denunţe faptele unei instanţe superioare, de frică, bineînţeles, să nu piardă custodia Institutului. Eu am scris mai multe scrisori la episcopie dar nu m-a ascultat nimeni. Am vorbit şi cu pacientul, Karoski, dar nu am descoperit în el nici urmă de remuşcare şi mi-am dat seama în sfârşit că era alt om. Atunci s-a rupt orice legătură între noi. A fost ultima dată când am vorbit cu el. Sincer, bestia aia închisă în chilie mă înfricoşa. Iar Karoski continua să stea în Institut. S-au pus camere de luat vederi. S-a angajat mai mult personal. Până când, într-o noapte de iunie în 2000, a dispărut. Şi gata.

— Şi Conroy? Cum a reacţionat?

— Era traumatizat. S-a pus şi mai mult pe băutură. După trei săptămâni i-a explodat ficatul şi a murit. Ce păcat.

— Nu exageraţi, spuse Pontiero.

— Mai bine să trecem mai departe. Am fost însărcinat să conduc temporar instituţia până la găsirea unui înlocuitor potrivit. Arhidioceza nu avea încredere în mine, presupun că din cauză că mă plângeam mereu de superiorul meu. Nu am condus nici măcar o lună institutul, dar am profitat cât am

putut. Am restructurat personalul cât de repede am putut, angajând persoane bine pregătite şi am redactat alte programe pentru pacienţi. Multe din aceste schimbări nu s-au mai pus în practică, dar altele da, aşa încât a meritat efortul. Am trimis un raport concis, unei cunoştinţe mai vechi din VICAP[22], care se numeşte Kelly Sanders. S-a dovedit a fi preocupat de profilul suspectului şi de crima nepedepsită a părintelui Selznick şi a dispus prinderea lui Karoski. Nimic.

— Pur şi simplu, a dispărut?

Paola era uimită.

— A dispărut fără urmă. În 2001 s-a crezut că a reapărut, pentru că avusese loc o crimă cu mutilare parţială în Albany. Dar n-a fost el. Mulţi au zis că a murit, dar din fericire, i-au băgat profilul în calculator. Eu, între timp, am găsit un post la o cantină de binefacere din Harlemul hispanic, în New York. Am lucrat acolo până ieri. Un şef mai vechi m-a rechemat în serviciu, aşa că presupun că sunt din nou un preot militar. Mi s-a spus că existau indicii care arătau întoarcerea lui Karoski după tot acest timp. Şi iată-mă. Vă aduc un portofoliu cu documentaţia cea mai potrivită pe care am adunat-o despre Karoski în cei cinci ani în care am lucrat cu el, spuse Fowler, întinzând dosarul cu o grosime mai mare de paisprezece centimetri. Există *e-mailuri* referitoare la hormonul despre care v-am spus, transcrieri ale şedinţelor sale, un articol dintr-un ziar unde este el menţionat, scrisori ale psihiatrilor, rapoarte…

Paola întinse mâna peste masă ca să ia muntele de hârtie şi nici nu l-a deschis bine că a simţit o nelinişte puternică. Pe prima pagină, prinsă cu o agrafă, se afla o poză a lui Karoski. Pielea îi era albicioasă, părul şaten şi drept, ochii gri. Odată cu trecerea anilor pe care îi petrecuse investigând aceste carcase lipsite de suflet ale asasinilor în serie, începuse să recunoască această privire goală din străfundul ochilor acestor prădători care omoară cu aceeaşi uşurinţă cu care mănâncă. Există un singur lucru care seamănă vag cu această privire, este vorba despre ochii rechinilor albi. Privesc fără să vadă, într-un fel unic şi înspăimântător.

Şi iat-o, reprezentată deplin în pupilele părintelui Karoski.

— Impresionează, nu-i aşa? spuse Fowler studiind privirea Paolei. Bărbatul acesta are ceva anume în gesturile şi înfăţişarea sa. Ceva nedefinit. La o simplă privire poate trece neobservat, dar când toată personalitatea lui este, să zicem, aprinsă… este teribil.

— Şi captivant, nu-i aşa părinte?

— Da.

Dicanti le-a dat poza lui Pontiero şi Boi, care s-au aplecat în acelaşi timp peste ea pentru a examina chipul asasinului.

— Ce vă sperie mai tare, părinte, pericolul fizic sau să îl priviţi pe acel om direct în ochi şi să vă simţiţi cercetat, gol, ca şi cum el ar fi fost membrul unei rase superioare care a distrus toate convenţiile noastre?

Fowler o contempla cu gura căscată.

— Presupun, *dottora,* că dumneavoastră cunoaşteţi deja răspuns ul.

— De-a lungul carierei mele am avut ocazia să întâlnesc trei asasini în serie. Toţi trei mi-au produs această senzaţie pe care tocmai v-am descris-o şi multe altele pe care noi doi le-am simţit. Dar era o impresie greşită. Nu trebuie să uităm un lucru, părinte. Aceste persoane sunt deviate, nu profeţi. Gunoi uman. Nu merită niciun strop de compasiune.

Raport referitor la hormonul progesteron sintetic 1.789 (depot – gestagen injectabil)

Nume comercial: Depo-Covetan.
Clasificarea raportului: Confidenţial – Cifrat.

For: Marcus.Bietfhofer@beltzer-hogan.com
From: Lorna.Berr@belzer-hogan.com
CC: filesys@belzer-hogan.com
Subject: CONFIDENTIAL – Raport #45 despre HPS 1.789
Date: 17 martie 1997. 11:43
Attachment: Inf#45_HPSl789.pdf

Dragă Marcus:

Îţi trimit ataşat raportul pe care l-ai solicitat.

Analizele realizate pe studiile practice din zonele ALFA[23] au arătat neregularităţi grave asupra menstruaţiei, dereglări ale somnului, ameţeli şi posibile hemoragii interne. S-au descris cazuri grave de hipertensiune, tromboză, boli cardiace. A apărut o mică problemă: la 1,3% din pacienţi a apărut o fibromialgie[24], un efect secundar care nu a fost observat în versiunea anterioară.

Dacă vei compara raportul cu versiunea 1.786, cea pe care noi o comercializăm acum în Statele Unite şi Europa, efectele secundare au fost reduse la 3,9%. Dacă analizele de risc sunt corecte, putem ajunge la maxim 53 de milioane de dolari pentru cheltuieli privind daune legale. Totuşi, ne menţinem în termenii normali, adică un 7% mai puţin decât veniturile. Nu, nu îmi mulţumi, trimite-mi un bonus!

Bineînţeles, s-a aflat până şi în laborator de folosirea lui 1.789 la bărbaţi cu scopul de a reduce sau a elimina impulsul sexual. În practică, o doză suficientă duce la castrare chimică. Din rapoartele şi analizele văzute în laborator, se ajunge la creşterea agresivităţii subiectului, în cazuri concrete, precum şi anumite anomalii în activitatea cerebrală. Recomandăm investigarea în profunzime pentru a elucida procentajul acestui efect secundar. Ar fi interesant să se înceapă testele pe subiecţi Omega[25], ca pacienţi care psihiatric nu mai au nicio speranţă sau prizonieri aflaţi în culoarul morţii.

Aş fi încântată să conduc eu aceste teste.

Mâncăm vineri? Am descoperit un loc adorabil lângă Village. Au un peşte făcut la aburi, absolut divin.

Numai bine,

Dr. Lorna Berr
Director de cercetare

CONFIDENŢIAL – CONŢINE INFORMAŢII ADRESATE DOAR MEMBRILOR PERSONALULUI CU PREGĂTIREA A1. DACĂ DUMNEAVOASTRĂ AŢI AVUT ACCES LA ACEST RAPORT IAR PREGĂTIREA DUMNEAVOASTRĂ NU ESTE CEA CORESPUNZĂTOARE, VĂ INFORMĂM CĂ SUNTEŢI OBLIGAT SĂ COMUNICAŢI ÎNCĂLCAREA ACESTUI ORDIN DE RESTRICŢIE SUPERIORULUI DIRECT FĂRĂ A MENŢIONA CONŢINUTUL PARAGRAFELOR ANTERIOARE. NERESPECTAREA ACESTUI ORDIN AR PUTEA SĂ VĂ ADUCĂ SERIOASE DAUNE LEGALE ŞI PÂNĂ LA TREIZECI ŞI CINCI DE ANI DE ÎNCHISOARE SAU ECHIVALENTUL MAXIM ADMIS ÎN LEGISLAŢIA ÎN VIGOARE DIN STATELE UNITE.

SEDIUL CENTRAL AL UACV

Via Lamarmora, 3

Miercuri, 6 aprilie 2005, 01:25

Sala a rămas cuprinsă de liniște după ce Paola a rostit acele cuvinte grele. Totuși, nimeni nu spunea nimic. Se făcea simțită oboseala de peste zi în corpurile lor, iar trezirea dis de dimineață le îngreuna ochii și mințile. Într-un final vorbi directorul Boi.

— Dicanti, vă rog să spuneți ce este de făcut.

Paola întârzie o jumătate de minut înainte de a răspunde.

— Cred că a fost o zi foarte grea. Să mergem toți acasă și să dormim câteva ore. Ne vedem mâine dimineață în același loc la opt și jumătate. Vom începe cu locul unde au fost omorâte victimele. Vom recapitula scenariile și să sperăm că agenții pe care Pontiero i-a mobilizat vor găsi un indiciu, oricât de ridicolă poate părea această speranță. Ah, și Pontiero, sună-l pe Dante și spune-i care este ora întâlnirii.

— Va fi o plăcere, spuse acesta bășcălios.

Mimând un gest cum că nu aude nimic, Dicanti s-a apropiat de Boi și l-a luat de după braț.

— Domnule director, mi-aș dori să vorbim în particular un minut.

— Să mergem pe hol.

Paola merse înaintea savantului, care, ca de obicei, s-a dovedit a fi foarte galant deschizându-i ușa și închizând-o după el la ieșire.

Dicanti ura acest gen de curtoazii ale șefului său.

— Spuneți.

— Domnule director, care este mai exact rolul lui Fowler în această treabă? Nu reușesc să înțeleg. Și nu am deloc încredere în explicațiile sale destul de vagi.

— Dicanti, ați auzit vreodată numele lui John Negroponte?

— Îmi sună foarte cunoscut. Este italo-american?

— Doamne, Paola, mai ridică-ți și tu nasul din cărțile de criminologie. Da, este american, dar de origine greacă. Mai concret, este nou-numitul director național pentru Informațiile de Securitate a Statelor Unite. El conduce toate agențiile nord-americane: NSA, CIA și DEA…[26] etc. Asta înseamnă că acest domn, care este catolic, bineînțeles, este a doua persoană cea mai puternică din lume, imediat după președintele Bush. Așa, ei bine, domnul Negroponte m-a sunat personal în această dimineață, în timp ce ne aflam la

biserica unde a fost găsit cadavrul lui Robayra şi am avut o discuţie lungă. M-a anunţat că Fowler va veni cu un zbor direct de la Washington pentru a se alătura investigaţiei. Nu mi-a dat de ales. Nu e vorba doar de faptul că însuşi preşedintele Bush e la Roma ci pentru că ştia tot ce s-a întâmplat. El a fost cel care i-a cerut lui Negroponte să intervină în această afacere înainte ca totul să apară în faţa camerelor de luat vederi. Iar Negroponte mi-a spus textual: „Vă trimit pe unul dintre cei mai intimi colaboratori ai mei, avem noroc că ştie foarte bine despre ce este vorba".

— Cum au aflat atât de repede? spuse Paola, care privea în jos uimită de proporţiile pe care le afla.

— Ei, dragă Paola… să nu îl subestimezi nicio clipă pe Camilo Cirin. Atunci când a apărut a doua victimă, l-a sunat personal pe Negroponte. După cum mi-a spus acesta, ei nu îşi mai vorbiseră niciodată şi nu avea nici cea mai vagă idee despre cum făcuse rost de un număr care exista doar de câteva săptămâni.

— Şi cum a ştiut Negroponte pe cine să trimită?

— Ăsta nu este niciun mister. Prietenul nostru Fowler în VICAP a interpretat ultimele cuvinte înregistrate ale lui Karoski înainte de a fugi din Sfântul Matei ca o ameninţare implicită la adresa personalităţilor Bisericii, şi *Vigilanza Vaticana* fusese informată de acum cinci ani. Când l-au descoperit pe Robayra în dimineaţa asta, Cirin a încălcat politica lui de a ascunde toate rufele murdare. A dat câteva telefoane şi a tras nişte sfori. E dat naibii în ceea ce priveşte relaţiile şi contactele la nivel înalt. Dar presupun că ţi-ai dat seama deja de asta, *cara mia.*

— Mi-am făcut o idee vagă, spuse Dicanti cu ironie.

— După cum mi-a spus Negroponte, George Bush s-a interesat personal de acest caz. Preşedintele crede că încă îi este îndatorat lui Ioan Paul II, când acum câţiva ani l-a privit în ochi şi i-a cerut să nu invadeze Irakul. Bush i-a spus lui Negroponte că face asta în memoria lui Wojtyla.

— Doamne sfinte! De data asta nu vom lucra cu echipa noastră de specialişti, nu?

— Răspundeţi-vă singură la întrebare.

Dicanti nu spuse nimic. Dacă prioritatea era ca acest incident să fie ţinut în secret, trebuia să lucreze cu ce se putea. Nimic mai mult.

— Domnule director, nu credeţi că toate astea mă cam depăşesc puţin? Dicanti era foarte obosită şi copleşită de circumstanţele acestui caz. Nu mai spusese în viaţa ei ceva asemănător şi mult timp după aceea a regretat că pronunţase acele cuvinte.

Boi îi ridică bărbia cu degetele şi o obligă să privească înainte.

— Ne depăşesc pe toţi, *bambina.* Dar uitaţi totul. Gândiţi-vă că avem de-a face cu un monstru care ucide oameni, iar dumneavoastră vă ocupaţi de vânarea monştrilor.

Paola surâse recunoscătoare. A simţit că îl doreşte din nou, o ultimă dată, acolo pe loc, deşi ştia că ar fi fost o greşeala şi că i-ar fi rupt inima. Din fericire, a fost doar un scurt moment trecător, şi imediat a făcut eforturi să îşi revină. Spera că el nu şi-a dat seama.

— Domnule director, mă preocupă faptul că Fowler roieşte în jurul nostru în timpul anchetei. Ar putea fi o pacoste.

— Tot ce e posibil! Dar ar putea fi şi foarte folositor. Acest om a lucrat în Forţele Aeriene şi trage perfect cu arma. Printre… alte calităţi. Ca să nu mai spunem că îl cunoaşte foarte bine pe suspectul nostru şi că este preot. Vă va fi util pentru a vă mişca uşor într-o lume pe care nu o cunoaşteţi foarte bine, aceeaşi situaţie fiind valabilă şi în cazul lui Dante. Gândiţi-vă că acest coleg al nostru de la Vatican vă va deschide porţile iar Fowler minţile.

— Dante este un idiot insuportabil.

— Ştiu. Dar este un rău necesar. Toate potenţialele victime ale suspectului nostru se află în ţara sa. Chiar dacă ne despart de el doar câţiva metri, este totuşi teritoriul lui.

— Iar Italia este patria noastră. În cazul Portini au procedat la fel, fără să apeleze la noi. Asta este un caz de obstrucţionare a justiţiei.

Directorul strânse din umeri, cinic.

— Ce am fi câştigat dacă i-am fi denunţat? Ne-am fi creat doar nişte duşmani, nimic mai mult. Uitaţi de politică şi că ar fi putut să o dea în bară în acest moment. Acum avem nevoie de Dante. După cum ştiţi, face parte din echipa dumneavoastră.

— Dumneavoastră ordonaţi.

— Şi dumneavoastră, *ispettora* mea preferată. În fine, Dicanti, mă duc să mă odihnesc puţin iar mâine voi fi în laborator, analizând şi ultimul fir de păr pe care mi-l aduceţi. Vă las pe dumneavoastră să vă construiţi „castelul de nisip”.

Boi porni pe culoar, dar deodată se opri brusc şi se întoarse uitându-se fix la ea.

— Încă ceva. Negroponte mi-a cerut să îl prindem pe nemernicul ăsta. Mi-a cerut-o ca pe o favoare personală. Înţelegeţi? Şi să nu aveţi nicio îndoială că aş fi încântat să ne rămână dator.

PAROHIA SFÂNTUL TOMA

Augusta, Massachusetts
Iulie 1992

Harry Bloom a pus coşul de chetă pe masa din spatele sacristiei. Aruncă o privire în biserică. Nu mai era nimeni… Nu venea multă lume sâmbăta dimineaţă. Ştia că dacă s-ar fi grăbit, ar fi ajuns la timp să vadă sfârşitul cursei de 100 de metri plat. Trebuia doar să îşi lase veşmintele liturgice în dulap şi să îşi schimbe pantofii lăcuiţi cu adidaşii, apoi să zboare acasă. Domnişoara Mona, învăţătoare de la a patra, îl mustra de fiecare dată când alerga pe holurile şcolii. Mama sa îl certa de fiecare dată când alerga prin casă. Dar în jumătatea de kilometru care despărţea biserica de casă era liber… Putea să alerge cât poftea, doar să se asigure în ambele părţi înainte de a traversa strada. Când va fi mare se va face atlet.

A împăturit frumos hainele şi le-a pus în dulap. Înăuntru se afla rucsacul lui de unde scoase adidaşii. Îşi schimba pantofii cu grijă, când a simţit mâna părintelui Karoski pe umăr.

— Harry, Harry… m-ai dezamăgit foarte tare.

Copilul a vrut să se întoarcă, dar mâna părintelui Karoski nu i-a permis.

— Am făcut ceva rău?

Părintele şi-a schimbat tonul vocii. Ca şi cum ar fi respirat mai repede.

— Ah, şi pe deasupra mai faci şi pe deşteptul. Şi mai rău.

— Părinte, vă spun, nu ştiu ce am făcut…

— Ce obrăznicie! Nu cumva ai ajuns târziu la rozariul de dinaintea slujbei?

— Părinte, fratele meu, Leopold, nu m-a lăsat să intru la baie şi, bine, ştiţi cum e… N-a fost vina mea.

— Linişte, neobrăzatule! Nu mai inventa scuze. Acum pe lângă păcatul de a fi un dezinteresat, mai eşti şi mincinos.

Harry era surprins că l-a prins. E adevărat că fusese vina lui. La televizor era G.I. Joe şi *mai trândăvise puţin în sufragerie înainte de a ieşi ca o săgeată pe uşă după ce văzuse cât era ceasul.*

— Iartă-mă, părinte…

— E foarte rău să minţi.

Niciodată nu îl auzise pe părintele Karoski vorbind aşa, atât de supărat. Începea deja să îi fie foarte frică. Încercă din nou să se întoarcă, dar mâna îl împinse puternic în perete.

Doar că de data asta nu mai era o mână. Era o gheară ca cea a omului-lup din serialul de la NBC. Iar ghearei îi creşteau unghiile, îi împingea faţa în perete ca şi cum ar fi vrut să îl împungă.

— Acum, Harry, îţi vei primi pedeapsa. Dă-ţi pantalonii jos şi nu te întoarce! Altfel, va fi mai rău.

Copilul auzi ceva metalic căzând pe jos. Şi-a dat pantalonii jos foarte speriat, convins că o să îi tragă câteva. Băiatul care lucrase înaintea lui, Stephen, îi povestise în şoaptă că părintele Karoski l-a pedepsit odată şi că l-a durut mult.

— Acum îţi vei primi pedeapsa, repetă Karoski, cu voce răguşită, şi gura aproape de ceafa lui. L-a trecut un frison. Simţi o suflare mentolată amestecată cu loţiune după bărbierit. Într-o fracţiune de secundă realiză că părintele Karoski folosea aceeaşi loţiune ca şi tatăl său.

— Căieşte-te!

Harry simţi o împunsătură şi o durere ascuţită între fese încât crezu că va muri. Îi părea rău că ajunsese târziu, chiar îi părea rău. Durerea continua, mai puternică la fiecare „căieşte-te”. Harry, cu faţa lipită de perete, îşi vedea adidaşii pe podeaua sacristiei, şi ar fi vrut să îi aibă în picioare şi să fugă departe cu ei, liber şi departe.

Liber şi departe, foarte departe.

APARTAMENTUL FAMILIEI DICANTI

Via Della Croce, 12

Miercuri, 6 aprilie 2005. 1:59

— Păstraţi restul.

— Foarte generoasă, *grazie tante.*

Paola ignoră gluma răutăcioasă a taximetristului. Al naibii oraş, loc în care până şi taximetristul se plângea că bacşişul era doar şaizeci de cenţi. Asta în lire ar fi fost… of. Mult. Sigur. Şi, pe deasupra, nesimţitul plecă în trombă. Dacă ar fi fost un cavaler, ar fi aşteptat până ar fi intrat în clădire. Era două dimineaţa, iar strada era pustie, ce Dumnezeu!

Era cald pentru perioada asta a anului, chiar şi aşa Paola simţi un frison în timp ce deschidea uşa. A văzut oare o umbră la capătul străzii? Sigur îşi închipuia.

A închis repede uşa după ea, simţindu-se ridicol că a apucat-o frica aşa deodată. A urcat cele trei etaje în fugă. Scările de lemn făceau mult zgomot, dar Paola nu îl auzea, sângele bubuindu-i în urechi. Ajunse la uşa apartamentului aproape fără suflare dar în capătul scărilor rămase înmărmurită.

Uşa era întredeschisă.

Uşor, cu grijă, îşi desfăcu haina şi duse mâna la tocul pistolului. Extrase arma din dotare şi se aşeză în poziţie de atac, cu cotul în unghi drept faţă de corp. Împinse uşa cu o mână şi intră în apartament foarte încet. Lumina de la intrare era aprinsă. Făcu precaută un pas în interior, apoi împinse uşa foarte repede, îndreptând pistolul spre deschizătură.

Nimic.

— Paola?

— Mamă?

— Intră, copilă, sunt în bucătărie.

Respiră uşurată şi puse arma la locul ei. Niciodată în viaţa ei nu scosese arma într-o situaţie reală, doar la Academia FBI. Era clar că acel caz o măcina foarte mult.

Lucrecia Dicanti era în bucătărie, ungând nişte biscuiţi cu unt. Se auzi clinchetul cuptorului cu microunde şi femeia scoase două căni cu lapte aburind. Le puse pe masa mică, de furnică. Paola privi în jur cu pieptul încă agitat. Totul era la locul lui: porcuşorul de plastic cu lingurile de lemn în spinare, văruiala strălucitoare pe care o făcuseră împreună, un vag miros de Oregano în aer. Ştia că mama ei făcuse

canolis. Şi mai ştia că o mâncase ea pe toată şi de aceea îi dădea biscuiţi.

— Îţi ajung ăştia? Dacă vrei, îţi mai ung.

— Mamă, pentru Dumnezeu, m-ai speriat de moarte. Pot să ştiu de ce ai lăsat uşa deschisă?

Aproape ţipa. Mama ei o privi îngrijorată. Scoase un şerveţel de hârtie din halat şi îşi şterse cu el resturile de unt de pe degete.

— Draga mea, m-am trezit, şi ascultam ştirile pe terasă. Toată Roma este răscolită de camera mortuară a Papei, la radio nu auzi decât asta… Am decis să te aştept şi te-am văzut coborând din taxi. Îmi pare rău.

Paolei îi păru rău imediat şi îşi ceru scuze.

— Linişteşte-te, fato. Ia un biscuit.

— Mulţumesc, mamă.

Tânăra se apropie de mama sa, care nu o scăpa din ochi. De când Paola era mică, Lucreţia îşi dădea seama imediat când avea o problemă şi ştia să o sfătuiască în consecinţă. Doar că problema care acum o zăpăcea de cap era mult prea gravă, mult, mult prea complexă. Nici nu ştia dacă exista expresia asta, *Santa Madonna.*

— Are legătură cu serviciul?

— Ştii că nu pot să vorbesc despre asta.

— Ştiu, şi mai ştiu că atunci când ai faţa asta, ca şi cum cineva te-ar fi călcat pe bătături, îţi petreci noaptea foindu-te în pat. Sigur nu vrei să îmi povesteşti nimic?

Paola îşi privi paharul cu lapte şi tot îi punea linguri de zahăr în timp ce vorbea.

— Este doar… un alt caz, mamă. O nebunie. Mă simt ca un pahar blestemat cu lapte căruia cineva îi tot pune zahăr. Zahărul deja nu se mai dizolvă şi face doar ca laptele să dea pe dinafară.

Lucrecia puse mâna cu afecţiune deasupra paharului de lapte iar Paola vărsă în palma sa o lingură de zahăr.

— Câteodată ajută să vorbeşti cu cineva.

— Nu pot, mamă. Îmi pare rău.

— Nu-i nimic, porumbiţo, nu-i nimic. Mai vrei biscuiţi? Sigur nu ai mâncat nimic la cină, spuse femeia schimbând subiectul cu înţelepciune.

— Nu, mamă, ăştia îmi sunt mai mult decât suficienţi. Am curul cât Colosseum-ul.

— Draga mea, ai un fund adorabil.

— Da, de asta nu m-am căsătorit până acum.

— Nu, draga mea. Eşti încă singură pentru că ai un caracter nesuferit. Eşti frumoasă, ai grijă de tine, mergi la

sală… Este doar o chestiune de timp până vei găsi un bărbat care să nu se sperie de ţipetele şi de gesturile tale urâte.

— Nu cred că asta se va întâmplă vreodată, mamă.

— Păi, de ce nu? Ce mai zici de şeful tău, acel bărbat încântător?

— Este căsătorit, mamă. Şi ar putea să îmi fie tată.

— Exagerezi. Adu-l aici, să vezi că eu nu o să strâmb din nas. Plus că, în lumea de azi, căsătoria nu mai este aşa importantă.

„Dacă ai şti tu”, se gândi Paola.

— Crezi, mamă?

— Sunt convinsă. *Madonna,* ce mâini frumoase are! Ce i-aş mai face…

— Mamă! Zău aşa!

— De zece ani de când a murit taică-tu, draga mea, nu a trecut o zi fără să îmi amintesc de el. Dar nu am de gând să fiu ca văduvele alea din Sicilia care fac rădăcini lângă mormântul soţilor lor. Haide, mai ia unul şi hai în pat.

Paola înmuie un biscuit în lapte, calculând în minte caloriile şi simţindu-se vinovată faţă de ea însăşi. Din fericire, uită repede.

FRAGMENTE DIN CORESPONDENŢA CARDINALULUI FRANCIS SHAW CU DOAMNA EDWINA BLOOM

Boston, 23.02.1999

Stimată doamnă,

Ca răspuns la scrisoarea dumneavoastră din 17.02.1999, vreau să îmi exprim (…) şi respect şi regret durerea faţă de pe care aţi suferit-o dumneavoastră şi fiul dumneavoastră, Harry. Îmi dau seama că sunteţi extrem de tulburată, că suferiţi teribil. Sunt de acord cu dumneavoastră când spuneţi că bazele credinţei v-au fost clătinate când aţi văzut un reprezentant al lui Dumnezeu comiţând greşelile pe care le-a făcut părintele Karoski (…) Îmi recunosc greşeala. Nu ar fi trebuit să îl repartizez din nou pe părintele Karoski (…) poate că atunci când primisem deja a treia plângere din partea unor credincioşi îngrijoraţi ca şi dumneavoastră, ar fi trebuit să o iau o altă decizie (…) Am cedat, fiind prost sfătuit de către psihiatrii care s-au ocupat de cazul lui, cum ar fi doctorul Dressler, care şi-a pus în pericol prestigiul profesional, afirmând că era apt pentru preoţie (…)

Sper ca generoasa îndemnizaţie convenită cu avocatul dumneavoastră să fi rezolvat problema în avantajul tuturor (…) căci este mai mult decât vă puteam oferi (…) fără a dori, bineînţeles, să vă alinăm durerea cu bani, totuşi îmi permit să vă rog să păstraţi totul secret, spre binele tuturor (…) Sfânta Noastră Biserică a suferit deja multe calomnii din partea răuvoitorilor, mass-media satanică (…) şi pentru binele micii noastre comunităţi, al fiului şi *al dumneavoastră însevă,* să ne comportăm ca şi cum lucrul ăsta nu s-ar fi petrecut niciodată.

Primiţi binecuvântarea mea,

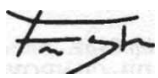

FRANCIS AUGUSTUS SHAW
Cardinal stareţ al arhidiocezei din Boston

INSTITUTUL SFÂNTUL MATEI

Silver Spring, Maryland

Noiembrie 1995

TRANSCRIEREA ÎNTÂLNIRII NUMĂRUL 45 INTRE PACIENTUL NUMĂRUL 3.643 ŞI DOCTORUL CANICE CONROY.
CU PARTICIPAREA DOCTORULUI FOWLER ŞI A LUI SALHER FANABARZRA

DR. CONROY: Bună, Viktor, putem intra?
#3.643: Vă rog, doctore. Doar este clinica dumneavoastră.
DR. CONROY: Totuşi este camera ta.
#3.643: Intraţi, vă rog, intraţi.
DR. CONROY: Văd că eşti foarte prost dispus astăzi. Te simţi bine?
#3.643: Minunat.
DR. CONROY: Mă bucur să constat că nu au mai avut loc incidente violente de la ieşirea ta din infirmerie. Îţi iei medicamentele regulamentar, asişti sistematic la sesiunile de grup… Faci progrese, Viktor.
#3.643: Mulţumesc, doctore. Fac şi eu ce pot.
DR. CONROY: Bine, după cum ţi-am spus, astăzi începem terapia prin regresie. Acesta este domnul Fanabarzra. Este un medic hindus, specializat în hipnoză.
#3.643: Domnule doctor, nu prea mă încântă ideea că mă supuneţi unui astfel de experiment.
DR. CONROY: Este important, Viktor. Am vorbit despre asta săptămâna trecută, îţi aminteşti?
#3.643: Da, îmi amintesc.
DR. CONROY: Atunci am lămurit lucrurile. Domnule Fanabarzra, unde aţi dori să se aşeze pacientul?
DL. FANABARZRA: Va sta mai comod în pat. Este important să stea cât mai relaxat.
DR. CONROY: Atunci va sta în pat. Întinde-te, Viktor.
#3.643: Cum doriţi.
DL. FANABARZRA: Bine, Viktor, îţi voi arăta acest pendul. Puteţi lăsa perna mai jos, doctore? E suficient aşa, mulţumesc. Viktor, fii amabil şi priveşte pendulul.

(ÎN ACEASTĂ TRANSCRIERE S-A OMIS PROCEDEUL DE HIPNOZĂ AL DOMNULUI FANABARZRA, LA CEREREA EXPRESĂ A ACESTUIA. DE ASEMENEA, S-AU ELIMINAT PAUZELE PENTRU CA CITIREA SĂ FIE CURSIVĂ)

DL. FANABARZRA: De acord… Suntem în 1972. Ce îţi aminteşti din această perioadă?
#3.643: Tatăl meu… nu era niciodată acasă. Câteodată mergeam toată familia să îl aşteptăm la fabrică vinerea. Mama spunea că nu era bun de nimic şi că astfel îl împiedicam să cheltuiască toţi banii în bar. Era foarte frig afară. Într-o zi am tot aşteptat. Loveam pământul cu piciorul ca să nu îngheţăm. Emil (fratele cel mic al lui Karoski) mi-a cerut fularul pentru că îi era frig. Eu nu i l-am dat. Mama m-a lovit în cap şi mi-a zis să i-l dau. Apoi ne-am săturat să aşteptăm şi am plecat.
DR. CONROY: Întreabă-l unde era tatăl lui.
DL. FANABARZRA: Ştii unde era tatăl tău?
#3.643: Îl dăduseră afară. A ajuns acasă după două zile, arăta foarte rău. Mama a spus că băuse şi fusese la târfe. I-au dat un cec dar nu a rezistat mult. Mergeam la Ajutorul de şomaj ca să luăm cecul tatei. Dar câteodată el mergea înainte şi îl bea pe tot. Emil nu înţelegea cum putea cineva să bea o hârtie.
DL. FANABARZRA: Aţi cerut ajutor?
#3.643: Ne dădeau haine câteodată de la biserică. Alţi copii luau haine de la Armata Salvării, unde aveau unele mai bune. Dar mama spunea că erau nişte eretici şi nişte păgâni şi că era mai bine să purtăm haine respectabile, creştineşti. Beria (fratele mai mare al lui Karoski) spunea că hainele ei respectabile, creştineşti erau pline de găuri. L-am urât pentru asta.
DL. FANABARZRA: Te-ai bucurat când a plecat Beria?
#3.643: Eu eram în pat. L-am văzut trecând prin cameră pe întuneric. Îşi ţinea bocancii în mână. Mi-a dăruit brelocul lui. Era un urs argintat. Mi-a spus să pun pe el cheile potrivite. Dimineaţa Emil a plâns că nu îşi luase la revedere de la el. Eu i-am dat brelocul. Emil plângea în continuare şi aruncă brelocul. A plâns toată ziua. Eu i-am rupt o carte de poveşti ca să tacă. Am făcut-o bucăţele cu o foarfecă. Tata m-a închis în camera lui.
DL. FANABARZRA: Unde era mama ta?
#3.643: Juca bingo la parohie. Era marţi. Juca bingo în fiecare marţi. Fiecare carton costa un cent.
DL. FANABARZRA: Ce s-a întâmplat în cameră?

#3.643: Nimic. Aşteptam pur şi simplu.
DL. FANABARZRA: Viktor, trebuie să îmi povesteşti.
#3.643: Nu s-a întâmplat NIMIC! Înţelegeţi domnule? NIMIC!
DL. FANABARZRA: Viktor, trebuie să îmi povesteşti. Tatăl tău te-a băgat în cameră şi ţi-a făcut ceva, nu-i aşa?
#3.643: Dumneavoastră nu înţelegeţi. Meritam!
DL. FANABARZRA: Ce meritai?
#3.643: Pedeapsa! Pedeapsa! Aveam nevoie de multe pedepse ca să mă căiesc pentru lucrurile rele.
DL. FANABARZRA: Ce lucruri rele?
#3.643: Toate lucrurile rele. De rău ce eram. Pentru ceea ce le făceam pisicilor. Am băgat o pisică într-o găleată de gunoi plină de ziare şi i-am dat foc. Şi a zbierat! A zbierat cu o voce omenească. Şi pentru carte.
DL. FANABARZRA: Care a fost pedeapsa, Viktor?
#3.643: Durerea. Mă durea. Iar lui îi plăcea, ştiu asta. Îmi spunea că şi pe el îl doare, dar minţea. Spunea asta în poloneză. Nu ştia să mintă în engleză, se zăpăcea. Mereu vorbea în poloneză când mă pedepsea.
DL. FANABARZRA: Te atingea?
#3.643: Îmi dădea pe spate. Nu mă lăsa să mă întorc. Şi îmi băga ceva înăuntru. Ceva cald care mă durea.
DL. FANABARZRA: Te pedepsea des aşa?
#3.643: În fiecare marţi. Când nu era mama. Câteodată, când termina, adormea lângă mine. Ca şi cum ar fi fost mort. Câteodată nu mă putea pedepsi şi mă lovea.
DL. FANABARZRA: Cum te lovea?
#3.643: Cu mâna până obosea. Câteodată putea să mă pedepsească, altădată nu.
DL. FANABARZRA: Şi pe fraţii tăi, Viktor? Îi pedepsea tatăl tău?
#3.643: Cred că îl pedepsise pe Beria. Pe Emil niciodată, Emil era bun, de aceea a murit.
DL. FANABARZRA: Doar cei buni mor, Viktor?
#3.643: Doar cei buni. Cei răi, niciodată.

PALAZZO DEL GOVERNATORATO

Vatican

Miercuri, 6 aprilie, 10:34

Paola îl aştepta pe Dante tocind mocheta din hol, foindu-se dintr-un loc în altul. Ziua începuse prost. De-abia dacă închisese un ochi toată noaptea şi când ajunsese la serviciu găsise o grămadă de hârţoage şi obligaţii pe birou. Responsabilul italian al Protecţiei Civile, Guido Bertolano, era foarte preocupat de numărul crescând de pelerini care invadau oraşul. Deja umpluseră în întregime sălile polivalente, şcolile şi orice fel de instituţie municipală care avea un acoperiş deasupra şi mult spaţiu în interior. Acum dormeau pe străzi, în holurile de la intrare ale clădirilor, în pieţe şi lângă bancomate. Dicanti l-a contactat ca să îi ceară să o ajute la prinderea unui suspect iar acesta practic i-a râs în nas.

— Stimată *ispettora,* suspectul ăsta poate să fie însuşi Osama, noi nu putem face prea multe. Sigur, se poate aştepta până când se termină toată harababura asta.

— Nu cred că sunteţi conştient de…

— *Ispettora…* Dicanti aţi spus că vă numiţi, nu-i aşa? Pe Fiumicino a aterizat Air Force One. Nu există un hotel de cinci stele care să nu aibă un cap încoronat care să îi ocupe apartamentul prezidenţial. Vă imaginaţi ce calvar este să protejezi astfel de persoane? La fiecare cinci minute primim indicii despre posibile atentate teroriste şi ameninţări false cu bombe. Chem *carabinieri* din satele din jur aflate la două sute de kilometri distanţă. Credeţi-mă, problema dumneavoastră mai poate aştepta. Iar acum vă rog să îmi eliberaţi linia telefonică, spuse, închizând brusc.

Fir-ar al dracu'! De ce nu o lua nimeni în serios? Cazul acesta era o adevărată durere de cap iar tăcerea impusă asupra acestuia făcea doar ca fiecare pretenţie a ei să se izbească de indiferenţa celorlalţi. A stat mult la telefon dar nu a reuşit să facă prea multe. Între convorbiri i-a cerut lui Pontiero să meargă şi să vorbească din nou cu bătrânul carmelit de la Sfânta Maria din Traspontina, în timp ce ea mergea să îl vadă pe cardinalul Samalo. Şi iat-o acolo, la uşa biroului şambelanului, învârtindu-se ca un leu în cuşcă.

Părintele Fowler, aşezat comod pe o bancă luxoasă de lemn de palisandru, îşi citea breviarul.

— În astfel de momente regret că m-am lăsat de fumat, *dottora.*

— Şi dumneavoastră sunteţi agitat, părinte?

— Nu. Dar dumneavoastră vă forţaţi mult să fiţi.

Paola înţelese aluzia preotului şi încetă să se mai învârtească în cerc. Se aşeză lângă el. Se prefăcea că citeşte raportul lui Dante referitor la prima crimă, în timp ce se gândea la privirea ciudată pe care acesta i-o aruncase părintelui Fowler când au făcut cunoştinţă la sediul UACV de dimineaţă. Dante o luase pe Paola deoparte şi îi aruncase un sobru „să nu aveţi încredere în el". Inspectoarea deveni îngrijorată şi neliniştită. Decise ca, atunci când va avea ocazia, să îi ceară explicaţii lui Dante pentru acele cuvinte.

Reveni la raport. Era o gafă perfectă. Era clar că Dante nu îşi îndeplinea aceste sarcini aşa cum ar fi trebuit, ceea ce, pe de altă parte, era un noroc pentru el. Locul morţii cardinalului Portini trebuia cercetat conştiincios, cu speranţa că vor mai găsi ceva. Vor face asta chiar în seara aceea. Închise dosarul brusc. Nu se putea concentra.

Îi era greu să recunoască faptul că era speriată. Era chiar în inima Vaticanului, într-o clădire izolată de restul celor din *la Città.* Acel edificiu avea mai mult de o mie cinci sute de camere, printre care şi cea a suveranului Pontif. Simpla abundenţă de statui şi tablouri de pe holuri o făcea pe Paola să se simtă distrasă şi tulburată. Acesta era efectul pe care mai marii de la Vatican l-au căutat de-a lungul secolelor fiind conştienţi de consecinţele pe care le avea acest oraş asupra vizitatorilor. Dar Paola nu îşi permitea să fie distrasă de la treaba ei.

— Părinte Fowler.

— Da?

— Pot să vă pun o întrebare?

— Sigur că da.

— Este prima dată când mă întâlnesc cu un cardinal.

— Asta nu e adevărat.

Paola rămase un moment pe gânduri.

— Vreau să spun mă întâlnesc cu un cardinal care trăieşte.

— Care este întrebarea?

— Cum te adresezi unui cardinal?

— În mod normal cu apelativul *eminenţă.* Fowler închise breviarul şi o privi în ochi. Liniştiţi-vă, *dottora.* Este doar un om, ca dumneavoastră şi ca mine. Iar dumneavoastră sunteţi cea care conduce investigaţia şi o mare profesionistă. Purtaţi-vă normal.

Dicanti surâse recunoscătoare. În sfârşit, Dante deschise uşa anticamerei.

— Intraţi, vă rog.

În anticameră erau două birouri şi doi preoţi tineri, unul şezând la calculator şi unul în apropierea unui telefon. Amândoi îi salutară înclinând politicos din cap pe cei trei vizitatori care intrară în camera şambelanului fără alte protocoale. Era o încăpere sobră, fără tablouri sau covoare, cu o bibliotecă de o parte şi o canapea cu nişte mese în cealaltă. Singura decoraţie de pe pereţi era un crucifix de lemn.

În contrast cu goliciunea pereţilor era biroul ticsit de hârtii al lui Eduardo Gonzalez Samalo, cel care avea în mână frâiele Bisericii, până la responsabilitatea majoră de alegere a unui nou Suveran Pontif. Samalo, îmbrăcat cu sutana purpurie, se ridică de pe canapea pentru a le veni în întâmpinare. Fowler se înclină şi îi sărută inelul în semn de respect şi supunere, aşa cum fac toţi catolicii care salută un cardinal. Paola rămase discretă în spatele său. Schiţă o înclinare uşoară şi cumva ruşinată a capului. Ea nu se mai considera catolică de ani de zile.

Samalo tratã natural necuviinţa Paolei, dar cu oboseala şi tensiunea vădite, îngreunându-i chipul şi umerii. El reprezenta autoritatea supremă din Vatican pe durata câtorva zile, dar era evident că nu îi făcea nicio plăcere.

— Vă rog să mă scuzaţi că v-am făcut să aşteptaţi. A trebuit să vorbesc la telefon cu un delegat destul de nervos al comisiei germane. Nu mai erau locuri la hotel pentru toţi delegaţii, iar oraşul este un adevărat haos. Şi toată lumea doreşte să stea în primul rând la înmormântarea de poimâine.

Paola înclină reverenţios capul.

— Îmi imaginez că această confuzie generală este foarte neplăcută.

Drept răspuns, Samalo suspină istovit.

— Sunteţi la curent cu cele întâmplate, Eminenţă?

— Sigur că da. Camilo Cirin m-a informat în detaliu asupra celor ce s-au petrecut. Este o tragedie îngrozitoare. Presupun că în alte circumstanţe aş fi reacţionat mult mai rău în faţa acestor crime teribile, dar sincer, nici nu am avut timp să mă îngrozesc.

— După cum ştiţi, trebuie să ne gândim la siguranţa celorlalţi cardinali, Eminenţă.

Samalo arătă spre Dante.

— *Vigilanza* a făcut un efort deosebit pentru a-i aduna pe toţi în *Domus Sanctae Marthae* înainte de termenul prevăzut, pentru a proteja astfel integritatea locului.

— Domus Sanctae Marthae?

— Este vorba despre o clădire reamenajată la cererea lui Ioan Paul II pentru a servi ca reşedinţă a cardinalilor pe durata conclavului, interveni Dante.

— O clădire întreagă doar pentru acest scop?

— Restul anului este folosită pentru a primi oaspeţi distinşi. Cred că şi dumneavoastră aţi fost primit acolo o dată, nu-i aşa părinte Fowler? spuse Samalo.

Fowler părea puţin jenat. Câteva secunde părea că între ei avusese loc o scurtă confruntare fără animozităţi, o luptă a voinţei. Fowler a fost cel care înclină capul primul.

— Chiar aşa, Eminenţă. Am fost invitat al Sfântului Scaun pentru o perioadă.

— Din câte ştiu aţi avut o problemă cu Sant'Uffizio.[127]

— Într-adevăr, am fost chemat pentru a fi consultat referitor la câteva activităţi la care participasem. Nimic mai mult.

Cardinalul părea satisfăcut de tulburarea evidentă a preotului.

— Ei, dar bineînţeles, părinte Fowler… nu trebuie să îmi daţi nicio explicaţie. Reputaţia dumneavoastră v-a întrecut. După cum vă spuneam, inspector Dicanti, sunt liniştit în ceea ce priveşte securitatea fraţilor mei cardinali, datorită intervenţiei pe care a avut-o *Vigilanza.* Sunt aproape toţi aici, în siguranţă, în interiorul Vaticanului. Mai sunt câţiva care încă nu au sosit. În principiu, reuniunea în Domus era opţională din cincisprezece aprilie. Mulţi cardinali erau repartizaţi în congregaţii sau reşedinţe de preoţi. Dar acum le-am comunicat că trebuie să stea toţi împreună.

— Câţi dintre ei se află acum în Domus Sanctae Marthae?

— Optzeci şi patru. Restul până la o sută cincisprezece, va sosi în următoarele ore. Am încercat să îi contactăm pe toţi pentru a le cere să ne trimită itinerariul lor ca să putem mări gradul de securitate. Ei sunt cei care ne preocupă cel mai mult. Dar aşa cum v-am spus, inspectorul general Cirin se ocupă de tot. Nu trebuie să vă îngrijoraţi, draga mea copila.

— În aceşti o sută cincisprezece erau incluşi Robayra şi Portini? întrebă Dicanti, deranjată de condescendenţa şambelanului.

— Bine, presupun că de fapt sunt o sută treisprezece cardinali, răspunse Samalo cu amărăciune. Era un om mândru şi nu îi plăcea să fie corectat de către o femeie.

— Cred că Eminenţa Voastră s-a gândit la un plan în acest sens, interveni Fowler conciliant.

— Bineînţeles… vom zvoni că Portini este bolnav la casa de la ţară a familiei sale din Córcega. Boala, din păcate, se va finaliza tragic. În ceea ce îl priveşte pe Robayra, nişte treburi

legate de parohia sa îl vor împiedica să participe la conclav, deşi va călători la Roma pentru a-şi arăta supunerea faţă de noul Suveran Pontif. Din păcate, va muri într-un tragic accident de maşină, după cum va putea confirma şi *Polizia.* Aceste informaţii vor ajunge în presă după conclav, nu înainte.

Paola era stupefiată.

— Văd că v-aţi gândit la toate.

Şambelanul îşi drese glasul înainte de a vorbi.

— Este o versiune ca oricare alta. Şi nu face niciun rău nimănui.

— Cu excepţia adevărului.

— Aceasta este Biserica catolică, *ispettora.* Inspiraţia şi lumina care arată drumul milioanelor de oameni. Nu ne mai putem permite alte scandaluri. Din punctul acesta de vedere, ce înseamnă adevărul?

Dicanti se strâmbă, deşi înţelegea logica celor spuse de bătrân. Îi veneau în minte multe variante de răspuns, dar înţelese că nu ar fi reuşit să fie elocventă. A preferat să continue întrevederea.

— Presupun că nu le-aţi comunicat cardinalilor motivul reuniunii premature?

— Sigur că nu. Li s-a cerut categoric să nu iasă în oraş fără a fi însoţiţi de către un reprezentant al *Vigilanzei* sau de garda elveţiană, sub motivul că în oraş există un grup radical care ameninţă ierarhia catolică. Cred că au înţeles cu toţii despre ce este vorba.

— Le cunoşteaţi personal pe victime?

Chipul cardinalului se întunecă pentru o secundă.

— Da, să mă ajute Dumnezeu. M-am întâlnit mai puţin cu Portini, deşi era italian, dar treburile mele erau legate mereu de organizarea internă a Vaticanului iar el s-a dedicat doctrinei. Scria mult, călătorea mult… a fost un om excepţional. Personal, nu eram de acord cu politica sa deschisă, revoluţionară.

— Revoluţionară? se interesă Fowler?

— Foarte, părinte, foarte. Pleda pentru folosirea prezervativului, pentru hirotonisirea femeilor… Ar fi fost Papa secolului douăzeci şi unu. Iar pe deasupra, era extrem de tânăr, de-abia împlinise douăzeci şi nouă de ani. Dacă ar fi câştigat scaunul lui Petru, ar fi fost conducător al Concilio Vaticano III, pe care mulţi îl consideră necesar pentru Biserică. Moartea sa a fost o nenorocire absurdă şi de neînţeles.

— Voiaţi să îl votaţi? întrebă Fowler.

Şambelanul râse printre dinţi.

— Doar nu vreţi să vă dezvălui cu cine voi vota, nu-i aşa părinte?

Paola reveni la scopul întrunirii.

— Eminenţă, ne-aţi spus că vă întâlneaţi mai puţin cu Portini, dar cu Robayra?

— Un om excepţional. Dedicat în totalitate cauzei săracilor. Avea şi defecte, bineînţeles. Se imagina adesea în balconul din Piaţa Sfântul Petru îmbrăcat în alb. Nu că ar fi recunoscut lucrul acesta. Eram buni prieteni. Ne scriam adesea. Unicul său păcat era mândria. Se făIea tot timpul cu sărăcia lui. Îşi semna scrisorile cu *beati pauperes*[28]. Eu, ca să îl înfurii, mereu îmi terminam scrisorile cu *beati pauperes spirito,* deşi niciodată nu a vrut să recunoască aluzia. Dar trecând cu vederea defectele sale era un om de Stat şi un om al Bisericii. A făcut mult bine de-a lungul vieţii sale. Eu niciodată nu mi l-aş fi imaginat în sandalele pescarului[29], presupun că datorită apropierii dintre noi.

Pe măsură ce vorbea despre prietenul său, bătrânul cardinal devenea din ce în ce mai mic şi mai palid, vocea i se întrista iar faţa trăda oboseala acumulată în corpul său de şaptezeci şi opt de ani. Deşi nu îi împărtăşea ideile, Paolei i se făcu milă de el. Ştia că în spatele acelor cuvinte, mascate de un epitaf respectabil, bătrânul spaniol regreta că nu putea să aibă un moment liber ca să îşi jelească liniştit prietenul. A naibii demnitate. În timp ce se gândea la acest lucru, şi-a dat seama că începuse să îl vadă pe cardinal aşa cum era el ca om, dincolo de sutana purpurie. Trebuia să înceteze să îi mai vadă pe clerici ca fiinţe unidimensionale, pentru că prejudecăţile pe care le inspira sutana puteau să îi afecteze munca.

— În sfârşit, presupun că nimeni nu este profet în ţara lui. După cum v-am spus, ne-am întâlnit de nenumărate ori. Bunul meu Emil a venit aici acum şapte luni, ca să nu menţionez şi alte întâlniri anterioare. Unul dintre asistenţii mei ne-a fotografiat în birou. Cred ca am poza pe aici, pe undeva.

Cardinalul se apropie de birou şi scoase dintr-un sertar un plic cu fotografii. Căută în interior şi le întinse una vizitatorilor săi.

Paola apucă poza dezinteresată. Dar, dintr-o dată, îşi fixă privirea pe ea, cu ochii cât cepele. Îl apucă pe Dante de braţ cu putere.

— Of, la dracu'. La dracu'!

BISERICA SFÂNTA MARIA DIN TRASPONTINA

Via della Conciliazione, 14

Miercuri, 6 aprilie 2005. 10:41

Pontiero suna insistent la uşa din spate a bisericii, cea de lângă sacristie. Urmând instrucţiunile poliţiei, părintele Francesco pusese un afiş pe poartă în care scria cu litere tremurânde că biserica era închisă pentru reparaţii. Dar pe lângă obedient, călugărul trebuie să fi fost şi puţin surd, pentru că subinspectorul insista deja de cinci minute la sonerie. În spatele lui, mii de persoane înţesau Via dei Corridori, în număr din ce în ce mai mare şi mai dezordonaţi decât în Via della Conciliazione.

În sfârşit, auzi un zgomot de cealaltă parte a uşii. Zăvorul se trase şi chipul părintele Francesco se ivi printr-o deschizătură, privind cruciş datorită soarelui puternic.

— Da?

— Părinte, sunt subinspectorul Pontiero. Ne-am întâlnit ieri.

Călugărul confirmă din cap de câteva ori.

— Ce doriţi? Aţi venit să îmi spuneţi că pot deschide biserica? Binecuvântat fie Dumnezeu! Cu toţi pelerinii de aici… puteţi vedea şi dumneavoastră, spuse, arătând spre miile de persoane din stradă.

— Nu, părinte. Trebuie să vă pun nişte întrebări. Pot să intru?

— Chiar acum? Tocmai îmi făceam rugăciunile…

— Nu vă răpesc mult timp. Doar un moment, pe cuvânt.

Francesco înclină capul dintr-o parte într-alta.

— Ce vremuri trăim, ce vremuri. Vezi doar moarte peste tot, moarte şi situaţii de urgenţă. Nu mă lasă nici rugăciunile să mi le fac.

Uşa se deschise uşor apoi se închise cu un zgomot puternic după ce intră Pontiero.

— Părinte, este foarte grea poarta asta.

— Da, fiule. Câteodată mi-e foarte greu să o deschid, mai ales când vin încărcat de la piaţă. Acum nimeni nu mai ajută un bătrân să-şi care plasele. Ce vremuri, ce vremuri!

— Ar trebui să folosiţi un cărucior, părinte.

Subinspectorul pipăi uşa pe interior, privi atent zăvorul şi balamalele groase care o fixau de perete.

— Vreau să spun că nu sunt urme pe încuietoare, nici nu pare forţată deloc.

— Nu, fiule, slavă Domnului. Este o încuietoare bună iar uşa a fost vopsită anul trecut. A vopsit-o un enoriaş, prieten de-al meu, bunul Giuseppe. Are astm, înţelegeţi? Iar vaporii din vopsea îl…

— Părinte, sunt sigur că Giuseppe este un bun creştin.

— Este, fiule, este.

— Dar eu nu de asta mă aflu aici. Trebuie să aflu cum a intrat asasinul în biserică, având în vedere că nu mai sunt alte intrări. *Ispettora* Dicanti crede că este un detaliu foarte important.

— Poate a intrat pe o fereastră dacă a avut scară. Dar nu cred, pentru că ar fi fost spartă. Mama mia, ce dezastru ar fi dacă ar sparge unul dintre vitralii.

— Vă deranjează dacă arunc un ochi la ferestre?

— Nicidecum. Veniţi după mine.

Călugărul şchiopătă de la sacristie la biserică, luminată doar de lumânările de la picioarele sfinţilor şi martirilor. Pe Pontiero îl şocă numărul mare de lumânări aprinse.

— Câte jertfe, frate Francesco

— Ah, fiule, eu am aprins toate aceste lumânări din biserică, pentru a cere sfinţilor să ducă sufletul Sfântului Nostru Părinte Ioan Paul II la sânul lui Dumnezeu.

Pontiero surâse la ingeniozitatea călugărului. Se aflau pe culoarul central, de unde se vedeau atât uşa sacristiei, uşa principală cât şi ferestrele din faţă, singurele din biserică. Băgă degetul în spătarul uneia dintre băncuţe, un gest involuntar al său, repetat la miile de liturghii la care participase. Aceea era casa Domnului, şi fusese profanată şi batjocorită. În ziua aceea, în strălucirea şovăitoare a lumânărilor, biserica arăta foarte diferită în comparaţie cu ziua anterioară. Subinspectorul nu putu să îşi înăbuşe un frison. Interiorul templului era umed şi rece, în contrast cu zăpuşeala de afară. Privi spre ferestre. Cea mai joasă se afla la o înălţime de cinci metri de la sol. Era acoperită de un vitraliu colorat care nu avea nicio zgârietură.

— Este imposibil ca asasinul să fi intrat pe ferestre încărcat cu o greutate de nouăzeci şi două de kilograme. Ar fi avut nevoie de o macara. Şi l-ar fi văzut miile de pelerini de afară. Nu, este imposibil.

De afară se auzeau cântecele tinerilor care stăteau la coadă pentru a-şi lua adio de la papa Wojtyla. În toate era vorba despre pace şi dragoste.

— Ah, tinerii. Sunt speranţa noastră pentru viitor, nu-i aşa, subinspectore?

— Câtă dreptate aveţi, părinte.

Pontiero se scarpină gânditor în cap. Nu îi venea în minte niciun alt punct de acces în afara ferestrelor şi a uşilor. Merse câţiva paşi care făcură un ecou puternic în biserica goală.

— Ascultaţi, părinte, oare nu mai are altcineva cheia bisericii? Cel care face curăţenie.

— Ah, nu, nu, cu siguranţă. Nişte enoriaşe foarte devotate vin să mă ajute la curăţenie sâmbătă dimineaţa foarte devreme şi miercuri seara, dar întotdeauna vin când sunt eu aici. De fapt, am o singură legătură de chei pe care o port mereu la mine. Auziţi?

Ţinea mâna stângă în buzunarul interior al hainei maro şi făcu zgomot din chei.

— Atunci, părinte, mă dau bătut… Nu înţeleg cum a putut să intre fără să fie văzut.

— Nu ştiu, fiule, îmi pare rău că nu te-am putut ajuta mai mult…

— Mulţumesc, părinte.

Pontiero se întoarse şi se îndreptă spre sacristie.

— Doar dacă nu cumva… Călugărul carmelit păru că se gândeşte un moment, apoi înclină capul. Nu, este imposibil. Nu se poate.

— Ce-i, părinte? Spuneţi-mi. Orice lucru mărunt ne poate fi de ajutor.

— Nu, lasă.

— Insist, părinte, insist. Spuneţi-mi la ce vă gândiţi.

Călugărul îşi mângâia barba gânditor.

— Bine… ar fi un alt acces subteran. Vechiul pasaj secret care datează de la cea de doua construcţie a bisericii.

— A doua construcţie?

— Da, biserica originală a fost distrusă în timpul atacului din 1527 asupra Romei. Se afla în calea tunurilor care apărau Castelul Sant'Angelo. Iar biserica aceasta, la rândul său…

— Părinte, mai bine să lăsăm lecţia de istorie pentru altădată. Arătaţi-mi trecerea, repede!

— Sunteţi sigur? Aveţi o haină foarte frumoasă…

— Da, părinte, sunt sigur. Conduceţi-mă.

— Cum doriţi, subinspectore, cum doriţi, spuse umil călugărul.

Şchiopătă până aproape de intrare, unde se afla agheasmatarul. Îi arătă lui Pontiero o crăpătură într-una din dalele podelei.

— Vedeţi această crăpătură? Introduceţi degetele în ea şi trageţi cu putere.

Pontiero se puse în genunchi şi urmă instrucţiunile călugărului. Nu se întâmplă nimic.

— Încearcă din nou, trage cu putere spre stânga!

Subinspectorul făcea ceea ce îi spunea părintele Francesco fără a obţine vreun rezultat. Totuşi, slab şi scund cum era, avea mai multă voinţă decât forţă. Încercă şi a treia oară şi observă cum piatra se desprinse de la locul ei, ieşind cu lejeritate. În realitate, era o uşiţă în podea. O deschise cu o singură mână şi zări o scăriţă mică şi strâmtă, care cobora doar câţiva metri. Scoase o lanternă din buzunar şi o îndreptă spre locul întunecos. Treptele erau din piatră şi păreau solide.

— Foarte bine, să vedem unde vom ajunge.

— Subinspectore, vă rog, nu coborâţi singur acolo.

— Liniştiţi-vă, părinte. Nu e nicio problemă. Totul este sub control.

Pontiero îşi imagină ce faţă vor face Dante şi Dicanti când le va povesti ce a descoperit. Se ridică în picioare şi începu să coboare scările.

— Aşteptaţi, subinspectore, aşteptaţi. Mă duc să aduc o lumânare.

— Nu vă deranjaţi, părinte. Lanterna este suficientă, ţipă Pontiero.

Scările dădeau într-un tunel cu pereţi umezi, iar acesta la rândul său ducea spre o cameră de vreo şase metri pătraţi. Pontiero mişcă lanterna de jur împrejurul încăperii. Părea că acolo se termina totul. Erau două coloane separate în mijlocul încăperii. Păreau foarte vechi. Nu putu identifica stilul, bineînţeles, căci niciodată nu fusese prea atent la orele de istorie. Totuşi, pe una dintre coloane văzu resturi de ceva ce nu ar fi trebuit să se afle acolo. Părea a fi…

Bandă izolatoare.

Acela nu era un pasaj secret, ci o cameră de execuţie.

Oh, nu.

Pontiero se întoarse la timp pentru a evita ca lovitura care ar fi trebuit să îi spargă craniul în două, să îl nimerească în umărul drept. Căzu pe jos, doborât de durere. Lanterna se rostogoli departe, luminând partea de jos a uneia dintre coloane. Simţi a doua lovitură pe braţul stâng venind de sus, din partea dreaptă. Căută pe bâjbâite pistolul în toc şi reuşi să îl scoată cu mâna stângă, în ciuda durerii. Pistolul era greu ca plumbul. Nu mai simţea celălalt braţ.

„O bară de fier. Sigur este o bară de fier sau ceva asemănător”.

Încercă să ţintească dar nu avea spre ce. Încercă să meargă cu spatele până la coloană, dar o a treia lovitură, de data aceasta în spate, îl doborî la pământ. Apucă şi mai puternic arma, ca şi cum s-ar fi agăţat de propria viaţa.

Un picior pe mână îl făcu să o scape. Piciorul continua să apese tot mai mult. Pocnitura oaselor care se rupeau a fost însoţită de o voce destul de cunoscută, dar cu o tonalitate mult, mult diferită.

— Pontiero, Pontiero. După cum vă spuneam, biserica veche se afla în raza tunurilor care apărau Castel Sant'Angelo. Iar la rândul său acea biserică a înlocuit un templu păgân care ordonase nimicirea papei Alexandru VI. În Evul Mediu se credea că era mormântul lui însuşi Romulus.

Bara de fier urca şi cobora din nou, lovind spatele subinspectorului care era buimăcit.

— Vai, dar povestea sa pasionantă nu se termină aici. Aceste două coloane pe care le vedeţi dumneavoastră sunt cele de care au fost legaţi Sfântul Petru şi Sfântul Pavel înainte de a fi martirizaţi de către romani. Voi, romanii, întotdeauna sunteţi atenţi cu sfinţii noştri.

Bara îl lovi din nou, de data aceasta în piciorul stâng. Pontiero urlă de durere.

— Aţi fi putut să aflaţi toate aceste lucruri sus, dacă nu m-aţi fi întrerupt. Dar nu vă îngrijoraţi, veţi cunoaşte în detaliu aceste coloane. Le veţi cunoaşte foarte, chiar foarte bine.

Pontiero încercă să se mişte, însă descoperi cu teroare că nu putea. Nu îşi dădea seama de gravitatea rănilor sale, dar nu îşi mai simţea extremităţile. Simţea cum nişte mâini foarte puternice îl mişcau şi mai simţea o durere ascuţită. Scoase un ţipăt.

— Nu vă recomand să ţipaţi. Nu vă va auzi nimeni. Nimeni nu i-a auzit nici pe ceilalţi. Sunt foarte prevăzător, ştiţi, nu îmi place să fiu întrerupt.

Pontiero îşi dădea seama că mintea îi aluneca într-un puţ negru, ca atunci când te laşi furat de somn. Ca într-un vis, auzea de departe vocile tinerilor de pe stradă, la câţiva metri deasupra lui. I se păru că recunoaşte cântecul pe care îl cântau în cor, o amintire din copilăria lui, cu un milion de ani în urmă. Era *Eu am un prieten care mă iubeşte, numele său este Iisus.*

— Chiar aşa, nu îmi place să fiu întrerupt, spuse Karoski.

PALAZZO DEL GOVERNATORATO

Vatican

Miercuri, 6 aprilie 2005. 13:31

Paola le arătă lui Dante şi lui Fowler poza lui Robayra. Un prim plan perfect, în care cardinalul zâmbea cu afecţiune iar ochii îi străluceau în spatele ochelarilor groşi cu ramă de sidef. La început Dante privi poza fără a înţelege.

— Ochelarii, Dante. Ochelarii care au dispărut.

Paola căută mobilul, formă numărul ca nebuna, merse până la uşă apoi ieşi din biroul şambelanului uimit.

— Ochelarii! Ochelarii călugărului carmelit! urlă Paola de pe hol.

Atunci Dante înţelese.

— Haideţi, părinte!

Îi ceru în grabă scuze şambelanului şi alături de Fowler o urmară pe Paola.

Inspectoarea închise telefonul înfuriată. Pontiero nu răspundea. Poate îl avea pe „silence”. Coborî scările până în stradă. Trebuia să alerge până la capătul străzii del Governatorato. În acel moment trecu o maşină cu numărul SCV[30]. În interiorul ei erau trei călugăriţe. Paola le făcu gesturi disperate ca să oprească şi se puse în faţa maşinii. Spoilerul se opri la câţiva centimetri de genunchii săi.

— *Santa Madonna!* Sunteţi nebună, domnişoară?

Criminalista se apropie de uşa şoferului şi îi arătă insigna.

— Vă rog, nu am timp de explicaţii. Trebuie să ajung la poarta Sfânta Ana.

Călugăriţele o priveau ca pe o nebună. Paola urcă în maşină pe una din uşile din spate.

— De aici este imposibil, ar trebui să mergeţi pe jos pe Cortile del Belvedere, îi spuse cea care conducea. Dacă doriţi, pot să vă las aproape de Piazza del Sant’Uffizio, este cea mai rapidă ieşire din oraş zilele acestea. Garda elveţiană pune bariere din cauza conclavului.

— Fie şi aşa, vă rog să vă grăbiţi.

Atunci când călugăriţa băgă în viteza întâi şi porni, trebui să oprească brusc din nou.

— Dar chiar a înnebunit toată lumea?

Fowler şi Dante se puseseră în faţa maşinii, ambii cu mâinile pe capotă. După ce călugăriţa frână, se prinseră de partea din spate a maşinii. Maicile îşi făcură cruce.

— Porniţi, maică, pentru Dumnezeu! spuse Paola.

Maşinuţa nu făcu mai mult de douăzeci de secunde până la destinaţie. Călugăriţa se grăbea să scape de ciudata, inoportuna şi ruşinoasa ei încărcătură. Nici nu se oprise bine în Piazza del Sant'Uffizio că Paola, cu mobilul în mână, trecea de bariera din fier negru care proteja acea intrare a oraşului. Formă grăbită numărul inspectoratului la care răspunse operatoarea.

— Inspectoarea Paola Dicanti, cod de securitate 13.897. Agent în pericol, repet, agent în pericol! Subinspectorul Pontiero se afla pe Via della Conciliazione, 14. Biserica Sfânta Maria din Traspontina. Trimiteţi toate unităţile pe care le aveţi. Posibil suspect de asasinat în interior. Acţionaţi cu prudenţă maximă!

Paola alerga cu haina deschisă, lăsând să se vadă tocul pistolului şi strigând ca o apucată la telefon. Cei doi membri ai gărzii elveţiene care supravegheau intrarea s-au mirat să o vadă şi au făcut un gest să o reţină. Paola încercă să scape de ei îndoindu-se din talie însă unul din ei reuşi să o prindă de jachetă. Tânăra îşi duse mâinile la spate. Telefonul căzu pe jos iar jacheta rămase în mâinile gardianului. Acesta tocmai vroia să o urmărească atunci când sosi Dante în viteză. Ţinea legitimaţia de la *Corpo di Vigilanza* la vedere.

— Las-o! E de-a noastră!

Fowler îi urma cu geanta după el. Paola decise să o apuce pe drumul cel mai scurt. Va traversa Piaţa Sfântul Petru, pentru că acolo aglomeraţia era mai mică: poliţia făcuse o singură coadă foarte îngustă spre deosebire de buluceala teribilă de pe străzile care dădeau în ea. În timp ce alerga, inspectoarea ţinea insigna la vedere pentru a evita problemele cu propriii colegi. După ce au trecut de esplanadă şi de coloana lui Bernini fără prea mari probleme, ajunseră în Via dei Corridori cu răsuflarea tăiată. Acolo masa de pelerini era înfricoşător de compactă. Paola îşi apropie mâna stângă de corp pentru a ascunde pe cât posibil pistolul, se apropie de clădiri şi încercă să avanseze cât mai repede. Dante se aşeză în faţa ei pe post de eficient deschizător de drumuri, folosindu-se de coate şi de antebraţe. Fowler închidea formaţia.

Au trecut zece minute dificile până când au ajuns la uşa sacristiei. Acolo îi aşteptau doi agenţi care sunau insistent la sonerie. Dicanti, transpirată toată, în cămaşă, cu tocul pistolului la vedere şi cu părul turtit, era o adevărată arătare pentru cei doi poliţişti, care, totuşi, o salutară cu respect când le arătă legitimaţia de la UACV cu respiraţia aproape tăiată.

— Am primit avertizarea dumneavoastră. Nu răspunde nimeni înăuntru. Mai sunt patru colegi la cealaltă intrare.

— Pot să ştiu de ce naiba nu aţi intrat până acum? Nu ştiţi că s-ar putea ca un coleg de-al meu să fie înăuntru?

Cei doi agenţi plecară capul.

— A sunat domnul director Boi şi ne-a spus să acţionăm discret. E multă lume care se uită, *ispettora.*

Inspectoarea se sprijini de perete şi se gândi cinci secunde.

„La dracu, sper să nu fie prea târziu."

— Aţi adus şperaclul?

Unul dintre poliţişti îi arătă o rangă de oţel despicată în două la vârf. O ţinea lipită de picior pentru a o camufla de privirile pelerinilor de pe stradă, pentru că deja începeau să ridice suspiciuni. Paola îi atrase atenţia agentului care îi arătase bara de oţel.

— Dă-mi staţia ta.

Poliţistul îi întinse receptorul pe care îl purta agăţat cu un cablu de dispozitivul prins la talie. Paola dădu câteva ordine scurte şi precise echipajului de la cealaltă intrare. Nimeni nu trebuia să mişte un deget până nu ajungea ea şi, bineînţeles, nimeni nu trebuia să intre sau să iasă.

— Poate să îmi explice şi mie cineva despre ce este vorba, spuse Fowler tuşind.

— Credem că suspectul se află înăuntru, părinte. Vă voi spune imediat pe larg despre ce este vorba. Deocamdată, aş vrea să aşteptaţi aici, afară, spuse Paola. Făcu un gest spre marea de oameni care îi înconjura. Faceţi tot posibilul să le distrageţi atenţia cât vom sparge noi uşa. Doamne ajută să ajungem la timp.

Fowler confirmă. Privi în jurul său un loc pe care să se urce. Nu era nicio maşină pentru că traficul pe stradă fusese oprit. Trebuia să se grăbească. Erau doar oameni în jurul său, aşa că de asta se va folosi pentru a se ridica. Văzu, nu departe, un pelerin foarte înalt şi puternic. Avea vreun metru nouăzeci. Se apropie de el şi îi spuse:

— Crezi că m-ai putea ridica pe umerii tăi?

Tânărul îi dădu de înţeles că nu vorbea italiana iar Fowler îi indică prin gesturi ce dorea. Într-un final, celălalt înţelese. Îşi sprijini genunchiul pe pământ şi îl ridică pe preot zâmbind. Acesta începu să cânte în latină cântecul de împărtăşanie din slujba înmormântării:

In paradisum deducant te angeli,
In tuo advente
Suscipiant te martyres…[31]

Mulţi oameni s-au întors pentru a-l privi. Fowler îi făcu gesturi cărăuşului său chinuit să îl ducă în mijlocul străzii,

pentru a îndepărta atenţia de la Paola şi ceilalţi. Câţiva credincioşi, cei mai mulţi călugăriţe şi preoţi, i s-au alăturat şi au cântat în cinstea Papei mort pentru care aşteptau în picioare de mai multe ore.

Profitând de faptul că atenţia pelerinilor fusese distrasă, se auzi o trosnitură şi cei doi agenţi deschiseră uşa sacristiei. S-au strecurat înăuntru fără a atrage atenţia.

— Băieţi, un coleg de-al nostru este înăuntru. Aveţi multă grijă.

Au intrat unul câte unul, întâi Dicanti, ca o săgeată, scoţând pistolul. Se îndreptă spre biserică lăsându-i pe cei doi agenţi să verifice sacristia. Privi grăbită înspre capela Sfântului Toma. Era goală, deşi închisă cu banda izolatoare roşie a UACV. Trecu prin capelele de pe partea stângă cu pistolul în mână. Îi făcu un semn lui Dante, care străbătu biserica, uitându-se în fiecare capelă. Chipurile sfinţilor de pe pereţi erau tulburate de lumina slabă şi ezitantă a lumânărilor aprinse peste tot. Se întâlniră amândoi pe culoarul din centru.

— Nimic?

Dante negă din cap.

Atunci au văzut scris pe jos, aproape de intrare, lângă agheasmatar.

VEXILLA REGIS PRODEUNT INFERNI

— „Înaintează steagurile regelui din infern”, spuse o voce în spatele lor.

Dante şi inspectoarea s-au întors, tresărind de spaimă. Era Fowler, care reuşise să îşi termine cântecul şi să se furişeze în interiorul bisericii.

— Credeam că v-am spus să rămâneţi pe stradă.

— Nu mai contează acum, spuse Dante arătându-i ferestruica deschisă în podea. Îi voi chema şi pe ceilalţi.

Paola avea chipul desfigurat. Inima îi spunea să coboare imediat acolo, dar nu avea curaj să se ducă pe întuneric. Dante se duse la uşa din faţă şi deschise zăvorul. Intrară cei doi agenţi, lăsându-i pe ceilalţi doi la uşă. Dante îl convinse pe unul dintre ei să îi împrumute lanterna pe care o avea prinsă la curea. Dicanti i-o smulse din mână şi coborî înaintea lui, tensionată şi cu pistolul îndreptat înainte. Fowler rămase în urmă murmurând o mică rugăciune.

După un timp apăru capul Paolei care ieşi grăbită pe stradă. Dante ieşi încet. Îl privi pe Fowler şi dădu din cap.

Paola ieşi la aer curat, sughiţând de plâns. Vomită micul dejun cât mai departe de uşă. Nişte tineri care arătau a fi

străini îi săriră în ajutor.

— Vă putem ajuta cu ceva?

Paola îi îndepărtă cu un gest. Lângă ea apăru Fowler care îi oferi un şerveţel. Îl acceptă şi îşi şterse răul dat afară de fiere apoi îşi şterse lacrimile. Cele exterioare pentru că pe cele interioare nu putea să le şteargă aşa uşor. Avea ameţeli. Nu se putea, nu se putea ca masa aceea plină de sânge pe care a găsit-o atârnată de coloane să fie Pontiero. Maurizio Pontiero, subinspector, era un om bun, slab şi mereu cu o proastă dispoziţie aspră dar simpatică. Era tată al unei familii, era prieten, era coleg. Se agita neliniştit în costum în timpul serilor ploioase; era un coleg care plătea mereu cafelele, careţi era mereu alături. Şi asta de mulţi ani. Nu putea să înceteze să respire, transformat în acel obiect nedesluşit. Încercă să îşi şteargă imaginea din minte, agitându-şi mâna în faţă ochilor.

Iar în acel moment îi sună mobilul. Îl scoase din buzunar cu silă şi rămase paralizată. Pe ecran apelul apărea a fi de la:

M. PONTIERO

Paola răspunse, moartă de frică. Fowler o privea nedumerit.

— Da?

— Bună ziua, doamnă inspectoare. Ce mai faceţi?

— Cine sunteţi?

— Doamnă inspectoare, vă rog! Chiar dumneavoastră miaţi spus că vă pot suna dacă îmi amintesc ceva. Tocmai miam amintit că a trebuit să îl omor pe colegul dumneavoastră. Îmi pare rău, serios. Dar mi-a apărut în cale.

— O să te prindem, Francesco. Sau ar trebui să îţi spun Viktor? spuse Paola, scuipând cuvintele turbată, cu ochii plini de lacrimi, dar încercând să îşi menţină calmul, lovind în punctul sensibil ca să ştie că înscenarea lui a luat sfârşit.

Făcu o scurtă pauză. Foarte scurtă. Nu îl luase deloc prin surprindere.

— Ah, da, bineînţeles. Deja ştiţi cine sunt. Salută-l pe părintele Fowler din partea mea. Am mai îmbătrânit de când nu ne-am mai văzut. Iar dumneavoastră văd că sunteţi mai palidă.

Paola îşi lărgi ochii surprinsă.

— Unde eşti, nenorocitul dracului?

— Nu e clar? În spatele dumneavoastră.

Paola privi spre miile de oameni care înţesau strada, acoperiţi de pălării, şepci, agitând steaguri, bând apă, rugându-se, cântând.

— De ce nu veniţi mai aproape, părinte? Putem să discutăm puţin.

— Nu, Paola, mă tem că trebuie să stau departe de voi o perioadă. Nici măcar o secundă să nu aveţi impresia că dacă l-aţi demascat pe bunul părinte Francesco aţi făcut vreun progres. Viaţa lui era oricum pe sfârşite. În fine, trebuie să închid. Nu vă faceţi griji, veţi primi veşti de la mine curând. Iar în ceea ce priveşte lipsa de politeţe de mai devreme, v-am iertat deja. Dumneavoastră sunteţi importantă pentru mine.

Şi închise.

Dicanti se azvârli în mulţime. Trăgea de oameni fără nicio noimă, uitându-se după bărbaţii care aveau o anumită înălţime, apucându-i de braţ, întorcându-i pe cei care se uitau în altă parte, luându-le şepcile şi pălăriile. Lumea se dădea din faţa ei. Îşi ieşise din minţi, avea privirea pierdută, şi i-ar fi cercetat pe toţi pelerinii dacă era nevoie.

Fowler îşi făcu loc până în mijlocul mulţimii şi o apucă de braţ.

— Este inutil, *ispettora.*

— Dă-mi drumul!

— Paola. Renunţă. A fugit.

Dicanti începu să plângă. Fowler o îmbrăţişă. În jurul lor, giganticul şarpe format din oameni avansa, lent, spre corpul încă neîngropat al lui Ioan Paul II. Iar în interiorul său ascundea un asasin.

INSTITUTUL SFÂNTUL MATEI

Silver Spring, Maryland
Ianuarie 1996

TRANSCRIEREA ÎNTÂLNIRII NUMĂRUL 72
ÎNTRE PACIENTUL NUMĂRUL 3.643 ŞI DOCTORUL CANICE CONROY.
CU PARTICIPAREA DOCTORULUI FOWLER ŞI A LUI SALHER FANABARZRA

DR. CONROY: Bună ziua, Viktor.
#3.643: Salut, din nou.
DR. CONROY: Altă zi de terapie prin regresie, Viktor.

(SE OMITE DIN NOU PROCEDEUL DE HIPNOZĂ, LA FEL CA ÎN RAPOARTELE ANTERIOARE)

SR. FANABARZRA: Ne aflăm în anul 1973, Viktor. De acum încolo vei asculta doar vocea mea, eşti de acord?
#3.643: Da.
SR. FANABARZRA: De acum nu vă mai poate auzi, domnilor.
DR. CONROY: Ieri i-am făcut un test cu planşe Rorschach. Viktor s-a comportat normal, semnalând obişnuitele forme de flori şi papagali. Doar la două dintre ele mi-a spus că nu vedea nimic. Reţineţi, părinte Fowler: când Viktor pare că nu este interesat de ceva, înseamnă că este ceva care îl afectează profund. Eu vreau să primesc explicaţia când el se află în regresie, pentru a-i afla originea.
DR. FOWLER: Nu cred că această metodă este eficientă, chiar dacă practic ar fi realizabilă. Pe durata regresiei pacientul nu are aceleaşi resurse defensive ca în starea normală. Riscul de a-i produce o traumă este destul de ridicat.
DR. CONROY: Tocmai aceste resurse ne împiedică să ajungem la creierul său. Dumneavoastră ştiţi că pacientul respinge total anumite episoade din viaţa lui. Trebuie să depăşim barierele, să aflăm care este sursa răului.
DR. FOWLER: Cu orice preţ?
SR. FANABARZRA: Domnilor, nu vă certaţi. Oricum, este imposibil să îi arătăm imaginile pentru că pacientul nu poate deschide ochii.

DR. CONROY: Dar putem să i le descriem. Începe, Fanabarzra.
SR. FANABARZRA: Da, să trăiţi. Viktor, eşti în 1973. Vreau să mergem într-un loc care să îţi placă. Pe care îl alegi?
#3.643: Scara de incendiu.
SR. FANABARZRA: Îţi petreci mult timp acolo?
#3.643: Da.
SR. FANABARZRA: Spune-mi de ce.
#3.643: E mult curent. Nu miroase urât. În casă miroase a stricat.
SR. FANABARZRA: A stricat?
#3.643: Ca un fruct stricat. Mirosul vine de la patul lui Emil.
SR. FANABARZRA: Fratele tău este bolnav?
#3.643: Este bolnav, nu ştim de ce suferă. Nimeni nu are grijă de el. Mama spune că este posedat. Tremură şi nu suportă lumina. Îl doare gâtul.
DR. CONROY: Sunt simptomele meningitei. Fotofobie, gât înţepenit, convulsii.
SR. FANABARZRA: Nimeni nu are grijă de fratele tău?
#3.643: Mama mea doar când îşi aminteşte. Îi dă măr ras. Are diaree iar tatăl meu nu vrea să ştie de el. Îl urăsc. El mă priveşte şi îmi spune să îl spăl. Nu vreau, mi-e silă. Mama mea îmi spune să fac ceva. Eu nu vreau iar ea mă împinge în calorifer.
DR. CONROY: Am aflat deja felul în care era agresat. Haideţi să ne dăm seama ce simte vis-a-vis de imaginile testului Rorschach. Asta mă interesează în mod special.
SR. FANABARZRA: Să revenim la scara de incendiu. Aşează-te acolo. Spune-mi ce simţi.
#3.643: Curent. Metalul sub picioare. Miroase a mâncare de la evreii care stau în clădirea din faţă.
SR. FANABARZRA: Acum aş vrea să îţi imaginezi ceva. O pată mare, neagră, foarte mare. E tot ce vezi în faţa ochilor. În partea de jos a petei se află o formă albă, mică, ovală. Ce îţi sugerează?
#3.643: Întuneric. Singur în dulap.
DR. CONROY: Fiţi atenţi, cred că am descoperit ceva.
SR. FANABARZRA: Ce faci în dulap?
#3.643: M-au închis. Sunt singur.
DR. FOWLER: Pentru numele lui Dumnezeu, doctore Conroy, priviţi-l ce faţă are. E clar că suferă.
DR. CONROY: Taci, Fowler. Ajungem acolo unde trebuie. Fanabarzra, vă voi scrie pe această tablă întrebările mele. Citiţi-le textual, da?

SR. FANABARZRA: Viktor, îţi aminteşti ce s-a întâmplat înainte să te închidă în dulap?
#3.643: Multe lucruri. Emil a murit.
SR. FANABARZRA: Cum a murit Emil?
#3.643: M-au închis. Sunt singur.
SR. FANABARZRA: Ştiu, Viktor. Spune-mi cum a murit Emil.
#3.643: Era în camera noastră. Tata se uita la televizor iar mama nu era acasă. Eu eram pe scară. Am auzit un zgomot.
SR. FANABARZRA: Ce fel de zgomot?
#3.643: Ca un balon din care iese aerul. Am băgat capul în cameră. Emil era foarte alb. Am intrat în sufragerie. Am vorbit cu tatăl meu iar el a aruncat o cutie de bere după mine.
SR. FANABARZRA: Te-a nimerit?
#3.643: În cap. Sângerez. Apoi încep să plâng. Tata se ridică şi întinde mâna. Îi spun de Emil. Se supără tare. Spune că e vina mea. Că Emil era în grija mea. Că merit o pedeapsă. Şi începe din nou.
SR. FANABARZRA: Pedeapsa obişnuită? Te atinge acolo?
#3.643: Mă doare. Sângerez la cap şi la fund. Dar se opreşte.
SR. FANABARZRA: De ce se opreşte?
#3.643: Se aude vocea mamei. Ţipă şi îi spune nişte lucruri îngrozitoare tatei. Eu nu înţeleg. Tata îi spune că ea ştia deja. Mama răcneşte şi îl strigă pe Emil. Eu ştiu că Emil nu o poate auzi şi mă bucur mult. Atunci ea mă apucă de păr şi mă aruncă în dulap. Eu ţip şi mă sperii. Lovesc uşa mult timp. Ea o deschide şi îmi arată un cuţit. Îmi spune că dacă mai deschid gura mi-o închide ea imediat.
SR. FANABARZRA: Iar tu ce faci?
#3.643: E linişte. Sunt singur. Mama deschide uşa. Îmi spune că am fost foarte rău. Că Dumnezeu nu îi iubeşte pe copiii care îşi excită taţii. Că voi vedea care este pedeapsa lui Dumnezeu pentru copiii care se poartă urât. Îmi dă o cutie veche, îmi spune să îmi fac treburile în ea. Dimineaţa îmi dă un pahar cu apă, pâine şi brânză.
SR. FANABARZRA: Dar câte zile ai stat acolo?
#3.643: Au fost multe dimineţi.
SR. FANABARZRA: Nu aveai ceas? Nu puteai să îţi dai seama cât timp trecea?
#3.643: Încerc să îmi dau seama dar este foarte greu. Dacă îmi lipesc foarte tare urechea de perete pot să

ascult radioul doamnei Berger. Este puţin surdă. Câteodată e base-ball.
SR. FANABARZRA: Câte partide ai ascultat?
#3.643: Unsprezece.
DR. FOWLER: Doamne, Dumnezeule, copilul ăsta a fost închis aproape două luni.
SR. FANABARZRA: Nu ieşeai niciodată?
#3.643: O singură dată.
SR. FANABARZRA: De ce ai ieşit?
#3.643: Am făcut o greşeală. Am dat cu piciorul peste cutie şi am răsturnat-o. În dulap miroase urât. Vomit. Când vine mama se supără. Îmi bagă faţa în rahat. Apoi mă scoate din dulap ca să cureţe.
SR. FANABARZRA: Nu ai încercat să fugi?
#3.643: Nu am unde să fug. Mama o face spre binele meu.
SR. FANABARZRA: Şi când te-a lăsat să ieşi?
#3.643: într-o zi. M-a dus la baie. M-a spălat. Mi-a spus că speră că m-am învăţat minte. Apoi mi-a spus că dulapul este iadul şi că va fi locul unde voi merge dacă nu sunt cuminte, doar că nu voi mai ieşi vreodată. M-a îmbrăcat cu hainele ei. Mi-a spus că ar fi trebuit să fiu o fată şi că încă mai putem rezolva asta. Mi-a atins ouăle. Mi-a spus că totul este inutil. Că oricum voi merge în iad. Că nu mai am nicio scăpare.
SR. FANABARZRA: Şi tatăl tău?
#3.643: Tata nu mai este. A plecat.
DR. FOWLER: Conroy, opreşte imediat terapia. Uită-te la faţa lui. Pacientul suferă.
#3.643: A plecat, a plecat, a plecat…
DR. FOWLER: Conroy!
DR. CONROY: Bine. Fanabarzra, opreşte înregistrarea şi scoate-l din transă.

BISERICA SFÂNTA MARIA DIN TRASPONTINA

Via della Conciliazione, 14

Miercuri, 6 aprilie 2005. 15:21

A doua oară săptămâna asta se întâlniră la uşa bisericii Sfânta Maria din Traspontina cu experţii care analizează locul faptei. Erau discreţi şi se îmbrăcaseră civil pentru a nu speria pelerinii. Înăuntru, *ispettora* vocifera ordine la mobil şi la staţie în acelaşi timp. Părintele Fowler l-a abordat pe unul dintre experţii UACV.

— Aţi terminat deja cu cercetarea la faţa locului?

— Da, părinte. Vom lua cadavrul şi vom examina sacristia.

Fowler o întrebă pe Dicanti cu privirea.

— Voi coborî cu dumneavoastră.

— Sunteţi sigură?

— Nu vreau să îmi scape nimic. Ce-i asta?

Preotul avea în mâna dreaptă o casetă mică şi neagră.

— Conţine sfintele uleiuri. Este pentru a-i face sfântul maslu.

— Credeţi că mai are vreun rost?

— Nu pentru ancheta noastră. Dar pe el îl ajută. Era un catolic practicant, nu-i aşa?

— Aşa era. Dar nu prea l-a ajutat.

— Ei, *dottora,* cu tot respectul… nu aveţi de unde să ştiţi asta.

Au coborât amândoi treptele cu grijă ca să nu calce cu piciorul pe ceea ce era scris la intrarea în criptă. Au traversat holul scurt până în cameră. Experţii de la UACV instalaseră nişte generatoare electrice puternice care acum luminau locul.

Pontiero atârna inert între cele două coloane retezate care se aflau în centrul camerei. Era dezbrăcat de la talie în sus. Karoski îi legase braţele de piatră cu bandă izolatoare, care părea a fi din aceeaşi rolă pe care o folosise şi pentru Robayra. Cadavrul nu avea nici ochi, nici limbă. Faţa îi era desfigurată groaznic iar fâşii de piele sângerândă îi atârnau de torace ca nişte medalii macabre.

Paola lăsă capul în jos atunci când părintele i-a administrat ultima împărtăşanie. Pantofii preotului, negri şi imaculaţi, stăteau într-o băltoacă de sânge vâscos. Inspectoarea înghiţi în sec şi închise ochii.

— Dicanti.

Îi deschise din nou. Dante era lângă ei. Fowler terminase deja şi se pregătea să plece politicos.

— Unde plecaţi, părinte?

— Afară. Nu vreau să vă încurc.

— Nu ne încurcaţi, părinte. Dacă doar jumătate din ceea ce se spune despre dumneavoastră este adevărat, înseamnă că sunteţi un om foarte inteligent. V-au trimis ca să ne ajutaţi, nu? Atunci ajutaţi-ne.

— Cu multă plăcere, *ispettora.*

Paola înghiţi din nou în sec şi le spuse:

— Se pare că Pontiero a intrat pe uşa din spate. Sigur a sunat la uşă iar pretinsul călugăr i-a deschis într-un mod firesc. I-a vorbit lui Karoski iar acesta l-a atacat.

— Dar unde?

— Cred că aici. Pentru că altfel, ar fi fost sânge sus.

— Dar de ce a făcut-o? Pontiero o fi mirosit ceva?

— Nu cred, spuse Fowler. Mai degrabă Karoski a văzut oportunitatea şi a profitat de ea. Tind să cred că i-a arătat drumul în criptă iar Pontiero a coborât singur, lăsându-l pe celălalt în spatele lui.

— Aşa se leagă. Probabil l-a scos imediat din cărţi pe călugărul Francesco. Nu voia doar să pară un bătrân invalid…

— …Şi era şi călugăr. Pontiero nu ar fi putut suspecta un călugăr, nu-i aşa? Sărmanul visător, îl compătimi Dante.

— Vă rog.

Fowler i-a atras atenţia cu un gest incriminator. Dante îşi abătu privirea.

— Îmi pare rău. Continuaţi, Dicanti.

— O dată aici, Karoski l-a lovit cu un obiect contondent. Credem că a fost un candelabru de bronz. Băieţii de la UACV l-au luat deja ca să îl analizeze. Era aruncat lângă cadavru. Apoi l-a legat şi i-a făcut… asta. Cred că a suferit îngrozitor.

Rămase fără glas. Ceilalţi doi s-au făcut că nu observă momentul de slăbiciune al criminalistei. Aceasta tuşi pentru a disimula şi îşi drese glasul înainte de a vorbi.

— Un loc întunecos, foarte întunecos. Repetă trauma din copilărie, perioada pe care a petrecut-o închis în dulap?

— S-ar putea. A mai lăsat vreun indiciu?

— Credem că nu a lăsat decât mesajul de afară: „Vexilla regis prodeunt inferni."

— „Înaintează steagurile regelui din infern", traduse preotul din nou.

— Ce înseamnă asta, Fowler? întrebă Dante.

— Dumneavoastră ar trebui să ştiţi.

— Dacă vreţi să mă simt prost, nu o să reuşiţi, părinte.

Fowler zâmbi cu tristeţe.

— Nici prin gând nu mi-a trecut. Este vorba de un citat al unuia dintre strămoşii dumneavoastră, Dante Aligheri.

— Nu este strămoşul meu. Dante este pentru mine prenume iar pentru el nume. Nu avem nicio legătură.

— Ah, mă scuzaţi. Cum toţi italienii spun că se trag din Dante sau din Iulius Cezar…

— Măcar ştim de unde ne tragem.

Cei doi îşi scrutau privirile. Paola îi întrerupse.

— Gata cu aceste comentarii xenofobe, acum putem relua discuţia?

Fowler îşi drese glasul înainte de a continua.

— După cum vă spuneam, *„Vexilla regis prodeunt inferni”* este un citat din *La Divina Comedia.* Atunci când Dante şi Virgiliu urmau să intre în infern. Este vorba despre parafrazarea unei rugăciuni liturgice creştine doar că este adresată diavolului în locul lui Dumnezeu. Mulţi considerau această frază a fi o erezie, dar în realitate, tot ce vroia Dante să facă era să îşi sperie cititorii.

— Asta vrea? Să ne sperie?

— Ne avertizează că infernul este aproape. Nu cred că interpretarea lui Karoski merge mai departe. Nu este un om atât de cult, deşi îi place să pară. Nu mai erau şi alte mesaje?

— Nu pe corp, răspunse Paola. Ştia că venim şi s-a speriat. Şi ştia asta doar din vina mea, pentru că am insistat pe mobilul lui Pontiero.

— Am reuşit să localizăm mobilul? întrebă Dante.

— Au sunat la compania de telefonie. Sistemul de localizare celulară arată că telefonul este închis sau în afara razei de acoperire. Ultimul stâlp care asigură conexiunea pentru raza de acoperire se află pe hotelul Atlante, la mai puţin de trei sute de metri de aici, răspunse Dicanti.

— Exact unde sunt eu cazat, preciză Fowler.

— Ei hai, eu îmi imaginam că staţi într-o pensiune pentru preoţi. Ştiţi dumneavoastră, ceva mai umil.

Fowler nu s-a simţit cu musca pe căciulă.

— Prietene Dante, la vârsta mea învеţi să te bucuri de ceea ce îţi oferă viaţa. Mai ales când plăteşte Unchiul Sam. Am fost deja în multe locuri nefericite.

— Sunt convins, părinte. Sunt convins.

— Pot să ştiu ce vreţi să insinuaţi?

— Nu insinuez nimic. Doar sunt convins că aţi dormit în locuri mai dezagreabile datorită… Preoţiei.

Dante era mult mai ostil decât de obicei, şi motivul ostilităţii sale părea a fi părintele Fowler. Criminalista nu

înţelegea motivul, dar şi-a dat seama ca era ceva ce trebuia rezolvat de ei doi, între patru ochi.

— Ajunge. Să ieşim cu toţii să luăm aer.

Amândoi au urmat-o pe Dicanti ocolind biserica. *Ispettora* le spuse infirmierilor că pot lua corpul lui Pontiero. Unul dintre experţii UACV se apropie de ea şi îi spuse ce au făcut. Paola confirmă din cap. Şi se întoarse spre Fowler.

— Putem să ne concentrăm puţin, părinte?

— Sigur că da, *dottora.*

— Dante?

— Bineînţeles.

— De acord, atunci iată ce am descoperit: în casa parohială era o trusă de machiaj profesională şi cenuşă pe o masă care credem că ar fi fost un paşaport. A fost ars folosindu-se o considerabilă cantitate de alcool, aşa că nu a rămas mare lucru. Cei de la UACV au luat cenuşa pentru a vedea dacă pot să afle ceva. Singurele amprente pe care le-au găsit în casa parohială sunt ale lui Karoski, aşa că va trebui să îl căutăm pe proprietar. Dante, dumneavoastră aveţi treabă în seara asta. Aflaţi cine era părintele Francesco şi de cât timp stă aici. Întrebaţi printre enoriaşii obişnuiţi ai bisericii.

— De acord, *ispettora.* Voi face o imersiune în vârsta a treia.

— Terminaţi cu glumele. Karoski ne-a păcălit, dar sigur este sub presiune. A fugit ca să se ascundă şi o perioadă nu vom mai avea niciun semn de la el. Dacă reuşim să aflăm unde a stat în ultimele ore poate aflăm unde este.

Paola îşi încrucişă degetele în buzunarul jachetei, încercând să creadă şi ea ce spunea. Ceilalţi se întunecară, dându-şi seama şi ei că acea posibilitatea era un vis îndepărtat.

Dante se întoarse după două ore. Era însoţit de o doamnă de vârstă mijlocie, care îi spuse din nou lui Dicanti aceeaşi poveste. Când a murit parohul anterior, fratele Dario, a apărut fratele Francesco. Acum trei ani. De atunci doamna ajuta la curăţenia bisericii şi a casei parohiale. Conform doamnei, părintele Francesco Toma era un exemplu de umilinţă şi credinţă creştină. Condusese parohia cu dăruire şi nimeni nu avea ce să îi reproşeze.

Fără a mai intra în alte detalii, declaraţia fusese destul de frustrantă, dar cel puţin aveau nişte informaţii clare. Părintele Basano murise în noiembrie 2001, ceea ce putea să conducă la data când intrase Karoski în ţară.

— Dante, fă-mi o favoare. Află ce ştiu călugării carmeliţi despre Francesco Toma, îi ceru Dicanti.

— Voi da câteva telefoane. Dar bănuiesc că vom obţine puţine detalii.

Dante ieşi pe uşa principală, în direcţia biroului său. Fowler îşi luă la revedere de la inspectoare.

— Voi merge la hotel ca să mă schimb şi ne vedem după aceea.

— Voi fi la morgă.

— Nu aveţi de ce să mergeţi, *ispettora.*

— Ba da, am.

O tăcere neplăcută se aşternu între ei, accentuând un cântec religios pe care un pelerin a început să îl cânte urmat apoi în cor de alte sute de pelerini. Soarele se ascundea după coline iar Roma se afunda în beznă, deşi pe străzi mişcarea era continuă.

— Cu siguranţă unul dintre aceste cântece a fost ultimul lucru pe care l-a auzit subinspectorul.

Paola continua să tacă. Fowler observase de mai multe ori agonia prin care trecea criminalista în acele momente, reacţia posterioare morţii colegului său. La început, euforie şi dorinţă de răzbunare. Puţin câte puţin aluneca în epuizare şi tristeţe pe măsură ce îşi însuşea cele întâmplate, iar şocul îi istovea corpul. În final rămânea un sentiment surd, un amestec de ură, vinovăţie şi dorinţă de răzbunare, care va înceta numai atunci când Karoski va fi după gratii sau mort. Şi poate nici măcar atunci.

Preotul tocmai vroia să îi pună o mână pe umăr lui Dicanti dar se abţinu în ultimul moment. Deşi inspectoarea nu îl văzuse, pentru că stătea cu spatele, intuise ceva. Se întoarse şi îl privi pe Fowler neliniştită.

— Aveţi grijă, părinte. Acum el ştie că vă aflaţi aici iar asta ar putea să schimbe tot. Pe deasupra, nici nu ştim sigur cum arată. A dovedit că este foarte bun să se camufleze.

— S-a schimbat aşa de mult în cinci ani?

— Părinte, eu am văzut poza lui Karoski pe care mi-aţi arătat-o şi l-am văzut şi pe fratele Francesco. Nu aveau nimic de-a face unul cu altul.

— Biserica era foarte întunecată iar dumneavoastră nu aţi acordat multă atenţie unui bătrân călugăr carmelit.

— Părinte, credeţi-mă. Mă pricep la fizionomii. Poate purta meşă iar barba îi acoperea jumătate din faţă, dar arăta ca un bătrân veritabil. E foarte bun la deghizare iar acum ar putea fi cu totul altă persoană.

— Da, eu l-am privit în ochi, *dottora.* Dacă îmi apare în cale, voi ştii cine este. Şi nu îl vor ajuta aceste trucuri.

— Nu luaţi în calcul doar trucurile, părinte. Acum are şi un pistol de 9 mm şi treizeci de gloanţe. Lipseau arma lui

Pontiero şi încărcătorul de schimb.

MORGA MUNICIPALĂ

JOI, 7 aprilie 2005. 01:32

Asistă pietrificată la autopsie. O dată dispărută adrenalina primelor momente, începu să se simtă din ce în ce mai îndurerată. Fusese peste puterile ei să suporte bisturiul medicului legist, secţionându-i colegul, dar a rezistat. Medicul legist a spus că Pontiero fusese lovit de patruzeci şi trei de ori cu un obiect neascuţit, probabil candelabrul însângerat care fusese găsit la locul crimei. Nu se pronunţă asupra obiectului care cauzase tăieturile de pe corp, inclusiv cea adâncă de la gât, aşteptând mulajele inciziilor făcute în laborator.

Paola asculta concluziile ca printr-o ceaţă deasă care nu îi atenua în niciun fel durerea. Rămase acolo ore în şir, impunându-şi o pedeapsă inumană. Dante a apărut în sala de autopsii, a pus câteva întrebări şi a plecat imediat. Boi a făcut şi el act de prezenţă, dar a fost doar de dragul aparenţelor. A plecat repede, năucit şi sceptic, spunând că vorbise cu el doar cu câteva ore înainte.

Când medicul legist a terminat, a lăsat cadavrul pe masa de metal. Tocmai vroia să îi acopere faţa când Paola spuse:

— Nu.

Medicul înţelese şi ieşi fără să spună un cuvânt.

Corpul era spălat, dar chiar şi aşa tot se mai simţea un miros vag de sânge. În lumina albă şi rece îndreptată fix spre el, mignionul subinspector părea minuscul. Loviturile acopereau corpul său ca nişte medalii de durere, iar rănile enorme, ca nişte guri obscene, încă emanau mirosul de aramă al sângelui.

Paola căută plicul în care se aflau obiectele găsite asupra lui Pontiero. Nişte mătănii, nişte chei, portofelul. Un pix, o brichetă, un pachet de ţigări început de curând. Văzând acest ultim obiect şi realizând că nimeni nu va mai fuma acele ţigări, se simţi foarte tristă şi singură. Şi începu să conştientizeze că prietenul ei, colegul ei, era mort. Cu un gest de negare, luă o ţigară. Bricheta sparse liniştea din sala de autopsii cu flacăra ei puternică.

Paola se lăsase de fumat de la moartea tatălui său. Avu o senzaţie de tuse şi trase din ţigară şi mai adânc. Scoase fumul direct spre semnul care indica fumatul interzis, aşa cum îi plăcea lui Pontiero să facă.

Şi începu să se despartă de el.

La dracu, Pontiero! Futu-i! La dracu, la dracu, la dracu! Cum ai putut să fii atât de prost? Toate astea s-au întâmplat din cauza ta. Uită-te şi tu la tine. Nici măcar nu am lăsat-o pe nevastă-ta să-ţi vadă cadavrul. Te-a aranjat, la dracu, ce bine te-a aranjat. Ea nu ar fi rezistat, nu ar fi putut să te vadă aşa. Mai mare ruşinea. Ţie ţi se pare normal ca eu să fiu ultimul om de pe pământ care te vede dezbrăcat? Te asigur că nu este genul de intimitate pe care mi-l doresc de la tine. Nu, dintre toţi poliţaii din lume, tu erai cel mai prost candidat pentru un coşciug închis şi l-ai câştigat. Totul pentru tine. Pontiero, nerod, neghiob, nu ţi-ai putut da şi tu seama? Cum dracu te-ai băgat în tunelul ăla? Nu pot să cred. Tu ai fost întotdeauna candidat pentru un cancer la plămân, ca nenorocitul de taică-meu. Doamne, nu poţi să îţi faci nici cea mai mică idee la ce mă gândeam eu de fiecare dată când îţi aprindeai una de-asta. Îl vedeam din nou pe tatăl meu în patul de la spital, scuipându-şi plămânii în cearceafuri. Şi eu învăţând acolo seara. Iar dimineaţa la facultate. Iar seara îmi băgăm materia în cap pe un fond de tuse. Mereu am crezut că o să stau şi lângă patul tău ţinându-te de mână în timp ce tu îţi dădeai duhul printre Ave Maria şi Tatăl Nostru, uitându-te la fundul infirmierelor. Asta, asta ar fi trebuit să se întâmple iar nu asta. Neghiobule, nu puteai să mă suni? La dracu, parcă zâmbeşti, ca şi cum te-ai scuza. Sau ai impresia că a fost vina mea? Nevasta şi copiii tăi nu cred asta acum, dar aşa vor gândi când le voi povesti totul. Dar nu, Pontiero, nu este vina mea. Este vina ta şi numai a ta, imbecilule, imbecilul dracului. De ce, căcat, te-ai băgat în tunelul ăla? Ah, blestemată să-ţi fie încrederea ta nesuferită în toţi cei care poartă sutană. Nemernicul de Karoski, ce ne-a păcălit. Bine, m-a păcălit pe mine şi ai plătit tu. Barba aia, nasul ăla. Îşi pusese ochelarii doar ca să ne păcălească, să-şi bată joc de noi. Porcul dracului. M-a privit drept în ochi, dar nu am putut să îi văd ochii din spatele fundurilor ălora de pahar pe care îi avea pe faţă. Barba aia, nasul ăla. Crezi ca nu l-aş recunoaşte dacă l-aş vedea din nou? Ştiu deja ce gândeşti. Să mă uit în pozele făcute la locul faptei când l-a omorât pe Robayra, să văd dacă apare într-una dintre ele chiar

şi pe fond depărtat. Şi chiar asta voi face, pentru numele lui Dumnezeu. Chiar asta voi face. Dar nu mai face pe deşteptul. Şi nu mai zâmbi, tâmpitule, nu mai zâmbi. Este doar rigor mortis[32] pentru numele lui Dumnezeu. Şi mort vrei să îmi pui în cârcă greşelile tale. Îmi spuneai că nu ai încredere în nimeni. Ai grijă, îmi spuneai. Pot să ştiu de ce îmi dădeai mie atâtea sfaturi dacă tu nu le urmai? Doamne, Pontiero. M-ai lăsat cu o chestie foarte nasoală. Din cauza prostiei tale crase acum sunt singură cu monstrul ăsta. La dracu, dacă urmărim un preot acum toate sutanele devin automat suspecte, Pontiero. Nu mă lua cu d'astea. Nu-mi veni acum cu scuza că părintele Francesco părea un bătrân abandonat şi şchiop. La dracu, ce ciomăgeală ţi-a mai tras. La dracu, la dracu! Cât te urăsc, Pontiero. Ştii ce a zis nevastă-ta când a auzit că ai murit? A spus: „Nu se poate să moară. Îi place jazz-ul". Nu a spus: „Are doi copii" sau „Este soţul meu şi îl iubesc". Nu, a spus că îţi place jazz-ul. De parcă Duke Ellington sau Diana Krall ar fi fost o vestă antiglonţ. La naiba, ea te simte, încă simte că eşti viu, aude vocea ta aspră şi muzica pe care o asculţi. Încă miroase ţigările pe care le fumezi. Pe care le fumai. Cât te urăsc. Bisericosul naibii… la ce îţi folosesc acum toate rugăciunile? Alea care sperai tu să îţi acopere spatele. Da, da, îmi amintesc ziua când am mâncat *pastrami* în Piazza Colonna. Mi-ai spus că preoţii sunt doar nişte oameni cu o datorie, nu îngeri. Că Biserica nu înţelege asta. Şi îţi jur că îi voi spune asta următorului Papă, îţi jur. Când va apărea la balconul din Sfântul Petru, o s-o scriu pe o pancartă atât de mare, că nu va avea cum s-o rateze. Pontiero, idiotul dracului! Asta nu era bătălia noastră. Oh, la naiba, mi-e frică, foarte frică. Nu vreau să sfârşesc ca tine. Masa asta pare foarte rece. Dar dacă mă urmăreşte Karoski până acasă? Pontiero, idiotule, asta nu este bătălia noastră. Este o bătălie a preoţilor şi a Bisericii lor. Şi să nu îmi spui că este şi a mea. Eu nu mai cred în Dumnezeu. Mai bine spus, da, cred. Dar nu cred că este de treabă. Dragostea mea pentru el m-a adus la picioarele unui mort care ar fi trebuit să mai trăiască treizeci de ani. S-a terminat mai repede decât un deodorant ieftin, Pontiero. Iar acum nu a mai rămas decât mirosul morţilor, al tuturor

morţilor pe care i-am văzut în toţi aceşti ani. Corpuri care miroseau a putred prea devreme pentru că Dumnezeu nu a ştiut să îi facă bine pe unele dintre creaturile sale. Iar cadavrul tău este cel care miroase cel mai rău dintre toate. Şi nu te uita aşa la mine. Nu-mi spune că Dumnezeu crede în mine. Un Dumnezeu bun nu ar lăsa să se întâmple toate aceste lucruri, nu ar lăsa ca unul dintre ai lui să devină lup între oi. Ai auzit şi tu ce a spus părintele Fowler. Pe sugaru' ăsta l-au aranjat rău de tot acolo jos iar acum caută emoţii mai puternice chiar şi decât violarea copiilor. Iar despre tine ce zici? Ce fel de Dumnezeu permite unui habotnic ca tine să fie pus într-un frigider, în timp ce colega lui ar putea să îi bage mâna întreagă în răni? La naiba, nu era bătălia mea, nu mai mult decât să prind şi eu un degenerat d'ăsta şi să dau bine pe lângă Boi. Dar se pare că sunt inutilă. Nu, taci. Nu mai spune nimic. Nu mă mai proteja. Nu sunt un copil. Da, am fost inutilă. E bine să recunosc asta. Nu am gândit clar. Toate astea m-au depăşit foarte tare, dar gata. S-a terminat. La naiba, nu era bătălia mea dar acum este. Acum este ceva personal, Pontiero. Acum mă doare în fund de presiunea Vaticanului, de Cirin, de Boi şi de mama care i-a născut. Acum voi face orice şi nu îmi pasă dacă vor cădea capete pe drum. O să-l prind, Pontiero. Pentru tine şi pentru mine. Pentru nevastă-ta care aşteaptă aici afară şi pentru cei doi mucoşi ai tăi. Dar mai presus de toate, pentru tine, pentru că eşti congelat şi pentru ca faţa ta nu mai este faţa ta. Dumnezeule, în ce hal te-a măcelărit. În ce hal te-a măcelărit şi ce singură mă simt. Te urăsc, Pontiero. O să îmi fie foarte dor de tine.

Paola ieşi pe hol. Fowler o aştepta privind fix peretele, aşezat pe o bancă de lemn. S-a ridicat în picioare când a văzut-o.

— *Dottora,* eu…

— E ok, părinte.

— Nu, nu este ok. Ştiu asta după tot ceea ce s-a întâmplat. Dumneavoastră nu sunteţi bine.

— Bineînţeles că nu sunt bine. La naiba, Fowler, nu o să cad acum în braţele dumneavoastră, copleşită de durere. Asta se întâmplă doar în filme.

Deja vroia să plece când apăru Boi lângă ei.

— Dicanti, trebuie să vorbim. Sunt foarte îngrijorat pentru dumneavoastră.

— Şi dumneavoastră? Ce noutate. Îmi pare rău dar nu am timp de discuţii.

Doctorul Boi îi tăie calea. Capul ei îi ajungea la piept.

— Nu înţelegeţi, Dicanti. O să vă iau cazul. Acum miza e prea mare.

Paola ridică privirea. Rămase cu privirea fixă şi vorbi rar, foarte rar, cu vocea îngheţată, lipsită de tonalitate.

— Ascultă-mă bine, Carlo, pentru că o să îţi spun asta doar o singură dată. O să îl prind pe cel care i-a făcut asta lui Pontiero. Nici tu, nici altcineva n-are ce face în această privinţă. E clar?

— Cred că nu ştiţi cine este şeful aici, Dicanti.

— Poate. Dar eu ştiu bine ce am de făcut. Dă-te la o parte, te rog.

Boi deschise gura ca să îi răspundă, dar în loc de asta, se dădu la o parte. Paola se îndreptă furioasă spre ieşire.

Fowler zâmbea.

— Ce e aşa amuzant, părinte?

— Dumneavoastră, presupun. Nu mă păcăliţi. Nu v-aţi gândit nicio clipă să îi luaţi cazul, nu?

Directorul UACV se prefăcu a fi surprins.

— Paola este o femeie puternică şi independentă, dar trebuie să se concentreze. Toată furia din ea poate fi dirijată, canalizată.

— Domnule director… ascult cuvinte, dar nu adevăruri.

— De acord. Recunosc. Mi-e frică pentru ea. Trebuia să ştiu dacă are forţa necesară ca să meargă mai departe. Orice alt răspuns mi-ar fi dat, m-ar fi făcut să o eliberez de această sarcină. Nu avem de-a face cu cineva normal la cap.

— Acum sunteţi sincer.

Fowler a intuit că sub administratorul şi politicianul cinic se ascundea o fiinţă umană. Îl vedea aşa cum era el în acea dimineaţă, cu hainele ponosite şi sufletul sfâşiat în urma morţii unuia dintre subordonaţii săi. Poate că Boi îşi petrecea mult timp ca să se bage în faţă, dar aproape întotdeauna îi acoperise Paolei spatele. Şi era evident că încă mai era foarte atras de ea.

— Părinte Fowler, trebuie să vă cer o favoare.

— Nu!

— Poftim? spuse uimit Boi.

— Nu trebuie să îmi cereţi. Voi avea grijă de *dottora,* pentru dumneavoastră. De bine, de rău, am rămas doar trei. Fabio Dante, Dicanti şi eu. Va trebui să facem front comun.

UACV – SEDIUL CENTRAL

Via Lamarmora, 3

Joi, 7 aprilie 2005. 08:15

— Nu puteţi să aveţi încredere în Fowler, Dicanti. Este un asasin.

Paola ridică ochii încercănaţi din dosarul lui Karoski. Deabia dacă dormise câteva ore şi venise la birou dis-de-dimineaţă. Ceva neobişnuit pentru ea: Paola era dintre aceia cărora le plac mic dejunurile lungi şi să ajungă la birou liniştiţi pentru ca apoi să plece seara târziu. Pontiero îi tot spunea că astfel pierdea frumoasele răsărituri ale Romei. Inspectoarea nu a ştiut să aprecieze nici acea dimineaţă pentru că era ocupată să îl onoreze pe Pontiero într-un mod personal, dar din biroul său răsăritul era extrem de frumos. Lumina se târa leneşă pe colinele Romei, în timp ce razele soarelui zăboveau pe fiecare clădire în parte, pe fiecare cornişă, salutând arta şi frumuseţea Oraşului Etern. Formele şi culorile zilei îşi făceau apariţia atât de timide, încât aveai impresia că sunau întâi la uşă ca să ceară voie. Dar Fabio Dante fu cel care intră fără să sune la uşă, făcând o acuzaţie surprinzătoare. El apăru cu jumătate de oră mai devreme faţă de ora stabilită. Avea un plic în mână şi scuipa venin.

— Dante, aţi băut ceva?

— Nici vorbă. Vă spun că este un asasin. Vă amintiţi că v-am spus să nu aveţi încredere în el? Numele lui a declanşat o alarmă în capul meu. O amintire îngropată în mintea mea. Aşa că am investigat puţin presupusa lui carieră militară.

Paola sorbi din cafeaua din ce în ce mai rece. Era intrigată.

— Şi nu este militar?

— Ah, bineînţeles că este. Preot militar. Dar nu este în Forţele Aeriene. Este în CIA.

— CIA? glumiţi?

— Nu, Dicanti. Fowler nu este un om care trebuie luat în serios. Ascultaţi: s-a născut în 1951, într-o familie bogată. Tatăl lui avea o fabrică de medicamente sau cam aşa ceva. A studiat psihologia la Princeton. A terminat studiile la douăzeci de ani *magna cum laudae.*

— *Magna cum laudae.* Nota maximă. Înseamnă că m-a minţit. A spus că nu a fost un elev foarte strălucit.

— V-a minţit referitor la asta şi la alte lucruri. Nu a fost la ceremonia de absolvire. Se pare că s-a certat cu tatăl său şi s-a înrolat voluntar în războiul din Vietnam în 1971. A făcut

cinci luni de instrucţie în Virginia şi zece luni în Vietnam cu gradul de locotenent.

— Nu era puţin cam tânăr ca să fie locotenent?

— Glumiţi? Un licenţiat universitar voluntar? Sigur, aveau de gând să îl facă general. Nu se ştie ce i-a trecut prin cap în acei ani, dar nu s-a întors în Statele Unite după război. A studiat la un seminar din Germania occidentală şi s-a hirotonit în 1977. Apoi, există urme de-ale lui în multe locuri: Cambodgia, Afghanistan, România. Ştim că s-a dus în China în vizită şi a trebuit să plece de urgenţă.

— Asta nu înseamnă că este agent CIA.

— Dicanti, toate dovezile sunt aici.

În timp ce vorbea, îi arăta Paolei fotografii, majoritatea alb-negru. Îl putea vedea pe Fowler ciudat de tânăr pierzând părul progresiv, pe măsură ce pozele se apropiau de prezent. L-a văzut pe Fowler lângă un morman de saci de pământ într-o junglă, înconjurat de soldaţi. Avea trese de locotenent. L-a văzut într-o infirmerie lângă un soldat care zâmbea. L-a văzut în ziua hirotonisirii sale primind împărtăşania chiar acolo, la Roma, de la însuşi Paul VI. L-a văzut pe un câmp, cu avioane în fond, îmbrăcat în preot, înconjurat de soldaţi tineri…

— Când e făcută asta?

Dante îşi consultă notiţele.

— Este din 1977. După hirotonisirea sa, Fowler s-a întors în Germania, în baza aeriană de la Spangdahlem. Ca preot militar.

— Apoi povestea lui coincide.

— Aproape… dar nu în totalitate. Într-o notă care nu ar fi trebuit să se afle aici, dar se află, se precizează că: „John Abernathy Fowler, fiul lui Marcus şi Daphne Fowler, locotenent în USAF, este avansat în grad şi primeşte o mărire de salariu după terminarea încununată de succes a pregătirii practice şi a materiilor de contraspionaj” în Germania occidentală. În plin război civil.

Paola făcu un gest ambiguu. Nu reuşea să înţeleagă.

— Aveţi răbdare, Dicanti, că nu se termină aici. După cum v-am spus înainte, a călătorit în multe locuri. În 1983 a dispărut câteva luni. Singura persoană care ştie ceva despre el este un preot din Virginia.

Aici Paola se dădu bătută. Un militar care dispare câteva luni în Virginia putea să meargă într-un singur loc: la sediul CIA din Langley.

— Continuaţi, Dante.

— În 1984 Fowler apare din nou pentru o perioadă scurtă în Boston. Părinţii lui mor în iulie într-un accident de maşină. El apelează la un birou notarial şi cere ca toţi banii săi şi toate

proprietăţile să fie date la săraci. Semnează toate actele necesare şi se cară. Conform celor spuse de notar, suma tuturor proprietăţilor părinţilor săi şi a firmei era de optzeci de milioane şi jumătate de dolari.

Dicanti scoase o şuierătură de uimire.

— Asta înseamnă mulţi bani şi reprezentau şi mai mult în 1984.

— Ei bine, s-a detaşat de tot. Ce păcat că nu l-aţi cunoscut înainte, nu-i aşa, Dicanti?

— Ce insinuaţi, Dante?

— Nimic, nimic. Şi pentru a termina nebunia, Fowler pleacă în Mexic iar de acolo în Honduras. Este numit preot militar în baza militară de la El Aguacate, deja cu gradul de maior. Şi acolo devine un asasin.

Paola împietri când văzu următoarea serie de fotografii. Şiruri de cadavre aruncate în gropi comune prăfuite. Muncitori cu lopeţi şi măşti care de-abia puteau ascunde teroarea de pe faţa lor. Corpuri neîngropate care putrezeau la soare. Bărbaţi, femei, copii.

— Dumnezeule, ce e asta?

— Cum staţi cu istoria? Eu stau foarte prost. A trebuit să caut pe internet ca să aflu despre ce era vorba. Se pare că, în Nicaragua a avut loc o revoluţie sandinistă[33]. Contrarevoluţia, numită Contras în Nicaragua, vroia să readucă un guvern de dreapta la putere. Guvernul lui Ronald Reagan a susţinut pe ascuns partizanii rebeli, partizani care ar fi trebuit să se numească terorişti în multe situaţii. Oare ghiciţi cine era ambasador în Honduras în acea vreme?

Paola începu să facă legături cu mare viteză.

— John Negroponte.

— Premiul pentru brunete! Fondatorul bazei aeriene din El Aguacate, chiar la frontiera cu Nicaragua, bază de pregătire militară pentru partizanii Contras. Conform *The Washington Post,* El Aguacate era un „centru clandestin de detenţie şi tortură, care se aseamănă mai mult cu un lagăr de concentrare decât cu o bază militară a unei ţări democratice”. Aceste minunate poze au fost făcute acum zece ani. Au fost o sută optzeci şi cinci de bărbaţi, femei şi copii în aceste fose. Şi încă nu s-a aflat numărul exact de cadavre care ar putea să ajungă până la trei sute, îngropate în munţi.

— Doamne Dumnezeule, totul este oribil. Groaza de a vedea acele fotografii totuşi nu a împiedicat-o pe Paola să facă un efort pentru a-i acorda lui Fowler şansa de a se apăra. Dar nici asta nu l-ar fi putut ajuta cu nimic.

— Totul se află aici. Era preot într-un lagăr de concentrare, pentru numele lui Dumnezeu! Cu cine credeţi că vorbeau

condamnaţii înainte de a muri? Cum ar fi putut el să nu fie la curent cu toate astea?

Dicanti îl privi tăcută.

— De acord, *ispettora,* mai doriţi alte dovezi? Sunt materiale din belşug. O notă de la San'Uffizio spune că în 1993 a fost chemat la Roma pentru a face o declaraţie referitoare la asasinatul a treizeci şi două de călugăriţe cu şapte ani înainte. Călugăriţele fugiseră din Nicaragua şi au ajuns la El Aguacate. Le-au violat, le-au plimbat cu elicopterul şi apoi, *plaf,* omletă de călugăriţe. Printre altele a făcut declaraţii şi despre doisprezece misionari catolici daţi dispăruţi. Baza acuzaţiilor era aceea că el ar fi fost la curent cu tot ce se întâmplase şi că nu a denunţat aceste încălcări flagrante ale drepturilor omului. Oricum, ar fi fost la fel de vinovat ca atunci când ar fi condus el însuşi elicopterul.

— Şi ce sentinţă a dat Sfântul Scaun?

— Ei, bine, nu au existat suficiente probe pentru a-l condamna. A scăpat ca prin urechile acului. Dar, totuşi, a căzut în dizgraţia ambelor părţi. Cred că singur a decis să plece din CIA. S-a chinuit o perioadă cu chiu cu vai, şi a sfârşit la Institutul Sfântul Matei.

Paola privi o bună bucată de timp fotografiile.

— Dante, vă voi pune o întrebare foarte, foarte serioasă. Dumneavoastră, ca cetăţean al Vaticanului, aţi spune că Sfântul Scaun este o instituţie neglijentă?

— Nu, doamnă inspectoare.

— S-ar putea spune că nu se căsătoreşte cu nimeni?

Dante confirmă scrâşnind printre dinţi. Deja îşi dădea seama unde vroia Paola să ajungă.

— Cu toate astea, Dante, instituţia cea mai riguroasă a Statului Vatican nu a fost capabilă să găsească dovezi care să îl facă pe Fowler vinovat iar dumneavoastră intraţi în biroul meu vociferând că este un asasin şi sugerându-mi să nu am încredere în el?

Cel vizat se ridică în picioare, foc şi pară, aplecându-se peste biroul lui Dicanti.

— Ascultă-mă, frumoaso… să nu crezi că nu ştiu cu ce ochi te uiţi la acest pseudopreot. Datorită unui joc greşit al destinului, trebuie să vânăm un monstru nenorocit, lucrând la ordinele dumneavoastră şi nu vreau să gândiţi cu altceva decât cu mintea. Deja aţi pierdut un coleg şi nu vreau să îmi acopere spatele acest american atunci când îl vom înfrunta pe Karoski. Veţi vedea cum va reacţiona. Pare a fi un om foarte devotat ţării sale… Se poate da de partea compatriotului său.

Paola se ridică şi foarte calmă îi trase două palme peste faţă. *Pleosc! Pleosc!* Loviturile au fost de clasa întâi, de

genul celor care te asurzesc. Dante rămase atât de surprins şi de umilit încât nici nu ştiu cum să reacţioneze. Rămase mască, cu gura deschisă şi obrajii roşii.

— Acum ascultaţi-mă dumneavoastră pe mine, Dante. Dacă suntem doar noi trei ţintuiţi în această investigaţie este pentru că Biserica dumneavoastră nu vrea să se afle că un monstru care viola copii şi care a fost castrat într-una din cocioabele sale, umblă liber pe aici şi omoară cardinali cu doar două zile înainte de alegerea ştabului. Acesta şi nu altul este motivul pentru care Pontiero a murit. Vă amintesc că voi aţi fost cei care aţi venit la noi să ne ceară ajutor. Se pare că organizaţia dumneavoastră se descurcă de minune când vine vorba de obţinerea de informaţii referitoare la acţiunile unui preot într-o pădure din lumea a treia, dar nu se descurcă la fel de bine când este vorba de un delincvent sexual care a recidivat de zeci de ori, în zece ani în văzul superiorilor dumneavoastră şi într-o ţară democratică. Aşa că ieşiţi afară şi să nu vă mai văd mutra înainte să încep să cred că sunteţi gelos pe Fowler. Şi să nu vă întoarceţi până când nu veţi fi dispus să lucraţi în echipă. M-am făcut înţeleasă?

Dante îşi reveni suficient cât să respire adânc şi să plece. În acel moment intră Fowler în birou iar Dante îşi manifestă frustrarea faţă de el aruncându-i în faţă pozele pe care încă le mai avea în mână. Era atât de furios, încât a şters-o uitând să trântească uşa în urma lui.

Inspectoarea se simţea extrem de uşurată din două motive: în primul rând, pentru că a avut ocazia să facă ceea ce îşi imaginase de multe ori că va face, iar în al doilea rând pentru că a putut să facă asta între patru ochi. Dacă aceeaşi situaţie ar fi avut loc cu altcineva de faţă, în plină stradă, Dante nu ar fi putut să uite niciodată palmele date în public. Niciun bărbat nu poate uita aşa ceva. Încă se mai putea echilibra situaţia şi să se mai însenineze lucrurile. Îl privi pe ascuns pe Fowler. Acesta însă nu se mişca de lângă uşă, cu privirea fixată pe fotografiile care acum acopereau podeaua biroului.

Paola se aşeză, sorbi o dată din cafea şi spuse, fără a ridica privirea din dosarul lui Karoski:

— Cred că aveţi multe să îmi povestiţi, părinte.

INSTITUTUL SFÂNTUL MATEI

Silver Spring, Maryland

Aprilie 1997

DR. FOWLER: Bună ziua, părinte Karoski.
#3.643: Intraţi, intraţi.
DR. FOWLER: Am venit să vă văd pentru că dumneavoastră nu aţi vrut să vorbiţi cu părintele Conroy.
#3.643: Atitudinea lui mă insulta şi, într-adevăr, i-am cerut să iasă.
DR. FOWLER: Mai exact ce vi s-a părut insultător în atitudinea lui?
#3.643: Părintele Conroy pune la îndoială adevăruri nestrămutate ale credinţei noastre.
DR. FOWLER: Daţi-mi un exemplu.
#3.643: Spune că diavolul este un concept supraestimat! Mi s-ar părea foarte interesant să văd cum acest concept îi înfige un harpon în cur.
DR. FOWLER: Doriţi să vedeţi asta?
#3.643: Era o metaforă.
DR. FOWLER: Dumneavoastră credeţi în infern, nu-i aşa?
#3.643: Din tot sufletul.
DR. FOWLER: Credeţi că meritaţi să ajungeţi acolo?
#3.643: Sunt un soldat al lui Hristos.
DR. FOWLER: Asta nu înseamnă nimic.
#3.643: De când?
DR. FOWLER: Un soldat al lui Hristos nu are nicio garanţie nici pentru rai, nici pentru iad, părinte Karoski.
#3.643: Dacă eşti un soldat bun, da.
DR. FOWLER: Părinte, doresc să vă las o carte care cred că vă va fi de mare ajutor. A fost scrisă de Sfântul Augustin. În ea este vorba despre umilinţă şi luptă interioară.
#3.643: O voi citi încântat.
DR. FOWLER: Dumneavoastră credeţi că veţi ajunge în rai după moarte?
#3.643: Sunt sigur.
DR. FOWLER: Deja ştiţi mai multe decât mine.
#3.643: …
DR. FOWLER: Aş vrea să luaţi în calcul o ipoteză. Să presupunem că sunteţi la porţile raiului. Dumnezeu vă

cântăreşte faptele bune şi faptele rele, iar acul balanţei se află la mijloc. Astfel, vă propune să chemaţi pe cine doriţi dumneavoastră ca să vă ajute să clarificaţi îndoielile. Pe cine aţi chema?
#3.643: Nu ştiu.
DR. FOWLER: Daţi-mi voie să vă sugerez nişte nume: Leopold, Jamie, Lewis, Arthur…
#3.643: Aceste nume nu îmi spun nimic.
DR. FOWLER:… Harry, Michael, Johnnie, Grant…
#3.643: Tăceţi!
DR. FOWLER:… Paul, Sammy, Patrick…
#3.643: V-am spus să tăceţi!
DR. FOWLER:… Jonathan, Aaron, Samuel…
#3.643: Ajunge!!!

(Se aude pe fond un zgomot confuz şi scurt de luptă)

DR. FOWLER: Părinte Karoski, eu ţin traheea dumneavoastră între degetul meu arătător şi degetul mare. Este de prisos să vă spun că va fi şi mai dureros dacă nu vă liniştiţi. Faceţi un gest cu mâna stângă dacă m-aţi înţeles. Bine. Acum repetaţi-l dacă v-aţi liniştit. Putem să aşteptăm cât este nevoie. Gata? Bine. Poftiţi, un pic de apă.
#3.643: Mulţumesc.
DR. FOWLER: Vă rog, aşezaţi-vă.
#3.643: Deja mă simt mai bine. Nu ştiu ce mi s-a întâmplat.
DR. FOWLER: Părinte, ştim amândoi ce vi s-a întâmplat. La fel cum ştim amândoi că acei copii pe care i-am citat nu vor vorbi în favoarea dumneavoastră atunci când se vor întâlni cu Atotputernicul.
#3.643: …
DR. FOWLER: Nu spuneţi nimic?
#3.643: Dumneavoastră nu ştiţi nimic despre iad.
DR. FOWLER: Aşa credeţi? Vă înşelaţi: l-am văzut cu ochii mei. Acum voi închide reportofonul şi vă voi spune ceva ce, cu siguranţă, vă va interesa.

SEDIUL CENTRAL UACV

Via Lamamorna, 3

Joi, 7 aprilie 2005. 08:32

Fowler îndepărtă privirea de pe fotografiile împrăştiate pe jos. Nu a făcut niciun gest pentru a le ridica. Pur şi simplu a trecut elegant pe lângă ele. Paola se întrebă dacă acest gest era deja un răspuns la acuzaţiile lui Dante. Pe parcursul zilelor trecute, Paola avusese de multe ori senzaţia că se află în faţa unui bărbat pe cât de insondabil, pe atât de educat, pe cât de suspect, pe atât de inteligent. Fowler în sine era o contradicţie şi o hieroglifă indescifrabilă. Dar în acea situaţie, senzaţiei i se alătură şi o furie surdă care se manifesta printr-un tremurat al buzelor.

Preotul se aşeză în faţa Paolei, punându-şi alături de scaun geanta neagră şi veche. În mâna stângă avea o pungă de hârtie cu trei cafele în ea. I-a oferit una Paolei.

— Capuccino?

— Urăsc capuccino. Îmi aminteşte de voma unui câine de-al meu, spuse Paola. Dar îl primesc, oricum.

Fowler nu spuse nimic câteva minute. Într-un final, Paola a pus deoparte dosarul lui Karoski pe care se prefăcea că îl citeşte şi decise să îl înfrunte. Trebuia să ştie.

— Ei bine? Nu aveţi de gând…?

Şi tăcu brusc. De când Fowler intrase în birou, nu îl privise în faţă. Dar atunci când a făcut-o a descoperit că el era cu mintea la mii de kilometri depărtare. Mâinile nesigure şi ezitante duceau cafeaua la gură. Picături minuscule de sudoare apăruseră pe chelia preotului, deşi încă era răcoare. Iar ochii verzi trădau faptul că stăpânul lor văzuse orori care nu pot fi şterse şi pe care acum le rememora.

Paola nu spuse nimic, dându-şi seama că aparenta eleganţă cu care Fowler a trecut pe lângă poze era doar o faţadă. Aşteptă. Preotului i-au trebuit câteva minute să îşi revină iar vocea îi era stinsă şi distantă.

— E greu. Crezi că ai depăşit momentul, apoi apare din nou ca un dop de plută pe care încerci zadarnic să îl afunzi în baie. Se ridică şi apare la suprafaţă. Şi îl vezi din nou…

— Vă va ajuta dacă vorbiţi despre asta, părinte.

— Credeţi-mă, *dottora*… nu mă ajută. Niciodată nu m-a ajutat. Nu toate problemele se rezolvă dacă vorbeşti despre ele.

— Ciudate cuvinte pentru un preot. Incredibile pentru un psiholog. Totuşi potrivite pentru un agent CIA antrenat să ucidă.

Fowler îşi stăpâni tristeţea.

— Nu m-au antrenat ca să ucid, nu mai mult decât pe orice alt soldat. Am fost instruit pentru tactici de contraspionaj. Dumnezeu m-a înzestrat cu o măiestrie infailibilă de trăgător, însă eu nu am cerut acest dar. Şi ca să anticipez următoarea dumneavoastră întrebare, nu am mai ucis pe nimeni din anul 1972. Am ucis unsprezece soldaţi din Vietcong, cel puţin din câte ştiu eu. Dar toate aceste morţi s-au petrecut pe câmpul de luptă.

— Dumneavoastră v-aţi înrolat voluntar.

— *Dottora,* înainte de a mă judeca, daţi-mi voie să vă spun povestea mea. Nu am spus niciodată nimănui ceea ce vă voi spune dumneavoastră, aşa că, vă rog, ascultaţi-mă. Nu ca să mă credeţi sau ca să aveţi încredere în mine pentru că ar însemna să vă cer prea mult. Doar ascultaţi-mă.

Paola îi confirmă calm.

— Presupun că aţi aflat toate aceste lucruri prin bunăvoinţa lui Dante. Dacă aveţi dosarul meu de la Sant'Uffizio, v-aţi făcut deja o idee aproximativă despre povestea mea. M-am înrolat voluntar în 1972, datorită anumitor… disensiuni cu tatăl meu. Nu vreau să vă fac o relatare plină de teroare privind ceea ce a însemnat războiul pentru mine, pentru că vorbele nu vor reuşi să descrie asta. Aţi văzut *Apocalypse Now, dottora?*

— Da, de ceva timp. Am fost surprinsă de cruzimea lui.

— O farsă palidă. Asta este. O umbră pe perete în comparaţie cu realitatea. Am văzut destulă durere şi cruzime cât pentru mai multe vieţi. Aici mi-am găsit şi vocaţia. Nu s-a întâmplat în tranşee în toiul nopţii, cu gloanţele inamicului şuierându-mi pe la urechi. Nu s-a întâmplat atunci când mă uitam în ochii copiilor de zece ani care aveau la gât coliere făcute din urechi omeneşti. S-a întâmplat într-o seară liniştită în spatele frontului, când eram alături de preotul regimentului meu. Acolo am ştiut că trebuia să îmi dedic viaţa lui Dumnezeu şi creaturilor sale. Şi asta am şi făcut.

— Şi la CIA?

— Nu va grăbiţi… Nu am vrut să mă întorc în Statele Unite. Încă mai trăiau părinţii mei acolo. Aşa că m-am dus cât mai departe am putut, până la cortina de fier. Acolo am învăţat multe lucruri, iar unele dintre ele sunt departe de înţelegerea dumneavoastră. Dumneavoastră aveţi doar treizeci şi patru de ani. Ca să înţelegi ce înseamnă comunismul pentru un catolic german, în anii şaptezeci, ar

trebui să treci prin asta. Zilnic trăiam cu spaima războiului nuclear. Ura compatrioţilor mei era o religie. În fiecare zi aveam impresia că una dintre părţi, ei sau noi, va depăşi limita. Şi atunci s-ar fi terminat totul, vă asigur. Mai devreme sau mai târziu cineva ar fi apăsat pe buton.

Fowler făcu o pauză scurtă pentru a sorbi o gură de cafea. Paola îşi aprinse una din ţigările lui Pontiero. Fowler întinse mâna spre pachet dar Paola îl refuză.

— Sunt ale mele părinte, trebuie să le fumez singură.

— Ah, nu vă faceţi griji. Nu voiam să iau una. Mă întrebam doar de ce v-aţi apucat din nou de fumat aşa, dintr-o dată.

— Părinte, dacă nu vă supăraţi, aş vrea să continuaţi. Nu vreau să vorbesc despre asta.

Preotul simţi o mare durere în glasul ei şi îşi continuă povestea.

— Sigur că da… Eu voiam să fiu în continuare implicat în viaţa militară. Îmi place camaraderia, disciplina şi tot ceea ce înseamnă viaţa militară. Dacă stai să te gândeşti nu e foarte departe de preoţie: este vorba de a-ţi da viaţa pentru ceilalţi. Armata în sine nu este ceva rău, războaiele nu sunt bune. Am cerut să fiu repartizat preot la o bază nord-americană şi episcopul meu a cedat, având în vedere că eu eram preot diocezan.

— Ce înseamnă diocezan, părinte?

— Că sunt oarecum liber, mai mult sau mai puţin. Nu sunt legat de o congregaţie. Dacă doresc, îi pot cere episcopului meu să mă repartizeze unei parohii. Dar dacă eu consider a fi convenabil, îmi pot începe munca pastorală oriunde este oportun, dar întotdeauna sub consimţământul episcopului, care este, de fapt, un consimţământ formal.

— Înţeleg.

— Acolo în bază, am trăit alături de câţiva membri ai Agenţiei care coordonau un program special de formare în ceea ce priveşte activităţi de contraspionaj pentru militarii în exerciţiu care nu erau în CIA. M-au chemat la ei, patru ore pe zi, cinci zile pe săptămână, timp de doi ani. Nu îmi afecta treburile pastorale, doar că îmi rămâneau mai puţine ore de somn. Aşa că am acceptat. Şi se pare că am fost un elev conştiincios. Într-o seară când am terminat cursurile, unul dintre instructori s-a apropiat de mine şi mi-a propus să intru în Companie. Aşa i se spune Agenţiei în cercurile închise. Eu i-am spus că ar fi imposibil pentru că sunt preot. Mă aştepta foarte multă treabă cu sutele de tineri catolici din bază. Superiorii lor îşi petreceau multe ore pe zi învăţându-i să îi

urască pe comunişti. Eu îmi petreceam o oră amintindu-le că toţi suntem copiii lui Dumnezeu.

— O bătălie pierdută.

— Ca întotdeauna. Dar preoţia, *dottora,* este o profesie profundă.

— Cred că am citit aceste cuvinte într-una din întâlnirile dumneavoastră cu Karoski.

— Este posibil. Ne limităm la mici victorii. Din când în când mai avem parte şi de una mai mare, dar asta se întâmplă de puţine ori. Semănăm seminţe mici, în speranţa că o parte din ele va rodi. De multe ori nu eşti tu cel care adună aceste fructe, iar asta te demoralizează.

— Asta, într-adevăr, cred că este neplăcut, părinte.

— Odată, un rege trece printr-o pădure şi vede un biet bătrân care se spetea muncind pe o brazdă de pământ. S-a apropiat de el şi a văzut că planta nuci. L-a întrebat de ce făcea asta iar bătrânul i-a răspuns: „Îmi plac nucile". Regele îi spuse: „Bătrâne, nu îţi mai chinui spinarea în hârtoapele astea. Nu îţi dai seama că atunci când va creşte nucul, tu poate nici nu vei mai trăi ca să îi aduni fructele?" iar bătrânul îi răspunse: „Dacă predecesorii mei ar fi gândit aşa, maiestate, eu niciodată nu aş fi mâncat nuci".

Paola surâse la adevărul absolut din acele cuvinte.

— Ştiţi ce ne învaţă această anecdotă, *dottora?* a continuat Fowler. Că întotdeauna poţi merge mai departe cu voinţă, cu dragoste de la Dumnezeu şi un imbold din partea lui Johnnie Walker.

Paola clipi uşor. Nu şi-l imagina pe integrul şi educatul preot cu o sticlă de whisky, dar era evident că se simţise foarte singur toată viaţa.

— Când instructorul mi-a spus că tinerii din bază puteau fi ajutaţi de alţi preoţi, dar pe miile de tineri din spatele cortinei de fier nu îi putea ajuta nimeni, mi-am dat seama că avea dreptate. Mii de creştini lâncezesc sub comunism, rugându-se prin camere ferite şi ascultând liturghia în pivniţe înspăimântătoare. Ei ar fi putut să servească în acelaşi timp şi intereselor ţării mele şi celor ale Bisericii. Sincer, atunci m-am gândit că erau prea multe coincidenţe.

— Iar acum ce credeţi? De ce v-aţi întors în exerciţiu?

— Imediat vă voi răspunde la întrebare. Mi s-a oferit şansa să devin agent liber, acceptând doar acele misiuni pe care eu să le consider demne. Am călătorit în multe locuri. În unele din ele am fost ca preot, în altele ca cetăţean normal. Viaţa mi-a fost în pericol de câteva ori, deşi a meritat de fiecare dată. Am ajutat oameni care aveau nevoie de mine, într-un fel sau altul. Câteodată acest ajutor se manifesta sub forma unui

avertisment la timp, a unui plic sau a unei scrisori. Altă dată era nevoie de organizarea unei reţele de informaţii. Sau să scot pe cineva dintr-o belea. Am învăţat limbi străine şi chiar m-am simţit destul de bine întorcându-mă în Statele Unite. Până când a avut loc operaţiunea din Honduras.

— Părinte, aşteptaţi. Aţi sărit peste o parte importantă. Înmormântarea părinţilor dumneavoastră.

Fowler făcu un gest de supărare.

— Nu am reuşit să ajung. M-am ocupat doar de nişte detalii legale care rămăseseră de rezolvat.

— Părinte Fowler, mă surprindeţi. Optzeci de milioane de dolari nu sunt un fleac legal.

— Ei hai, că ştiţi şi asta. Ei, da. Am renunţat la bani. Dar nu i-am făcut cadou aşa cum cred mulţi. I-am folosit pentru o fundaţie non-profit care este implicată activ în diferite domenii de interes social, în Statele Unite şi în afara lor. Poartă numele Howard Eisner, preotul care m-a inspirat în Vietnam.

— Dumneavoastră aţi creat Fundaţia Eisner? se minună Paola. Ei, înseamnă că sunteţi bătrân.

— Nu am creat-o eu. I-am dat doar un impuls şi am venit cu resursele financiare. În realitate, a fost creată de avocaţii tatălui meu. Împotriva voinţei lor, trebuie să adaug.

— Bine, părinte, povestiţi-mi ce s-a întâmplat în Honduras. Pe îndelete.

Preotul a privit-o curios pe Dicanti. Atitudinea ei se schimbase deodată, într-un mod subtil, dar important. Acum era deschisă la a-l crede. Se întrebă ce produsese această schimbare.

— Nu vreau să vă plictisesc cu prea multe detalii, *dottora.* Povestea din El Aguacate ar fi suficientă pentru a scrie o carte întreagă, dar mă voi opri asupra lucrurilor esenţiale. Obiectivul CIA era să susţină revoluţia. Al meu era să ajut catolicii care sufereau în urma opresiunii regimului sandinist. S-a format şi s-a antrenat o armată de voluntari care ar fi trebuit să întreprindă un război de guerilă pentru destabilizarea guvernului. Recrutarea s-a făcut printre cei mai săraci oameni din Nicaragua. Armele au fost luate de la un aliat mai vechi al guvernului, pe care puţini l-ar fi bănuit: Osama bin Laden. Comanda Contras i-a revenit unui profesor de liceu, Bernie Salazar, un fanatic, după cum vom afla mai târziu. În lunile de pregătire, l-am însoţit pe Salazar de cealaltă parte a frontierei, în misiuni din ce în ce mai periculoase. Am ajutat la salvarea unor credincioşi în pericol, dar neînţelegerile mele cu Salazar erau din ce în ce mai mari.

Începuse să vadă comunişti peste tot, sub orice piatră era un comunist, spunea el.

— Conform materialelor de psihiatrie pe care le-am citit eu, paranoia se dezvoltă foarte repede printre liderii fanatici.

— Acest caz confirmă la perfecţie cele citite, *dottora* Dicanti. Eu am fost implicat într-un accident despre care am aflat mult mai târziu că fusese intenţionat. Mi-am rupt un picior şi nu am mai putut merge în excursii. Iar cei din guerilă se întorceau din ce în ce mai târziu. Nu dormeau în barăcile de campanie, ci în inima junglei, în corturi. Noaptea făceau aşa-zisa practică de tragere, care apoi s-a dovedit a fi execuţii extrem de sumare. Eu stăteam în pat lipsit de putere, dar în noaptea în care Salazar le-a capturat pe călugăriţe, cineva m-a informat. Era un băiat bun, ca mulţi dintre cei care erau în preajma lui Salazar, doar că acesta era mai puţin speriat decât ceilalţi. Doar puţin, pentru că mi-a povestit ce se întâmplase sub taina spovedaniei. Ştia că aşa nu voi putea să spun nimănui, dar puteam să fac eu tot ce era nevoie ca să le ajut pe călugăriţe. Am făcut tot ce am putut…

Faţa lui Fowler arăta ca un cadavru. S-a întrerupt puţin pentru a-şi umezi gura cu salivă. Nu se uita la Paola, ci la un punct undeva, dincolo de fereastră.

— …dar nu a fost suficient. Astăzi, atât Salazar cât şi băiatul, sunt morţi, iar toată lumea ştie că cei din guerilă au sechestrat elicopterul şi le-au aruncat pe călugăriţe peste unul dintre satele sandiniste. A fost nevoie de trei drumuri.

— De ce a făcut asta?

— Mesajul era foarte clar. Vom omorî pe oricine se aliază cu sandiniştii. Orice ar fi.

Paola a tăcut câteva clipe, reflectând la cele auzite.

— Iar dumneavoastră vă învinovăţiţi, nu-i aşa părinte?

— Ar fi greu să nu o fac. Nu am reuşit să le salvez pe acele femei. Nu am avut destulă grijă de acei copii care au sfârşit prin a-şi omorî confraţii. Am ajuns până în acel capăt de lume ca să fac un bine, dar nu am reuşit să fac asta. Am fost doar o piesă în acel angrenaj de împrejurări care a creat o fabrică de monştri. Ţara mea este atât de obişnuită cu această situaţie, încât nici nu se mai miră atunci când unul dintre cei pe care l-am instruit, l-am ajutat şi l-am protejat, se întoarce împotriva noastră.

Deşi soarele începuse deja să îl bată direct în faţă, Fowler nu clipi. S-a limitat doar la a-şi miji ochii, transformaţi acum în două linii fine, verzi şi a continuat să privească pe deasupra acoperişurilor.

— Prima dată când am văzut fotografiile foselor comune, spuse preotul, mi-a venit în minte păcăneala mitralierelor din

timpul nopţii tropicale. „Practica de tragere”. Mă obişnuisem cu acel zgomot. Atât de mult încât, într-o noapte, aproape adormit, am avut impresia că aud nişte strigăte de durere printre focurile de armă, dar nu le-am dat prea multă atenţie. Somnul m-a doborât. Dimineaţă mi-am spus că fuseseră produsul imaginaţiei mele. Dacă în acel moment aş fi mers la comandant şi l-am fi urmărit mai de aproape pe Salazar, am fi salvat multe vieţi. De aceea sunt responsabil pentru toate aceste morţi, de asta am plecat din CIA şi din cauza asta am fost chemat la Sfântul Scaun să dau socoteală.

— Părinte… eu nu mai cred în Dumnezeu. Acum ştiu că atunci când murim, s-a terminat. Cred că toţi ne întoarcem în pământ, după o scurtă călătorie prin burta unui vierme. Dar dacă aveţi nevoie de iertare, eu vă iert. Dumneavoastră i-aţi salvat pe acei preoţi atât cât aţi putut să o faceţi, înainte să vi se întindă capcana.

Fowler îndrăzni un zâmbet cu jumătate de gură.

— Mulţumesc, *dottora.* Nu ştiţi cât de importante sunt pentru mine cuvintele dumneavoastră, deşi regret nespus ruptura pe care o trădează această dură afirmaţie din partea unei catolice de-o viaţă.

— Dar încă nu mi-aţi spus care este motivul prezenţei dumneavoastră aici.

— Este foarte simplu. Mi-a cerut-o un prieten. Şi niciodată nu îi dezamăgesc pe prietenii mei.

— Aşa că dumneavoastră sunteţi acum… un spion al lui Dumnezeu.

Fowler surâse.

— Cred că puteţi să spuneţi şi aşa.

Dicanti se ridică şi se îndreptă spre rafturile din apropiere.

— Părinte, lucrul acesta este împotriva principiilor mele dar, după cum ar spune mama mea, trăim doar o singură dată.

Luă o carte groasă de analiză judiciară şi i-o întinse lui Fowler. Acesta o deschise. Paginile erau goale, formând trei găuri în hârtie, în care se aflau o sticlă mijlocie de whisky Dewar’s şi două pahare mici.

— Nu s-a făcut nici măcar nouă dimineaţa.

— Vreţi să faceţi onorurile sau să aşteptaţi să vină seara, părinte? Aş fi mândră să beau cu cel care a creat Fundaţia Eisner, printre altele, părinte, pentru că această fundaţie a plătit bursa mea de studii de la Quantico.

Atunci i-a venit rândul lui Fowler să se sperie, deşi nu a spus nimic. A pus două măsuri egale de whisky şi a ridicat paharul.

— Pentru cine bem?

— Pentru cei care au fost.

— Pentru cei care au fost.

Şi amândoi au golit paharul dintr-o singură înghiţitură. Lichidul se scurse pe gât în jos iar pentru Paola, care nu obişnuia să bea niciodată, a fost ca şi cum ar fi înghiţit cuie băgate în amoniac. Ştia că va avea aciditate în stomac toată ziua, dar era mândră că ridicase paharul în compania acelui bărbat. Sunt anumite lucruri care chiar trebuie făcute.

— Acum trebuie să îl readucem în echipă pe Dante. După cum bine aţi presupus, el este cel care v-a făcut acest cadou neaşteptat, spuse Paola arătând spre fotografii. Mă întreb de ce a făcut-o. Are vreun resentiment faţă de dumneavoastră?

Fowler izbucni în râs. Paola a fost luată prin surprindere de râsul lui pentru că niciodată nu mai ascultase un sunet care teoretic este vesel, dar practic suna atât de sfâşiat şi de trist.

— Să nu îmi spuneţi că nu aţi remarcat.

— Mă scuzaţi, părinte, nu înţeleg.

— *Dottora,* pentru o persoană atât de versată în a pricepe dublul înţeles al acţiunilor unui om, în această situaţie vă dovediţi a fi total lipsită de iscusinţă. Este evident că Dante este interesat într-un mod romantic de dumneavoastră. Şi dintr-un anumit motiv, crede că eu îi fac concurenţă.

Paola rămase mască. Îşi dădu seama că o căldură stranie i se ridica în obraji iar asta nu se întâmplă din cauza paharului de whisky. Era a doua oară când acel bărbat reuşea să o facă să roşească. Nu era foarte sigură ce simţea despre asta, dar ar fi vrut să se simtă aşa mai des, la fel ca un copil cu probleme la stomac, ce tot insistă să se urce în montagne russe.

În acel moment a sunat telefonul, la fix ca să îi scoată dintr-o situaţie jenantă. Dicanti răspunse imediat. I s-au luminat ochii de emoţie.

— Cobor imediat.

Fowler o privi intrigat.

— Repede, părinte. Printre fotografiile pe care le-au făcut specialiştii UACV la locul crimei lui Robayra, este una în care apare părintele Francesco. Poate descoperim ceva.

SEDIUL CENTRAL UACV

Via Lamarmora, 3

Joi, 7 aprilie 2005. 09:15

Imaginea apărea neclar pe ecran. Fotograful captase o vedere generală în interiorul capelei, iar în planul secund se vedea Karoski, deghizat în părintele Francesco. Expertul mărise zona aceea a imaginii cu 1.600% iar rezultatul nu era foarte bun.

— Nu se vede mare lucru, spuse Fowler.

— Uşor, părinte, spuse Boi, care intră în cameră cu o grămadă de hârtii în mână. Angelo este sculptorul nostru judiciar. Este un expert în optimizarea imaginilor şi cu siguranţă va reuşi să ne dea o altă perspectivă, nu-i aşa, Angelo?

Angelo Biffi, unul din experţii UACV, foarte rar se ridica din faţa calculatorului. Avea nişte ochelari cu lentile groase, părul slinos şi arăta cam de treizeci de ani. Stătea într-un birou mare dar întunecos, în care mirosea a pizza, aftershave ieftin şi plastic ars. Zeci de monitoare de ultimă generaţie ţineau locul ferestrelor. Privind în jur, Fowler a dedus că probabil prefera să doarmă acolo, decât să se ducă acasă. Aspectul lui Angelo trăda faptul că era posibil ca el să fi fost toată viaţa un şoarece de bibliotecă, dar trăsăturile lui erau plăcute şi tot timpul zâmbea timid.

— Veţi vedea părinte, noi, adică departamentul, sau mă rog, eu…

— Ai grijă să nu te îneci, Angelo. Ia o cafea, spuse, întinzându-i paharul pe care Fowler îl adusese pentru Dante.

— Mulţumesc, *dottora.* Ei, dar este rece!

— Nu te plânge că se face cald imediat. De fapt, când vei fi mare, vei spune: „E cald acum în aprilie, dar nu la fel de cald ca atunci când a murit papa Wojtyla”. O să vezi.

Fowler o privea surprins pe Dicanti, care ţinea o mână, de parcă dorea să o reconforteze, pe umărul lui Angelo. Inspectoarea încerca să glumească în ciuda furtunii care îi devasta interiorul. Abia dacă dormise, avea cearcănele mai mari decât un urs polar iar inima îi era confuză, îndurerată, plină de furie. Nu trebuia să fii nici psiholog, nici preot ca să îţi dai seama de asta. Şi pe deasupra, încerca să îl ajute pe acel băiat să se simtă mai sigur pe el în preajma acelui preot necunoscut care îl intimida puţin. În acel moment a iubit-o pentru toate astea, deşi îşi alungă imediat acest gând din

minte. Nu uitase că o făcuse să se ruşineze cu doar câteva momente în urmă când erau chiar la ea în birou.

— Explică-i metoda ta părintelui Fowler, îi ceru Paola. Sigur i se va părea interesant.

Băiatul se entuziasma când auzi asta.

— Observaţi pe ecran. Avem, am, ei bine, am conceput un *software* special pentru suprapunerea imaginilor. După cum ştiţi, fiecare imagine este compusă din puncte de culoare, numiţi pixeli. Dacă o imagine obişnuită are, de exemplu, 2.500 x 1.750 pixeli, dar noi avem nevoie doar de un colţ din poză, ne rămân doar nişte pete de culoare ce nu au o valoare mare. Mărind-o, obţinem această imagine neclară pe care o priviţi acum. Veţi vedea în mod normal când un program convenţional măreşte o imagine, se foloseşte metoda bicubică, adică se ţine cont de culoarea celor opt pixeli adiacenţi pe care încearcă să îi multiplice. Aşa că, în final, avem aceeaşi pată, dar mărită. Totuşi, cu programul meu…

Paola îl privea pe furiş pe Fowler, care se apleca interesat spre ecran. Preotul încerca să asculte explicaţiile lui Angelo, în ciuda chinului prin care trecuse cu doar câteva minute înainte. Fotografiile fuseseră o încercare grea care îl marcase. Nu trebuia să fii nici psihiatru, nici criminalist ca să îţi dai seama de asta. Şi cu toate astea, se străduia să îi facă pe plac unui puşti pe care nu va mai avea ocazia să îl mai vadă niciodată în viaţa lui. În acel moment l-a iubit pentru asta, deşi îşi alungă imediat acest gând din minte. Nu uitase ce ruşine i se făcuse în birou cu doar câteva minute în urmă.

— …şi luând în considerare variabilele punctelor de lumină, programului i se aduce o informaţie tridimensională pe care o poate lua în calcul. Se bazează pe un logaritm complex şi este nevoie de câteva ore pentru a-l putea reda.

— Ce dracu', Angelo, pentru asta ne-ai chemat?

— De fapt, veţi vedea…

— Nu-i nimic, Angelo. *Dottora,* eu cred că acest băiat inteligent vrea să ne spună că programul are nevoie de câteva ore până când ne poate da rezultatul.

— Exact, părinte. De fapt, iese chiar acum la imprimanta aceea.

Zumzăitul imprimantei laser de lângă Dicanti scoase o foaie pe care se puteau vedea trăsăturile unui bătrân şi nişte ochi umbriţi, dar mult mai accentuaţi decât în imaginea iniţială.

— Bună treabă, Angelo. Nu ne ajută pentru identificare dar este un punct de pornire. Aruncaţi o privire, părinte.

Preotul studie atent trăsăturile din fotografie. Boi, Dicanti şi Angelo îl priveau în expectativă.

— Aş putea jura că este el. Dar este complicat fără a-i vedea ochii. Formele orbitelor şi ceva nedefinit îmi spun că este el. Dar dacă ne-am fi întâlnit pe stradă nu i-aş fi acordat atenţie.

— Atunci ne aflăm în alt impas?

— Nu neapărat, spuse Angelo. Am un program care poate să genereze o imagine tridimensională pornind de la câteva puncte de reper. Cred că am putea să reproducem una cu datele pe care le avem. Am lucrat la poza inginerului.

— Inginer? se miră Paola.

— Da, a inginerului Karoski deghizat în călugăr carmelit. Unde vă este capul, Dicanti…

Doctorul Boi se holba făcând gesturi alarmate deasupra capului lui Angelo. Într-un final, Paola înţelese că Angelo nu fusese informat cu privire la detaliile cazului. Paola ştia că directorul nu le permisese celor patru experţi UACV, care luaseră probe de la locul crimei lui Robayra şi Pontiero, să meargă acasă. I-a lăsat să îşi sune familiile pentru a le explica situaţia şi îi ţinea „în carantină" într-una din sălile de odihnă. Boi putea să fie foarte aspru atunci când dorea, dar era un om corect: le plătea triplu orele suplimentare.

— Ah, da, nu ştiu unde mi-e capul. Continuă, Angelo.

Cu siguranţă, Boi fragmentase informaţia la toate nivelele pentru ca nimeni să nu aibă toate piesele din puzzle. Nimeni nu trebuia să ştie că investigau moartea celor doi cardinali. Ceea ce cu siguranţă îi complica munca şi ridica multe suspiciuni în mintea sa era gândul că poate nici ea nu avea toate piesele.

— După cum vă spuneam, am lucrat la poza inginerului. Cred că în aproximativ treizeci de minute vom obţine imaginea lui tridimensională folosind o poză de-a lui din 1995 pe care o vom putea compara cu imaginea tridimensională pe care o vom obţine din anul 2000. Dacă vă întoarceţi aici după un timp, vă voi da nişte date mai concrete.

— Perfect. Dacă nu vă deranjează, părinte, *ispettora*… mi-ar plăcea să vorbim în sala de şedinţe. Acum venim, Angelo.

— De acord, domnule director Boi.

Toţi trei s-au dus în sala de şedinţe situată cu două etaje mai sus. Nici nu intră bine şi Paola avu senzaţia teribilă că ultima dată când fusese acolo era însoţită de Pontiero.

— Pot să ştiu ce i-aţi făcut lui Dante?

Paola şi Fowler se priviră scurt şi dădură din cap la unison.

— Absolut nimic.

— Mai bine. Sper că nu era turbat de mânie pentru că voi doi aveaţi o problemă. Ar fi mai bine să fie ocupat cu

rezultatele *Calcio*[34] de duminică pentru că nu vreau ca Cirin să mă dea de-a berbeleacul pe la Ministrul de Interne.

— Nu cred că trebuie să vă faceţi griji. Dante se integrează perfect în echipă, minţi Paola.

— Şi oare de ce nu cred asta? Aseară aţi scăpat ca prin urechile acului, Dicanti. Puteţi să îmi spuneţi unde este Dante?

Paola tăcu. Nu putea să îi spună lui Boi de problemele interne ale grupului. Deschise gura ca să vorbească, dar o voce cunoscută vorbi pentru ea.

— S-a dus să-şi cumpere ţigări, domnule director.

În uşa sălii de şedinţe apăru Dante cu jacheta lui de piele şi zâmbetul viclean. Boi îl studie îndelung, suspicios.

— Este un viciu cumplit, Dante.

— Toţi murim de ceva, domnule director.

Paola îl privea pe Dante aşezându-se lângă Fowler ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Dar a fost de ajuns să remarce un schimb de priviri între ei pentru a înţelege că lucrurile nu mergeau atât de bine pe cât se dădea de înţeles. Dacă s-ar purta civilizat câteva zile, totul s-ar putea aranja. Nu putea totuşi înţelege cum de îi trecuse atât de repede supărarea colegului ei de la Vatican. Se întâmplase ceva.

— Bine, spuse Boi. Cazul ăsta blestemat se complică mai mult în fiecare clipă. Ieri l-am pierdut în exerciţiul funcţiunii şi în plină zi pe unul dintre cei mai buni poliţişti pe care i-am cunoscut şi nimeni nu ştie că se află într-un frigider. Nici măcar nu putem să îi facem o înmormântare publică, cel puţin nu până când vom putea da o explicaţie rezonabilă referitoare la moartea lui. De aceea aş vrea să ne punem toţi capul la contribuţie. Spuneţi-mi ce ştiţi, Paola.

— De când?

— De la început. Un rezumat al cazului.

Paola se ridică şi se îndreptă spre tablă ca să scrie. Gândea mult mai bine în picioare şi cu ceva în mână.

— Să vedem: Viktor Karoski, preot care comisese mai multe abuzuri sexuale, a evadat dintr-o instituţie privată prost păzită unde fusese supus unui tratament excesiv de medicamente care l-au castrat chimic şi i-au crescut nivelul de agresivitate. Din iunie 2000 până la sfârşitul lui 2001 nu se ştie ce a făcut. În 2001 conduce ilegal, cu nume fals de călugăr carmelit biserica Sfânta Maria din Traspontina, aflată la doar câţiva metri de piaţa Sfântul Petru.

Paola trasă câteva linii pe tablă şi începu să facă un calendar.

— Vineri, 1 aprilie, douăzeci şi patru de ore de la moartea lui Ioan Paul II: Karoski îl sechestrează pe cardinalul italian

Enrico Portini în reşedinţa Madri Pie. S-a găsit sânge de la ambii cardinali în criptă? Boi făcu un gest afirmativ. Karoski îl aduce pe Portini în Sfânta Maria, îl torturează şi apoi îl aduce înapoi în ultimul loc unde a fost văzut în viaţă: capela rezidenţei. Sâmbătă, 2 aprilie: cadavrul lui Portini este descoperit exact în noaptea morţii Papei, deşi *Vigilanza Vaticana* decide să „cureţe" probele, presupunând că este un caz izolat provocat de un nebun. Din pură întâmplare, cazul nu iese la iveală, iar asta se datorează în bună parte responsabililor rezidenţei. Duminică, 3 aprilie: cardinalul argentinian, Emilio Robayra, soseşte la Roma cu un bilet doar dus. Credem ca cineva l-a capturat în aeroport sau în drum spre reşedinţa preoţească de la Santi Ambrogio, unde era aşteptat duminică seara. Ştim că nu a mai ajuns. Am descoperit ceva clar din ceea ce au captat camerele video din aeroport?

— Nu am reuşit să verificăm. Nu avem destul personal, se scuză Boi.

— Ba da, avem.

— Nu pot să implic şi mai mulţi detectivi în cazul ăsta. Cel mai important este să rămână secret şi să putem satisface dorinţa Sfântului Scaun. Nu-l putem face cunoscut, Paola. Voi cere personal filmele.

Dicanti făcu un gest de nemulţumire, dar era răspunsul la care se aştepta.

— Să continuăm cu ziua de duminică, 3 aprilie: Karoski îl sechestrează pe Robayra şi îl duce în criptă. Acolo îl torturează mai mult de o zi întreagă şi scrie mesaje pe corpul său şi la locul faptei. Mesajul de pe corp era: „Mt 16, Undeviginti". Datorită părintelui Fowler ştim că mesajul redă o frază din Evanghelie: „Îţi voi da cheile împărăţiei cerurilor", care face referire la momentul alegerii primului Suveran Pontif din Biserica catolică. Lucrul acesta, mesajul scris cu sânge pe jos şi mutilările severe de pe cadavru ne fac să credem că asasinul vizează conclavul. Marţi, 5 aprilie: suspectul duce cadavrul într-una din capelele bisericii apoi cheamă poliţia liniştit, folosindu-se de identitatea falsă a părintelui Francesco Toma. Iar ca batjocura să fie şi mai mare, în tot acest timp poartă ochelarii celei de-a doua victime, cardinalul Robayra. Agenţii sună la UACV iar directorul Boi îl sună pe Camilo Cirin.

Paola făcu o scurtă pauză apoi îl privi direct pe Boi.

— În momentul în care îl sunaţi dumneavoastră, Cirin ştie deja numele criminalului, deşi nicio clipă nu crezuse că ucigaşul este un asasin în serie. M-am gândit mult la asta şi cred că Cirin ştia încă din noaptea de duminică. Probabil

avusese acces la baza de date a VICAP, şi a descoperit destul de uşor pentru că a căutat folosind cheia „mâini tăiate”, ceea ce l-a dus la puţine cazuri. Sistemul lui de relaţii îl duce la numele maiorului Fowler, care vine aici pe 5 aprilie. Probabil că, iniţial noi nu fusesem incluşi în schemă, domnule director Boi. Karoski a fost cel care ne-a inclus în mod deliberat. Motivul este unul din semnele de întrebare ale acestui caz.

Dicanti sublinie un ultim aspect:

— Miercuri, 6 aprilie: în timp ce Dante, Fowler şi eu mergem în biroul şambelanului ca să aflăm detalii legate de victime, Viktor Karoski îl asasinează prin lovituri pe subinspectorul Maurizio Pontiero în cripta bisericii Sfânta Maria din Traspontina.

— Avem arma omuciderii? întrebă Dante.

— Nu sunt amprente digitale, dar o avem, răspunse Boi. Karoski l-a tăiat în mai multe părţi cu ceea ce ar fi putut să fie un cuţit de bucătărie foarte ascuţit şi l-a lovit de mai multe ori cu un candelabru care a fost găsit la locul faptei. Dar nu îmi fac prea multe speranţe în acest sens.

— De ce, domnule director?

— Acest caz este foarte diferit de ceea ce am făcut noi până acum, Dante. Noi ne concentram să aflăm *cine* este asasinul. În mod normal, odată ce ştim sigur cine este asasinul, munca noastră ia sfârşit. Dar acum trebuie să ne folosim toate cunoştinţele pentru a afla *unde* este asasinul. Certitudinea numelui a fost punctul nostru de plecare. De aceea contribuţia inspectoarei este mai importantă ca niciodată.

— Aş vrea să profit de ocazie şi să o felicit pe *dottora.* A fost un rezumat excelent, spuse Fowler.

— Absolut, spuse Dante în derâdere.

Paola sesiză resentimentul profund în cuvintele lui, însă decise că era mai bine să ignore acest subiect pentru moment.

— Un rezumat bun, Dicanti, o felicită Boi. Care este următorul pas? Aţi reuşit deja să pătrundeţi în mintea lui Karoski? Aţi găsit similitudini?

Criminalista se gândi câteva clipe înainte de a răspunde.

— Toţi oamenii zdraveni la cap se aseamănă, dar fiecare dintre aceşti ţăcăniţi nemernici gândeşte în felul său.

— Şi asta ce ne arată, *dottora,* în afară că aţi citit Tolstoi[35]? întrebă directorul Boi.

— Am face o greşeală să credem că un asasin în serie se aseamănă cu altul. Poţi încerca să găseşti modele, echivalenţe, similitudini, dar când vine ceasul adevărului, fiecare dintre aceşti ticăloşi are o minte solitară care se află la milioane de ani lumină de restul umanităţii. Nu e nimic

acolo. Nu sunt fiinţe umane. Nu au niciun pic de empatie. Emoţiile lor sunt paralizate. Nimic din ceea ce îi face să omoare, nimic din ceea ce îi face să creadă că egoismul lor este mai important decât oamenii, motivele prin care îşi iartă abuzurile, nimic din toate astea nu este valabil pentru mine. Nu încerc să îl înţeleg mai mult decât este strict necesar pentru a-l prinde.

— Pentru asta ar trebui să ştim care va fi următorul lui pas.

— Cu siguranţă va ucide din nou. Probabil se va prezenta sub o nouă identitate sau va avea una predefinită. Dar nu va fi atât de elaborată ca cea a părintelui Francesco, pentru că în acest caz a avut nevoie de câţiva ani. Poate ne-ajută părintele Fowler în acest sens.

Preocupat, preotul înclină capul.

— Tot ceea ce ştiu se află în dosarul pe care vi l-am dat, *dottora.* Dar aş vrea să vă atrag atenţia asupra unui aspect.

Pe o măsuţă se aflau un vas cu apă şi nişte pahare. Fowler puse apă într-un pahar până la jumătate apoi aruncă un creion în el.

— Îmi este foarte greu să gândesc ca el. Priviţi acest pahar. Este la fel de transparent ca şi apa dar atunci când introduc înăuntru un creion aparent drept, eu îl văd îndoit. La fel şi atitudinea lui monolitică se schimbă în nişte puncte fundamentale ca o linie dreaptă care se rupe şi ajunge într-un loc necunoscut.

— Acest punct de ruptură este cheia.

— Oricum, nu vă invidiez pentru sarcina asta, *dottora.* Karoski este genul de om care acum este scârbit de cruzime, pentru ca în minutul următor să comită bestialităţi majore. Ceea ce îmi este clar e că trebuie să îl căutăm acolo unde sunt cardinalii. Va încerca să omoare din nou, iar lucrul ăsta se va întâmplă curând. Conclavul se apropie.

S-au întors destul de confuzi în laboratorul lui Angelo. Tânărul expert i s-a prezentat lui Dante, care de-abia dacă i-a acordat vreo atenţie. Paola nu s-a putut abţine să nu observe acea jignire. Omul acela atât de atractiv în exterior era, de fapt, foarte urât pe dinăuntru. Glumele lui acide nu ascundeau nimic, reprezentau tot ceea ce era mai bun în el.

Angelo avea rezultatele promise. Apăsă câteva taste şi le arătă pe două monitoare separate nişte imagini tridimensionale compuse din nişte fire subţiri verzi pe fond negru.

— Poţi să le conferi mai multă consistenţă?

— Da. Aici se vede pielea, rudimentară dar este totuşi piele.

Monitorul din stânga arăta un model tridimensional al capului lui Karoski aşa cum era în 1995. În monitorul din dreapta se putea vedea jumătatea superioară a capului, aşa cum fusese surprinsă în Sfânta Maria din Traspontina.

— Nu am umblat la jumătatea inferioară pentru că era imposibil să îi fac barba. Nici ochii nu se vedeau foarte clar. În fotografia pe care mi-aţi dat-o mergea cu umerii încovoiaţi.

— Puteţi să copiaţi mandibula din primul model şi să o lipiţi modelului actual?

Angelo îi răspunse cu o atingere rapidă a tastelor şi a mouse-ului. Lui Fowler i se îndeplini dorinţa în mai puţin de două minute.

— Spuneţi-mi, Angelo, în ce măsură consideraţi dumneavoastră că este autentic cel de-al doilea model? întrebă preotul.

Tânărul expert s-a tulburat imediat.

— Păi, ştiţi… Fără a ţine cont de iluminarea proastă a locului în care a fost făcută poza…

— Asta se exclude, Angelo. Am stabilit deja, interveni Boi.

Paola vorbi rar şi liniştitor.

— Hai, Angelo. Nimeni nu judecă dacă ai făcut un model bun sau nu. Vrem doar să ştim în ce măsură ne putem baza pe el.

— Păi… între şaptezeci şi cinci şi optzeci şi cinci la sută. Nu mai mult.

Fowler privi ecranul cu atenţie. Cele două chipuri erau foarte diferite. Prea diferite. Nasul mai mare, pometii mai proeminenţi. Dar erau trăsături naturale sau doar machiaj?

— Angelo, te rog, pune cele două imagini pe un plan orizontal şi măsoară pometii. Aşa. Foarte bine. Exact de ce mă temeam.

Ceilalţi patru îl priveau în expectativă.

— Ce e, părinte? Spuneţi-ne odată.

— Acesta nu este chipul lui Viktor Karoski. Aceste diferenţe de mărime nu pot fi reproduse de un machiaj făcut de un amator. Poate doar un profesionist de la Hollywood ar fi reuşit să-l facă folosind mulaje de latex, dar s-ar fi observat la o privire mai atentă. Nu ar fi reuşit să ne păcălească mult timp.

— Atunci?

— Există o singură explicaţie. Karoski a trecut prin mâinile unui chirurg estetician şi a făcut o reconstrucţie facială completă. Acum chiar căutăm o himeră.

INSTITUTUL SFÂNTUL MATEI

Silver Spring, Maryland

Mai 1998

TRANSCRIEREA ŞEDINŢEI NR. 14
ÎNTRE PACIENTUL NR. 3.643 ŞI DOCTORUL FOWLER

DR. FOWLER: Bună ziua, părinte Karoski. Îmi permiteţi?
#3.643: Intraţi, părinte Fowler.
DR. FOWLER: V-a plăcut cartea pe care v-am împrumutat-o?
#3.643: Ah, bineînţeles. *Confesiunile Sfântului Augustin.* Deja am terminat-o. Mi s-a părut foarte interesantă. Este incredibil până unde poate ajunge optimismul oamenilor.
DR. FOWLER: Nu vă înţeleg, părinte Karoski.
#3.643: Păi, doar dumneavoastră mă puteţi înţelege dintre toţi cei de aici, părinte Fowler. Singurul care nu mă strigă pe numele mic, dorind astfel o familiaritate care nu este necesară şi care denigrează demnitatea ambilor interlocutori.
DR. FOWLER: Vă referiţi la părintele Conroy.
#3.643: Ah, omul ăsta. Se încăpăţânează să susţină că eu sunt un pacient normal care are nevoie de un leac. Sunt preot la fel ca şi el, cu toate astea el uită tot timpul lucrul acesta şi insistă să mă adresez cu „doctore”.
DR. FOWLER: Credeam că această problemă s-a lămurit săptămâna trecută, părinte Karoski. Este bine ca relaţia cu dr. Conroy să fie exclusiv una între medic şi pacient. Dumneavoastră aveţi nevoie de ajutor pentru a depăşi anumite deficienţe psihice cauzate de abuzuri.
#3.643: Abuzat? Abuzat de cine? Sau şi dumneavoastră vreţi să puneţi la îndoială dragostea pentru mama mea cea sfântă? Vă rog să nu urmaţi aceeaşi cale ca şi părintele Conroy. Mi-a spus chiar că o să îmi pună nişte casete care să mă lămurească.
DR. FOWLER: Nişte casete.
#3.643: Asta a spus.
DR. FOWLER: Cred că nu ar trebui să ascultaţi aceste casete, părinte Karoski. Nu ar fi sănătos pentru dumneavoastră. Voi vorbi cu părintele Conroy în această privinţă.

#3.643: Cum doriţi. Dar eu nu mă tem deloc.
DR. FOWLER: Părinte, mi-ar plăcea să profit la maxim de această şedinţă şi este ceva ce dumneavoastră aţi spus mai devreme care mă interesează foarte mult. La ce vă refereaţi când aţi menţionat optimismul Sfântului Augustin în *Confesiuni?*
#3.643: „Şi chiar dacă eu voi apărea ridicol în faţa ochilor tăi, Tu te vei întoarce spre mine plin de milă."
DR. FOWLER: Nu înţeleg ce vi se pare atât de optimist în fraza aceasta. Sau dumneavoastră nu credeţi în bunătatea şi mila infinită a lui Dumnezeu?
#3.643: Dumnezeu cel milos este o invenţie a secolului douăzeci, părinte Fowler.
DR. FOWLER: Sfântul Augustin a trăit în secolul patru.
#3.643: Sfântul Augustin era îngrozit de propriul lui trecut păcătos şi s-a apucat să scrie un şir de minciuni optimiste.
DR. FOWLER: Părinte, dar aceasta este baza credinţei noastre. Că Dumnezeu ne iartă.
#3.643: Nu întotdeauna. Bleah, îmi fac greaţă… toţi cei care vin să se spovedească de parcă ar spăla maşina.
DR. FOWLER: Asta simţiţi dumneavoastră atunci când faceţi taina spovedaniei? Greaţă?
#3.643: Repulsie. De multe ori am vomitat în confesionar de greaţa pe care mi-o producea persoana care se afla de cealaltă parte. Minciunile. Desfrâul. Adulterul. Pornografia. Violenţa. Furtul. Toate aceste porcării care invadau micul habitaclu. Vomitând totul, vărsând totul peste mine…!
DR. FOWLER: Dar părinte, ei nu ni se spovedesc nouă. I se spovedesc lui Dumnezeu. Noi suntem doar nişte intermediari. Atunci când ne punem stola, ne transformăm în Hristos.
#3.643: Vomită tot. Vin murdari şi vor să plece curaţi. „Binecuvântează-mă, părinte, pentru că am greşit. Am furat zece mii de dolari de la asociatul meu". „Binecuvântează-mă, părinte, pentru că am greşit. Am violat-o pe sora mea cea mică". „Binecuvântează-mă, părinte, pentru că am greşit. I-am făcut poze fiului meu şi le-am pus pe internet". „Binecuvântează-mă, părinte, pentru că am greşit. Am pus leşie în mâncarea soţului meu ca să nu se mai culce cu mine pentru că m-am săturat de mirosul lui de ceapă şi transpiraţie." Şi aşa o dată şi încă o dată…
DR. FOWLER: Dar, părinte Karoski, spovedania este un lucru minunat atâta timp cât omul se căieşte şi doreşte

sincer să se îndrepte.
#3.643: Asta nu se întâmplă niciodată. Mereu, mereu aruncă asupra mea păcatele lor. Mă lasă singur în faţa lui Dumnezeu. Sunt singurul care se află între răutăţile lor şi răzbunarea Atotputernicului.
DR. FOWLER: Chiar îl vedeţi pe Dumnezeu ca o fiinţă răzbunătoare?
#3.643: *Inima lui este tare ca o cremene tare ca fildeşul*
Măreţia lui sperie valurile
El provoacă mareea
Spada nu-l poate atinge
Nici lancea, nici săgeata, nici suliţa
Se uită la toţi cu trufie
Pentru că este regele celor puternici!
DR. FOWLER: Trebuie să recunosc, părinte, mă surprinde cât de bine cunoaşteţi Biblia, în general, şi Vechiul Testament, în special. Dar cartea lui Iov este desuetă în comparaţie cu adevărul din Evanghelia lui Iisus Hristos.
#3.643: Iisus Hristos este doar Fiul, dar Judecata este a Tatălui. Iar Tatăl are chipul de piatră.
DR. FOWLER: Îmi pare rău că v-aţi urcat în acest turn format din propriile convingeri. De acolo prăbuşirea este, cu siguranţă, mortală, părinte. Şi dacă veţi asculta casetele lui Conroy, fiţi sigur că asta se va întâmplă.

HOTELUL RAPHAEL

Largo Febo, 2

Joi, 7 aprilie 2005. 14:25

Reşedinţa Sfântul Ambrogio.

— Bună ziua. Cardinalul Robayra este? Aş dori să vorbesc cu el, spuse tânăra jurnalistă într-o italiană foarte proastă.

Vocea de la celalalt capăt al telefonului s-a tulburat.

— Pot să ştiu cine sunteţi?

Nu a fost o schimbare semnificativă, tonul de-abia dacă a variat cu o singură octavă. Dar a fost suficient cât să o alarmeze pe ziaristă.

Andrea Otero lucra deja de patru ani pentru ziarul *El Globo.* Patru ani în care colindase prin săli de presă de mâna a treia, luând interviuri unor personaje de mâna a treia şi aşternând pe hârtie articole de mâna a treia. Avea douăzeci şi cinci de ani când fusese angajată la ziar şi obţinuse slujba prin pile. A început la rubrica de Cultură, dar redactorul şef nu a luat-o niciodată în serios. Apoi a ajuns la Monden, dar redactorul şef niciodată nu a avut încredere în ea. Iar acum era la Internaţional, dar redactorul şef nu credea că se ridică la înălţimea necesară. Dar ea se ridica. Nu doar articolele erau importante. Nici Curriculum Vitae. Important era bunul simţ, intuiţia şi mirosul de jurnalist. Iar dacă Andrea Otero avea măcar zece la sută din calităţile pe care credea ea că le are, atunci era o ziaristă demnă de Pulitzer. Nu îi lipsea încrederea în sine, în statura ei de un metru şaptezeci, în trăsăturile ei angelice, în părul ei şaten şi în ochii ei albaştri. În spatele lor se ascundea o femeie inteligentă şi hotărâtă. De aceea, atunci când colega ei care se ocupa de moartea Papei, a avut un accident de maşină în drum spre aeroport şi şi-a rupt ambele picioare, Andreei nu i-a lipsit curajul să accepte propunerea şefului de a o înlocui. A luat avionul în ultima clipă iar singurul ei bagaj a fost laptop-ul.

Din fericire, lângă Piazza Navona erau nişte magazinaşe drăguţe, la doar treizeci de metri de hotel. Iar Andrea Otero s-a ales cu o întreagă garderobă, lenjerie intimă şi un telefon mobil, pe care îl folosea pentru a suna la reşedinţa Sfântul Ambrogio pentru a obţine o întâlnire cu Robayra, cardinalul cu şanse de a fi ales papă. Dar…

— Sunt Andrea Otero, de la ziarul *El Globo.* Cardinalul mi-a promis o întâlnire pentru astăzi. Din păcate însă, nu

răspunde la mobil. Sunteţi amabil să îmi faceţi legătura în camera sa, vă rog?

— Domnişoară Otero, din păcate nu vă putem face legătura în camera sa pentru că nu a ajuns încă.

— Şi când va ajunge?

— Ei bine, nu va mai veni.

— Să recapitulăm, nu a ajuns sau nu va veni?

— Nu a ajuns pentru că nu va veni.

— Se va caza în altă parte?

— Nu cred. Adică, presupun că da.

— Cine sunteţi?

— Trebuie să închid.

Tonul intermitent însemna două lucruri: întreruperea conversaţiei şi faptul că interlocutorul era foarte agitat. Plus că minţea. Andrea era sigură de asta. Ea însăşi era o mincinoasă destul de bună pentru a putea recunoaşte pe cineva din aceeaşi categorie.

Nu era timp de pierdut. În nici zece minute a descoperit care era telefonul de la biroul din Buenos Aires al cardinalului. Acolo era aproape zece fără un sfert dimineaţa, o oră acceptabilă pentru a putea suna. A simţit o satisfacţie plină de maliţiozitate atunci când se gândi la suma de pe factura de mobil care va ajunge la ziar. Tot o plăteau mizerabil, măcar să îşi bată capul cu alte cheltuieli.

Telefonul sună un minut apoi legătura se întrerupse.

Era ciudat că nu era nimeni. A mai încercat o dată.

Nimic.

Încercă la numărul de la centrală. O voce de femeie i-a răspuns imediat.

— Arhiepiscopia, bună ziua!

— Fiţi amabil, cardinalul Robayra este? spuse în spaniolă.

— Ah, domnişoară, a plecat.

— Unde a plecat?

— La conclav, domnişoară. La Roma.

— Ştiţi unde este cazat?

— Nu, domnişoară. Vă fac legătura la părintele Serafin, asistentul dumnealui.

— Mulţumesc.

În timp ce ţi se făcea legătura cântau Beatles. Ce potrivit. Andrea decise că e cazul să schimbe puţin povestea. Cardinalul avea rude în Spania. Să vedem dacă merge.

— Alo?

— Bună ziua, cardinalul este? Sunt nepoata lui, Asunción. Din Spania.

— Asunción, îmi pare bine de cunoştinţă. Sunt părintele Serafin, asistentul cardinalului. Eminenţa sa nu mi-a vorbit

niciodată despre dumneavoastră. Sunteţi fata lui Angustias sau a lui Remedios?

Părea a fi o cursă. Andrea îşi încrucişă degetele. Avea cincizeci la sută şanse să o facă de oaie. Iar Andrea era expertă în gafe. Lista ei de boacăne era mai lungă decât suplele-i picioare.

— A lui Remedios.

— Bineînţeles, ce aiurit sunt. Acum îmi amintesc că Angustias nu are copii. Din păcate, cardinalul nu este aici.

— Când aş putea vorbi cu el?

A făcut o pauză. Vocea preotului a devenit suspicioasă. Andrea parcă-l vedea la capătul celălalt al firului, strângând receptorul şi răsucind cu degetul arătător cablul telefonului.

— Despre ce este vorba?

— Vedeţi, eu locuiesc de câţiva ani la Roma şi mi-a promis că va veni în vizită cu prima ocazie.

Vocea deveni şi mai circumspectă. Vorbea rar, ca şi cum i-ar fi fost frică să nu greşească.

— S-a dus la Cordoba să rezolve nişte probleme legate de acea dioceză. Nu va putea asista la conclav.

— Dar centralista mi-a spus că s-a dus la Roma.

Părintele Serafin a dat un răspuns pripit şi, în mod evident, fals.

— Ah, bine, centralista este nouă şi încă nu ştie cum funcţionează Arhiepiscopia. Vă rog să mă scuzaţi.

— Vă scuz. Îi veţi spune unchiului meu să mă sune?

— Sigur că da. Puteţi să îmi daţi numărul dumneavoastră de telefon pentru a-l nota în agenda cardinalului? Poate va trebui să vă contactăm…

— Ah, îl are deja. Mă scuzaţi, mă cheamă soţul meu, la revedere.

Secretarul şi-a înghiţit cuvintele. Acum era sigură că ceva nu mergea bine. Dar trebuia să fie sigură. Din fericire, în hotel se putea conecta la internet. I-au trebuit doar şase minute pentru a afla care erau principalele trei companii aeriene din Argentina.

A avut noroc chiar cu prima.

— Liniile aeriene argentiniene.

Încerca să îşi modifice accentul madrilen astfel încât să aducă puţin cu cel argentinian. Nu i-a ieşit rău. Îi era mult mai greu să vorbească italiana.

— Bună ziua, vă sun de la arhiepiscopie. Cu cine am plăcerea să vorbesc?

— Mă numesc Verona.

— Verona, numele meu este Asunción. Vă sun pentru a confirma întoarcerea cardinalului Robayra în Buenos Aires.

— Pe ce dată?
— Va reveni pe 19, luna aceasta.
— Şi numele complet?
— Emilio Robayra.
— Vă rog să aşteptaţi ca să verificăm.

Andrea ronţăia nervoasă pixul pe care îl avea în mână, îşi aranja părul îl oglindă, se aşeză în pat dând agitată din degetele de la picioare.

— Alo? Ascultaţi, colegii mei îmi spun că aţi cumpărat biletul deschis doar pentru dus. Cardinalul deja a folosit biletul de dus, ceea ce vă dă dreptul să achiziţionaţi altul pentru întors cu o reducere de zece la sută, conform promoţiei pe care noi o avem acum în aprilie. Aveţi la îndemână numărul de pasager fidel?

— Un moment, să verific.

Şi închise, de-abia stăpânindu-şi râsul. Dar veselia a fost imediat înlocuită de o senzaţie euforică de satisfacţie. Cardinalul Robayra s-a urcat într-un avion cu destinaţia Roma. Dar nu apărea nicăieri. Poate hotărâse să se cazeze în altă parte. Dar în acest caz, de ce minţeau atât la reşedinţă, cât şi la biroul cardinalului?

— Ori eu sunt nebună ori aici e o poveste grozavă. O poveste dată naibii, îşi spuse privindu-se în oglindă.

Mai erau doar câteva zile până când se hotăra cine va urca pe scaunul lui Petru. Iar marele candidat al Bisericii săracilor, conducătorul Lumii a Treia, cel care cocheta neruşinat cu teologia eliberării[36], dispăruse.

DOMUS SANCTA MARTHAE

Piazza Santa Marta, 1

Joi, 7 aprilie 2005. 16:14

Paola a fost surprinsă de mulţimea de maşini care îşi aştepta rândul la pompele de benzină. Dante i-a explicat că acolo preţurile erau cu treizeci la sută mai mici decât în Italia, pentru că Vaticanul nu punea impozite. Trebuia să ai un card special pentru a putea face plinul la una dintre cele şapte staţii de benzină din oraş dar, chiar şi aşa, cozile erau interminabile. Au aşteptat câteva minute până când membrii gărzii elveţiene, care păzeau Domus Sancta Marthae, au anunţat pe cineva din interior de sosirea celor trei. Paola avu timp să se gândească la cele întâmplate în acea dimineaţă. Cu doar câteva ore înainte, când se aflau încă la sediul UACV, Paola îl trase deoparte pe Dante imediat ce scăpă de Boi.

— Dante, vreau să vorbesc cu dumneavoastră.

El evita privirea Paolei, dar o urmă pe criminalistă până în birou.

— Ştiu ce o să îmi spuneţi, Dicanti. Asta e, suntem toţi băgaţi în asta, nu?

— De asta mi-am dat seama deja. Am remarcat, de asemenea, că, la fel ca şi Boi, îmi spuneţi *ispettora,* nu *dottora.* Pentru că *ispettora* este un grad inferior faţă de al dumneavoastră. Nu mă deranjează deloc sentimentul dumneavoastră de inferioritate atât timp cât nu îmi afectează competenţele. Aşa cum s-a întâmplat mai devreme cu spectacolul legat de fotografii.

Dante se înroşi.

— Voiam doar să vă informez. Nu-i nimic personal.

— Voiaţi să mă informaţi în legătură cu Fowler? Aţi făcut-o deja. Vă este clar care este poziţia mea sau trebuie să fiu şi mai precisă?

— M-am lămurit destul, *ispettora,* spuse cu ton ironic şi plin de vinovăţie, în timp ce îşi trecea mâna peste obraji. Mi-am scos plombele. Nu înţeleg cum de nu v-aţi rupt mâna?

— Nici eu, pentru că aveţi o faţă foarte puternică.

— Sunt un tip puternic în mai multe sensuri.

— Nu vreau să aflu mai mult. Sper că şi asta vă este clar.

— Acesta este un „nu” de femeie, *ispettora?*

Paola deja devenea foarte nervoasă.

— Cum adică un „nu” de femeie?

— Adică acela care pe litere înseamnă D-A.

— Este un „nu” care pe litere înseamnă N-U, misoginul naibii.

— Liniştiţi-vă, frumoaso, nu e nevoie să vă întărâtaţi.

Criminalista l-a înjurat în gând. Cădea în cursa lui Dante, permiţându-i să se joace cu emoţiile ei. Dar gata. Va adopta un ton mai formal pentru a-l face pe celălalt să înţeleagă dispreţul ei profund. Decise să îl imite pe Boi, pe care astfel de confruntări nu îl deranjau.

— Foarte bine, acum că am lămurit şi problema asta, trebuie să vă spun că am vorbit cu omul nostru de legătura nord-american, părintele Fowler. I-am spus care sunt suspiciunile mele legate de trecutul său. Fowler mi-a prezentat nişte argumente care au fost foarte convingătoare şi care, din punctul meu de vedere, sunt suficiente pentru a avea încredere în el. Vreau să vă mulţumesc pentru tot efortul de a strânge informaţii referitoare la părintele Fowler. Aţi fost foarte amabil.

Dante rămase surprins de răceala din vocea Paolei. Nu spuse nimic. Ştia că pierduse partida.

— Ca responsabil al acestei anchete, trebuie să vă întreb oficial dacă sunteţi dispus să ne susţineţi total pentru a-l captura pe Viktor Karoski.

— Sigur că da, *ispettora.* Dante sfărâmă cuvintele între dinţi ca pe nişte cuie înroşite în foc.

— Iar în final, aş vrea să vă întreb doar care a fost motivul pentru care v-aţi întors atât de repede.

— Am sunat pentru a mă plânge superiorilor mei, dar nu mi s-a dat de ales. Mi s-a ordonat să trec peste disensiunile personale.

Această ultimă frază o alertă pe Paola. Fowler a negat că Dante ar fi avut ceva împotriva lui, dar cuvintele lui Dante spuneau contrariul. Criminalista remarcase de câteva ori că cei doi păreau că se cunosc dinainte, deşi până atunci se purtaseră exact pe dos. Decise că este cazul să îl întrebe direct pe Dante.

— Îl cunoşteau dinainte pe părintele Anthony Fowler?

— Nu, *ispettora,* spuse Dante cu voce hotărâtă şi sigură.

— Aţi întocmit dosarul lui cam repede.

— La *Corpo di Vigilanza* suntem foarte bine organizaţi.

Paola decise să încheie discuţia. Când tocmai se pregătea să iasă, Dante i-a spus nişte cuvinte care au măgulit-o profund:

— Un singur lucru vreau să mai adaug, *ispettora.* Dacă mai simţiţi nevoia să mă puneţi la punct, prefer metoda palmelor. Nu îmi plac deloc formalismele.

Paola i-a cerut lui Dante să vadă personal locul unde se aflau cardinalii. Şi iată-i acolo. În Domus Sancta Marthae, Casa Sfintei Marta. Situată la vest de biserica Sfântul Petru, deşi tot între pereţii Vaticanului.

Era o clădire austeră pe dinafară. Linii drepte şi elegante, fără alte înfloriturі sau statui. În comparaţie cu toate minunile care o înconjurau, Domul era ca o minge de golf într-o găleată cu zăpadă. Ar fi fost puţin probabil ca un turist ocazional (nu erau, pentru că acea zonă a Vaticanului era interzisă) să-i fi aruncat acelei construcţii o a doua privire.

Dar când au primit autorizaţia de acces şi garda elveţiană a deschis porţile, Paola a descoperit că pe dinăuntru aspectul său era foarte diferit de cel exterior. Arăta ca un hotel ultra modern cu marmură pe jos şi tâmplărie din arbore de jatobá[37]. În aer era un miros fin de levănţică. În timp ce aşteptau în vestibul, criminalista îşi roti privirea în jur. Pe pereţi atârnau tablouri, care Paolei i se părea că aparţineau marilor maeştri italieni şi olandezi ai secolului XVI. Şi niciunul nu dădea impresia că ar fi fost o reproducere.

— Doamne, Dumnezeule! spuse uimită Paola, care încerca să-şi înfrâneze galeria bogată de înjurături. Însă reuşea asta doar când era liniştită.

— Ştiu care este efectul, spuse Fowler, gânditor.

Criminalista ştia că atunci când Fowler fusese invitat în Casă, circumstanţele personale nu erau foarte plăcute.

— Este surprinzătoare faţă de restul clădirilor din Vatican, cel puţin faţă de cele pe care le cunosc eu. Ceea ce este nou şi ceea ce este vechi.

— Ştiţi care este povestea acestei clădiri, *dottora?* După cum ştiţi, în 1978 au avut loc două conclave la rând, la doar două luni distanţă.

— Eu eram foarte mică, dar am în minte imagini disparate din acea perioadă, spuse Paola întorcându-se în trecut pentru o clipă.

> Nişte *gelati* în piaţa Sfântul Petru. Mama şi tata de lămâie iar Paola de ciocolată şi căpşuni. Pelerinii cântă, e multă veselie în jur. Mâna tatei, puternică şi aspră. Îmi place să îi apuc degetele şi să ne plimbăm pe înserat. Privim spre horn şi vedem fumata albă[38]. Tata mă ridică pe umeri şi râde, iar râsul lui este cel mai frumos lucru din lume. Mie îmi cade îngheţata şi plâng, dar tata râde şi mai tare şi îmi promite că îmi cumpără alta. „O vom mânca în sănătatea episcopului Romei”, spune el.

— Au fost aleşi, la o distanţă foarte mică, doi papi căci succesorul lui Paul VI, Ioan Paul I, a murit subit la treizeci şi trei de zile de la alegerea sa. A avut loc un al doilea conclav, în care a fost ales Ioan Paul II. În acea vreme, cardinalii erau cazaţi în nişte celule minuscule aflate lângă Capela Sixtină. Pentru că nu aveau niciun pic de confort, nici aer condiţionat deşi era o vară romană tipică, unii dintre cardinali au trecut printr-un adevărat calvar. Unul dintre ei a trebuit să fie dus la urgenţă. După ce a primit sandalele de pescar, Wojtyla şi-a jurat lui însuşi că va lăsa totul pregătit pentru ca la moartea sa nimic din toate acestea să nu se repete. Iar rezultatul a fost această clădire. *Dottora,* mă ascultaţi?

Paola îşi reveni din visare cu un gest vinovat.

— Îmi pare rău, eram pierdută în amintiri. Nu se va mai întâmpla.

În acel moment se întorcea Dante, care plecase pentru a-l căuta pe responsabilul Casei. Paola observă că acesta se ferea de Fowler pentru a evita o confruntare. Ambii îşi vorbeau cu o prefăcută naturaleţe, dar acum avea mari îndoieli că Fowler spusese adevărul afirmând că rivalitatea lor se baza pe gelozia lui Dante. Pentru moment, deşi ca să rămână unită echipa avea nevoie de nituri, cel mai bine era să se alăture acelei comedii şi să ignore problema; ceea ce Paolei niciodată nu îi ieşise foarte bine.

Dante era însoţit de o călugăriţă scundă, zâmbitoare şi transpirată, ascunsă în veşmintele negre. S-a prezentat a fi sora Helena Tobina, din Polonia. Era directoarea centrului şi le-a prezentat un rezumat zelos al lucrărilor de renovare care se făcuseră acolo. Se realizaseră pe porţiuni, ultima desfăşurându-se în 2003. Au urcat pe o scară monumentală foarte amplă, cu trepte strălucitoare. Clădirea este împărţită pe etaje cu holuri mari şi mochete groase. În lateral se aflau camerele.

— Sunt o sută şase apartamente şi douăzeci şi două de camere individuale, îi informă călugăriţa când au ajuns la primul etaj. Tot mobilierul este vechi de acum câteva secole şi constă în piese valoroase donate de diferite familii din Italia şi Germania.

Maica deschise uşa uneia dintre camere. Era spaţioasă, de aproximativ douăzeci de metri pătraţi, cu parchet pe jos şi un covor frumos. Patul era din lemn şi avea un căpătâi sculptat. Un dulap încastrat, un birou şi o baie completau încăperea.

— Aceasta este camera unuia dintre cei şase cardinali care încă nu au ajuns. Ceilalţi o sută nouă şi-au ocupat deja camerele, îi lămuri maica.

Inspectoarea se gândi că cel puţin doi dintre cei absenţi nu vor mai apărea niciodată.

— Cardinalii se află în siguranţă aici, soră Helena? Întrebă Paola precaută. Nu ştia cât de informată era călugăriţa de pericolul care îi ameninţa pe cardinali.

— Foarte în siguranţă, fata mea, foarte în siguranţă. Clădirea are doar o singură intrare, păzită în permanenţă de doi membri ai gărzii elveţiene. Am cerut ca telefoanele şi televizoarele să fie scoase din camere.

Pe Paola a mirat-o această măsură.

— Cardinalii nu pot comunica pe durata conclavului. Fără telefon, fără mobil, fără radio, fără televizor, fără ziare, fără internet. Niciun contact cu exteriorul, or, în caz contrar, se aplică pedeapsa de excomunicare, o lămuri Fowler. Ordinele lui Ioan Paul II, înainte de a muri.

— Dar nu va fi uşor să fie complet izolaţi, nu-i aşa, Dante?

Acesta se băgă în faţă. Era încântat să îşi asume actele de eroism ale organizaţiei sale ca şi cum le-ar fi dus el personal la bun sfârşit.

— Vedeţi, *ispettora,* folosim tehnologie de ultimă oră bazată pe inhibitori de semnal.

— Nu sunt familiarizată cu jargonul spionilor. Puteţi să îmi spuneţi despre ce este vorba?

— Avem două echipaje electronice care au creat două câmpuri electromagnetice. Unul aici şi altul în Capela Sixtină. În realitate sunt ca două umbrele invizibile. Sub ele nu funcţionează niciun dispozitiv care să aibă nevoie de contact cu exteriorul. Nu poate pătrunde nici măcar un microfon direcţional sau altă aparatură de spionaj. Verificaţi-vă mobilul.

Paola făcu întocmai şi observă că nu avea acoperire. Au ieşit pe hol. Nimic, nu avea semnal.

— Şi mâncarea?

— O pregătim chiar aici, în bucătării, spuse mândră maica Helena. Personalul este format din zece călugăriţe. Ele sunt cele din tura de zi pentru diferite servicii în Domus Sancta Marthae. Noaptea mai rămâne doar personalul de la recepţie, în cazul în care este vreo urgenţă. Nimeni, cu excepţia cardinalilor, nu este autorizat să rămână în interiorul Casei.

Paola deschise gura ca să pună o întrebare, dar aceasta îi rămase în mijlocul gâtului. A fost întreruptă de un urlet oribil care venea de la etajul superior.

DOMUS SANCTA MARTHAE

Piazza Santa Marta, 1

Joi, 7 aprilie 2005. 16:31

Fusese uşor să îl convingă să îl lase să intre în camera lui. Acum cardinalul avea destul timp la dispoziţie pentru a regreta această greşeală iar regretul lui era scris cu litere de durere. Karoski folosi cuţitul pentru a-l tăia din nou puţin pe pieptul gol.

— Uşor, Eminenţă. Mai e puţin.

Victima se zbătea cu mişcări din ce în ce mai lipsite de putere. Odată cu sângele, care îmbiba cuvertura şi care picura pe covorul persan, se scurgea şi puterea sa. Dar nicio clipă nu şi-a pierdut cunoştinţa. A simţit toate loviturile şi toate tăieturile.

Karoski termină de scris pe piept. Îşi contemplă opera ca un artist. Apoi îşi fixă aparatul de fotografiat şi cu o apăsare sigură pe buton captă momentul. Era neapărat nevoie să rămână cu o amintire. Din nefericire, acolo nu putea folosi camera digitală de luat vederi, dar acel aparat de unică folosinţă, cu un sistem în totalitate mecanic, îl ajuta de minune. În timp ce cu degetul mare derula filmul ca să facă altă poză, îi spuse cardinalului Cardoso în batjocură:

— Faceţi cu mâna, Eminenţă. Ah, bineînţeles, nu puteţi. Vă voi scoate căluşul pentru că am nevoie să văd „darul limbilor”[39].

Karoski râse singur de umorul său negru. Lăsă aparatul deoparte şi îi arătă cardinalului cuţitul în timp ce scotea limba în derâdere. Şi atunci comise prima lui greşeală. Începu să dezlege căluşul. Cardinalul era îngrozit dar nu la fel de sfârşit ca celelalte victime. Îşi adună puţinele forţe care îi mai rămaseră şi scoase un răcnet teribil care se auzi pe holurile din Domus Sancta Marthae.

DOMUS SANCTA MARTHAE

Piazza Santa Marta, 1

Joi, 7 aprilie 2005. 16:31

Când auzi ţipătul, Paola reacţionă instantaneu. Cu un singur gest îi arătă călugăriţei să rămână pe loc şi urcă treptele din trei în trei, în timp ce îşi scotea pistolul. Fowler şi Dante o urmau la o treaptă în spatele ei, iar picioarele celor trei aproape se loveau în efortul lor de a urca cât mai repede. Când au ajuns la nivelul superior, se opriră zăpăciţi. Se aflau în mijlocul unui culoar mare plin de uşi.

— Din care cameră s-a auzit? întrebă Fowler.

— La dracu', asta aş vrea şi eu să ştiu. Rămâneţi împreună, domnilor, spuse Paola. Ar putea apărea şi este un nemernic foarte periculos.

Paola o luă la stânga, în partea opusă liftului. I se păru că aude un zgomot în camera 56. Puse urechea pe lemnul uşii, dar Dante i-a făcut semn să se îndepărteze. Robust cum era, i-a făcut un gest lui Fowler şi amândoi se împinseră în uşa care se deschise imediat. Cei doi poliţişti au intrat val vârtej, Dante îndreptând pistolul în faţă iar Paola în lateral. Fowler rămase în uşă cu mâinile la nivelul pieptului.

Pe pat se afla un cardinal. Era foarte palid şi mort de frică, dar intact. Îi privi speriat, ridicând mâinile.

— Nu mă răniţi, vă rog.

Dante privi în toate părţile şi lăsă pistolul în jos.

— Unde a fost?

— Cred că în camera alăturată, spuse arătând cu degetul, dar fără să lase mâinile în jos.

Au ieşit din nou în hol. Paola se aşeză într-o parte a uşii 57, iar Dante şi Fowler au repetat intrarea în forţă de mai devreme. Prima dată umerii celor doi se loviră puternic dar închizătoarea nu a cedat. La a doua lovitură cedă cu o trosnitură cumplită.

Pe pat se afla un cardinal. Era foarte palid şi foarte mort, dar încăperea era goală. Dante a străbătut-o din doi paşi şi se uită în baie. Înclină capul. În acest moment se auzi alt strigăt.

— Ajutor! Ajutor!

Toţi trei au ieşit buluc din cameră. În capătul holului, lângă lift, un cardinal era întins pe jos, cu hainele făcute ghem. S-au dus la el cu cea mai mare viteză. Paola a ajuns prima şi se aşeză în genunchi lângă el, dar cardinalul deja se ridica.

— Cardinale Shaw! spuse Fowler, recunoscându-şi compatriotul.

— Sunt bine, sunt bine. Doar m-a împins. S-a dus încolo, spuse arătând spre o uşă metalică, diferită de celelalte uşi ale camerelor.

— Rămâneţi cu el, părinte.

— Staţi liniştiţi, sunt bine. Prindeţi-l pe acest călugăr impostor, spuse cardinalul Shaw.

— Întoarceţi-vă în cameră şi încuiaţi uşa! ţipă Fowler.

Cei trei au ieşit pe uşa din capătul hoţului şi au ajuns la scara de serviciu. Mirosea a umed şi a putred pe sub zugrăveala pereţilor. Scara era prost iluminată.

„Un loc perfect pentru o ambuscadă, se gândi Paola. Karoski încă mai are pistolul lui Pontiero. Ar putea să ne aştepte la orice colţ ca să ne zboare creierii cel puţin la doi dintre noi, înainte să ne dăm seama."

Totuşi, au coborât scările în grabă, împleticindu-se de mai multe ori. Au mers aşa până au ajuns la subsol, un nivel sub nivelul străzii, dar acolo uşa era închisă cu un lacăt mare.

— Pe aici nu a ieşit.

S-au întors pe unde au venit. La etajul anterior au auzit zgomote. Au intrat pe uşă direct în bucătărie. Dante intră înaintea criminalistei cu degetul pe trăgaci şi ţeava îndreptată în faţă. Trei călugăriţe care cotrobăiau printre tigăi se opriră ca să se uite la ei cu ochii cât cepele.

— A trecut cineva pe aici? ţipă Paola la ele.

Nu răspunseră. Se uitau la ei ca viţelul la poarta nouă. Una dintre ele continuă să aleagă fasolea dintr-o oală, ignorându-i.

— A trecut cineva pe aici? Un călugăr? repetă criminalista.

Călugăriţele ridicară din umeri. Fowler îi luă braţul cu mâna.

— Lasă-le. Nu vorbesc italiana.

Dante merse până în capătul bucătăriei şi descoperi o uşă metalică de vreo doi metri lăţime. Părea foarte solidă. Încercă să o deschidă dar fără succes. Le indică uşa unor călugăriţe, arătându-le în acelaşi timp legitimaţia sa de la Vatican. O călugăriţă se apropie de el şi introduse o cheie în broasca mascată în perete. Uşa făcu un zgomot şi se deschise. Dădea spre strada laterală a pieţei Sfânta Marta. În faţa lor se afla palatul Sfântul Carol.

— La naiba! N-a spus călugăriţa că Domus are doar o singură cale de acces?

— Păi, vedeţi, *ispettora*… Sunt două, spuse Dante.

— Să ne întoarcem pe unde am venit.

Au urcat scările, de la vestibul până la ultimul etaj. Acolo au descoperit nişte trepte care duceau pe terasă. Dar când au

ajuns acolo au descoperit că era încuiată bine.

— Nici pe aici nu a putut ieşi nimeni.

Răpuşi de oboseală, s-au aşezat chiar acolo, pe scara jegoasă şi strâmtă care ducea pe terasă. Gâfâiau din greu.

— Poate s-a ascuns într-una din camere? spuse Fowler.

— Nu cred. Sigur s-a furişat pe undeva, zise Dante.

— Dar pe unde?

— Pe la bucătărie, cu siguranţă, profitând de neatenţia maicilor. Nu există altă explicaţie. Celelalte uşi au lacăte sau sunt protejate la fel ca uşa principală. Prin ferestre este imposibil, ar fi destul de riscant. Agenţii din *Vigilanza* patrulează în acest loc la câteva minute distanţă şi suntem în plină zi, ce Dumnezeu!

Paola era furioasă. Dacă nu ar fi fost atât de obosită după toată această alergătură pe scări, în sus şi în jos, ar fi început să lovească pereţii.

— Dante, cere ajutor. Să încercuiască piaţa.

Dante îi răspunse negativ din cap. Avea fruntea plină de transpiraţie care îi cădea sub formă de picături tulburi pe eterna lui scurtă de piele. Părul, mereu bine aranjat, acum era murdar şi încreţit.

— Cum vrei să-i sun, scumpo? în căcatul ăsta de clădire nu funcţionează nimic. Nu sunt camere de luat vederi pe holuri, nu funcţionează telefoanele, nici mobilele şi nici măcar *walkie-talkies.* Nimic mai mult decât nişte becuri nenorocite, nimic din ceea ce ar avea nevoie de unde, unu-ri şi zerouri, pentru a funcţiona. Cum nu pot să trimit un porumbel mesager…

— Până când vom coborî el va fi deja departe. Dicanti, la Vatican un călugăr nu atrage atenţia, spuse Fowler.

— Poate cineva să îmi spună şi mie cum dracu' a scăpat din camera aia? Este la etajul trei, ferestrele erau închise şi a trebuit să spargem a naibii uşă. Toate căile de acces în clădire erau păzite sau închise, spuse ea, lovind de câteva ori cu palma în uşa terasei care scoase un sunet surd şi un nor de praf.

— Am fost atât de aproape, spuse Dante.

— La dracu, la dracu, la dracu! Îl aveam.

Fowler a fost cel care a constatat adevărul crunt al situaţiei în care se aflau, iar cuvintele lui au răsunat în urechile Paolei ca o lopată frecată de o lespede.

— Acum tot ceea ce avem este încă un cadavru, *dottora.*

DOMUS SANCTA MARTHAE

Piazza Santa Marta, 1

Joi, 7 aprilie 2005. 17:15

— Trebuie să fim discreţi, spuse Dante.

De furie, Paola era lividă. Dacă Cirin ar fi fost în faţa ei în acel moment, nu s-ar mai fi putut abţine. Se gândi că era deja a treia oară când dorea să îl ia la pumni cât să îi scoată toţi dinţii din gură acelui ticălos, ca să vadă dacă rămânea la fel de calm şi senin.

Pentru că nu au putut să treacă de uşa terasei, au coborât scările posomorâţi. Dante a trebuit să meargă până în partea opusă a pieţei ca să intre în reţea şi vorbi cu Cirin să trimită întăriri şi să se analizeze scena crimei. Răspunsul inspectorului general al *Vigilanza* a fost că va trimite un expert al UACV îmbrăcat în haine civile. Instrumentele de care va avea nevoie le va aduce într-o geantă de voiaj obişnuită.

— Nu putem să permitem ca toate acestea să transpire şi mai mult. Înţelege, Dicanti.

— Înţeleg pe dracu'. Trebuie să prindem un asasin! Trebuie să evacuăm clădirea, să ne dăm seama cum a intrat, să adunăm probe…

Dante se uita la ea ca la o nebună. Fowler dădea din cap fără să se amestece. Paola ştia că lăsase ca acest caz să i se scurgă prin crăpăturile sufletului, tulburându-i liniştea. Încerca mereu să fie foarte raţională pentru că ştia ce caracter sensibil avea. Atunci când ceva o acapara, implicarea ei devenea obsesivă. În acele clipe realiza că furia o măcina ca o picătură de acid care cade la anumite intervale pe o bucată de carne crudă.

Se aflau pe holul de la etajul trei, acolo unde se petrecuse totul. Camera 56 era deja goală. Cel care o ocupa era cardinalul belgian Petfried Haneels de şaptezeci şi trei de ani şi li se spusese să îl caute în camera 57. Era foarte afectat de cele întâmplate. Medicul reşedinţei îl examina la un etaj mai sus unde era cazat o vreme.

— Sigur că da, majoritatea cardinalilor era la capelă, asistând la rugăciunea de seară. Doar cinci dintre ei au auzit strigătele şi li s-a spus că era un nebun care a intrat şi s-a apucat să urle pe holuri, spuse Dante.

— Şi gata? Asta înseamnă că avem totul sub control? se înfurie Paola. Să reuşim ca nici măcar cardinalii să nu afle că

unul dintre ei a fost ucis?

— Este uşor. Vom spune că nu se simţea bine şi că l-au mutat la Gemelli cu o gastroenterită.

— Şi cu asta am rezolvat tot, răspunse ironică.

— Ei, mai este ceva. Nu puteţi vorbi cu niciunul dintre cardinali fără acordul meu iar locul faptei trebuie să se limiteze doar la camera unde a avut loc crima.

— Doar nu vorbiţi serios. Trebuie să căutăm amprente pe uşi, la punctele de acces, pe holuri… Nu vorbiţi serios.

— Ce vreţi, *bambina?* O suită de maşini de patrulare la scară? Mii de flash-uri ale ziariştilor? Bineînţeles că cel mai cel mai uşor mod de a vă captura degeneratul ar fi să zbieraţi despre el în cele patru zări, spuse Dante cu o atitudine atotputernică. Sau vreţi doar să vă expuneţi diploma de licenţiată la Quantico în faţa camerelor de luat vederi? Dacă sunteţi aşa bună, ar fi bine să o şi demonstraţi.

Paola nu s-a lăsat provocată. Dante susţinea în totalitate ideea de a ţine totul secret. Trebuia să aleagă: fie pierdea timp lovindu-se continuu de acest perete milenar de granit, fie ceda şi încerca să se grăbească pentru a profita la maxim de puţinele resurse de care dispunea.

— Sună-l pe Cirin. Spune-i că Boi îşi trimite expertul. Iar oamenii lui să fie vigilenţi în caz că apare un călugăr carmelit prin Vatican.

Fowler tuşi pentru a-i atrage Paolei atenţia. O trase deoparte şi îi spuse în şoaptă, cu gura foarte aproape de ureche. Apropierea răsuflării lui îi făcu Paolei pielea de găină şi se bucură că avea jacheta care să ascundă acest lucru. Încă îşi mai amintea strânsura puternică din ziua anterioară când ea s-a aruncat ca o nebună în mulţime iar el a susţinut-o şi a adus-o cu picioarele pe pământ. Ar fi vrut să o mai îmbrăţişeze o dată, însă în acea situaţie dorinţa ei era deplasată. Lucrurile erau prea complicate.

— *Dottora,* cu siguranţă aceste ordine sunt deja date şi executate în clipa de faţă. Şi nu vă mai gândiţi la o anchetă standard pentru că Vaticanul nu vă va permite niciodată să o faceţi. Trebuie să ne consolăm şi să jucăm doar cu acele cărţi pe care ni le împarte destinul, oricât de puţine ar fi acestea. Situaţia aceasta se potriveşte foarte bine cu un vechi proverb din Statele Unite: „În ţara orbilor, chiorul este împărat”.[40]

Paola înţelese imediat la ce se referea.

— Acest proverb este folosit şi la Roma. Aveţi dreptate, părinte… pentru prima dată în acest caz avem un martor. Şi asta e ceva.

Fowler vorbi şi mai încet.

— Vorbiţi cu Dante. Măcar o dată fiţi diplomată. Să ne permită să vorbim cu Shaw. Poate obţinem o descriere utilă.

— Dar fără un portretist judiciar…

— Asta mai târziu, *dottora.* În cazul în care cardinalul Shaw l-a văzut, vom face un portret robot. Dar cel mai important este să obţinem mărturia lui.

— Îmi sună cunoscut numele lui. Acest Shaw este cel care apare în rapoartele lui Karoski?

— Chiar el. Este un om dur şi inteligent. Să sperăm că ne poate ajuta cu descrierea. Să nu menţionaţi numele suspectului nostru: să vedem dacă l-a recunoscut.

Paola confirmă şi se întoarse la Dante.

— Gata, aţi terminat cu secretele, porumbeilor?

Criminalista decise că e mai bine să ignore acest comentariu.

— Părintele Fowler mi-a recomandat să mă liniştesc şi cred că îi voi urma sfatul.

Dante o privi cu reţinere, fiind surprins de atitudinea ei. Cu siguranţă acea femeie era foarte ciudată pentru el.

— Este foarte înţelept din partea dumneavoastră, *ispettora.*

— *Noi abbiamo dato nella croce*[41], nu-i aşa, Dante?

— Este doar o variantă de a vedea lucrurile. O alta ar fi să realizaţi că sunteţi invitată într-o ţară străină. Dimineaţă puteaţi să faceţi lucrurile după bunul plac, *ispettora.* Acum trebuie să îl faceţi după bunul nostru plac. Nu este nimic personal.

Paola trase adânc aer în piept.

— Bine, Dante. Trebuie să vorbesc cu Shaw, cardinalul.

— Se află în camera sa, revenindu-şi după şocul suferit. Este exclus.

— Dante, măcar o dată faceţi ceea ce este corect! Poate aşa vom reuşi să înţelegem ceva.

Poliţistul îi întoarse fundul de taur scrâşnindu-şi dinţii într-o parte şi în alta. Era evident că examina problema.

— De acord, *ispettora.* Cu o singură condiţie.

— Care?

— Să spuneţi cuvintele magice.

— Duceţi-vă la dracu'.

Paola se întoarse imediat dar dădu peste privirea reprobatoare a lui Fowler, care asista la discuţie de la distanţă. Se răsuci din nou spre Dante.

— Vă rog.

— Vă rog, ce, *ispettora?*

Porcul se distra de minune pe seama umilinţei pe care i-o provoca. Dar Paola nu avea de ales.

— Vă rog, inspector Dante, să îmi permiteţi să mă pot adresa cardinalului Shaw.

Dante zâmbi larg. Se distrase de minune. Dar deodată deveni foarte serios.

— Cinci minute, cinci întrebări. Nimic mai mult. Şi eu risc aici, Dicanti.

Doi membri din *Vigilanza,* ambii cu haine şi cravate negre, ieşiră din lift şi se aşezară de fiecare parte a camerei 57, acolo unde stătea întins cadavrul ultimei victime a lui Karoski. Au păzit intrarea până la sosirea expertului UACV. Dicanti a decis să profite de perioada aceasta de aşteptare pentru a interoga martorul.

— Care este camera lui Shaw?

Era la acelaşi etaj. Dante i-a condus până la camera 42, ultima înainte de uşa care dădea spre scările de serviciu. Dante ciocăni discret doar cu două degete.

Le deschise maica Helena, care îşi pierduse zâmbetul. Când îi văzu se citi uşurare pe chipul său.

— Ai, ce bine că sunteţi dumneavoastră! Ştiu că l-aţi urmărit pe nebun pe scări. Aţi reuşit să îl prindeţi?

— Din păcate nu, maică, îi răspunse Paola. Credem că a fugit pe la bucătărie.

— O, Doamne, pe la locul de aprovizionare? Sfântă Fecioară, ce dezastru!

— Maică, nu ne-aţi spus că este o singură cale de acces?

— Da, aşa este, intrarea principală. Acolo nu este o cale de acces, este un garaj. Este o poartă mare şi are o cheie specială.

Paola începuse să realizeze că ei şi maica Helena nu vorbeau aceeaşi limbă. Italiana pe care o vorbea ea nu prea avea substantive.

— Aşa… adică atacatorul putea să intre pe acolo, maică?

Maica negă din cap.

— Doar eu şi maica suplinitoare avem cheia. Iar ea nu vorbeşte decât poloneza, ca multe din fetele care muncesc aici.

Criminalista a dedus că maica suplinitoare trebuie să fi fost cea care i-a deschis uşa lui Dante. Doar două chei. Misterul se complica.

— Putem să intrăm pentru a ne adresa cardinalului?

Maica Helena negă din cap energic.

— Imposibil, *dottora.* Este… cum se spune?… *zdenerwowany.* Este agitat.

— Doar pentru o secundă, spuse Dante.

Călugăriţa deveni şi mai serioasă.

— *Zaden.* Nu şi nu.

Părea că prefera să îşi folosească limba maternă pentru a-i refuza. Maica deja închidea uşa când Fowler puse piciorul în prag, împiedicând-o să se închidă de tot. Şi îi spuse cu glas ezitant şi înghiţind cuvintele:

— *Sprawiać przyjemnośśc, potrzebujemy żeby widzieć kardynalny Shaw, siostra Helena,*

Călugăriţa făcu ochii cât cepele.

— *Wasz język polski nie jest dobry.*[42]

— Ştiu. Ar trebui să vă vizitez mai des frumoasa ţară. Dar nu am mai fost acolo din perioada când s-a format Solidaritatea.[43]

Călugăriţa înclină capul, încruntată, dar era evident că preotul îi câştigase încrederea. Sceptică, deschise uşa larg şi se retrase într-o parte.

— Când aţi învăţat poloneza? îi şopti Paola în timp ce intrau.

— Am doar nişte noţiuni vagi, *dottora.* Călătoriile îţi deschid noi orizonturi, deja ştiţi asta.

Dicanti şi-a permis să îl privească uimită timp de o secundă înainte de a-şi dedica întreaga atenţie celui care era întins pe pat. Camera era semiobscură pentru că jaluzele erau aproape în totalitate coborâte. Cardinalul Shaw avea o batistă sau mai degrabă un prosop umed pe frunte, era greu de diferenţiat datorită lipsei de lumină. Când s-au apropiat de pat, cardinalul s-a rezemat pe un cot, respirând greu, iar prosopul i-a căzut pe faţă. Părul, în totalitate alb, era încâlcit pe frunte, în zona pe care o umezise prosopul.

— Mă scuzaţi, eu…

Dante se înclină pentru a săruta inelul de cardinal, dar acesta îl împiedică.

— Nu, vă rog. Nu acum.

Inspectorul făcu un pas înapoi, puţin surprins. Tuşi înainte de a lua cuvântul.

— Cardinale Shaw, ne scuzaţi imixtiunea, dar trebuie să vă punem câteva întrebări. Vă simţiţi în putere să ne răspundeţi?

— Sigur că da, fiii mei, sigur că da. Doar mă odihneam puţin. A fost un şoc să mă văd asaltat aşa într-un loc sfânt. De fapt, în câteva minute, chiar am o întâlnire pentru a rezolva nişte probleme. Vă rog, pe scurt.

Dante se uită la maica Helena apoi la Shaw. Acesta înţelese. Fără martori.

— Maică Helena, vă rog, anunţaţi-l pe cardinalul Pauljic să mă scuze, dar voi întârzia puţin.

Călugăriţa ieşi din cameră bolborosind înjurături care, cu siguranţă, nu erau potrivite pentru statutul ei.

— Cum s-a întâmplat totul? întrebă Dante.

— Am urcat în cameră ca să îmi iau compendiul când am auzit un urlet teribil. Am rămas paralizat câteva secunde, presupun că vroiam să îmi dau seama dacă doar mi se păruse. Am avut impresia că aud zgomot de oameni care urcau foarte repede pe scări apoi s-a auzit o trosnitură. Am ieşit pe hol, curios. La uşa liftului se afla un călugăr carmelit care se ascundea în colţul pe care îl formează peretele. L-am privit, iar el s-a întors şi m-a privit şi el. Era multă ură în ochii lui. În acel moment s-a auzit altă trosnitură iar călugărul s-a năpustit asupra mea. Eu am căzut şi am ţipat. Ştiţi deja ce s-a întâmplat după aceea.

— I-aţi putut vedea bine faţa? interveni Paola.

— Era aproape toată acoperită cu o barbă deasă. Nu îmi amintesc mare lucru.

— Ne-aţi putea descrie trăsăturile feţei şi statura lui?

— Nu cred, l-am văzut doar o secundă iar vederea mea nu mai este la fel de ageră ca înainte. Totuşi, îmi amintesc că avea părul alb-gri. Dar am ştiut imediat că nu era un călugăr.

— Ce v-a făcut să credeţi asta, Eminenţă? întrebă Fowler.

— Felul lui de a se purta, bineînţeles. Acolo lipit de uşa liftului nu părea a fi câtuşi de puţin un rob al lui Dumnezeu.

În acest moment sosi maica Helena tuşind nervoasă.

— Cardinale Shaw, cardinalul Pauljic spune că vă aşteaptă Comisia, imediat ce vă eliberaţi, pentru a începe pregătirea slujbelor de nouă zile (novediales). V-am aranjat sala de la etajul întâi.

— Mulţumesc, maică. Mergeţi înainte cu Antun, pentru că eu trebuie să îmi mai iau nişte lucruri. Spuneţi-le că vin şi eu în cinci minute.

Dante înţelese că Shaw vroia să termine acea întâlnire.

— Vă mulţumim pentru tot, Eminenţă. Acum trebuie să ne retragem.

— Nu ştiţi cât de rău îmi pare. Slujbele celor nouă zile se vor transmite în toate bisericile din Roma şi în alte mii din întreaga lume, care se vor ruga pentru sufletul Sfântului Nostru Părinte. Este o sarcină istovitoare şi nu vreau să întârzii doar pentru o simplă îmbrânceală.

Paola se pregăti să spună ceva, dar Fowler îi atinse uşor cotul iar criminalista îşi înghiţi întrebarea. Printr-un simplu gest al mâinii îşi luă la revedere de la cardinal. Când erau pe punctul de a ieşi din cameră, cardinalul le puse o întrebare care i-a încurcat.

— Omul acesta are vreo legătură cu dispariţiile care au avut loc?

Dante se întoarse uşor şi îi răspunse cu nişte cuvinte pline de lapte şi miere.

— În niciun caz, Eminenţă, este vorba doar de un instigator. Probabil unul dintre tinerii aceştia antiglobalizare. Obişnuiesc să se deghizeze pentru a atrage atenţia, ştiţi despre ce vorbesc.

Cardinalul se retrase şi mai mult, aproape să se aşeze pe pat. I se adresă călugăriţei.

— Umblă un zvon cum că unii dintre cardinali, chiar două figuri preoţeşti importante, nu vor asista la conclav. Sper ca amândoi să fie bine sănătoşi.

— De unde aţi auzit asta, Eminenţa Voastră?

Paola rămase surprinsă. În viaţa ei nu auzise o voce mai suavă, mai dulce şi mai umilă ca cea a lui Dante atunci când a pus această ultimă întrebare.

— Ei, fiii mei, la vârsta mea uiţi multe. Cum ar fi cine ce a zis între cafea şi desert. Dar vă asigur că nu sunt singurul care ştie asta.

— Eminenţă, cu siguranţă este un zvon nefundamentat. Vă rugăm să ne scuzaţi, dar trebuie să îl căutăm pe scandalagiu.

— Sper să îl găsiţi repede. Sunt destule turbulenţe la Vatican acum şi poate este momentul să se ia nişte măsuri în ceea ce priveşte politica noastră de securitate.

Ameninţarea disimulată a lui Shaw, acoperită cu glazură de ciocolată, la fel ca şi întrebarea lui Dante, nu trecu neobservată de cei trei. Tonul folosit chiar i-a îngheţat Paolei sângele în vene şi asta pentru că îi detesta pe toţi membrii din *Vigilanza.*

Maica Helena ieşi din cameră odată cu ei şi merse în faţă, pe culoar. Pe scări o aştepta un cardinal puţin cam gras, cu siguranţă era Pauljic, alături de care maica Helena coborî treptele.

Îndată ce maica Helena dispăru în jos pe scări, Paola se întoarse cu o faţă tristă spre Dante.

— Se pare că nu a funcţionat păstrarea secretului aşa cum credeaţi.

— Vă jur că nu înţeleg. Pe chipul lui Dante se citea îngrijorarea. Să sperăm, cel puţin, că nu cunosc adevăratul motiv. Ar fi imposibil. Iar după cum stau lucrurile, chiar Shaw ar putea fi următorul care să încalţe sandalele papei.

— Cardinalii ştiu că ceva ciudat se întâmplă, spuse criminalista. Sincer, aş fi încântată dacă totul s-ar petrece chiar în faţa lor ca să putem lucra la acest caz aşa cum ar trebui.

Dante voia să îi răspundă nervos când cineva apăru în capătul scării de marmură. Carlo Boi decise să îl trimită pe

cel mai bun şi mai discret expert din UACV.

— Bună ziua, tuturor.

— Bună ziua, domnule director Boi, îi răspunse Paola.

Venise momentul să înfrunte noua scenă a crimei lui Karoski.

ACADEMIA FBI

Quantico, Virginia

22 august 1999

— Intraţi, intraţi! Presupun că ştiţi cine sunt, nu-i aşa?

Să-l cunoască pe Robert Weber, pentru Paola era ca şi cum Ramses II l-ar fi invitat la o cafea pe un specialist în egiptologie. A intrat în sala de şedinţe, acolo unde faimosul criminalist dădea calificativele celor patru studenţi care urmaseră cursul. Se pensionase de zece ani, dar paşii lui siguri încă mai inspirau un respect reverenţial pe holurile de la FBI. Acel om revoluţionase ştiinţa judiciară realizând o nouă metodă de localizare a criminalilor: profilul psihologic. La acel curs elitist al FBI-ului care pregătea noi talente din toată lumea, el era întotdeauna cel desemnat să dea notele. Absolvenţii erau fericiţi pentru că puteau să stea faţă în faţă cu cel pe care îl admirau foarte mult.

— Sigur că ştiu cine sunteţi, domnule. Trebuie să vă spun…

— Da, ştiu deja, este o onoare să mă cunoaşteţi şi bla bla bla. Dacă mi-ar da toţi un dolar de fiecare dată când îmi spun asta, aş fi fost un om bogat până acum.

Criminalistul stătea cu nasul într-un dosar gros. Paola băgă mâna în buzunarul pantalonului şi scoase o hârtie mototolită pe care i-o întinse lui Weber.

— Este o onoare să vă cunosc, domnule.

Weber se uită la hârtie şi izbucni în râs. Era o bancnotă de un dolar. Întinse mâna şi o luă. A netezit-o şi a băgat-o în buzunarul jachetei.

— Nu mai mototoli bancnotele, Dicanti. Sunt proprietatea Trezoreriei Statelor Unite.

Dar surâse impresionat de răspunsul inspirat al tinerei:

— Voi ţine minte, domnule.

Faţa lui Weber deveni severă. Era momentul adevărului şi fiecare dintre cuvintele care au urmat au fost ca nişte bombe pentru tânără.

— Dumneavoastră sunteţi slabă, Dicanti. De-abia dacă aţi trecut probele fizice şi tragerile. Şi nu aveţi tăria de caracter necesară. Vă prăbuşiţi imediat. Vă blocaţi în faţa obstacolelor cu prea multă uşurinţă.

Paola era posomorâtă. Era prea greu de rumegat pentru ea ca o legendă vie să o facă de ruşine într-o clipită. E şi mai

rău atunci când în vocea lui nu există nicio urmă de simpatie.

— Dumneavoastră nu gândiţi. Sunteţi bună, dar trebuie să scoateţi la iveală ceea ce ţineţi ascuns. Şi pentru asta trebuie să inventaţi. Inventaţi, Dicanti. Nu luaţi manualul ca literă de lege. Improvizaţi şi veţi vedea. Şi fiţi mai diplomată. Aveţi aici notele finale. Să vă uitaţi la ele după ce ieşiţi din birou.

Paola luă plicul de la Weber cu mâini tremurânde şi deschise uşa, recunoscătoare că poate ieşi de acolo.

— Încă ceva, Dicanti. Care este adevăratul motiv pentru un asasin în serie?

— Setea de a ucide pe care nu şi-o poate înfrâna.

Bătrânul criminalist dădu din cap nemulţumit.

— Vă apropiaţi de adevăr dar încă nu îl înţelegeţi. Vorbiţi din nou ca din cărţi, domnişoară. Dumneavoastră puteţi înţelege pofta de a ucide?

— Nu, domnule.

— Câteodată trebuie să uităm de tratatele de psihologie. Adevăratul motiv este cadavrul. Analizaţi opera şi îl veţi cunoaşte pe artist. Acesta să fie primul lucru la care să vă gândiţi când vă veţi duce la locul faptei.

Dicanti alergă în camera ei şi se închise în baie. Când şi-a recăpătat calmul îndeajuns, a deschis plicul. I-a trebuit o bună bucată de vreme ca să înţeleagă ce vedea.

Obţinuse calificativele maxime la toate materiile şi o lecţie importantă: nimic nu este ceea ce pare a fi.

DOMUS SANCTA MARTHAE

Piazza Santa Marta, 1

Joi, 7 aprilie 2005. 17:49

Trecuse mai puţin de o oră de când asasinul fugise din acea cameră. Paola încă îi simţea prezenţa în încăpere ca atunci când respiri un fum gros şi invizibil. Când tot ce trebuia să facă era să vorbească, întotdeauna îi era uşor să fie raţională în ceea ce-i priveşte pe asasinii în serie. Îi era uşor să o facă atunci când trebuia să formuleze opinii sau păreri profesionale (de cele mai multe ori) dintr-un birou comod şi mochetat.

Era cu totul altceva să intri astfel în acea încăpere cu frica de a nu călca prin sânge. Nu doar pentru a nu deteriora locul faptei. Motivul principal pentru care nu se atingea de el era că sângele ăla blestemat distrugea pe vecie o pereche bună de pantofi.

Şi odată cu ei distrugea şi sufletul.

De trei ani de zile directorul Boi nu mai analizase personal o crimă. Paola bănuia că Boi ajunsese la un aşa nivel de compromis încât dorea să dea bine în faţa autorităţilor de la Vatican. Totuşi, din punct de vedere politic nu ar fi fost de niciun folos în faţa superiorilor italieni pentru că acest caz nenorocit trebuia să rămână secret.

El a intrat primul, iar Paola după el. Ceilalţi au rămas pe hol privind în faţă şi simţindu-se în plus. Criminalista i-a auzit pe Dante şi pe Fowler schimbând câteva cuvinte, chiar ar fi jurat că unele dintre ele pe un ton necioplit, dar se concentră pe ceea ce avea de făcut în cameră şi nu pe ceea ce era în afara ei.

Paola rămase lângă uşă, lăsându-l pe Boi să îşi facă treaba. Mai întâi fotografiile, una din fiecare colţ al camerei, alta vertical pe cadavru, câteva din fiecare unghi posibil, şi altele considerate relevante pentru anchetator. În final, mai mult de şaizeci de scânteieri ale flash-ului au iluminat locul într-un mod ireal, albicios şi intermitent. Paola trebuia să suporte chiar şi zgomotul şi excesul de lumină.

Respiră adânc, se strădui să ignore mirosul sângelui şi gustul metalic, neplăcut pe care acesta i-l producea în gât. Închise ochii şi începu să numere în gând de la o sută la zero, foarte rar, încercând să-şi pună la unison bătăile inimii cu

ritmul numărătorii descrescătoare. Până ajunse la zero se linişti.

Deschise ochii.

Pe pat era întins cardinalul Geraldo Cardoso, de şaptezeci şi unu de ani. Cardoso era legat de căpătâiul patului cu două prosoape înnodate puternic. Era îmbrăcat cu pelerina de cardinal, căzută în întregime pe o parte, ceea ce îi conferea un aer nefiresc de comic.

Paola recită, uşor, mantra lui Weber: „Dacă vrei să cunoşti un artist, trebuie să îi contempli opera". A repetat asta de mai multe ori, mişcându-şi buzele, fără a scoate vreun sunet, până când cuvintele nu mai aveau niciun sens, dar se imprimaseră în creierul său la fel de bine ca un timbru pe care îl înmoi în cerneală, apoi îl laşi să se usuce după ce l-ai aplicat cu putere pe o foaie de hârtie.

— Să începem, spuse Paola şi scoase reportofonul din buzunar.

Boi nici nu o privi. În acel moment era preocupat să preleveze probele şi să studieze formele petelor de sânge.

Criminalista începu să vorbească la reportofon aşa cum învăţase la Quantico: făcând o observaţie şi imediat concluzia la care ducea. Rezultatul acelor concluzii se asemăna destul de mult cu reconstituirea faptelor.

> **Observaţie:** Cadavrul este legat de mâini în camera lui, fără vreun semn de violenţă asupra mobilierului.
> **Concluzie:** Karoski a intrat în cameră folosind un subterfugiu şi a imobilizat victima cu rapiditate şi în linişte.
>
> **Observaţie:** Pe jos este un prosop plin de sânge. Pare mototolit.
> **Concluzie:** Cu siguranţă, Karoski i-a pus victimei un căluş pe care i l-a scos pentru a-şi continua ritualul lui macabru: tăierea limbii.
>
> **Observaţie:** S-a auzit un urlet.
> **Concluzie:** Cel mai probabil este că atunci când i-a scos căluşul, Cardoso a mai avut forţă să ţipe. Deci ultimul lucru pe care îl taie înainte de a le scoate ochii.
>
> **Observaţie:** Ochii victimei sunt la locul lor iar gâtul este tăiat. Tăietura pare făcută în grabă şi este

plină de sânge. Mâinile sunt la locul lor.
Concluzie: Ritualul lui Karoski în acest caz a început de la torturarea corpului, pentru a continua apoi cu tranşarea caracteristică a limbii, a ochilor şi a mâinilor.

Paola deschise uşa încăperii şi îi ceru lui Fowler să vină un moment. Fowler se strâmbă atunci când văzu spectacolul macabru dar nu îşi retrase privirea. Criminalista a dat înapoi caseta şi au ascultat împreună ultimul punct.

— Credeţi că există ceva special referitor la ordinea în care se realizează ritualul?

— Nu ştiu, *dottora.* Vorbirea este lucrul cel mai important pentru preot: acesta administrează Sfintele Taine folosindu-şi vocea. Ochii nu au un rol important, pentru că nu intervin în mod critic în niciuna din funcţiile sacerdotului. Totuşi, mâinile sunt importante pentru că sunt sacre, având în vedere că ating corpul lui Hristos în timpul Euharistiei. Mâinile unui preot sunt întotdeauna sfinte, indiferent de ce face acesta.

— Cum adică?

— Chiar şi monstrul de Karoski are în continuare mâinile sacre. Calitatea lui de a administra Sfintele Taine rămâne egală a celui mai sfânt şi mai pur dintre preoţi. Este un nonsens, însă acesta este adevărul.

Paola se înfioră. Ideea că o fiinţă atât de abjectă ar putea avea un contact direct cu Dumnezeu i se părea dezgustătoare şi înfiorătoare, îşi aminti că acela fusese unul dintre motivele pentru care ea îl renegase pe Dumnezeu, pentru că era un tiran nesuferit în cerul lui diafan. Totuşi, analizând oroarea şi depravarea că cineva cum este Karoski ar putea fi reprezentantul lui Dumnezeu pe pământ, a produs un efect diferit în ea. Îşi dădea seama de trădarea pe care El trebuia să o simtă şi câteva secunde s-a pus în locul Lui. Îşi aminti de Maurizio şi îi păru mai rău ca niciodată că el nu era acolo ca să încerce să o ajute să înţeleagă toată nebunia asta.

— Doamne Sfinte!

Fowler strânse din umeri, fără să ştie ce să spună. Ieşi din cameră. Paola îşi deschise din nou reportofonul.

Observaţie: Victima are hainele tăiate, descheiate în totalitate. Pe sub haine are un maiou de bumbac şi pantaloni tip *boxer.* Maioul este tăiat, probabil cu un instrument ascuţit. Pe piept sunt diverse tăieturi care formează cuvintele EGO TE ABSOLVO.
Concluzie: Ritualul lui Karoski a început în acest caz prin torturarea corpului pentru a continua cu

etapa de tăiere a limbii, a ochilor şi a mâinilor. Cuvintele EGO TE ABSOLVO au fost găsite şi în cazul lui Portini şi al lui Robayra. Schimbarea care s-a făcut în acest caz este ciudată.

Observaţie: Există multe pete de sânge şi picături uscate pe pereţi. Există şi o urmă parţială de pantof pe jos, chiar lângă pat. Pare sânge.
Concluzie: Totul pare ciudat în această scenă a crimei. Nu ne putem da seama dacă stilul său a evoluat sau dacă s-a adaptat circumstanţelor. Modul său de operare este anarhic şi…

Criminalista a oprit reportofonul. Era ceva acolo care nu se potrivea, ceva care era îngrozitor de rău.

— Ce faceţi, domnule director?

— Rău, foarte rău. Am luat amprentele de pe uşă, de pe noptieră şi de pe căpătâiul patului, dar nimic mai mult. Sunt câteva tipuri de amprente dar cred că unul dintre ele îi aparţine lui Karoski.

În acel moment avea în mână o lamelă de plastic pe care era aplicată o amprentă destul de clară a degetului arătător obţinută de pe căpătâiul patului. O compara în lumina translucidă cu cea pe care o adusese Fowler în fişa lui Karoski (chiar părintele Fowler luase acea amprentă din camera lui Karoski după ce acesta fugise pentru că la Sfântul Matei nu era o practică obişnuită aceea de a recupera amprentele digitale ale pacienţilor).

— Este doar o amprentă preliminară dar cred că există coincidenţe în multe puncte. Această furcă ascendentă este destul de semnificativă şi această coadă deltaică… spuse Boi mai mult pentru el decât pentru Paola.

Paola ştia că Boi nu dădea greş în recunoaşterea unei amprente digitale. Boi era recunoscut ca expert dactilograf. Văzându-l acolo, avu regretul pierderii unui excelent expert judiciar în favoarea unui birocrat.

— Altceva, doctore?

— Nimic mai mult. Nici fire de păr, nici fibre, nimic. Omul acesta este o fantasmă. Dacă nu ar fi folosit mănuşi, aş fi spus că pe Cardoso l-a ucis un spirit.

— Nu există nimic spiritual în această trahee despicată, doctore.

Directorul privi cadavrul într-un mod surprinzător de ciudat, probabil analizând cuvintele subordonatei sale sau trăgând el însuşi propriile concluzii. Într-un final răspunse:

— Nu, nu prea există, asta este adevărat.

Paola ieşi din cameră, lăsându-l pe Boi să îşi vadă de treabă. Dar ştia că nu va mai găsi nimic sau aproape nimic. Karoski avea o isteţime ucigătoare şi, cu toate că făcuse totul în grabă, nu lăsase nicio urmă. Dar Paola era măcinată de o suspiciune. Privi în jur. Sosise Camilo Cirin, însoţit de cineva. Aparent era un omuleţ firav şi bătrânicios, însă privirea îi era la fel de ascuţită ca şi nasul. Cirin se apropie de ea şi i-l prezentă ca fiind magistratul Gianlugi Varone, singurul judecător din Vatican. Paola nu l-a simpatizat prea mult pe acel individ: părea versiunea melancolică şi pricăjită a unui vultur îmbrăcat.

Judecătorul trebuia să redacteze un document pentru ridicarea cadavrului, lucru care urma să se facă în cel mai mare secret. Cei doi agenţi din *Corpo di Vigilanza,* care înainte păzeau uşa, îşi schimbaseră hainele. Erau îmbrăcaţi în salopete de lucru de culoare neagră şi purtau mănuşi de cauciuc. Ei erau însărcinaţi să cureţe şi să sigileze camera după ce Boi şi echipa lui vor termina treaba. Fowler se aşezase pe o băncuţă din celălalt capăt al holului şi îşi citea liniştit rugăciunile. Când Paola scăpă de Cirin şi de magistrat, se apropie de preot şi se aşeză lângă el. Fowler nu îşi putu reprima o senzaţie de *déjà vu.*

— Ei bine, *dottora.* Aţi mai cunoscut câţiva cardinali.

Paola râse trist. Câte lucruri se schimbaseră în mai puţin de douăzeci şi patru de ore, de când aşteptau amândoi să intre în biroul şambelanului. Doar că nu erau nici măcar cu un pas mai aproape de capturarea lui Karoski.

— Credeam că umorul negru este teritoriul lui Dante.

— Păi chiar este. Eu sunt doar în vizită.

Paola deschise gura dar o închise la loc. Ar fi vrut să îi spună lui Fowler ceea ce o preocupa referitor la ritualul lui Karoski dar încă nu ştia nici ea ce o îngrijora atât de mult. Decise să aştepte până când va fi meditat suficient asupra subiectului.

Dar mai târziu Paola avea să înţeleagă cu amărăciune că această decizie fusese o greşeală gravă.

DOMUS SANCTA MARTHAE

Piazza Santa Marta, 1

Joi, 7 aprilie 2005. 19:53

Dante şi Paola se urcară în maşina care îl adusese pe Boi. În drum spre UACV, directorul urma să îi lase la morgă pentru a stabili arma asasinatelor. Fowler se pregătea şi el să se urce în maşină când o voce îl strigă din uşa Casei Sfânta Marta.

— Părinte Fowler!

Preotul se întoarse. Era cardinalul Shaw. Îi făcea semn cu mâna şi Fowler se apropie.

— Eminenţă, sper că deja vă simţiţi mai bine.

Preotul îi zâmbi emfatic.

— Acceptăm cu resemnare încercările pe care ni le trimite Dumnezeu. Dragul meu Fowler, vroiam să îţi mulţumesc personal pentru oportuna dumneavoastră intervenţie.

— Eminenţă, atunci când noi am sosit, dumneavoastră eraţi deja în siguranţă.

— Cine ştie, cine ştie de ce era în stare nebunul ăla dacă s-ar fi întors? Vă rog să fiţi sigur de toată recunoştinţa mea. Mă voi ocupa eu personal să se afle în toate arhiepiscopiile ce bun soldat sunteţi.

— Chiar nu este necesar, Eminenţă.

— Fiule, niciodată nu se ştie când aţi putea avea nevoie de o favoare. Când aţi putea greşi cu ceva. Este bine să vă susţină cineva.

Fowler îl privea impenetrabil.

— Sigur că, fiule… continuă Shaw, recunoştinţa arhieriei poate fi şi mai mare. Chiar am putea cere prezenţa dumneavoastră aici la Vatican. Camilo Cirin dă semne că începe să îşi piardă reflexele. Poate în locul lui ar putea veni cineva care să se asigure că acest scandal este înăbuşit de tot. Să îl facă să dispară.

Fowler începea să înţeleagă.

— Eminenţa Voastră îmi cere să pierd vreun *dosar?*

Cardinalul făcu un gest copilăresc şi destul de nepotrivit de complicitate, mai ales având în vedere despre ce era vorba. Credea că obţine ceea ce dorea.

— Exact, fiule, exact. Cadavrele nu se pot răzbuna[444].

Preotul surâse maliţios.

— Ei, un citat din Blake[45]. Niciodată nu aş fi crezut că voi auzi un cardinal recitind *Proverbe din Infern.*

Shaw se umflă în pene şi îşi scrobi vocea. Nu îi plăcea tonul preotului.

— Misterioase sunt căile Domnului.

— Căile Domnului se opun Duşmanului, Eminenţă. Am învăţat asta la şcoală de mic copil. Şi încă este valabil.

— Instrumentele chirurgului se murdăresc uneori. Iar dumneavoastră sunteţi ca un bisturiu bine ascuţit, fiule. Să spunem că ştiu că aveţi mai multe interese în ceea ce priveşte acest caz.

— Eu sunt doar un preot modest, prefăcându-se că nu înţelege.

— Nu am nici cea mai mică îndoială. Dar în anumite cercuri se vorbeşte despre… abilităţile dumneavoastră.

— În aceste cercuri se vorbeşte şi despre problema mea cu autorităţile, Eminenţă?

— Şi asta. Dar sunt sigur că atunci când va veni momentul, veţi face ceea ce trebuie. Fiule, să nu permiteţi ca bunul nume al Bisericii să fie pângărit prin ziare.

Preotul răspunse printr-o tăcere rece şi depreciativă. Cardinalul îl bătu părinteşte de câteva ori pe umărul acoperit cu haina lui impecabilă de preot şi îşi coborî tonul vocii într-atât, încât deveni şoptit.

— În timpurile pe care le trăim cine nu are un mic secret? Poate numele dumneavoastră va mai apărea şi prin alte documente. De exemplu, prin citaţiile de la Sant'Uffizio. Din nou.

Acestea fiind spuse, s-a întors şi a intrat în Domus Sancta Marthae. Fowler urcă în maşină unde era aşteptat de colegii lui cu motorul pornit.

— Vă simţiţi bine, părinte? Nu arătaţi prea bine, se interesă Dicanti.

— Mă simt perfect, *dottora.*

Paola îl studie atent. Minciuna îl trăda. Fowler era palid ca luna plină. În acel moment părea cu zece ani mai bătrân decât era.

— Ce dorea cardinalul Shaw?

Fowler încercă să îi zâmbească Paolei relaxat, dar n-a făcut decât să înrăutăţească lucrurile.

— Eminenţa Sa? Ah, nimic. Vroia doar să îl salut pe un prieten comun.

MORGA MUNICIPALĂ

Vineri, 8 aprilie 2005. 01:25

— Începe să devină un obicei să vă primesc aici dimineaţa, *dottora* Dicanti.

Paola răspunse absentă dar nu lipsită de curtoazie. Fowler, Dante şi medicul legist se aflau într-o parte a mesei de autopsii. Ea se afla chiar în faţă. Cei patru purtau halatele albastre şi mănuşile din cauciuc specifice locului. Faptul că se aflau a treia oară acolo într-un timp atât de scurt o făcu pe tânără să îşi amintească ceva ce citise mai demult. Ceva referitor la caracterul recurent al răului şi cum acesta revine mereu. Poate că în acele momente ei nu se confruntau chiar cu iadul, dar aveau de-a face cu dovezile existenţei lui.

Cadavrul lui Cardoso era şi mai înfricoşător cum stătea întins pe masă. Spălat de sângele care îl acoperea cu câteva ore în urmă, părea o păpuşă albă plină de răni uscate. Cardinalul fusese un om slab, iar fără sânge, chipul său arăta ca o mască scofâlcită şi reprobatoare.

— Ce ştim despre el, Dante?

Acesta citi dintr-un carneţel pe care îl purta mereu în buzunarul hainei.

— Geraldo Claudio Cardoso, născut în 1934, cardinal din 2001. Renumit apărător al muncitorilor, întotdeauna i-a susţinut pe cei săraci şi pe cei fără un rost. Înainte de a deveni cardinal şi-a câştigat o reputaţie bună în cadrul diocezei Sfântul José. Acolo se află cele mai mari fabrici din America de Sud. Aici Dante preciza două mărci de maşină foarte cunoscute în lume. Întotdeauna a fost puntea de legătură între muncitor şi firmă. Muncitorii îl iubeau şi îi spuneau „episcopul sindicalist”. Era membru al mai multor congregaţii catolice.

De data asta, chiar şi medicul legist păstra liniştea. Îl măcelărise pe Robayra cu zâmbetul pe buze, amuzându-se pe seama slăbiciunii lui Pontiero. După câteva ore, pe masa lui se afla omul de care făcuse băşcălie. Iar a doua zi alt cardinal. Un om care, cel puţin teoretic, făcuse mult bine. Se întreba dacă exista o concordanţă între realitate şi biografia oficială dar Fowler îi puse această întrebare lui Dante cu voce tare.

— Mai este ceva de menţionat în afară de ceea ce a fost prezentat în articolul din presă?

— Părinte Fowler, nu faceţi greşeala să credeţi că toţi membrii Sfintei Noastre Biserici au o viaţă dublă.

— Voi încerca să nu uit. Chipul lui Fowler era intransigent. Şi acum, vă rog, răspundeţi-mi la întrebare.

Dante părea că se gândeşte la asta în timp ce îşi rotea gâtul de la stânga la dreapta, aşa cum obişnuia el să facă. Paola avea senzaţia că fie ştia răspunsul, fie se aştepta la această întrebare.

— Am dat câteva telefoane. Aproape toată lumea a susţinut versiunea oficială. A avut câteva ezitări nesemnificative, ceva fără importanţă, ceva legat de marihuana când era tânăr, înainte de a deveni preot, nişte afilieri politice dubioase în timpul facultăţii, nimic mai mult. În calitate de cardinal a avut o seamă de animozităţi cu nişte colegi pentru că era apărătorul unui grup nu foarte bine văzut: carismaticii.[46] În linii mari, era un om bun.

— Ca şi ceilalţi doi, spuse Fowler.

— Aşa se pare.

— Ce ne puteţi spune despre arma crimei, doctore? Interveni Paola.

Medicul legist arătă spre gâtul victimei şi apoi spre tăieturile de pe piept.

— Este un obiect de tăiat cu marginea dreaptă, probabil un cuţit de bucătărie, nu foarte mare dar foarte bine ascuţit. În cazurile anterioare nu mi-am dat cu părerea dar după ce am văzut mulajele inciziilor, cred că s-a folosit acelaşi instrument în toate cele trei ocazii.

Paola nota conştiincioasă aceste lucruri.

— *Dottora,* spuse Fowler, ce credeţi? Karoski ar putea încerca să facă ceva în timpul înmormântării lui Wojtyla?

— La dracu', nu ştiu. Măsurile de securitate din jurul Reşedinţei Sfânta Marta probabil s-au întărit…

— Bineînţeles, se lăudă Dante. Sunt aşa de bine păziţi încât probabil nici nu ştiu dacă afară este zi sau noapte, fără să se uite la ceas.

— …cu toate că şi înainte măsurile de securitate erau ridicate, nu prea au fost de folos. Karoski a dovedit că deţine nişte resurse şi are un sânge rece de necrezut. Sincer, nu am nici cea mai vagă idee. Nu ştiu dacă va mai încerca, deşi mă îndoiesc. De data aceasta nu a putut să îşi termine ritualul, nici să ne lase un mesaj scris cu sânge aşa cum a făcut în celelalte două cazuri.

— Ceea ce înseamnă că am pierdut un indiciu, se plânse Fowler.

— Da, dar în acelaşi timp această situaţie ar trebui să îl sperie şi să îl facă vulnerabil. Dar cu nebunul ăsta nu se ştie niciodată.

— Trebuie să fim foarte atenţi în ceea ce priveşte protecţia cardinalilor, spuse Dante.

— Nu numai în privinţa protecţiei lor ci şi în privinţa urmăririi lui Karoski. Chiar dacă nu va mai încerca să facă nimic, va fi undeva acolo observându-ne şi râzând de noi. Pot să jur.

PIAŢA SFÂNTUL PETRU

Vineri, 8 aprilie 2005. 10:15

Înmormântarea Papei Ioan Paul II s-a desfăşurat într-o normalitate monotonă. A fost un eveniment obişnuit în limitele în care poate fi normală o înmormântare la care asistă cei mai importanţi şefi de stat şi capete încoronate de pe Pământ. Dar nu erau doar ei acolo. Sute de mii de oameni înţesau Piaţa Sfântul Petru iar în ochii de pe chipul fiecăruia dintre ei clocotea o poveste care ardea ca un foc în spatele gratiilor unui şemineu. Unele dintre aceste chipuri vor avea, totuşi, o importanţă vitală în povestea noastră.

Unul dintre aceste chipuri era cel al Andreei Otero. Nu l-a văzut nicăieri pe Robayra. Pe terasa unde se căţărase alături de alţi colegi de la o televiziune germană, ziarista a descoperit trei lucruri. Unul, că după ce te uiţi fix o jumătate de oră prin binoclu, te alegi cu o durere groaznică de cap. Doi, că dacă ai văzut ceafa unui cardinal, le-ai văzut pe toate. Şi trei, că pe scaune erau aşezaţi doar o sută doisprezece cardinali. A verificat de mai multe ori. Iar lista electorilor pe care o avea imprimată pe genunchi arăta clar că ar fi trebuit să fie o sută cincisprezece.

Camilo Cirin nu ar fi fost prea încântat să afle ce o preocupa pe Andrea Otero, însă avea şi el propriile probleme (chiar grave). Viktor Karoski, asasinul în serie al cardinalilor, era una dintre ele. Dar, deşi Karoski nu a reprezentat o problemă pentru Cirin pe durata înmormântării, nu acelaşi lucru se poate spune despre un avion neidentificat care a invadat spaţiul aerian al Vaticanului. Îngrijorarea care l-a cuprins pe Cirin timp de câteva momente, amintindu-şi atentatele de la 11 septembrie, nu a fost mai mică decât cea a celor trei piloţi care conduceau cele trei avioane militare care au pornit în urmărirea lui. Din fericire, s-au liniştit după câteva minute când s-a descoperit că pilotul avionului neidentificat era un macedonean care se pierduse. Acest episod i-a întins lui Cirin nervii la maxim. După aceea, un subordonat direct a spus că l-a auzit pe Cirin ridicând vocea pentru prima oară în cincisprezece ani de când era în subordinea lui.

Un alt subordonat al lui Cirin, Fabio Dante, se afla în mulţime. Îşi blestema soarta pentru că lumea se îngrămădea

spre coşciugul unde se afla Wojtyla şi mulţi strigau *„Santo subito!”* în urechile lui. Degeaba încerca disperat să vadă un călugăr carmelit cu barba mare pe deasupra capetelor şi pancartelor. Nu a fost chiar el persoana care s-a bucurat cel mai mult că s-a terminat înmormântarea, dar aproape.

Părintele Fowler a fost unul din preoţii care au împărtăşit oamenii din mulţime şi de mai multe ori i se păruse că vede faţa lui Karoski în cei care veneau să primească Euharistia din mâinile sale. În timp ce sute de persoane treceau prin faţa lui pentru a-l primi pe Dumnezeu, Fowler se ruga din două motive: primul era scopul pentru care venise la Roma şi celălalt era să-i ceară putere şi înţelepciune Atotputernicului referitor la ceea ce descoperise în Oraşul Etern.

Fără să ştie că Fowler îi cerea ajutor Creatorului în mare parte din cauza ei, Paola scruta chipurile din mulţime de pe scara bisericii Sfântul Petru. Se aşezase într-un colţ, dar nu se ruga. Niciodată nu o făcea. Nici nu se mai uita la oameni cu multă atenţie, căci după un timp toate feţele păreau la fel. Ceea ce făcea era să se gândească la motivele pentru care un monstru ucidea fără milă.

Doctorul Boi se afla în faţa unor monitoare de televiziune alături de Angelo, portretistul judiciar din UACV. Primeau imaginile direct, neprelucrate, de la camerele RAI care se aflau în piaţă. Acolo pregătiseră propria lor vânătoare de la care s-au ales cu o durere de cap, asemănătoare cu cea pe care o avea Andrea Otero. Nici vorbă de „inginer”, aşa cum încă îl numea Angelo în ignoranţa lui.

Pe esplanadă, agenţii Serviciului Secret al lui George Bush au ajuns la mâna agenţilor din *Vigilanza* atunci când aceştia nu le-au permis accesul în piaţă. Pentru cei care ştiu, deşi numai din auzite, cum acţionează Serviciul Secret, li se va părea foarte neobişnuit să afle că în ziua aceea a rămas pe dinafară. Nimeni, niciodată, nicăieri, nu le interzisese atât de categoric accesul. *Vigilanza* le-a interzis lucrul acesta. Şi oricât de mult au insistat, au rămas pe afară.

Viktor Karoski a participat la înmormântarea lui Ioan Paul II cu multă devoţiune, rugându-se cu voce tare. A cântat cu o voce frumoasă şi profundă atunci când a fost cazul. A vărsat o lacrimă foarte sinceră. A făcut planuri pentru viitor.

Nimeni nu i-a dat atenţie.

SALA DE PRESĂ A VATICANULUI

Vineri, 8 aprilie 2005. 18:25

Andrea Otero a ajuns la conferinţa de presă cu limba scoasă. Nu doar din cauza căldurii, ci şi pentru că îşi lăsase carnetul de notiţe la hotel şi a trebuit să îi spună taximetristului nelămurit să întoarcă. Această scăpare nu a fost gravă pentru că plecase cu o oră înainte. Dorise să ajungă mai devreme pentru a vorbi cu purtătorul de cuvânt al Vaticanului, Juaquín Balcells, referitor la „evaporarea" cardinalului Robayra. Toate încercările sale de a-l găsi nu au dus la niciun rezultat.

Sala de presă era o anexă a marelui auditoriu construit în timpul guvernării lui Ioan Paul II. O clădire foarte modernă, cu o capacitate mai mare de şase mii de locuri, care în fiecare miercuri era neîncăpătoare pentru că era ziua de audienţe a Sfântului Părinte. Uşa de la intrare dădea direct în stradă şi se afla chiar lângă palatul Sant'Uffizio.

Sala în sine era o încăpere pentru 185 de persoane. Andrea credea că dacă va ajunge cu un sfert de oră înainte de ora stabilită va găsi un loc bun unde să se aşeze, dar era evident că mai mult de trei sute de ziarişti avuseseră aceeaşi idee. Nici nu era de mirare că sala era neîncăpătoare. Existau 3.042 companii mass-media din 90 de ţări acreditate să transmită înmormântarea care avusese loc în dimineaţa aceea. Mai mult de două milioane de oameni, jumătate dintre ei catolici, îşi luaseră adio de la defunctul Papă chiar în acele săli comode şi chiar în acea dimineaţă. „Iar eu mă aflu aici. Eu, Andrea Otero". Ha, de-ar vedea-o acum colegele ei de la Facultatea de Jurnalistică.

Se afla la conferinţa de presă unde urma să se explice cum se desfăşoară conclavul, dar nu avea unde să se aşeze. Se sprijini şi ea cum putu mai bine, lângă uşă. Era unica intrare, aşa că atunci când va sosi Balcells, îl va putea aborda imediat.

Îşi revizui calmă notiţele despre purtătorul de cuvânt. Era un medic care devenise jurnalist. Membru al Opus Dei, născut în Cartagina şi, conform tuturor informaţiilor, un tip serios şi foarte rece. Se apropia de şaptezeci de ani, iar sursele neoficiale (în care Andrea avea o încredere oarbă) îl considerau a fi una dintre persoanele cele mai influente din Vatican. De ani de zile primea informaţiile direct din gura Papei, formulându-le apoi în faţa marelui public. Dacă el considera că un lucru trebuie să rămână secret, atunci aşa

rămânea. Cu Balcells nu era loc de tocmeală. Experienţa lui era impresionantă. Andrea citise ce premii şi medalii i se oferiseră: comentator pentru asta, însărcinat pentru cealaltă, crucea de onoare pentru nu mai ştiu ce… Distincţiile ocupau două pagini a câte un rând premiul. Nu părea să fie un os prea uşor de ros.

„Dar şi eu am dinţii ascuţiţi, fir-ar să fie". Încerca să îşi asculte gândurile în zumzetul din ce în ce mai pronunţat când, deodată, sala explodă într-o cumplită suprapunere de sunete discordante.

La început a fost un singur sunet, ca un strop stingher care anunţa ploicică. Apoi trei sau patru. Apoi o hărmălaie de fluierături pe tonuri diferite.

Aveai impresia că mai multe zeci de mobile sună în acelaşi timp. Vacarmul a durat în total patruzeci de secunde. Toţi ziariştii au pus mâna pe telefoane şi au dat din cap. Se auziră câteva nemulţumiri spuse cu voce tare.

— Băieţi, un sfert de oră de întârziere. În ritmul ăsta nu vom mai avea timp să tipărim.

Andrea auzi pe cineva vorbind spaniola doar la câţiva metri de ea. Îşi făcu loc folosindu-şi coatele şi văzu că era o colegă cu pielea măslinie şi trăsături delicate. După accent îşi dădu seama că era mexicancă.

— Bună, ce faci? Eu sunt Andrea Otero de la ziarul *El Globo.* Ascultă, de ce au sunat toate mobilele în acelaşi timp?

Mexicanca zâmbi şi îi arătă mobilul ei.

— Uite mesajul de la biroul de presă al Vaticanului. Ne trimit un SMS tuturor, atunci când au o veste importantă. Este o practică foarte modernă, aşa ne ţin la curent cu tot. Unicul inconvenient este atunci când suntem toţi laolaltă. Ultimul mesaj ne anunţă că domnul Balcells va întârzia.

Andrea se minună de isteţimea acestui procedeu. Sigur nu era uşor să gestionezi informaţia către mii de ziarişti.

— Să nu îmi spui că nu te-ai înscris la acest serviciu, se miră mexicanca.

— Păi, încă… nu. Nimeni nu mi-a spus nimic.

— Ei bine, nu-ţi face griji. O vezi pe fata de acolo?

— Blonda?

— Nu, cea cu haina gri, care are un dosar în mână. Du-te la ea şi spune-i că vrei să te înscrii la serviciul pentru celulare. În mai puţin de o jumătate de oră te vor avea în baza de date.

Andrea făcu întocmai. O abordă pe fată şi îi furniză toate datele ei. Fata îi ceru legitimaţia şi îi introduse numărul de mobil într-o agendă electronică.

— Este conectată la centrală, spuse mândră de această tehnologie, zâmbind obosită. În ce limbă doriţi să primiţi comunicatele de la Vatican?

— În spaniolă.

— Castiliană sau un dialect dintr-o ţară hispanică?

— Limba noastră cea de toate zilele, spuse în spaniolă.

— Scusi? se miră cealaltă, într-o italiană perfectă (şi dispreţuitoare).

— Mă scuzaţi. Castiliană, vă rog.

— În cincizeci de minute veţi fi introdusă în sistem. Am nevoie să îmi semnaţi doar acest formular, dacă sunteţi drăguţă, prin care ne autorizaţi să vă trimitem informaţiile.

Ziarista îşi mâzgăli în grabă numele în josul paginii pe care fata o scosese din dosar, apoi îi mulţumi şi plecă.

Reveni la locul ei şi încercă să citească mai multe despre Balcells, dar un freamăt anunţă sosirea purtătorului de cuvânt. Andrea îşi întoarse privirea spre intrarea principală, dar spaniolul intrase pe o uşă mică, ascunsă după o platformă pe care era urcat acum. Cu un gest calm îşi aranja hârtiile, dând puţin răgaz operatorilor camerelor de luat vederi să îl încadreze, iar ziariştilor să se aşeze.

Andrea blestemă ghinionul pe care îl avea şi se strecură până la platformă, unde purtătorul de cuvânt stătea după un pupitru. Ajunse cu greu acolo. În timp ce restul colegilor ei se aşezau, Andrea se apropie de Balcells.

— Domnule Balcells, sunt Andrea Otero, de la ziarul *El Globo.* Nu am reuşit să vă găsesc toată săptămâna…

— Mai târziu.

Purtătorul de cuvânt nici nu s-a uitat la ea.

— Dar, domnule Balcells, dumneavoastră nu înţelegeţi, trebuie să verific o informaţie…

— V-am spus mai târziu, domnişoară. Să începem.

Andrea rămăsese înmărmurită. Nu s-a uitat nici măcar o secundă la ea şi asta o scotea din sărite. Era obişnuită să îi vrăjească pe bărbaţi cu ochii ei de un albastru strălucitor.

— Dar, domnule Balcells, vă amintesc că vin din partea unui important ziar spaniol… Jurnalista încerca să scoată în evidenţă faptul că reprezenta un ziar spaniol, dar lucrul acesta nu a ajutat-o deloc. Celălalt a privit-o pentru prima oară iar ochii lui erau de gheată.

— Cum aţi spus că vă numiţi?

— Andrea Otero.

— De la ce ziar?

— *El Globo.*

— Dar unde este Paloma?

Paloma era corespondenta oficială în chestiuni legate de Vatican. Cea care din întâmplare venise câteva zile în Spania şi avusese un accident uşor de maşină şi căreia îi luase Andrea locul. Nu era deloc bine că Balcells întreba de ea, nu era bine deloc.

— Păi… nu a venit, a avut o problemă…

Balcells îşi încruntă sprâncenele în aşa fel încât doar un bătrân membru al Opus Dei ar avea capacitatea fizică să o facă. Andrea se retrase un pic surprinsă.

— Tinerico, vă rog să vă uitaţi la aceşti oameni care se află în spatele dumneavoastră, spuse Balcells, arătând spre rândurile aglomerate de fotolii. Sunt colegii dumneavoastră de la CNN, de la BBC, de la Reuters şi alte o sută de companii mass-media. Unii dintre ei erau ziarişti acreditaţi la Vatican încă înainte să vă naşteţi dumneavoastră. Şi toţi aşteaptă să înceapă conferinţa de presă. Vă rog să vă ocupaţi locul în sală în acest moment.

Andrea se întoarse ruşinată, cu obrajii roşi. Reporterii din primul rând zâmbeau ironic. Unii dintre ei păreau la fel de bătrâni ca şi blestemata aia de coloană a lui Bernini. În timp ce încerca să se întoarcă în celălalt capăt al sălii, acolo unde îşi lăsase geanta cu laptop-ul, îl auzi pe Balcells glumind în italiană cu cineva din primul rând. Nişte hohote seci de râs, aproape neomeneşti, se auziră în spatele ei. Nu a avut nici cea mai mică îndoială că gluma era pe seama ei. Se întoarseră şi alţii să o privească, iar Andrea roşi până la urechi. Având capul plecat şi braţele întinse, trecu prin culoarul strâmt până la uşă de parcă înota într-o mare de oameni. Când, într-un final, ajunse la locul ei, nu doar îşi luă în grabă laptop-ul ci o zbughi efectiv pe uşă afară. Fata căreia îi dăduse datele ei mai devreme, o reţinu o secundă de braţ şi o avertiză:

— Reţineţi că dacă ieşiţi, nu mai puteţi intra până la terminarea conferinţei de presă. Uşa se închide. Ştiţi deja care sunt regulile.

„Ca la teatru, se gândi Andrea. Exact ca la teatru”.

Se desprinse din strânsoare şi ieşi fără să spună un cuvânt. Uşa se închise în urma ei cu un zgomot care nu o ajută pe Andrea să scape de ruşinea din suflet, dar care o alină puţin. Simţea nevoia disperată să fumeze şi căută febril o ţigară în haina ei elegantă, însă degetele atinseră cutiuţa cu drajeuri de mentă care o consolau în absenţa prietenei ei, nicotină. Îşi aminti că se lăsase de fumat cu o săptămână în urmă.

„Bun moment mi-am ales şi eu ca să mă las.”

Scoase cutia cu bombonele de mentă şi luă trei. Miroseau a vomă proaspătă dar măcar îţi ţineau gura ocupată. Nu prea ajutau însă împotriva viciului.

Andrea Otero urma să îşi amintească de multe ori în viaţă acel moment. Îşi va aminti cum stătea lângă uşă, sprijinită de coloane, încercând să se liniştească şi blamându-se că fusese aşa de proastă să se ruşineze ca o adolescentă.

Dar acest detaliu va fi uitat. Îşi va aminti acel moment datorită descoperirii care era cât pe-aci să o omoare, şi pentru că acest moment o va conduce spre bărbatul care îi va schimba viaţa. Iar toate acestea s-au întâmplat datorită faptului că ea a decis să aştepte ca pastilele de mentă să i se dizolve în gură înainte de a o rupe la fugă. Doar ca să îşi tragă puţin sufletul. În cât timp se dizolvă o bomboană de mentă? Puţin. Pentru Andrea a fost o eternitate, căci tot corpul ei îi cerea să se întoarcă în camera de hotel şi să se bage în pat. Dar l-a obligat să rămână acolo chiar dacă doar pentru a nu se da bătută şi pentru a nu fugi cu coada între picioare.

Dar acele trei pastile de mentă aveau să îi schimbe viaţa (şi cu siguranţă istoria lumii occidentale, dar asta nu se va afla niciodată, nu-i aşa?) datorită faptului că a fost omul potrivit la locul potrivit.

Mai avea doar câteva resturi de mentă în gură când un curier a trecut de colţul străzii. Era îmbrăcat într-o salopetă portocalie, avea o şapcă asortată, un sac în mână şi era foarte grăbit. Se îndreptă direct spre ea.

— Auziţi, scuzaţi, aceasta este sala de presă?

— Da, asta e.

— Am o livrare urgentă pentru următoarele persoane: Michael Williams de la CNN, Bertie Hegrend de la RTL…

Andrea îl întrerupse cu o voce scârbită.

— Nu te obosi, amice. Conferinţa de presă a început deja. Trebuie să aştepţi o oră.

Curierul o privi nedumerit.

— Dar nu se poate. Mi s-a spus că…

Jurnalista avu o satisfacţie malefică atunci când împovăra pe altcineva cu problemele ei.

— Ştiţi deja. Există reguli.

Curierul îşi trecu mâna peste faţă cu o disperare adâncă.

— Nu înţelegeţi, domnişoară. Am deja câteva întârzieri luna aceasta. Livrările urgente trebuie efectuate într-o oră de la primire, sau în caz contrar nu se plătesc. Sunt zece plicuri a treizeci de euro fiecare. Dacă pierd comanda asta, agenţia mea ar putea pierde contractul cu Vaticanul şi, cu siguranţă, mă dau afară.

Andrea se mai îmblânzi. Era totuşi un om bun. Impulsivă, iraţională şi capricioasă, de acord. Câteodată trebuia să obţină ce vroia minţind fără scrupule (şi având noroc cu carul), de

acord. Dar era un om bun. Se uită la numele curierului, scris pe o legitimaţie prinsă de salopetă. Aceasta era o altă caracteristică a ei. Întotdeauna le spunea oamenilor pe nume.

— Ascultaţi, Giuseppe, îmi pare rău, dar nu v-aş putea deschide. Uşa se deschide doar din interior. Dacă observaţi, aici nu există nici mâner, nici broască.

Celălalt scoase un răcnet de disperare. Îşi puse mâinile în şold, una de fiecare parte a burţii proeminente, care se remarca şi prin salopetă. Încerca să se gândească. O privi pe Andrea pe furiş. Andrea credea că se uita la sânii ei, ca femeie s-a confruntat cu această problemă aproape zilnic de când ajunsese la pubertate, dar apoi şi-a dat seama că se uita spre legitimaţia pe care o avea atârnată la gât.

— Ascultaţi, ştiu ce fac. Vă las dumneavoastră plicurile şi cu asta basta.

Pe legitimaţie era stema Vaticanului iar curierul probabil credea că ea lucra acolo.

— Uitaţi, Giuseppe…

— Niciun Giuseppe, spuneţi-mi Beppo, spuse celălalt, scotocind prin sac.

— Beppo, eu chiar nu pot…

— Uitaţi, trebuie să îmi faceţi această favoare. Nu vă îngrijoraţi pentru semnătură, că semnez eu livrările. O să fac o mâzgăleală diferită la fiecare şi asta e. Dumneavoastră doar să îmi promiteţi că le veţi da plicurile îndată ce se deschid uşile.

— Păi…

Dar Beppo îi pusese deja în braţe cele zece plicuri cu pricina.

— Pe fiecare este scris numele ziaristului la care trebuie să ajungă. Clientul ştia că toţi se vor afla aici, nu vă faceţi griji. Ei bine, eu plec, pentru că mai am o livrare la *Corpo di Vigilanza* şi alta în Via Lamarmora. La revedere şi mulţumesc, scumpete.

Şi înainte ca Andrea să mai poată spună ceva, individul acesta ciudat se întoarse şi plecă.

Andrea se uita la cele zece plicuri puţin confuză. Erau adresate corespondenţilor celor mai importante zece companii mass-media din lume. Andrea auzise de reputaţia a patru dintre ei şi recunoscuse cel puţin doi în sala de presă.

Plicurile, ca mărime, erau cât o jumătate de pagină, şi erau identice, mai puţin numele. Ceea ce trezi instinctul ei de jurnalistă şi îi şterse toate îndoielile au fost cuvintele de pe toate plicurile. În colţul superior din stânga era scris:

EXCLUSIV – A SE DESCHIDE IMEDIAT

Timp de cinci secunde Andrea a avut o dilemă morală. A rezolvat-o cu o bomboană de mentă. Privi în stânga, privi în dreapta. Strada era pustie, nu existau martori la o posibilă infracţiune poştală. Alese la întâmplare un plic şi îl deschise cu grijă.

„Pură curiozitate”.

În plic erau doar două obiecte. Unul era un DVD marca Blusens, pe care era scris cu un marker care nu putea fi şters fraza de pe plic. Celălalt era un bileţel scris în limba engleză:

> Conţinutul acestui DVD este de o importanţă capitală. Ar putea fi ştirea cea mai importantă a anului sau poate chiar a secolului. Vor fi mulţi cei care vor încerca să împiedice apariţia ei. Vizionaţi cât mai repede DVD-ul şi publicaţi conţinutul său cât mai repede. Părintele Viktor Karoski.

Andrea se gândi că ar putea fi o glumă. Putea afla într-un singur fel. Scoase laptop-ul din geantă, îi dădu drumul şi introduse discul în unitate. Înjură sistemul operativ în toate limbile pe care le ştia: spaniolă, engleză şi o italiană mizerabilă din manual, iar când în sfârşit a reuşit să îl facă să meargă, şi-a dat seama că pe DVD era un film.

A reuşit să vadă doar patruzeci de secunde înainte de a vomita.

SEDIUL CENTRAL UACV

Via Lamarmora, 3

Sâmbătă, 9 aprilie 2005. 01:05

Paola îl căutase pe Fowler peste tot. Nu a rămas surprinsă atunci când l-a găsit acolo jos, cu arma în mână, haina preoţească împăturită cu grijă pe un scaun, gulerul pe un raft din cabina de trageri, mânecile lângă guler. Îşi pusese căştile de protecţie, aşa că Paola aşteptă să golească un încărcător înainte de a se apropia. Era fascinată de felul în care se concentra, de poziţia perfectă de tragere. Mâinile lui erau foarte puternice, deşi stăpânul lor împlinise jumătate de secol. Ţeava armei rămânea aţintită înainte fără a ezita un milimetru după fiecare tragere, de parcă ar fi fost încrustată în piatră vie.

Criminalista l-a urmărit golind nu unul, ci trei încărcătoare. Trăgea rar, fără să se grăbească, închizând uşor ochii şi înclinând puţin capul. Într-un final şi-a dat seama că ea era în sala de antrenament. Aceasta era compusă din cinci cabine separate de nişte pereţi groşi de lemn, din care ieşeau nişte cabluri de oţel. De cabluri erau agăţate ţintele, care puteau fi aşezate la patruzeci de metri distanţă prin intermediul unor scripeţi.

— Bună seara, *dottora.*

— O oră cam ciudată pentru trageri, nu-i aşa?

— Nu am vrut să merg la hotel. Ştiam că nu voi putea dormi în noaptea asta.

Paola confirmă. Înţelegea perfect ce voia să spună. A fost teribil să stea în picioare la înmormântare fără să facă nimic. Insomnia era garantată în noaptea aceea. Avea poftă să facă ceva util.

— Unde este dragul meu prieten, Dante?

— Ei, a primit un telefon urgent. Discutam despre raportul autopsiei lui Cardoso când a plecat în grabă şi m-a lăsat în aer.

Criminalista apăsă pe butonul care apropia ţinta de hârtie care avea forma unei siluete negre de bărbat. Figurina avea un cerc alb în centrul pieptului. A ajuns destul de greu pentru că Fowler îndepărtase ţinta la maxim. Nu a fost surprinsă când a văzut că toate găurile erau înăuntrul cercului. Ceea ce a surprins-o a fost că dăduse greş cu o tragere. A fost dezamăgită că nu nimerise de fiecare dată în ţintă, la fel ca protagoniştii filmelor de acţiune.

„Dar el nu este eroul unui film de acţiune. Este o fiinţă din carne şi oase. Inteligent, cult şi bun ţintaş. Oricum, această greşeală îl face uman”.

Fowler îi urmărea ochii şi râse amuzat, de propria ratare.

— Mi-am mai pierdut din abilităţi dar încă îmi place mult să fac trageri. Este un sport excepţional.

— Întotdeauna şi doar atunci când este un sport.

— Încă nu aveţi încredere în mine, nu-i aşa, *dottora?*

Paola nu îi răspunse. Îi plăcea să îl vadă pe Fowler acolo, fără guler, doar într-o cămaşă cu mânecile suflecate şi cu nişte pantaloni negri. Dar fotografiile pe care i le arătase Dante din El Aguacate încă îi dădeau târcoale prin cap din când în când, ca nişte draci împieliţaţi.

— Nu, părinte. Nu în totalitate. Dar vreau să am încredere în dumneavoastră. Asta vă este suficient?

— Ar trebuie să-mi fie.

— Unde aţi găsit arma? Sala este închisă la această oră.

— Ei, mi-a împrumutat-o domnul director Boi. Este a lui. Mi-a spus că nu a mai folosit-o de mult timp.

— Din păcate, este adevărat. Trebuia să îl cunoaşteţi pe omul ăsta acum trei ani. Era un mare profesionist, un expert. Încă este, dar înainte îi lucea în ochi curiozitatea, iar acum această sclipire s-a stins. A fost înlocuită cu dorinţa birocrată.

— O spuneţi cu amărăciune sau cu nostalgie, *dottora?*

— Câte puţin din amândouă.

— Aţi avut nevoie de mult timp ca să îl uitaţi?

Paola se uită la el nelămurită.

— Poftim?

— Ei, hai, nu vă supăraţi. Am văzut cum se pune un zid între voi doi. Boi menţine distanţa la perfecţie.

— Din păcate este ceva care îi iese foarte bine.

Criminalista avu o mică îndoială înainte de a continua. Simţea din nou acea senzaţie de gol în stomac ca de fiecare dată când îl privea pe Fowler. Senzaţia din montagne russe. Putea avea încredere în el? Se gândi cu o ironie tristă şi ştearsă că până la urmă era un preot şi era obişnuit să vadă în oameni lucruri abjecte. La fel ca şi ea, chiar dacă mai puţin.

— Eu şi cu Boi am avut o aventură. Scurtă. Nu ştiu dacă a încetat să mă placă sau pur şi simplu îl incomodam în dorinţa lui de avansare.

— Dar dumneavoastră preferaţi a doua variantă.

— Îmi place să mă amăgesc. În cazul acesta şi în altele. Îmi spun mereu că locuiesc cu mama ca să o protejez, dar în realitate eu sunt cea care are nevoie de protecţie. Presupun că din această cauză mă îndrăgostesc de bărbaţi puternici, dar nepotriviţi. Bărbaţi cu care nu pot avea o relaţie.

Fowler nu îi răspunse. Fusese foarte clară. Amândoi au rămas privindu-se de foarte aproape. Au stat aşa câteva minute în linişte.

Paola era absorbită de privirea verde a părintelui Fowler, cunoscându-i gândurile în mod intim. Avu impresia că aude un zgomot de fond insistent, dar nu i-a dat importanţă. Preotul fu cel care trebui să o facă atentă.

— Ar fi mai bine să răspundeţi la telefon, *dottora.*

Şi atunci Paola realiză că acel zgomot nesuferit era chiar mobilul ei care începea din nou furios să sune. Răspunse şi se înfurie imediat. A închis fără să îşi ia la revedere.

— Haideţi, părinte. M-a sunat de la sediu. În seara aceasta cineva a trimis un pachet prin curierat. La destinatar apărea numele lui Maurizio Pontiero.

SEDIUL CENTRAL UACV

Via Lamarmora, 3

Sâmbătă, 9 aprilie 2005. 01:25

— Acest pachet a ajuns acum aproape patru ore. Aş putea şti de ce nimeni nu şi-a dat seama mai devreme de conţinutul său?

Boi o privea calm dar sătul. Era prea târziu ca să mai suporte tâmpeniile unei angajate. Totuşi, s-a calmat în timp ce primea pistolul pe care Fowler tocmai i-l înapoia.

— Plicul vă era adresat, Paola, şi când a sosit, dumneavoastră eraţi la morgă. Recepţionera l-a pus în corespondenţa mea iar eu l-am văzut târziu. Când mi-am dat seama cine l-a trimis, am pus pe toată lumea pe jar, iar la ora asta durează mai mult. Prima dată am sunat la brigada antitero. Nu au găsit nimic suspect în plic. Când am descoperit despre ce este vorba, v-am sunat pe dumneavoastră şi pe Dante care nu e de găsit. Iar Cirin nu răspunde la telefon.

— Poate doarme. Este noapte, ce Dumnezeu!

Erau în sala dactiloscopică, spaţiu strâmt, plin de lămpi şi becuri. Mirosul prafului pentru amprente era înăbuşitor. Unii experţi erau foarte încântaţi de el, unul chiar jura că îl inhala înainte să se culce cu prietena lui pentru că, spunea el, era afrodiziac, însă Paolei îi displăcea total. Mirosul o făcea să strănute, iar petele de pe hainele închise la culoare ieşeau doar după câteva spălări.

— Da, şi ştim sigur că a fost Karoski cel care a trimis acest mesaj?

Fowler studia forma literelor din scrisul folosit de expeditor pentru a nota adresa destinatarului. Ţinea plicul cu mâinile puţin întinse. Paola bănuia că nu vedea bine de aproape. Sigur avea nevoie de ochelari ca să citească. Se întreba cum i se pare acel scris.

— Acesta este scrisul lui. Iar gluma de a adresa plicul subinspectorului se potriveşte foarte bine cu umorul negru al lui Karoski.

Paola luă plicul din mâinile lui Fowler. Îl aşeză pe masa enormă care ocupa sala. Suprafaţa acesteia era în întregime din sticlă şi era luminată de jos. Conţinutul plicului se afla tot pe masă în pungi separate de plastic transparent. Boi atrase atenţia asupra primei pungi.

— Acest bileţel conţine amprentele lui. Vă este adresat, Dicanti.

Inspectoarea ridică punga ce conţinea bileţelul scris în italiană la nivelul ochilor. Citi, prin plastic, cu voce tare, conţinutului lui.

> Draga Paola, îmi este foarte dor de tine! Mă aflu la MC 8. Este cald şi plăcut. Sper că poţi veni să ne saluţi cât mai curând. Până atunci, îţi trimit un film cu vacanţa mea.
>
> Te pup,
>
> MAURIZIO

Simţi un frison plin de ură şi oroare. Încercă să nu plângă, forţându-şi lacrimile să rămână în interior. Nu va plânge în faţa lui Boi. Poate doar în faţa lui Fowler, dar nu de faţă cu Boi. De faţă cu Boi niciodată.

— Părinte Fowler?

— Marcu, capitolul 9, versetul 48: „Unde viermele nu moare şi focul nu se stinge”.

— Infernul.

— Exact.

— Nenorocitul naibii.

— Nu se face nicio aluzie la urmărirea de acum câteva ore. Este foarte probabil ca nota să fi fost redactată înainte. Discul a fost înregistrat ieri dimineaţă, conform datei care apare pe arhivele din interior.

— Ştim ce model de calculator sau ce cameră de filmat a folosit?

— Datorită programului pe care l-a folosit, aceste date nu rămân înregistrate pe disc. Doar ora, programul şi versiunea sistemului operativ. Niciun număr de serie, niciun cod, nimic din ce ne-ar putea ajuta să identificăm echipamentul folosit.

— Amprente?

— Două parţiale. Amândouă ale lui Karoski. Dar nu aveam nevoie de această confirmare. Era de ajuns să văd conţinutul.

— Atunci ce mai aşteptaţi? Puneţi DVD-ul, Boi.

— Părinte Fowler, ne scuzaţi un moment?

Preotul sesiză imediat situaţia. O privi pe Paola în ochi. Ea îi făcu un gest vag, sugerându-i că totul va fi bine.

— Cum să nu. Cafea pentru trei, *dottora* Dicanti?

— A mea să fie cu două cuburi de zahăr, vă rog.

Boi aşteptă ca Fowler să iasă din sală înainte de a o apuca pe Paola de braţ. Paolei îi displăcu gestul lui, pentru că mâinile-i erau cărnoase şi umede. De multe ori îşi dorise să le mai simtă pe corpul său şi îl urâse pe stăpânul lor pentru

dispreţul şi indiferenţa sa, dar în acel moment nu mai simţea nimic din acea dorinţă care se pierduse cu doar câteva minute într-un ocean verde. Acum nu îi mai rămăsese decât orgoliul, lucru pe care inspectoarea îl avea din plin. Şi pe deasupra nu avea de gând să fie victima unui şantaj emoţional. Îşi smulse braţul iar directorul îşi retrase mâna.

— Paola, vreau doar să te avertizez. Ceea ce vei vedea este un lucru foarte dur.

Criminalista îi aruncă un zâmbet tăios şi lipsit de umor şi îşi încrucişa braţele. Vroia să îşi ţină mâinile la distanţă de el în cazul în care mai avea vreo tentativă.

— Deodată îmi vorbeşti cu tu din nou? Sunt obişnuită să văd cadavre, Carlo.

— Dar nu pe acelea ale prietenilor tăi.

Zâmbetul Paolei tremură pe chipul său ca o zdreanţă în vânt dar în sufletul ei nu ezită nicio secundă.

— Puneţi filmul, directore Boi.

— Aşa vrei să se întâmple lucrurile? S-ar putea întâmpla cu totul altfel.

— Nu sunt o păpuşă pe care să o pui unde ai tu chef. M-ai respins pentru că eram periculoasă pentru ascensiunea ta profesională. Ai preferat să te întorci la nefericirea comodă pe care ţi-o oferă nevastă-ta. Acum eu îmi accept propria-mi nefericire.

— De ce acum, Paola? De ce acum după atâta timp?

— Pentru că înainte nu am avut puterea necesară. Dar acum o am.

El îşi trecu mâna prin păr. Începea să înţeleagă.

— Niciodată nu îl vei putea avea pe el, Paola. Chiar dacă el ar vrea asta.

— Poate ai dreptate. Dar este hotărârea mea. Tu ai luat deja o hotărâre cu ceva timp în urmă. Aş prefera mai degrabă să cedez insistenţelor obscene ale lui Dante.

Boi făcu un gest de greaţă faţă de această comparaţie. Paola se prefăcu indiferentă, însă auzea ego-ul directorului urlând de furie. Fusese puţin cam dură cu el, dar şeful ei şi-o merita pentru că o tratase ca naiba în ultimele luni.

— Cum doriţi, *dottora* Dicanti. Eu voi fi din nou şeful ironic, iar dumneavoastră, frumoasa romancieră.

— Crede-mă, Carlo. Aşa este mai bine.

Boi surâse, trist şi ofticat.

— Bine, de acord. Să vedem discul.

Ca şi cum ar fi avut al şaptelea simţ (iar cu această ocazie Paola se convinse că îl şi avea), sosi părintele Fowler cu ceva ce ar fi putut să fie luat drept cafea, în cazul în care consumatorul nu ar mai fi băut aşa ceva în viaţa lui.

— Poftiţi. Venin de la maşina de cofeină. Să presupun că putem merge mai departe?

— Sigur că da, părinte, răspunse Boi.

Fowler îi studie pe ascuns. Boi părea mai trist dar detecta şi o urmă de uşurare în vocea sa iar Paola părea mai puternică. Mai sigură pe ea.

Directorul îşi puse nişte mănuşi de cauciuc şi extrase discul din pungă. Cei de la laborator îi aduseseră o măsuţă cu roţi din sala de aşteptare. Pe măsuţă se afla un televizor de 72 de centimetri şi un DVD ieftin. Boi prefera să vadă acolo înregistrarea, pentru că în sala de şedinţe pereţii erau de sticlă şi ar fi fost ca şi cum ar fi arătat filmul tuturor celor care treceau pe hol. În acel moment, circulau prin clădire nişte zvonuri referitoare la cazul de care se ocupau Boi şi Dicanti, dar niciunul dintre ei nu se apropia de adevăr. Nici pe departe.

Discul porni. Filmul începu direct, fără titlu sau ceva asemănător. Modul de înregistrare era unul grosolan, camera se mişca isteric iar lumina era lamentabilă. Boi ajustase luminozitatea televizorului aproape la maxim.

— Bună ziua, dragi suflete de pe acest pământ.

Paola făcu un gest de respingere când auzi glasului lui Karoski, vocea care o torturase atunci când a sunat-o după moartea lui Pontiero. Pe ecran, totuşi, încă nu se vedea nimic.

— Aceasta este o înregistrare care va arăta cum îi voi şterge de pe faţa pământului pe oamenii cei mai sfinţi ai Bisericii, împlinind astfel porunca întunericului. Numele meu este Viktor Karoski, preot renegat de cultul roman. Timp de mai mulţi ani am abuzat de copii, fiind protejat de prostia şi complicitatea superiorilor mei. Pentru aceste merite ale mele, am fost ales de Lucifer în persoană pentru acest scop, acum când duşmanul nostru, Tâmplarul, îşi alege reprezentantul în această groapă de noroi.

Ecranul trecu de la negru absolut la o penumbră. În imagine apărea un om plin de sânge, având capul plecat, legat de ceea ce păreau a fi coloanele din cripta bisericii Sfânta Maria din Traspontina. Dicanti de-abia o recunoscu pe prima victimă, cardinalul Portini. Cel al cărui cadavru nici nu îl văzuseră pentru că *Vigilanza* îl incinerase. Portini gemea uşor, şi tot ceea ce se vedea din Karoski era vârful unui cuţit care tăia braţul stâng al cardinalului.

— Acesta este cardinalul Portini, destul de obosit ca să mai ţipe. Portini a făcut mult bine pe pământ, iar Stăpânul meu îi doreşte carnea împuţită. Acum veţi vedea cum o să îi curm mizerabila-i existenţă.

Cuţitul se sprijini pe beregată şi o tăie printr-un singur gest. Ecranul deveni din nou negru pentru ca apoi să apară o nouă victimă legată în acelaşi loc. Era Robayra, foarte speriat.

— Acesta este cardinalul Robayra, mort de frică. Avea o mare lumină în interior. A venit ceasul ca această lumină să se întoarcă la Creatorul ei.

De data aceasta Paola trebui să îşi întoarcă privirea. Pe ecran se vedea cum cuţitul îi scotea ochii lui Robayra. O picătură solitară de sânge sări pe obiectiv. Era cel mai cumplit spectacol pe care criminalista îl văzuse în viaţa ei şi simţi cum stomacul i se întorcea pe dos. Imaginea se schimbă şi arătă imaginea de care ea se temea cel mai tare.

— Acesta este subinspectorul Pontiero, un adept al Pescarului. A fost pus pe urmele mele dar nimic nu este mai puternic decât Tatăl întunericului.

Acum subinspectorul sângera uşor.

Pontiero privea direct în obiectiv iar chipul său nu mai era deloc al lui. Avea dinţii rupţi dar flacăra din ochi nu i se stinsese. Cuţitul i-a tăiat încet beregata şi Paola întoarse din nou privirea.

— Acesta este cardinalul Cardoso, prieten al nevoiaşilor, al săracilor şi al puricilor. Dragostea lui pentru Stăpânul meu era la fel de respingătoare ca măruntaiele putrezite ale unei oi. Şi el e mort.

O clipă, exista o discrepanţă în toate astea. În loc de imagini vedeau nişte fotografii ale cardinalului Cardoso în timpul agoniei. Sângele avea o culoare închisă, anormală. Fiecare poză rămânea pe ecran cinci secunde, cincisprezece în total.

— Acum voi omorî un alt om sfânt, pe cel mai sfânt dintre toţi. Cu siguranţă unii vor încerca să mă împiedice, dar finalul va fi acelaşi pentru el ca şi pentru cei pe care i-aţi văzut murind cu ochii voştri. Biserica, laşă, v-a ascuns toate acestea. Dar nu va mai putea face asta. Noapte bună, dragi suflete de pe acest pământ.

DVD-ul s-a oprit cu un zgomot, iar Boi stinse televizorul. Paola era albă. Fowler strângea, foarte furios, din dinţi. Cei trei au rămas câteva minute în linişte. Aveau nevoie să îşi revină după ce au văzut atâta brutalitate sângeroasă. Paola, care deşi fusese cea mai afectată de înregistrare, a fost totuşi prima care vorbi.

— Fotografiile. De ce fotografii? De ce nu casetă video?

— Pentru că nu putea, spuse Fowler. Pentru că în Reşedinţa Sfânta Maria nu funcţionau camerele de luat

vederi, şi în general „nimic din ce era mai complicat decât un bec”. Asta zicea Dante.

— Iar Karoski ştia.

— Ce părere aveţi despre jocul de-a posedatul de diavol?

Criminalista a avut din nou senzaţia că nu putea cuprinde o vedere de ansamblu. Înregistrarea aceea îi ducea spre direcţii diferite total. Avea nevoie de o noapte bună de somn, odihnă şi un loc liniştit unde să se poată aşeza ca să se gândească. Ceea ce spusese Karoski, indiciile pe care le lăsase pe cadavru, toate acestea reunite aveau un fir comun. Dacă îl descoperea, putea să tragă de ghem. Dar până atunci erau în criză de timp.

„Şi, bineînţeles, s-a dus naibii noaptea mea de somn.”

— Flirtul acesta histrionic al lui Karoski cu diavolul este cel care mă îngrijorează cel mai mult, spuse Boi, anticipând gândurile Paolei. Mai grav este că se luptă să nu îl prindem până când va ucide un alt cardinal. Iar timpul zboară.

— Dar ce putem face? întrebă Fowler. Nu a dat niciun semn de viaţă la înmormântarea papei Ioan Paul II. Acum cardinalii sunt mai în siguranţă ca niciodată; Reşedinţa Sfânta Maria este închisă ermetic, la fel ca şi Vaticanul.

Dicanti îşi muşca buzele. Era sătulă să joace după cum îi cânta psihopatul ăla. Dar acum Karoski făcuse o nouă greşeală: lăsase un indiciu pe care ei puteau să îl urmeze.

— Cine a adus plicul ăsta, domnule director?

— Am pus deja doi băieţi să îi dea de urmă. A venit prin curier. Agenţia folosită este Tevere Express, o firmă locală care se ocupă de Vatican. Nu am reuşit să vorbim cu şeful acestei zone, dar camerele exterioare de luat vederi au capturat numărul de înmatriculare al motocicletei folosite de curier. Numărul este înregistrat pe numele lui Giuseppe Bastina, de patruzeci şi trei de ani. Locuieşte în zona Castro Pretorio, pe Via Palestro.

— Nu are număr de telefon?

— Numărul nu figurează la Relaţii Clienţi şi nu este niciunul înregistrat la Informaţii.

— Poate este un număr pe numele soţiei sale, specifică Fowler.

— Poate. Dar pentru moment este cel mai bun indiciu al nostru, aşa că trebuie să facem o plimbare. Veniţi, părinte?

— După dumneavoastră, *dottora.*

APARTAMENTUL FAMILIEI BASTINA

Via Palestro, 31

Sâmbătă, 9 aprilie 2005. 02:12

— Giuseppe Bastina?

— Da, eu sunt, spuse curierul. Imaginea pe care o oferea era ciudată, în şosete şi cu un copil de nici nouă, zece luni în braţe. La ora aceea nu era de mirare că treziseră copilul cu soneria.

— Sunt *ispettora* Paola Dicanti iar acesta este părintele Fowler. Nu vă faceţi griji, dumneavoastră sau rudele dumneavoastră nu aveţi nicio problemă. Vrem doar să vă punem câteva întrebări urgente.

Se aflau în holul unei case modeste dar foarte bine îngrijită. La uşă, un preş pe care era desenată o broască zâmbitoare le ura bun venit vizitatorilor. Şi aceasta era o garanţie că cei din interior n-ar putea fi acuzaţi. Bastina era cam deranjat de prezenţa lor.

— Nu mai poate aştepta până mâine? Bebeluşul trebuie să sugă, ştiţi, are un program.

Paola şi Fowler au negat din cap.

— Doar o secundă, domnule. Ştiţi, dumneavoastră aţi făcut o livrare în această după-amiază. Un plic pe Via Lamarmora. Vă amintiţi?

— Sigur că îmi amintesc! auzi! Ce credeţi? Am o memorie excelentă, spuse bărbatul, lovindu-şi fruntea cu degetul arătător de la mâna dreaptă.

Cu mâna stângă ţinea în continuare copilul în braţe, deşi, din fericire, acesta nu mai plângea.

— Ne puteţi spune de unde aţi luat plicul? Este foarte important fiind vorba de o anchetă referitoare la un asasinat.

— Au sunat la agenţie, ca de obicei. Mi-au spus să mă duc la biroul poştei de la Vatican iar pe masa portarului voi găsi nişte plicuri.

Paola rămase surprinsă.

— Mai mult de un plic?

— Da, erau zece plicuri. Clientul a cerut să trimitem mai întâi zece plicuri la sala de presă a Vaticanului. Apoi unul la *Corpo di Vigilanza,* şi altul la dumneavoastră.

— Nu v-a dat nimeni plicurile? Le-aţi luat pur şi simplu? întrebă Fowler, cu un gest de enervare.

— Da, la ora aia la poştă nu e nimeni, dar lasă uşa exterioară deschisă până la ora nouă, în cazul în care cineva

vrea să arunce vreun plic în cutia pentru străinătate.

— Şi cum s-a efectuat plata?

— Au lăsat un plic mai mic peste toate celelalte. În acel plic erau trei sute şaptezeci de euro, trei sute şaizeci pentru plata serviciului de urgenţă şi zece euro şpagă.

Paola ridică ochii spre cer, disperată. Karoski se gândise la toate. Alt drum fără ieşire.

— Nu aţi văzut pe nimeni?

— Pe nimeni.

— Şi după aceea ce aţi făcut?

— Ce credeţi că am făcut? Am mers până la sala de presă şi apoi m-am întors ca să duc plicul la *Vigilanza.*

— Către cine erau adresate plicurile pentru sala de presă?

— Către diverşi ziarişti. Toţi străini.

— Şi şi-au împărţit plicurile între ei?

— Ascultaţi, de ce îmi puneţi atâtea întrebări? Eu sunt un angajat serios. Sper că toate astea nu se întâmplă pentru că astăzi am făcut o greşeală. Chiar am nevoie de slujba asta, vă rog. Fiul meu trebuie să mănânce, iar nevastă-mea are un cocoloş în burtă. Vreau să zic că este însărcinată, specifică acesta când văzu privirile nedumerite ale vizitatorilor.

— Ascultaţi, toate astea nu au nicio legătură cu dumneavoastră, dar nici nu este o glumă. Spuneţi-ne ce s-a întâmplat şi gata. Iar în caz contrar vă jur că toţi poliţiştii de pe stradă vor şti numărul dumneavoastră pe dinafară, domnule Bastina.

Bastina se sperie tare iar copilul începu să plângă din cauza Paolei.

— Bine, uitaţi… Nu mai faceţi aşa că se sperie copilul. Chiar nu vă pasă?

Paola era obosită şi foarte iritabilă. Îi părea rău că îi vorbise aşa bărbatului chiar în casa lui, dar nu avea parte decât de obstacole pe parcursul acelei anchete.

— Îmi pare rău, domnule Bastina. Vă rog, ajutaţi-ne! Este o chestiune de viaţă şi de moarte, credeţi-mă.

Curierul îşi relaxă puţin glasul. Cu mâna liberă îşi frecă barba incipientă şi legănă copilul cu grijă ca să nu mai plângă. Bebeluşul se relaxă puţin câte puţin şi la fel şi tatăl său.

— Plicurile le-am dat persoanei însărcinate cu sala de presă, e bine? Uşile sălii se închiseseră şi ca să le fi dat plicurile în mână ar fi trebuit să aştept o oră. Iar livrările speciale trebuie făcute în ora imediat următoare primirii lor sau nu sunt plătite. Am probleme la muncă în ultimul timp, ştiţi? Dacă cineva află ce am făcut, aş putea să îmi pierd slujba.

— În ceea ce ne priveşte, nimeni nu va afla, domnule Bastina. Credeţi-mă.

Bastina o privi şi confirmă.

— Cred, *ispettora.*

— Ştiţi cum se numeşte responsabila?

— Nu, nu ştiu. Avea o legitimaţie cu stema Vaticanului şi o bandă albastră în partea superioară. Acolo era scris: „presa”.

Fowler se depărtă câţiva metri pe hol alături de Paola şi îi şopti ceva la ureche, într-un fel care o încânta. Încercă să se concentreze asupra a ceea ce spunea, nu asupra senzaţiilor pe care i le producea apropierea lui. Nu a fost uşor.

— *Dottora,* legitimaţia pe care o descrie acest om nu este a personalului de la Vatican. Este o legitimaţie de presă. Discurile nu au ajuns niciodată la destinatarii lor. Ştiţi de ce?

Paola încercă să gândească la fel ca un ziarist preţ de o secundă; să îşi imagineze că primeşte un plic în timp ce era într-o sală de presă înconjurată de posturile rivale.

— Nu au ajuns la destinatari pentru că dacă aceştia le-ar fi primit, conţinutul lor ar fi fost difuzat la toate televiziunile din lume chiar acum. Dacă toate plicurile ar fi ajuns la destinaţie în acelaşi timp, ziariştii nu s-ar fi dus acasă ca să verifice informaţiile. Probabil l-ar fi încolţit pe purtătorul de cuvânt al Vaticanului chiar acolo.

— Exact. Karoski a încercat să dea propriul său comunicat de presă, dar a dat-o în bară datorită grabei acestui om bun şi cel mai probabil datorită lipsei de onoare a persoanei care a primit plicurile. Ori mă înşel, ori a deschis un plic şi le-a luat pe restul. De ce să împărtăşească acest noroc chior care i-a căzut din cer?

— Chiar acum, undeva în Roma, acea femeie redactează ştirea cea mai importantă a secolului.

— Şi este foarte important să ştim cine este ea. Cât mai curând posibil.

Paola înţelegea ce însemna urgent în ceea ce spunea preotul. Amândoi s-au întors spre Bastina.

— Vă rugăm, domnule Bastina, descrieţi-ne puţin persoana care a primit plicul.

— Ei bine, era foarte frumoasă. Păr şaten deschis care îi ajungea până la umeri, de vreo douăzeci şi cinci de ani sau pe acolo… ochi albaştri, haină de culoare deschisă şi pantaloni bej.

— Ei, dar ce memorie bună aveţi.

— Pentru fetele frumoase? Surâse puţin viclean dar şi ofensat, de parcă i-ar fi pus în balanţă valoarea. Eu sunt din Marsella, *ispettora.* Mă rog, bine că nevastă-mea e în pat

pentru că dacă mă auzea vorbind aşa… În mai puţin de o lună naşte iar medicul i-a recomandat repaos total.

— Vă mai amintiţi ceva care ne-ar putea ajuta să identificăm fata?

— Păi, era din Spania, sunt sigur. Soţul surorii mele este spaniol şi are acelaşi accent când vorbeşte italiana. Vă puteţi face deja o idee.

Paola îşi făcuse deja o idee, atât în această privinţă cât şi în ceea ce priveşte faptul că era momentul să plece.

— Ne scuzaţi că v-am deranjat.

— Nu vă faceţi griji. Doar că mi-ar plăcea să nu trebuiască să răspund la aceleaşi întrebări de două ori.

Paola se întoarse, alarmată instantaneu. Ridică vocea care aproape se transformă într-un urlet.

— V-a mai întrebat cineva aceleaşi lucruri? Cine? Cum arăta?

Copilul începu din nou să plângă. Tatăl său îl legăna şi încerca să îl liniştească, dar fără niciun succes.

— Plecaţi odată, uite cum l-aţi făcut pe *ragazzo* al meu să plângă.

— Răspundeţi-ne şi vom pleca, spuse Fowler încercând să tempereze situaţia.

— Era un coleg de-al dumneavoastră. Mi-a arătat legitimaţia de la *Corpo di Vigilanza.* Cel puţin aşa scria acolo. Era un om scund, lat în umeri. Cu o geacă de piele. A plecat acum o oră de aici. Acum căraţi-vă şi să nu vă mai întoarceţi.

Paola şi Fowler se priviră cu feţele crispate. Amândoi au alergat spre lift. Au schimbat câteva fraze până să ajungă în stradă.

— Şi dumneavoastră vă gândiţi la ce mă gândesc şi eu, *dottora?*

— Exact la acelaşi lucru. Dante a dispărut scuzându-se pe la opt seara.

— După ce a primit un telefon.

— Pentru că la *Vigilanza* deschiseseră deja pachetul. Şi se minunaseră de conţinutul lui. Cum de nu am făcut mai înainte legătura între cele două evenimente? La naiba, la Vatican sunt înregistrate numerele de înmatriculare ale vehiculelor care intră. Este o măsură de bază. Iar dacă Tevere Express lucrează de obicei cu ei, era evident că ar fi putut să identifice uşor toţi angajaţii, inclusiv pe Bastina.

— Şi au urmat drumul pachetelor.

— Dacă ziariştii le-ar fi deschis toţi odată, în sala de presă, unul dintre ei sigur ar fi utilizat laptop-ul. Iar ştirea ar fi

explodat. Uman, ar fi fost imposibil să o blochezi. Zece ziarişti cunoscuţi…

— Dar în acest fel este un singur ziarist care ştie ce s-a întâmplat.

— Exact.

— Unul singur poate fi manevrat foarte uşor.

În mintea Paolei apărură multe poveşti. Dintre acelea legate de poliţişti şi alţi agenţi ai legii din Roma spuse doar colegilor şi, în general, după câteva pahare. Istorii obscure despre dispariţii şi accidente.

— Credeţi că este posibil ca ei…?

— Nu ştiu. Este posibil. Depinde mult de flexibilitatea ziaristei.

— Părinte, mă luaţi cu eufemisme? Ceea ce vreţi să spuneţi, şi destul de clar, este că ar putea să o forţeze să le dea discul.

Fowler nu spuse nimic. Era una din tăcerile lui elocvente.

— Pentru binele ei, ar trebui să o găsim cât mai curând. Urcaţi în maşină, părinte. Trebuie să ajungem cât mai repede la UACV. Să începem să căutăm prin hoteluri, la companiile aeriene…

— Nu, *dottora.* Trebuie să mergem în altă parte. Şi i-a dat o adresă.

— Locul ăsta se află în celălalt capăt al oraşului. Ce-i acolo?

— Un prieten. Ne-ar putea ajuta.

ÎNTR-UN LOC DIN ROMA

Sâmbătă, 9 aprilie 2005. 02:48

Paola a condus până la adresa indicată de Fowler. Era un bloc de apartamente. Au aşteptat o bună bucată de timp la intrare cu degetul apăsat pe butonul de la interfon. În timp ce aşteptau, Paola îl întrebă pe Fowler:

— Cum l-aţi cunoscut… pe prietenul acesta?

— Am putea spune că a fost ultima misiune înainte să renunţ la vechea mea slujbă. El avea paisprezece ani şi era destul de rebel. De atunci am fost… aş putea spune… un fel de consilier spiritual pentru el. Am rămas tot timpul în contact.

— Şi acum, este *angajatul* dumneavoastră, părinte Fowler?

— *Dottora,* dacă dumneavoastră nu îmi puneţi întrebări compromiţătoare, eu nu trebuie să vă spun minciuni plauzibile.

Cinci minute mai târziu prietenul preotului se hotărî să le deschidă. Se dovedi a fi un alt preot. Foarte tânăr. I-a invitat într-un birou mic, cu mobilă ieftină, dar foarte curat. Avea două ferestre, ambele cu jaluzelele coborâte până jos. Într-un capăt al încăperii era o masă de doi metri lăţime pe care se aflau cinci LED-uri. Sub masă clipeau sute de leduri ca o pădure plină cu pomi de Crăciun. În celălalt capăt era un pat nefăcut, din care, era evident că, cel care fusese în el, de-abia se dăduse jos.

— Albert, ţi-o prezint pe *dottora* Paola Dicanti. Colaborez cu ea.

— Părinte Albert.

— Ah, vă rog, doar Albert. Tânărul surâse plăcut, deşi zâmbetul lui era aproape un căscat. Scuzaţi dezordinea. La dracu, Anthony, ce te aduce aici la ora asta? Nu am chef să joc şah acum. Şi dacă eşti doar în trecere, puteai să îmi spui că ai venit la Roma. Ştiam că o să te întorci la treabă de săptămâna trecută. Mi-ar fi plăcut să îmi dai de veste.

— Albert a fost hirotonisit anul trecut. Este un tânăr impulsiv dar şi un geniu al calculatoarelor. Iar acum ne va face o favoare, *dottora.*

— În ce te-ai mai băgat de data asta, bătrân nebun ce eşti?

— Albert, te rog. Puţin respect pentru *dottora* aici de faţă, spuse Fowler, prefăcându-se a fi ofensat. Vrem să ne afli o listă.

— Ce listă?

— Lista cu legitimaţiile de presă de la Vatican.

Albert deveni foarte serios.

— Nu este uşor ce-mi ceri.

— Albert, pentru Dumnezeu. Tu intri şi ieşi din calculatoarele de la Pentagon aşa cum alţii întră în baie.

— Zvonuri nefondate, spuse Albert, deşi zâmbetul lui sugera altceva. Chiar dacă ar fi adevărat, sunt două lucruri diferite. Sistemul informatic al Vaticanului este ca regatul lui Mordor[47]. Este inexpugnabil.

— Haide, *Frodo26.* Sunt sigur că ai mai fost pe acolo.

— Sâââât, nu spune cu voce tare numele meu de hacker, nebunule.

— Îmi pare rău, Albert.

Tânărul deveni foarte serios. Îşi frecă obrazul, unde încă se mai remarcau urmele pubertăţii, sub forma unor vagi pete roşii. Se întoarse spre Fowler.

— Chiar este greu de înţeles? Ştii că nu sunt autorizat să fac asta, Anthony. Contravine tuturor normelor.

Paola nu dori să întrebe de la cine avea nevoie de autorizaţie ca să facă aşa ceva.

— Viaţa unei persoane ar putea fi în pericol, Albert. Iar noi niciodată nu am fost oameni care să ne supunem normelor. Fowler se uită la Paola cerându-i să îl ajute.

— Poţi să ne ajuţi, Albert? Chiar ai mai reuşit să intri acolo?

— Da, *dottora* Dicanti. Am mai intrat acolo. O singură dată şi nu am ajuns prea departe. Şi vă jur că în viaţa mea nu mi-a dârdâit curul mai tare. Scuzaţi expresia.

— Stai liniştit. Am mai auzit şi altă dată vorba asta. Ce s-a întâmplat?

— M-au detectat. Exact în acel moment s-a activat un program care a pus pe urmele mele doi câini de pază.

— Ce înseamnă asta? Nu uita că vorbeşti cu o necunoscătoare în materie de computere.

Albert se entuziasmă. Îi plăcea să vorbească despre munca lui.

— Înseamnă că erau două servere ascunse care aşteptau doar să treacă cineva de apărarea lor. În momentul în care am reuşit să intru şi-au activat toate resursele ca să mă localizeze. Unul dintre servere a încercat cu disperare să îmi afle adresa. Celălalt a început să îmi pună piuneze.

— Ce sunt piunezele?

— Imaginaţi-vă că urmăriţi un camion care traversează un pârâu. Drumul este format din pietre netede care sunt mai înalte decât curentul de apă. Ceea ce făcea computerul era să înlocuiască piatra peste care a trebuia să trec cu informaţie otrăvitoare. Un cal troian repetat la infinit.

Tânărul se aşeză în faţa calculatorului şi le aduse un scaun şi o banchetă. Era clar că de obicei nu avea musafiri.

— Un virus?

— Unul foarte puternic. Dacă mai făceam un singur pas, barierele de cod mi-ar fi distrus hard-disk-ul şi m-ar fi dominat total. A fost singura dată în viaţa mea când am folosit întrerupătorul de urgenţă, spuse preotul, arătând spre un buton roşu, aparent inofensiv, care se afla într-o parte a monitorului central. Din el ieşea un cablu care se pierdea în încâlceala de jos.

— Ce este?

— Este un dispozitiv care întrerupe curentul în tot apartamentul. Apoi îl restabileşte după zece minute.

Paola îl întrebă de ce era nevoie să taie alimentarea în toată casa şi nu să se limiteze doar la a scoate calculatorul din priză. Dar puştiul nu o mai asculta, avea privirea pironită pe ecran, în timp ce degetele lui zburau pe tastatură. Fowler a fost cel care i-a răspuns.

— Informaţia se transmite în milisecunde. Timpul pe care Albert l-ar pierde ca să se aplece să tragă de cablu ar putea fi crucial, înţelegeţi?

Paola înţelegea doar parţial, dar nici nu prea era interesată de toate acestea. În acel moment cel mai important era să o găsească pe ziarista spaniolă blondă şi dacă o puteau face astfel, atunci foarte bine. Era evident că ambii preoţi mai trecuseră şi înainte prin astfel de situaţii.

— Ce face acum?

— Caută ecranul. Nu ştiu foarte bine cum o face, dar conectează calculatorul său prin intermediul a sute de sisteme printr-o succesiune care ajunge în reţeaua Vaticanului. Cu cât acest camuflaj este mai complex şi mai lung, cu atât se întârzie descoperirea lui, dar este o măsură de siguranţă care nu trebuie niciodată sărită. Fiecare computer cunoaşte codul de identificare al calculatorului anterior, care i-a cerut conexiunea, doar pe durata acesteia. Astfel, dacă se va întrerupe conexiunea înainte să ajungă la el, nu vor obţine nimic.

Bătăile ritmice în tastatură se prelungiră aproape un sfert de oră. La un anumit interval un bec roşu se aprindea pe o hartă a lumii care apărea pe unul dintre ecrane. Erau sute de beculeţe care acopereau practic majoritatea Europei, nordul Africii, America de Nord, Japonia… Paola observă că densitatea punctelor era mai mare în ţările mai bogate din punct de vedere economic şi doar unul sau două în Africa şi câteva în America de Sud.

— Fiecare dintre aceste puncte pe care le vedeţi pe monitor corespunde unui calculator pe care Albert îl va folosi pentru a ajunge în sistemul Vaticanului, folosind o succesiune. Poate fi calculatorul unui puşti de la un institut, de la o bancă sau din biroul unor avocaţi. Se pot afla în Beijing, în Austria sau în Manhattan. Cu cât sunt mai depărtate geografic unele de altele, cu atât va fi mai eficace camuflajul.

— Cum puteţi şti că unul dintre aceste calculatoare nu se va stinge din greşeală, oprind tot acest proces?

— Mă folosesc de nişte conexiuni pe care le cunosc deja, spuse Albert cu voce distantă, continuând să bată în tastatură. De obicei folosesc sisteme care sunt deschise constant. În ziua de astăzi, cu programele care există pentru a face schimb de date, sunt mulţi cei care îşi lasă calculatoarele deschise douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru pentru a descărca muzică sau pornografie. Acestea sunt sistemele ideale de legătură. Unul dintre preferaţii mei este calculatorul lui… şi cită un personaj foarte cunoscut în politica europeană. Tipului îi plac pozele cu tinere şi cai. Din când în când îi înlocuiesc pozele acelea cu unele în care apar fete la golf. Domnul interzice astfel de perversiuni.

— Nu ţi-e teamă să înlocuieşti o perversiune cu alta, Albert?

Tânărul izbucni în râs, dar nu îşi luă ochii de la comenzile şi instrucţiunile pe care degetele lui le materializau pe monitor. În final, ridică o mână.

— Aproape am ajuns. Dar vă avertizez, nu putem copia nimic. Folosesc un sistem în care unul dintre calculatoarele lor face treaba pentru mine, dar şterge informaţia copiată în acest calculator în momentul în care se depăşeşte un anumit număr de kilobytes. Aşa că ar fi indicat să staţi bine cu memoria. Avem şaizeci de secunde din momentul în care suntem descoperiţi.

Fowler şi Paola au confirmat. El a fost primul care şi-a asumat responsabilitatea de a-l implica pe Albert în această căutare.

— Gata. Suntem înăuntru.

— Mergi la Departamentul de Relaţii cu Presa, Albert.

— Gata.

— Caută legitimaţii.

La mai puţin de patru kilometri, în subsolul birourilor de la Vatican s-a pus în funcţiune unul dintre calculatoarele de securitate, numit *Archangele* (Arhanghelul). Detectase prezenţa unui agent exterior în sistem. S-a activat imediat

programul de localizare. Primul calculator a activat la rândul său un altul, numit *Sancte Michael* (Sfântul Mihai).[48] Erau două supercalculatoare Cray, capabile să realizeze un miliard de operaţiuni pe secundă şi care costau fiecare mai mult de două sute de mii de euro. Fiecare a început să îşi folosească toate ciclurile de calcul pentru urmărirea intrusului.

S-a deschis o fereastră de avertizare pe ecranul principal. Albert îşi strânse buzele.

— La dracu'. Uite-i că vin. Avem mai puţin de un minut. Nu e nimic legat de legitimaţii.

Paola se încordă, văzând că punctele roşii de pe hartă începeau să se stingă. La început erau câteva sute dar dispăreau cu o viteză alarmantă.

— Permis de presă.

— Nimic, la dracu'. Patruzeci de secunde.

— Mass-media, sugeră Paola.

— Acum. Aici e un dosar. Treizeci de secunde.

Pe ecran a apărut o listă. Era bază de date.

— La dracu', sunt mai mult de trei mii de nume.

— Pune-le pe naţionalităţi şi caută Spania.

— Gata. Douăzeci de secunde.

— La naiba, nu au fotografii. Câte nume sunt?

— Mai mult de cincizeci. Cincisprezece secunde.

Nu mai erau mai mult de treizeci de puncte roşii pe hartă. Toţi se înclinară cu scaunele în faţă.

— Elimină bărbaţii şi pune femeile în ordinea vârstei.

— Gata. Zece secunde.

— Cele mai tinere primele.

Paola îşi strânse mâinile cu putere. Albert îşi retrase o mână de pe tastatură şi îşi puse degetul arătător pe butonul de urgenţă.

De pe fruntea lui cădeau picături mari de transpiraţie în timp ce scria cu cealaltă mână.

— Aici! Aici este, în sfârşit! Cinci secunde, Anthony!

Fowler şi Dicanti au citit şi au memorat în grabă numele care apăreau pe ecran. Nici nu terminaseră bine când Albert apăsă pe buton iar ecranul şi întreaga casă s-au făcut negre ca tăciunele.

— Albert, spuse Fowler în beznă.

— Da, Anthony?

— Ai cumva din întâmplare nişte lumânări?

— Ar fi trebuit să ştii că eu nu folosesc sisteme analoage.

HOTELUL RAPHAEL

Largo Febo, 2

Sâmbătă, 9 aprilie 2005. 03:17

Andrea Otero era foarte, foarte speriată.

„Speriată? Oh, nu, sunt moartă de frică."

Primul lucru pe care l-a făcut atunci când a ajuns în holul hotelului a fost să îşi cumpere trei pachete de ţigări. Nicotina din primul pachet a fost o binecuvântare. După ce a început şi al doilea pachet începea să revină la realitate. Simţea o ameţeală uşor reconfortantă, ca un cântec de leagăn.

Stătea pe jos în camera hotelului, cu spatele sprijinit de perete, cuprinzându-şi picioarele cu o mână şi fumând compulsiv cu cealaltă. În partea opusă a camerei se afla laptop-ul, complet stins.

Având în vedere circumstanţele, procedase corect. După ce văzuse primele patruzeci de secunde din filmul lui Viktor Karoski, dacă acesta era numele său adevărat, simţise nevoia să vomite. Andrea niciodată nu a fost o persoană care să se abţină, aşa că a căutat un coş de gunoi prin apropiere (într-adevăr, în mare grabă şi cu o mână la gură) şi vomitase tăiţeii pe care îi mâncase la prânz, croissant-ul de la micul dejun şi ceva ce nu îşi mai amintea să fi mâncat dar care trebuie să fi fost cina din ziua anterioară. S-a întrebat dacă era un sacrilegiu să vomiţi într-un coş de gunoi al Vaticanului şi a ajuns la concluzia că nu era.

Când oamenii nu i-au mai dat roată, se întoarse la sala de presă gândindu-se că a făcut multă agitaţie şi că sigur a auzit-o cineva. Cu siguranţă, garda elveţiană era pe urmele ei ca să o aresteze pentru infracţiune poştală, sau cum naiba se numeşte să deschizi un plic care în mod evident nu îţi este adresat, pentru că niciunul dintre acele plicuri nu îi era adresat.

„Ei, ştiţi, domnule agent, am crezut că ar putea fi o bombă şi am acţionat cât am putut eu de curajos. Uşor, vă aştept aici până vă duceţi dumneavoastră să îmi aduceţi medalia…"

Asta nu putea fi prea credibil. Cu siguranţă, nu era nimic credibil. Dar ziarista spaniolă nu a avut nevoie de nicio versiune pe care să o povestească pentru că nu a venit nimeni să o aresteze. Prin urmare, Andrea îşi adună lucrurile liniştită, ieşi foarte calm din Vatican, adresând un zâmbet cochet membrilor gărzii elveţiene aflaţi în Arcul Clopotelor, locul pe unde intră ziariştii, şi străbătu piaţa Sfântul Petru, în care,

după multe zile, nu se mai aflau oameni. De-abia când se dădu jos din taxi la hotel, nu mai simţi privirile gardienilor aţintite asupra ei. Şi de-abia după o jumătate de oră încetă să mai creadă că o urmăreau.

Dar nu, nici nu o urmăriseră, nici nu era suspectată de ceva. Aruncase la un coş de gunoi, din Piazza Navona, cele nouă plicuri pe care nu le deschisese. Nu voia să fie prinsă cu toate plicurile acelea asupra ei. Şi urcase direct în cameră, oprindu-se întâi la tutungerie.

Când se simţi destul de în siguranţă, după ce căută a treia oară în vaza cu flori uscate din cameră fără să găsească microfoane ascunse, a introdus din nou discul în laptop şi s-a uitat din nou la film.

Prima dată a reuşit să vadă până la minutul unu. A doua oară l-a văzut aproape în întregime. A treia oară l-a văzut pe tot, dar a trebuit să fugă la baie ca să vomite vasul de apă pe care îl băuse când se întorsese şi rămăşiţele de bilă care îi mai rămăseseră înăuntru. A patra oară a reuşit să se liniştească într-atât încât să îşi dea seama că totul era real, nu un film gen *Proiect: Vrăjitoarea*[49]. Dar, după cum am mai spus, Andrea era o ziaristă foarte inteligentă, ceea ce în mod obişnuit era şi marele ei avantaj şi marea ei problemă. Intuiţia ei i-a spus încă de la prima vizionare că totul era autentic. Totuşi, un alt ziarist ar fi pus la îndoială destul de repede acel DVD, crezând că este fals. Dar Andrea îl căuta de câteva zile pe cardinalul Robayra şi suspecta că mai lipseşte vreun cardinal. Când a auzit numele lui Robayra menţionat pe înregistrare, lucrurile i s-au clarificat ca o beţie în timpul ceaiului de la ora cinci de la Palatul Buckingham. Brutal, mizerabil dar eficace.

A vizionat a cincea oară înregistrarea pentru a se obişnui cu imaginile. Şi a şasea oară ca să ia câteva notiţe, nişte mâzgăleli incoerente într-un bloc-notes. Apoi închise calculatorul, se aşeză cât mai departe de el, într-un loc aflat între birou şi aerul condiţionat, şi se abandonă tutunului.

„Cu siguranţă prost moment ca să mă las de fumat”.

Imaginile acelea erau înfiorătoare. Într-o primă fază greaţa care o cuprindea, senzaţia de murdărie pe care i-o produceau, era atât de profundă încât nu putu să reacţioneze timp de câteva ore. Când amorţeala îi eliberă creierul, începu să analizeze ceea ce avea. Scoase un caiet şi scrise trei puncte cheie ale articolului său:

1. ° Un asasin satanic îi omoară pe cardinalii Bisericii catolice.

2. ° Biserica catolică, probabil în colaborare cu *Polizia* italiană, ne ascunde ce se întâmplă.

3. ° Din întâmplare conclavul, unde aceşti cardinali urmau să aibă o importanţă capitală, trebuia să aibă loc în nouă zile.

Înlocui nouă cu opt. Era deja sâmbătă.

Trebuia să scrie un articol lung. Un articol complet, de trei pagini, cu rezumate, selecţii, dovezi şi titlul pe prima pagină. Înainte de asta nu putea trimite nicio imagine la redacţie pentru că i-ar fi zburat imediat descoperirea. Cu siguranţă, directorul ar fi scos-o pe Paloma din spital pentru ca articolul să aibă credibilitatea necesară. Şi poate pe ea ar fi lăsat-o să semneze o părticică. Dar dacă va trimite la ziar articolul complet, aşezat în pagină şi bun de tipar, atunci nici chiar directorul nu ar avea tupeul să n-o lase să semneze. Nu, pentru că în acest caz, Andrea doar va trimite un fax la ziarul *La Nation* şi altul la *Alfabeto* cu tot textul şi pozele din articol, înainte ca el să îl publice. Şi s-a dus naibii exclusivitatea (şi munca ei, aşa-zisă temporară).

„După cum spune fratele meu Miguel Ángel, ori ne-o tragem toţi ori ne debarasăm de curvă."

Nu că această asemănare ar fi fost potrivită pentru o domnişoară ca Andrea Otero, dar cine naiba spunea că ea este o domnişoară. Nu era tipic domnişoarelor să fure corespondenţa aşa cum o făcuse ea, dar să dea naiba dacă îi păsa. Deja se vedea scriind best seller-ul *Eu l-am descoperit pe asasinul cardinalilor.* Era clar că meritase să se implice în acest furt neobrăzat.

„Deşi cu siguranţă, câteodată e bine să ai grijă de la cine furi."

Pentru că nota aceea nu fusese trimisă de vreun cabinet de presă. Mesajul acela fusese trimis de un asasin nemernic care probabil la ora aceea spera că mesajul lui era transmis în toată lumea.

Medită asupra opţiunilor pe care le avea. Era sâmbătă. Cu siguranţă, cel care trimisese discul urma să descopere că acesta nu ajunsese la destinaţie a doua zi dimineaţă. Dacă firma de curierat lucra sâmbăta, ceea ce nu credea, ar fi putut să fie pe urmele ei în câteva ore, pe la zece sau unsprezece. Dar se îndoia că acel curier îi citise numele de pe legitimaţie. Părea genul de om care era mai interesat de ceea ce se afla în jurul legitimaţiei decât de ceea ce era scris pe ea. În cel mai bun caz, în eventualitatea în care firma nu se deschidea până luni, va mai avea două zile la dispoziţie. În cel mai rău caz, îi mai rămâneau doar câteva ore.

Andrea învăţase deja că cel mai sănătos era să acţioneze în funcţie de cel mai rău caz. Aşa că va scrie articolul imediat. Apoi, în timp ce articolul va ieşi în Madrid la imprimanta redactorului şef şi a directorului, ea va trebui să îşi vopsească părul, să îşi pună ochelarii de soare şi să iasă val vârtej din hotel.

Se ridică, făcându-şi curaj. Deschise laptop-ul şi apoi programul de tehnoredactare a ziarului. Va scrie direct pe machetă. Îi era mult mai uşor când vedea cum apăreau cuvintele ei în formatul ziarului.

Îi luă trei sferturi de oră să pregătească macheta cu cele trei pagini. Era pe terminate când i-a sunat mobilul.

Numărul ei apărea scris doar în ziar. Nu-l mai dăduse nimănui, nici măcar familiei. Aşa că trebuia să fie cineva din redacţie cu o urgenţă. S-a ridicat şi l-a căutat în geantă până l-a găsit. Se uită pe ecran, aşteptându-se să vadă un număr kilometric aşa cum se întâmpla de fiecare dată când o sunau din Spania, dar în loc de asta văzu că era gol acolo unde trebuia să apară numărul celui care apela. Nici măcar nu apărea „număr necunoscut”.

A răspuns.

— Alo?

S-a auzit doar tonul.

„Poate au greşit numărul.”

Dar ceva îi spunea că acel apel era important, şi că ar fi fost mai bine să se grăbească. Se întoarse la tastatură, scriind mai repede ca niciodată. Făcuse nişte greşeli de tipografie, niciodată o greşeală de ortografie, pentru că ea nu mai făcuse de opt ani nicio greşeală de ortografie, însă nu a mai revenit asupra lor ca să le corecteze. Vor face asta la redacţie. Dintr-o dată, a cuprins-o o grabă teribilă pentru a termina articolul.

A mai avut nevoie de patru ore ca să termine tot articolul; ore de căutare a datelor biografice şi a fotografiilor cardinalilor morţi, ştiri, asemănări şi moarte. Articolul cuprindea câteva imagini din filmul lui Karoski. Câteva dintre acestea erau atât de dure încât o făcură să roşească. Ce dracu. Să le cenzureze la redacţie dacă au tupeu.

Scria ultimele propoziţii când cineva bătu în uşă.

HOTEL RAPHAEL

Largo Febo, 2

Sâmbătă, 9 aprilie 2005. 07:58

Andrea privi uşa de parcă nu mai văzuse în viaţa ei aşa ceva. Scoase discul din calculator, îl puse în învelitoarea lui de plastic şi îl aruncă în coşul de gunoi din baie. Se întoarse în cameră cu inima cât un purice, sperând ca oricine ar fi fost să plece. Loviturile în uşă s-au repetat, politicoase dar foarte hotărâte. Nu avea cum să fie camerista pentru curăţenie. Nu era nici opt dimineaţa.

— Cine e?

— Domnişoara Otero? Micul dejun de bun venit din partea hotelului.

Andrea deschise uşa, mirată.

— Eu nu am cerut niciun…

S-a oprit brusc pentru că acela nu era vreun chelner elegant al hotelului. Era un individ scund dar lat şi robust, care avea o geacă de piele şi pantaloni negri. Nu era bărbierit şi avea un zâmbet larg.

— Domnişoara Otero? Sunt Fabio Dante, subinspector în *Corpo de Vigilanza* al Vaticanului. Aş dori să vă pun nişte întrebări.

În mâna stângă avea o legitimaţie cu poza lui foarte vizibilă. Andrea o studie reţinută. Părea autentică.

— Ştiţi, subinspectore, acum sunt foarte obosită şi trebuie să dorm. Veniţi altă dată.

Închise uşa plictisită, dar celălalt puse un piciorul în prag cu abilitatea unui vânzător ambulant cu o familie numeroasă acasă. Andrea se văzu forţată să stea la uşă, privindu-l.

— Nu m-aţi înţeles bine? Trebuie să dorm.

— Se pare că dumneavoastră nu m-aţi înţeles. Trebuie să vă vorbesc urgent, pentru că investighez un furt.

Andrea nu mişcă niciun muşchi de pe faţă, dar în interior, sistemul său nervos trecu de la starea de „alarmă” la starea de „criză totală”. Trebuia să disimuleze acea furtună interioară cum putea mai bine, aşa că îşi înfipse unghiile în palme, îşi strânse degetele de la picioare şi îi făcu semn inspectorului să intre.

— Nu am mult timp la dispoziţie. Trebuie să trimit un articol redacţiei ziarului meu.

— E cam devreme pentru a trimite un articol, nu-i aşa? Maşinile nu încep să tipărească decât peste câteva ore.

— Ei, îmi place să fac lucrurile mai devreme.

— Poate este vorba de vreo ştire specială? spuse Dante, îndreptându-se spre laptop-ul ei. Aceasta se puse în faţa lui blocându-i accesul.

— Ah, nu. Nimic special. Obişnuitele speculaţii legate de cine va fi noul Suveran Pontif.

— Sigur că da. O chestiune dintr-aceasta de importanţă maximă, nu-i aşa?

— De importanţă maximă, chiar aşa. Dar nu e vreo ştire excepţională. Ştiţi cum e, reportajul obişnuit de interes universal pe-aici, pe colo. Ştiţi, nu prea au apărut multe ştiri în ultima vreme.

— Ne place situaţia aceasta, domnişoară Otero.

— Cu excepţia, bineînţeles, a acestui jaf de care am auzit. Ce s-a furat?

— Nimic deosebit. Nişte plicuri.

— Ce conţineau? Cu siguranţă ceva de valoare. Poate alegerea pe care au făcut-o cardinalii?

— Ce vă face să credeţi că aveau un conţinut valoros?

— Trebuie să fi fost, altfel nu l-ar fi trimis pe cel mai bun copoi pe urmele lui. Poate o colecţie de timbre ale Vaticanului? Am auzit că filateliştii s-ar omorî pentru ele.

— De fapt, nu erau timbre. Vă deranjează dacă fumez?

— Ar trebui să treceţi la bomboanele de mentă.

Subinspectorul mirosi mediul ambient.

— Bine, după miros, dumneavoastră nu vă respectaţi propriile sfaturi.

— A fost o noapte grea. Fumaţi, dacă găsiţi o scrumieră goală…

Dante aprinse o ţigară şi scoase fumul afară.

— După cum vă spuneam, domnişoară Otero, plicurile nu conţineau timbre. Era vorba despre o informaţie secretă care nu ar fi trebuit să ajungă pe mâini greşite.

— Cum ar fi?

— Nu înţeleg. Cum ar fi ce?

— Pe ce mâini nu ar trebui să ajungă, subinspectore?

— Pe acele mâini ale cărei stăpână să nu ştie ce este bine pentru ea.

Dante privi în jur şi nu văzu nicio scrumieră. Rezolvă problema scrumând pe jos. Andrea profită de moment pentru a înghiţi în sec: dacă asta nu era o ameninţare atunci ea era călugăriţă.

— Şi despre ce informaţii este vorba?

— Informaţii confidenţiale.

— Importante?

— S-ar putea. Sper ca atunci când îl voi găsi pe cel care a luat plicurile să am de-a face cu cineva care ştie să negocieze.

— Sunteţi dispus să îi oferiţi mulţi bani?

— Nu. Sunt dispus să îi ofer dinţii din gură.

Pe Andrea nu a speriat-o oferta lui Dante, ci tonul lui. A spus cuvintele acelea cu zâmbetul şi tonul celui care cere o cafea fără cofeină. Iar asta era chiar periculos. Dintr-o dată i-a părut rău că i-a permis să intre. A jucat o ultimă carte.

— Da, subinspectore, mi s-a părut foarte interesant să vă cunosc, dar acum trebuie să vă rog să plecaţi. Colegul meu, fotograful, trebuie să se întoarcă şi este puţin gelos…

Dante izbucni în râs. Andrea nu râdea câtuşi de puţin. Celălalt scosese un pistol îndreptat spre decolteul ei.

— Gata cu prostiile, scumpo. Nu există niciun coleg. Dă-mi discurile sau vedem în direct ce culoare au plămânii tăi.

Andrea se încruntă spre armă.

— Nu mă veţi împuşca. Ne aflăm într-un hotel. Aici vine poliţia în mai puţin de treizeci de secunde şi oricum nu veţi găsi niciodată ceea ce căutaţi, orice ar fi.

Subinspectorul se gândi câteva secunde.

— Ştiţi ce? Aveţi dreptate. Nu vă voi împuşca.

Şi i-a dăruit un pumn teribil cu mână stângă. Andrea văzu stele verzi şi un perete în faţa ochilor, până când înţelese că lovitura o doborâse jos iar peretele era, de fapt, podeaua.

— Nu voi sta mult, domnişoară. Exact cât îmi ia să găsesc ce caut.

Dante se apropie de calculator. Atinse tastatura pentru a face screensaver-ul să dispară după care apăru articolul la care lucrase Andrea.

— Premiu!

Ziarista se adună pe jumătate, îşi palpă sprinceana stângă. Nenorocitul ăla îi spărsese arcada. Îi curgea sânge mult şi nu putea să vadă nimic cu ochiul acela.

— Nu înţeleg. Cum m-aţi găsit?

— Domnişoară, chiar dumneavoastră însevă ne-aţi autorizat dându-ne telefonul mobil şi semnând formularul.

În timp ce vorbea, subinspectorul scoase din buzunarul gecii două obiecte: o şurubelniţă şi un cilindru strălucitor, metalic, nu foarte mare. A stins calculatorul, l-a întors şi a folosit şurubelniţa ca să ajungă la hard-disk. A trecut de câteva ori cilindrul peste el iar Andrea a înţeles ce era: un magnet puternic. Ca să ia în formă brută articolul şi toată informaţia din hard-disk.

— Dacă aţi fi citit cu atenţie literele tipărite mic pe formularul pe care l-aţi semnat, aţi fi observat că ne autorizaţi să vă localizăm mobilul prin satelit „în cazul în care sunteţi în

pericol”. Este o clauză care a fost gândită pentru cazul în care apare un terorist printre ziarişti, dar care s-a dovedit a fi foarte utilă în cazul dumneavoastră. Să fiţi fericită că v-am găsit eu şi nu Karoski.

— Ah, da. Sar în sus de bucurie.

Andrea reuşise să se aşeze pe genunchi. Cu mâna dreaptă pipăi pe jos ca să găsească scrumiera din sticlă de Murano pe care avusese de gând să o ia ca *souvenir* din cameră. Era pe jos, chiar lângă perete, acolo unde ea fumase ca o apucată. Dante se apropie de ea şi se aşeză pe pat.

— Recunosc că ar trebui să vă mulţumesc. Dacă nu aţi fi comis acest furtişag, la ora asta apucăturile acestui psihopat ar fi fost cunoscute în toată lumea. Dumneavoastră aţi vrut să obţineţi nişte avantaje personale din toată această situaţie, dar nu aţi reuşit. Asta este un adevăr. Acum fiţi isteaţă şi lucrurile rămân neschimbate. Nu veţi avea exclusivitate dar măcar vă salvaţi fundul. Ce părere aveţi?

— Discurile… şi bolborosi nişte cuvinte de neînţeles.

Dante se aplecă până când nasul lui îl atinse pe cel al ziaristei.

— Ce zici, frumoaso?

— Zic să ţi-o iei, nemernicule, spuse Andrea.

Şi îl lovi în ureche cu scrumiera. A avut loc o explozie de scrum când sticla dură se lovi de subinspector, care îşi duse mâna la ureche ţipând. Andrea se ridică, clătinându-se şi încercă să îl lovească din nou dar celălalt fuse mai rapid. O prinse de mână când scrumiera era la câţiva centimetri de faţa lui.

— Ei, ei. Deci târfuliţa are gheruţe.

Dante o strânse de încheietură şi îi întoarse braţul până scăpă scrumiera din mână. Apoi îi dădu un pumn în stomac. Andrea căzu din nou pe jos, cu respiraţia tăiată, simţind ca şi cum o bucată de oţel îi apăsa pieptul. Subinspectorul îşi pipăi urechea de unde îi curgea puţin sânge. Se privi în oglindă. Avea ochiul stâng pe jumătate închis, plin de scrum şi mucuri de ţigară în cap. Se întoarse la tânără şi cu un picior îşi luă avânt în spate cu intenţia să îi lovească toracele. Dacă ar fi nimerit-o, lovitura i-ar fi rupt câteva coaste. Dar Andrea a fost mai isteaţă. Când celălalt îşi trase piciorul în spate, ea îi lovi glezna piciorului pe care se sprijinea. Dante căzu, dezechilibrat pe mochetă, ceea ce îi dădu un răgaz jurnalistei să fugă în baie. Trânti uşa.

— Deschide, şmechero.

— Să ţi-o tragi, jigodie ordinară, spuse Andrea, mai mult pentru ea decât pentru agresor. Îşi dădu seama că plângea. Se gândi să se roage, dar îşi aminti pentru cine lucra Dante şi

decise că poate nu era chiar o idee bună. Uşa se deschise complet, împingând-o pe Andrea în perete. Subinspectorul intră ca o tornadă, cu faţa roşie, umflată de furie. Ea încercă să se apere, dar el o prinse de păr, dându-i o lovitură brutală, smulgându-i câteva şuviţe. Din păcate, o ţinea cu o forţă incredibilă şi ea nu putea decât să îl zgârie pe mâini şi pe faţă, încercând să se elibereze din strânsoare. Reuşi să îi facă două urme pline de sânge pe faţă, ceea ce pe Dante l-a enervat şi mai tare.

— Unde sunt?

— Să ţi-o…

— UNDE….

— …iei.

— …SUNT?!

Îi împinse capul în oglinda de la baie înainte să o lovească tare cu fruntea de ea. O pânză de păianjen se extinse pe toată oglinda iar în centrul ei rămase un cerc de sânge care se scurgea uşor în chiuveta de la baie.

Dante o obligă să îşi privească faţă în oglinda distrusă.

— Mai vrei?

Deodată, Andrea simţi că era destul.

— În coşul de gunoi din baie.

— Foarte bine. Apleacă-te şi ia-l cu mâna stângă. Şi gata cu şmecheriile, sau îţi tai sfârcurile şi te pun să le înghiţi.

Andrea urmă instrucţiunile şi îi dădu discul lui Dante. Acesta îl verifică. Părea identic cu cel pe care îl primiseră la *Vigilanza.*

— Foarte bine. Şi celelalte nouă?

Ziarista înghiţi în sec.

— Le-am aruncat.

— La dracu'.

Andrea simţi că zbura de jur împrejurul camerei, când în realitate asta s-a întâmplat pe o distanţă de un metru jumătate, aruncată de Dante. Ateriză pe mochetă în mâini şi în faţă.

— Nu le am, ce dracu'. Nu le am! Uită-te în coşurile alea nenorocite de gunoi din Piazza Navona, cretinule!

Dante se apropie zâmbind. Ea era tot pe jos, respirând foarte repede, agitată.

— Nu înţelegi, nu-i aşa, şmechero? Tot ce trebuia să faci era să îmi dai căcaturile alea de discuri şi să te cari acasă cu un pumn în moacă. Dar nu, tu te crezi mai deşteaptă decât fiul doamnei Dante, iar asta nu se poate.

Îşi aşează câte un picior de fiecare parte a corpului ei. Scoase pistolul şi îl aţinti spre capul ei. Andrea îl privi în ochi, deşi era foarte speriată. Nemernicul acesta era în stare de orice.

— Nu vei trage. Ai face prea mult zgomot, spuse ea cu mai puţină convingere decât data trecută.

— Ştii ce, târfuliţo? încă o dată ai dreptate.

Şi scoase din buzunar un amortizor pe care începu să îl înfileteze pe armă. Pentru Andrea, promisiunea cu moartea, dar de data asta mult mai silenţioasă, devenea realitate.

— Aruncă pistolul, Fabio.

Dante se întoarse, pe chipul său citindu-se mirarea. În uşa camerei se aflau Dicanti şi Fowler. Inspectoarea avea un pistol iar preotul cheia electronică pe care o folosiseră ca să intre. Insigna lui Dicanti şi gulerul de preot al lui Fowler au fost cruciale atunci când a fost nevoie să o obţină. Întârziaseră pentru că mai verificaseră unul dintre cele patru nume pe care le obţinuseră în casa lui Albert. Le-au pus în ordinea vârstei, începând cu cea mai tânără dintre ziaristele spaniole, care s-a dovedit a fi asistentă într-o echipă de televiziune şi a fi şatenă, după cum le-a povestit recepţionerul guraliv al hotelului. La fel de vorbăreţ a fost şi cel de la hotelul în care era cazată Andrea.

Dante privea tâmp pistolul lui Dicanti, având corpul îndreptat spre ei, în timp ce arma sa ţintea încă spre Andrea.

— Haideţi, *ispettora,* dumneavoastră nu aţi face aşa ceva.

— Dumneavoastră ameninţaţi o cetăţeancă pe pământ italian, Dante. Eu sunt un agent al legii. Nu puteţi să îmi spuneţi ce pot şi ce nu pot face. Aruncaţi arma, sau mă văd obligată să trag.

— Dicanti, nu înţelegeţi. Femeia asta este o delincventă. A furat informaţii confidenţiale care aparţin Vaticanului. Nu îi vine mintea la cap şi ar putea să strice tot. Nu este nimic personal.

— Mi-aţi mai spus asta şi cu altă ocazie. Şi am remarcat că dumneavoastră vă asumaţi personal o groază de sarcini care nu sunt deloc personale.

Dante se înfurie în mod vizibil dar preferă să schimbe tactica.

— De acord. Vă rog să îmi permiteţi să o acompaniez la Vatican doar pentru a afla ce a făcut cu plicurile pe care le-a furat. Voi răspunde personal de siguranţa ei.

Pe Andrea o înţepă inima când auzi acele cuvinte. Nu voia să mai petreacă niciun minut cu acel nenorocit. Începu să îşi mute picioarele foarte încet pentru a-şi aşeza corpul într-o anumită poziţie.

— Nu, spuse Paola.

Vocea subinspectorului se agrava. I se adresă lui Fowler.

— Anthony. Nu poţi permite aşa ceva. Nu îi putem permite să scoată totul la iveală. În numele Crucii şi al Săbiei.

Preotul îl privi foarte serios.

— Aceste simboluri nu mă mai interesează, Dante. Mai ales când sunt folosite pentru a vărsa sânge nevinovat.

— Dar ea nu este nevinovată. A furat plicurile!

Dante nici nu a terminat bine de vorbit că Andrea ajunse în poziţia căutată. Calculă momentul şi dădu cu piciorul în sus. Nu a putut să dea cu toată puterea, nu pentru că nu ar fi dorit asta, ci pentru că a vrut să acorde prioritate pumnului. Jinduia să îl lovească în cap pe nemernicul acela. Şi chiar asta a făcut.

S-au întâmplat trei lucruri odată.

Dante a dat drumul discului pe care îl ţinea în mâna stângă şi se apucă de testicule, în timp ce cu dreapta încărcă arma şi începu să apese pe trăgaci. Subinspectorul dădea din gură ca un peşte pe uscat, pentru că nu mai putea de durere.

Dicanti ajunse la Dante din trei paşi uriaşi, îndreptându-şi capul spre pântecele sale.

Fowler reacţionă cu o jumătate de secundă mai târziu, nu se ştie dacă din cauză că îşi pierdea reflexele din cauza vârstei sau pentru că evalua situaţia, şi alergă spre pistol care, în ciuda loviturii, încă era aţintit spre Andrea. Reuşi să îl apuce pe Dante de încheietura mâinii drepte aproape în acelaşi timp în care umărul lui Dicanti se lovi de pieptul lui Dante. Arma se descarcă în tavan.

Au căzut toţi trei într-un talmeş-balmeş de neînţeles, acoperiţi de multe fragmente de tencuială. Fowler, fără să dea drumul încheieturii lui Dante, apăsă cu ambele degete mari punctul unde se uneşte mâna cu braţul. Dante scăpă arma însă reuşi să îi dea un genunchi în faţă inspectoarei care căzu inconştientă.

Fowler şi Dante se înlănţuiră. Fowler ţinea arma de ţeava cu mâna stângă. Cu mâna dreaptă apăsa mecanismul care scotea încărcătorul şi care a căzut pe jos. Cu cealaltă mână scoase glonţul din culată. Încă două mişcări rapide şi avea percutorul în palmă. Îl aruncă în cealaltă parte a camerei iar pistolul căzu jos, la picioarele lui Dante.

— Acum nu mai e bun de nimic.

Dante surâse, băgându-şi capul între umeri.

— Nici tu nu prea mai eşti bun de nimic.

— Demonstrează-mi.

Subinspectorul se năpusti asupra preotului. Fowler se dădu la o parte, dându-i un pumn. Rată faţa lui Dante la doar câţiva milimetri, nimerindu-l în umăr. Dante pregăti o lovitură cu stânga iar Fowler sări în cealaltă parte unde se întâlni cu pumnul lui Dante între coaste. Căzu pe jos, strângând din dinţi, fără răsuflare.

— Eşti cam ruginit, bătrânelule.

Dante luă pistolul şi încărcătorul. Nu avea timp să caute şi să monteze percutorul, dar nu putea să lase arma acolo. În grabă, nu şi-a dat seama că Dicanti avea şi ea un pistol pe care l-ar fi putut folosi, dar din fericire acesta rămase sub corpul inspectoarei atunci când ea căzuse inconştientă.

Subinspectorul privi în jur, în baie, în dulap. Andrea Otero nu era nicăieri, şi nici discul pe care îl scăpase când s-au încăierat. O picătură de sânge pe fereastră l-a făcut să se gândească o secundă că ziarista putea să meargă pe aer la fel ca Hristos pe ape. Sau mai degrabă să meargă de-a buşilea.

Brusc a observat că la nivelul camerei de hotel se afla acoperişul clădirii vecine, care ascundea frumoasa curte a mânăstirii Sfânta Maria de la Paz, construită de Bramante.

Andrea nu avea nici cea mai vagă idee cine a construit mânăstirea (şi nici că, în mod ironic, Bramante fusese primul arhitect al catedralei Sfântul Petru din Vatican). Continuă să meargă de-a buşilea pe ţiglele închise la culoare ce străluceau în soarele dimineţii, încercând să nu atragă atenţia turiştilor matinali care se plimbau prin curte. Voia să ajungă de cealaltă parte a acoperişului pentru că salvarea ei se întrevedea la fereastra deschisă. Se afla deja la jumătatea drumului. Mânăstirea avea două etaje înalte, ceea ce făcea ca acoperişul să fie periculos de înclinat de-asupra pietrelor din curte la o înălţime de aproape nouă metri.

Ignorând durerea pe care încă o mai simţea între picioare, Dante se căţără pe fereastră şi porni în urmărirea ziaristei. Aceasta întoarse capul şi îl văzu punând picioarele pe acoperiş. Încercă să meargă mai repede însă vocea lui Dante o opri.

— Uşor.

Andrea se întoarse. Dante o ameninţa cu un pistol, care nu putea fi folosit, însă ea nu avea de unde să ştie lucrul acesta. Se întrebă dacă individul acela chiar avea tupeu să tragă cu arma în plină zi, în prezenţa martorilor. Turiştii îl văzuseră deja şi contemplau extaziaţi scena care se petrecea deasupra lor. Numărul spectatorilor creştea puţin câte puţin. Ce păcat că Dicanti era întinsă pe jos, inconştientă, pentru că rata un subiect de manual care în psihiatria judiciară era cunoscută sub numele *bystander effect*[50], o teorie (demonstrată de nenumărate ori) care ne asigură că, în măsura în care numărul de trecători care văd o persoană la ananghie creşte, în aceeaşi măsură scad şansele ca cineva să ajute victima (şi cresc şansele să arate cu degetul şi să le atragă atenţia cunoscuţilor la ce sunt martori).

În ciuda privirilor, Dante mergea aplecat şi cu grijă spre jurnalistă. Când a fost aproape de ea, observă cu satisfacţie că avea unul dintre discuri în mână. Trebuia să recunoască adevărul: fusese atât de tâmpită încât să arunce restul plicurilor la gunoi. Totuşi, discul acela era foarte important.

— Dă-mi discul şi voi pleca. Îţi jur. Nu vreau să te rănesc, minţi Dante.

Andrea era moartă de frică, dar demonstra un curaj şi un tupeu care l-ar fi ruşinat chiar şi pe un sergent din Legiune.

— Du-te dracu'! Pleacă sau îl arunc.

Dante înlemni, la mijlocul drumului. Andrea întinsese discul, dând uşor din mână. Doar cu un simplu gest, discul ar zbura ca o hârtie. S-ar putea sparge la impactul cu solul. Sau poate ar ateriza uşor, dus de briza de dimineaţă, chiar în braţele unui privitor, care s-ar putea evapora înainte ca el să ajungă în curtea mânăstirii. Şi atunci, la revedere.

Destul de riscant.

Asta îl cam bloca. Ce putea să facă în acest caz? Distragerea duşmanului până când balanţa se înclina în favoarea lui.

— Domnişoară, spuse ridicând glasul, nu săriţi. Nu ştiu ce v-a adus în această situaţie dar viaţa este foarte frumoasă. Dacă vă gândiţi mai bine, veţi vedea că aveţi multe motive ca să trăiţi.

Da, asta ar avea o logică. Să se poată apropia destul de mult încât să o ajute pe această nebună acoperită de sânge, care se urcase pe acoperiş ca să se sinucidă, dar de fapt să îi smulgă discul fără ca cineva să observe şi apoi în buimăceala provocată, să nu o poată salva. O tragedie. De Fowler şi Dicanti se va ocupa de sus. Ei ştiau să facă presiuni.

— Nu săriţi! Gândiţi-vă la familia dumneavoastră.

— Dar ce spui acolo, imbecilule? se miră Andrea. Nu vreau să sar!

De jos, privitorii arătau cu degetul, în loc să ia telefonul şi să sune la *Polizia.* Unul dintre ei începuse să strige: *„Non saltare, non saltare".* Nici unuia dintre ei nu li se părea ciudat ca salvatorul să aibă un pistol în mână (sau poate nu îşi dădeau seama ce avea curajosul salvator în mâna dreaptă). Dante se bucura că fusese aşa inspirat. Era din ce în ce mai aproape de reporteră.

— Nu vă fie frică! Sunt poliţist!

De jos, spectatorii credeau că ea dorea să se arunce şi de-abia dacă remarcară discul pe care îl avea în mână. Au mai ţipat *„nu, nu"* iar unul dintre turişti chiar îi declară Andreei dragostea sa eternă în cazul în care cobora de pe acoperiş bine sănătoasă.

Între timp, degetele întinse ale subinspectorului aproape că atingeau picioarele desculţe ale ziaristei care era întoarsă spre el. Aceasta se dădu puţin înapoi şi alunecă uşor. Mulţimea (pentru că erau deja aproape cincizeci de persoane în curtea mânăstirii şi chiar câţiva clienţi ai hotelului se instalaseră la ferestre) îşi ţinu răsuflarea. Dar imediat cineva strigă:

— Priviţi, un preot!

Dante se întoarse. Fowler era în picioare pe acoperiş şi avea o bucată de ţiglă în mână.

— Nu aici, Anthony! ţipă subinspectorul.

Fowler nu părea că îl ascultă. Aruncă una dintre ţigle spre el cu o precizie demonică. Dante avu noroc că îşi protejase faţa cu braţul. Dacă nu ar fi procedat astfel, probabil trosnitura care s-a auzit când bucata de ţiglă i-a rupt antebraţul, i-ar fi spart craniul. Se dezechilibră pe ţiglă şi alunecă până în margine. Ca prin minune, se prinse de o proeminenţă, lovindu-se cu picioarele de una dintre frumoasele coloane, tăiate de un sculptor supervizat de Bramante cu cinci sute de ani în urmă. În mod ironic, spectatorii care nu se sinchisiseră să ajute victima, îl ajutară pe Dante, şi trei persoane reuşiră să îl dea jos pe acel maimuţoi stricat. Acesta le mulţumi apoi îşi pierdu cunoştinţa.

Pe acoperiş, Fowler se adresă Andreei:

— Domnişoară Otero, vă rog să ne faceţi plăcerea de a vă întoarce în cameră, înainte să vă răniţi.

HOTEL RAPHAEL

Largo Febo, 2

Sâmbătă, 9 aprilie 2005. 09:14

Paola reveni printre cei vii într-o situaţie minunată: mâinile atente ale părintelui Fowler îi aşezară un prosop umezit pe frunte. Deodată, nu se mai simţi atât de bine şi începu să plângă dorind să i se termine corpul la nivelul umerilor; avea o durere îngrozitoare de cap. Îşi reveni la timp pentru a-i primi pe cei doi agenţi de poliţie care apărură în sfârşit în camera de hotel şi cărora le spuse să îşi ia tălpăşiţa pentru că ea avea totul sub control. Dicanti le jură că nu era vorba de nicio sinucidere şi că totul se înţelesese greşit. Agenţii priviră un pic suspicioşi dezordinea din cameră, dar se supuseră ordinelor.

Între timp, în baie, Fowler încerca să refacă fruntea Andreei, şifonată în urma întâlnirii cu oglinda. În momentul în care Dicanti scăpa de gardieni şi se scuza pentru deranjul provocat, preotul îi spunea ziaristei că va avea nevoie de copci.

— Cel puţin patru la frunte şi două la sprânceană. Dar acum nu puteţi pierde timpul mergând la un spital. Vă voi spune cum facem: dumneavoastră vă urcaţi într-un taxi care să vă ducă direct la Bologna. Drumul va dura cam patru ore. Vă va aştepta un doctor, prieten de-al meu, care vă va spune ce aveţi de făcut. El vă va conduce la aeroport şi veţi lua avionul spre Madrid, cu escală la Milano. Acolo veţi fi în siguranţă. Şi încercaţi să nu mai reveniţi în Italia câţiva ani.

— Nu ar fi mai bine să ia avionul din Napoli? interveni Dicanti.

Fowler o privi foarte serios.

— *Dottora,* dacă vreodată trebuie să fugiţi de… acele persoane, vă rog să nu o faceţi prin Napoli. Au destul de multe cunoştinţe acolo.

— Eu aş spune că au contacte peste tot.

— Din păcate, aveţi dreptate. Şi mă tem că, nici pentru dumneavoastră, nici pentru mine, nu vor fi prea plăcute consecinţele faptului că ne-am intersectat drumurile cu cele ale *Vigilanzei.*

— Vom merge la Boi. El va fi de partea noastră.

Fowler păstră tăcerea un moment.

— Poate. Totuşi, prioritatea noastră în acest moment este să o scoatem din Roma pe domnişoara Otero.

Andreei, a cărei faţă încă mai avea o expresie de durere (pentru că rana de pe frunte o durea foarte tare, deşi sângera mai puţin datorită lui Fowler) nu îi făcea plăcere acea discuţie la care asista în linişte. Cu zece minute în urmă, când îl văzuse pe Dante dispărând de pe marginea acoperişului, avusese un sentiment de uşurare. Alergase spre Fowler şi îşi puse mâinile în jurul gâtului său cu riscul ca amândoi să cadă de pe acoperiş.

Fowler îi explică pe scurt că există un departament precis în organigrama de la Vatican care dorea ca această situaţie să nu iasă la iveală şi că din cauza aceasta îi fusese ameninţată viaţa. Preotul nu făcu nicio aluzie la gestul său deplorabil prin care furase plicurile, pentru că acesta era un simplu detaliu. Dar acum îşi impunea propriile pretenţii, ceea ce nu îi plăcea deloc ziaristei. Aprecia că preotul şi criminalista o salvaseră la momentul oportun dar ea nu avea chef să cedeze şantajului.

— Eu nu am de gând să plec nicăieri, domnilor. Sunt o ziaristă acreditată, iar ziarul meu se bazează pe mine că le voi trimite ştiri legate de conclav. Şi vreau să afle că am descoperit o conspiraţie la cel mai înalt nivel pentru a ascunde moartea unor cardinali şi a unui membru al poliţiei italiene provocate de un psihopat. *El Globo* va publica aceste informaţii impresionante pe prima pagină şi acolo va apărea şi numele meu.

Preotul ascultă calm dar răspunse intransigent.

— Domnişoară Otero, vă admir curajul. Aveţi mai multă îndrăzneală decât mulţi dintre soldaţii pe care i-am cunoscut. Dar în acest joc aveţi nevoie de mai mult decât curaj.

Ziarista îşi îndepărtă cu o mână bandajul care îi acoperea fruntea şi strânse dinţii.

— Nu vor îndrăzni să-mi facă vreun rău atunci când voi publica articolul.

— Poate că da, poate că nu. Dar nici eu nu vreau să îl publicaţi, domnişoară. Nu este potrivit.

Andrea îi adresă o privire confuză.

— Poftim?

— Ca să simplific lucrurile: daţi-mi discul, spuse Fowler.

Andrea se ridică tremurând. Era indignată şi ţinea discul strâns la pieptul ei.

— Nu ştiam că faceţi parte dintre acei fanatici, dispuşi să ucidă ca să păstreze un secret. Voi pleca chiar acum.

Fowler o împinse astfel încât se aşeză din nou pe closet.

— Personal, cred că versetul cel mai revelator din Evanghelie este: „Adevărul vă va elibera.”[151] şi dacă ar fi după mine, aţi putea pleca de aici cât ai zice peşte ca să

povestiţi cum un preot cu un trecut plin de acte de pedofilie a înnebunit şi umblă liber omorând cardinali. Poate că aşa Biserica ar înţelege o dată pentru totdeauna că preoţii sunt, mereu şi înainte de orice, oameni. Dar chestiunea aceasta ne depăşeşte şi pe mine şi pe dumneavoastră. Nu vreau ca acest lucru să se afle pentru că ştiu că asta doreşte şi Karoski. După ce va trece un timp şi va vedea că metoda lui nu a dat rezultate, va face o altă mişcare. Poate atunci îl vom prinde şi vom putea salva nişte vieţi.

Andrea se pleoşti în acel moment. A fost un amestec de oboseală, durere, saturaţie, un sentiment care nu putea fi descris într-un singur cuvânt. Acel sentiment de la graniţa dintre fragilitate şi autocompătimire care apare atunci când ne dăm seama că suntem foarte mici în comparaţie cu universul. I-a dat discul lui Fowler, îşi ascunse capul între mâini şi începu să plângă.

— Îmi voi pierde slujba.

Preotului i se făcu milă de ea.

— Nu, asta nu se va întâmpla. Voi avea grijă personal.

Trei ore mai târziu, ambasadorul Statelor Unite din Italia îl contacta telefonic pe directorul ziarului *El Globo*. Îi cere scuze că maşina sa oficială s-a ciocnit de cea în care se afla trimisul special la Roma al ziarului său. Conform celor spuse de el, fapta se petrecuse cu o zi înainte, când vehiculul circula cu viteză foarte mare spre aeroport. Din fericire, şoferul a frânat la timp cât să evite o catastrofă care se termină cu o uşoară rană la cap, fără consecinţe grave. Se pare că ziarista insistase de mai multe ori că trebuia să îşi continue treaba dar medicii de la ambasadă care au examinat-o, i-au recomandat câteva săptămâni de repaos, ceea ce le-a oferit ocazia să o trimită la Madrid pe cheltuiala ambasadei. Bineînţeles, pentru acest mare prejudiciu profesional erau dispuşi să o recompenseze. O altă persoană care se afla în interiorul maşinii era interesată de starea ei şi dorea să îi acorde un interviu. Vor lua legătura în două săptămâni ca să pună la punct detaliile.

Atunci când închise, directorul de la *El Globo* rămăsese perplex. Nu înţelegea cum era posibil ca acea fată rebelă, care făcea numai probleme, reuşise să obţină poate cel mai dificil interviu de pe planetă. Se gândi că avusese un mare noroc. Simţi un acces de invidie şi îşi dori să fie în pielea ei.

Întotdeauna îşi dorise să viziteze Biroul Oval.

SEDIUL CENTRAL UACV

Via Lamarmora, 3

Sâmbătă, 9 aprilie 2005. 13: 25

Paola intră fără să bată în biroul lui Boi, dar nu îi plăcu deloc ceea ce văzu acolo. Sau mai precis, pe cine văzu acolo. Cirin stătea jos cu faţa spre director şi profită de acel moment ca să se ridice şi să plece, fără a-i adresa nicio privire criminalistei. Aceasta încercă să îl reţină la uşă.

— Ascultaţi, Cirin…

Inspectorul general nu o luă în seamă şi dispăru.

— Dicanti, luaţi loc, spuse Boi de cealaltă parte a biroului său.

— Dar domnule director, vreau să denunţ comportamentul criminal al unuia dintre subordonaţii acestui om…

— Ajunge, *ispettora.* Am fost informat atât cât era nevoie de către inspectorul general referitor la ceea ce s-a întâmplat la hotelul Raphael.

Paola era uimită. Îndată ce ea şi Fowler au reuşit să o urce pe ziaristă în taxi cu destinaţia Bologna, s-au îndreptat imediat spre sediul UACV ca să îi expună cazul lui Boi. Situaţia era complicată, fără îndoială, dar Paola se baza pe faptul că şeful ei va fi de partea ziaristei. A decis să intre singură ca să îi vorbească, deşi ultimul lucru la care se aşteptase era ca şeful ei nici măcar să nu dorească să îi asculte versiunea.

— V-a povestit probabil că Dante a agresat o ziaristă lipsită de apărare.

— Mi-a povestit că a avut loc o neînţelegere care a fost soluţionată spre satisfacţia tuturor. Se pare că inspectorul Dante încerca să calmeze o potenţială martoră care era puţin cam nervoasă iar voi doi l-aţi agresat. Chiar acum, Dante este la spital.

— Dar este absurd! În realitate de fapt…

— M-a mai informat că nu mai au încredere în noi în ce priveşte acest caz, spuse Boi, ridicând vocea. Este foarte dezamăgit de atitudinea dumneavoastră, care a fost mereu prea puţin conciliantă şi agresivă faţă de subinspectorul Dante şi faţă de suveranitatea ţării vecine, lucru pe care l-am putut constata personal, chiar dacă numai ocazional. Veţi reveni la sarcinile obişnuite, iar Fowler se va întoarce la Washington. De acum încolo, doar *Corpo di Vigilanza* îi va proteja pe cardinali. În ceea ce ne priveşte, vom încredinţa

imediat Vaticanului DVD-ul pe care ni l-a trimis Karoski cât şi pe cel pe care l-am recuperat de la ziarista spaniolă şi vom uita de existenţa acestui caz.

— Şi cu Pontiero cum rămâne? Încă îmi amintesc ce faţă ai făcut la autopsia lui. Şi asta a fost închipuită? Cine va face dreptate în cazul morţii lui?

— Asta deja nu mai este răspunderea noastră.

Criminalista era dezamăgită şi atât de îngreţoşată încât îi era rău fizic. Nu era capabilă să îl recunoască pe cel pe care îl avea în faţa ei, nu reuşea să îşi amintească nici cel mai mic lucru care a făcut-o să se simtă atrasă de el. Se întrebă cu tristeţe dacă nu cumva aventura lor fusese, într-o anumită măsură, motivul pentru care i-a luat cazul atât de repede. Poate din cauza înfruntării pe care o avuseseră cu o noapte înainte.

— Este din cauza mea, Carlo?

— Pardon?

— Este din cauza a ceea ce s-a întâmplat aseară? Nu te credeam capabil de aşa ceva.

— *Ispettora,* vă rog, nu vă credeţi atât de importantă. În cazul acesta, singurul meu interes era să colaboraţi eficient cu Vaticanul, lucru pe care dumneavoastră nu aţi reuşit să îl faceţi.

În cei treizeci şi patru de ani ai săi, Paola nu văzuse în viaţa ei o discordanţă atât de mare între cuvintele pe care le rostea cineva şi ceea ce se vedea pe faţa sa. Nu se putu abţine.

— Eşti un porc inutil, Carlo. Serios. Nu mă miră că toată lumea râde pe la spatele tău. Cum ai ajuns în halul ăsta?

Directorul Boi se înroşi până la urechi, dar reuşi să îşi reprime atacul de furie care îi tremura pe buze. În loc să se lase dominat de furie, îşi transformă ieşirea într-un atac calm şi rece.

— Măcar eu am ajuns undeva, *ispettora.* Vă rog să lăsaţi insigna şi arma pe biroul meu. Sunteţi penalizată timp de o lună în care nu veţi lucra şi nu veţi primi salariu. Sper să fie suficient ca să vă revizuiţi atitudinea. Acum plecaţi acasă.

Paola deschise gura ca să îi răspundă, dar nu ştia ce să spună. În filme, personajul pozitiv găsea întotdeauna o replică ce îi anticipa întoarcerea triumfală atunci când şeful îl priva de simbolurile autorităţii lor. Dar în viaţa reală, ea rămăsese fără cuvinte. Aruncă insigna şi pistolul pe masă şi ieşi din birou, fără să se uite înapoi.

Pe hol, Fowler o aştepta escortat de doi agenţi de poliţie. Paola îşi dădu seama că preotul primise acel telefon fatidic.

— Aşadar, acesta este sfârşitul, spuse criminalista.

Preotul zâmbi.

— A fost o plăcere să vă cunosc, *dottora.* Din păcate aceşti domni mă vor însoţi la hotel ca să îmi iau lucrurile şi apoi la aeroport.

Criminalista îl apucă de braţ, cu degetele încovoiate pe mânecă.

— Părinte, nu puteţi să chemaţi pe cineva? Să amânaţi cumva?

— Mi-e teamă că nu, spuse înclinând capul. Sper ca într-o zi să mă invitaţi la o ceaşcă bună de cafea.

Şi fără a mai adăuga nimic, se depărtă, urmat de cei doi gardieni.

Paola aşteptă să ajungă acasă pentru a plânge.

INSTITUTUL SFÂNTUL MATEI

Silver Spring, Maryland

Decembrie 1999

TRANSCRIEREA ÎNTÂLNIRII NUMĂRUL 115 ÎNTRE PACIENTUL NUMĂRUL 3.643 ŞI DOCTORUL CANICE CONROY.

[…]

DR. CONROY: Văd că citeşti ceva… *Enigme şi ciudăţenii.* Este vreuna bună?
#3.643: Sunt foarte uşoare.
DR. CONROY: Haideţi, spuneţi-mi una.
#3.643: Sunt foarte uşoare, serios. Nu cred că vă plac.
DR. CONROY: Îmi plac ghicitorile.
#3.643: Bine. Dacă un om face o groapă într-o oră şi doi oameni fac două gropi în două ore, cât îi ia unui om să facă o jumătate de groapă?
DR. CONROY: Este uşor… jumătate de oră.
#3.643: (Râsete).
DR. CONROY: Ce ţi se pare aşa amuzant? O jumătate de oră. O oră o groapă. O jumătate de oră, jumătate de groapă.
#3.643: Doctore, nu există jumătăţi de groapă… O groapă este întotdeauna o groapă.
DR. CONROY: Vrei să îmi transmiţi ceva cu asta, Viktor?
#3.643: Sigur că da, doctore, sigur că da.
DR. CONROY: Tu nu eşti o groapă, Viktor. Tu nu eşti iremediabil condamnat să fii ceea ce eşti.
#3.643: Ba da sunt, doctore Conroy. Şi dumneavoastră trebuie să vă mulţumesc pentru că mi-aţi arătat calea cea dreaptă.
DR. CONROY: Calea?
#3.643: Am luptat mult timp ca să îmi schimb înclinaţiile, să fiu ceea ce nu sunt. Dar datorită dumneavoastră acum mi-am asumat propria persoană. Nu asta doreaţi?
DR. CONROY: Nu se poate. Nu se poate să mă fi înşelat atât de mult în privinţa ta.
#3.643: Doctore, nu v-aţi înşelat, m-aţi ajutat să găsesc lumina. M-aţi făcut să înţeleg că pentru a deschide uşile

care trebuie, trebuie să ai mâinile potrivite.
DR. CONROY: Asta eşti tu? Mâna?
#3.643: (Râsete) Nu, doctore. Eu sunt cheia.

APARTAMENTUL FAMILIEI DICANTI

Via Della Croce, 12

Sâmbătă, 9 aprilie 2005. 23:46

Paola plânse o bună bucată de timp, cu uşa închisă dar cu rănile din inimă deschise. Din întâmplare, mama ei nu era acasă, se dusese să petreacă sfârşitul de săptămână în Ostia, la o prietenă. Pentru criminalistă a fost o uşurare: acela era un moment foarte prost şi nu l-ar fi putut ascunde doamnei Dicanti. Într-un anumit fel, dacă ar fi văzut-o îngrijorată şi încercând să o înveselească, ar fi fost şi mai grav. Avea nevoie de singurătate ca să se înece liniştită în eşec şi disperare.

Se aruncă în pat îmbrăcată de stradă. Pe fereastră intrau în camera ei sunetele străzilor vecine şi razele timide ale serii de aprilie. Datorită acestui zgomot de fond şi după ce a rememorat atât conversaţia cu Boi de mii de ori cât şi toate întâmplările din ultimele zile, a adormit. Aproape nouă ore după ce căzuse frântă, un miros minunat de cafea proaspătă se strecură în visul său, obligând-o să revină la realitate.

— Mamă, te-ai întors destul de repede…

— Chiar aşa este, m-am întors repede, dar vă înşelaţi asupra persoanei, spuse o voce dură, educată, într-o italiană cadenţată şi nesigură: era vocea părintelui Fowler.

Paola făcu ochii mari şi fără a-şi da seama ce făcea, îşi puse mâinile în jurul gâtului său.

— Uşor, uşor, că vărsaţi cafeaua…

Criminalista se retrase ruşinată. Fowler era aşezat pe marginea patului ei şi o privea amuzat. În mână avea o ceaşcă pe care o luase chiar din bucătărie.

— Cum aţi intrat aici? Şi cum aţi scăpat de poliţişti? Pe dumneavoastră vă trimiseseră la Washington…

— Liniştiţi-vă, câte o întrebare pe rând, spuse Fowler râzând. În ceea ce priveşte cum am reuşit să scap de doi funcţionari prost antrenaţi şi graşi, vă rog să nu îmi insultaţi inteligenţa. Cum am reuşit să intru aici? E simplu: cu un şperaclu.

— Înţeleg. Antrenamentul de bază de la CIA, nu-i aşa?

— Mai mult sau mai puţin. Vă cer scuze pentru intruziune, dar am sunat de mai multe ori şi nu mi-a răspuns nimeni. M-am gândit că aţi putea fi în pericol. Când v-am văzut dormind aşa profund, am decis să mă ţin de promisiune şi să vă invit la o cafea.

Paola se ridică, primind ceaşca din mâinile preotului. A sorbit prelung şi lucrul acesta o linişti. Camera era luminată doar de lumina felinarelor de pe stradă, ce reflectau umbre mari pe tavan. Fowler contemplă camera în acea penumbră. Pe un perete erau agăţate diplomele de la şcoală, de la universitate, de la Academia FBI, la fel şi medaliile de natație, chiar şi nişte picturi în ulei care trebuie să fi avut cel puţin treisprezece ani. Simţi din nou vulnerabilitatea acelei femei inteligente şi puternice, dar care încă era agăţată de trecutul ei. O parte din ea nu renunţase niciodată la prima tinereţe. Încercă să ghicească ce parte a peretelui se vedea cel mai bine din pat şi atunci avu impresia că a înţeles. Conform liniei imaginare pe care a trasat-o de la pat la perete, se afla un tablou al Paolei alături de tatăl său într-o cameră de spital.

— Cafeaua asta este foarte bună. Mama face o cafea groaznică.

— Contează intensitatea focului, *dottora.*

— De ce v-aţi întors, părinte?

— Din diferite motive. Pentru că nu voiam să vă las baltă. Pentru că nu voiam ca nebunul ăla să îşi facă de cap. Şi pentru că bănuiesc că aici se ascunde ceva mult mai profund decât se observă la prima vedere. Simt că s-au folosit de noi toţi, de dumneavoastră şi de mine. Şi mai mult, presupun că aveţi un motiv personal ca să mergeţi mai departe.

Paola îşi încruntă sprânceana.

— Aveţi dreptate. Pontiero era prietenul şi colegul meu. Acum cel mai mult mă interesează să îl fac pe asasinul lui să plătească. Dar mă îndoiesc că putem face ceva acum, părinte. Fără insigna mea şi fără sprijin, suntem doar nişte norişori pe cer. La o simplă adiere de vânt suntem pierduţi. În plus, este posibil ca dumneavoastră să fiţi căutat.

— Chiar aşa. Am scăpat de cei doi agenţi la Fiumicino.[52] Dar mă îndoiesc că Boi o să ajungă până acolo încât să emită un ordin de căutare şi prindere pe numele meu. Cu nebunia care este în oraş, nu cred că ajută la ceva… nici nu s-ar justifica. Cel mai probabil va lăsa totul baltă.

— Dar şefii dumneavoastră, părinte?

— Oficial, mă aflu în Langley. Neoficial, nu au nicio problemă dacă mai rămân puţin aici.

— În sfârşit o veste bună.

— Ceea ce este mai complicat este să intrăm în Vatican, pentru că Cirin probabil este informat.

— Păi nu văd cum am putea să îi protejăm pe cardinali dacă ei sunt înăuntru iar noi afară.

— Cred că ar trebui să începem cu începutul, *dottora.* Cred că ar trebui să revedem toată nebunia asta de la început,

pentru că este evident că ne-a scăpat ceva.

— Dar cum? Nu am documentele necesare, tot dosarul lui Karoski este la UACV.

Fowler îi zâmbi ştrengar.

— Ei bine, câteodată Dumnezeu faci nişte mici minuni.

Făcu un gest spre biroul Paolei aflat într-un colţ al camerei. Paola aprinse veioza care lumină teancul mare de hârtii care avea coperţi maro şi constituia dosarul lui Karoski.

— Va propun un pact, *dottora.* Dumneavoastră vă ocupaţi de ceea ce ştiţi să faceţi mai bine: un profil psihologic al asasinului. Unul final, cu toate informaţiile de care dispunem acum. Eu, între timp, vă servesc cafeaua.

Paola termină dintr-o sorbitură cafeaua din ceaşcă. Încercă să scruteze chipul preotului, dar faţa sa nu era în conul de lumină ce cădea pe dosarul lui Karoski. Iar Paola avu din nou bănuiala care o cuprinse şi când se afla în holul din Reşedinţa Sfânta Maria şi pentru care a aşteptat un moment potrivit ca să o dezvăluie. Acum, după multele întâmplări care s-au succedat de la moartea lui Cardoso, era mai sigură ca niciodată că bănuiala ei era îndreptăţită. Deschise computerul de pe biroul său. Selectă o fişă nouă de profil şi începu să o completeze compulsiv, cercetând din când în când foile din dosar.

— Pregătiţi altă cafea, părinte. Trebuie să confirm o teorie.

PROFIL PSIHOLOGIC AL ASASINULUI MULTIPLU

Pacient: KAROSKI, Viktor.

Profil realizat de către doctor Paola Dicanti.

Situaţia pacientului: *In absentia.*

Data redactării: 10 aprilie 2005.

Vârsta: 44 ani.

Înălţime: 178 centimetri.

Greutatea: 85 kilograme.

Descriere: Părul şaten, ochii gri, conformaţie puternică, inteligent (IQ de 125).

Antecedente familiale: Viktor Karoski se naşte într-o familie de emigranţi, de clasă medie, cu o mamă dominatoare, având profunde probleme de integrare în realitate, datorită influenţei religioase. Familia emigrează din Polonia şi încă de la început este evidentă dezrădăcinarea la toţi membrii săi. Tatăl reprezintă genul tipic de eşec profesional, alcoolism şi accese violente, la care se adaugă grave abuzuri sexuale repetate şi periodice (înţelese ca pedeapsă) atunci când subiectul ajunge la adolescenţă. Mama este conştientă tot timpul de situaţia acestor abuzuri şi de incestul comis de soţul ei, deşi aparent nu pare că îşi dă seama. Un frate mai mare fuge de acasă, datorită abuzurilor sexuale. Un frate mai mic moare abandonat, după o lungă convalescenţă cauzată de meningită. Subiectul este închis într-un dulap, izolat de lume, perioade îndelungate de timp, după ce mama „descoperă" abuzurile cauzate de tată. Când el este eliberat, tatăl părăsise deja domiciliul conjugal iar mama este cea care îşi impune personalitatea asupra subiectului, accentuând figura catolică ce se teme de infern, acolo unde se ajunge, fără îndoială, datorită exceselor sexuale (conform spuselor mamei). Pentru asta mama îl îmbracă în hainele ei şi îl ameninţă că îl castrează. În subiect are loc o distorsionare gravă a realităţii, cum ar fi o tulburare serioasă a sexualităţii neintegrate. Încep să apară primele accese de mânie şi trăsături ale personalităţii antisociale, cât şi un puternic sistem de răspuns nervos. Atacă un coleg de la institut, şi din acest motiv este internat într-o şcoală de corecţie. După ce iese de acolo, dosarul lui este curat ceea ce îl determină să se înscrie la un seminar atunci când avea nouăsprezece ani. Nu i se face niciun control psihiatric anterior şi reuşeşte să îşi atingă ţelul.

Perioada adultă: Indiciile pentru sexualitatea neintegrată a subiectului sunt confirmate la nouăsprezece ani, la puţin timp după moartea mamei sale, manifestată prin atingerea unui minor, exteriorizări care devin mai frecvente şi mai grave. Superiorii săi ecleziastici nu i-au pedepsit agresiunile sexuale, care iau o întorsătură mai delicată atunci când subiectul are propriile parohii. Conform dosarului său, există dovezi pentru cel puţin 89 de agresiuni asupra minorilor, dintre care 37 au fost acte totale de sodomie, iar restul, atingeri sau constrângeri ale victimelor să îl masturbeze sau să practice felaţie. Din şedinţele de psihologie reiese că, oricât de straniu ar părea, era un preot convins în totalitate de vocaţia lui de sacerdot. În alte cazuri de pederastie, la unii preoţi, impulsul sexual a fost motivul pentru care s-au hirotonit, intrând ca lupul între oi. Dar în cazul lui Karoski, motivul alegerii sale era foarte diferit. Mama sa l-a împins în această direcţie, ajungând chiar să îl constrângă. După un incident cu un nefericit pe care l-a agresat, scandalul Karoski nu a mai putut fi ocultat iar subiectul ajunge, într-un final, la Institutul Sfântul Matei, un loc de reabilitare a preoţilor catolici cu probleme. Aici descoperim un Karoski foarte ataşat de Biblie, mai ales de Vechiul Testament. La câteva zile de la internarea sa, are loc un episod de violenţă spontană împotriva unui angajat al Institutului. În aceste circumstanţe se deduce disonanţa cognitivă între impulsul sexual al subiectului şi convingerile sale religioase. Atunci când cele două intră în conflict, au loc crizele de violenţă, cum ar fi episodul de agresiune asupra expertului.

Perioada recentă: Subiectul are un profil care include mânie, reflectată în agresiunea neintegrată. A comis câteva crime, în care se observă un grad înalt de sadism sexual, inclusiv ritualuri simbolice şi necrofilie.

Profilul caracteristicilor mai importante, manifestate în acţiunile sale:

- Personalitate plăcută, inteligenţă medie spre mare
- Minciuni frecvente
- Lipsă totală de remuşcări sau sentimente faţă de victimele sale
- Egocentrism total
- Indiferenţă afectivă şi personală
- Sexualitate impersonală şi impulsivă, concentrată pe satisfacerea necesităţilor egolatre
- Personalitate antisocială

• Înalt nivel de obedienţă.

INADVERTENŢE

- Gândire iraţională integrată în acţiunile sale
- Nevroze multiple
- Comportament criminal înţeles ca mijloc, nu ca scop
- Înclinaţii spre sinucidere
- Orientat spre îndeplinirea unei sarcini, a unui ordin.

APARTAMENTUL FAMILIEI DICANTI

Via della Croce, 12

Duminică, 10 aprilie 2005. 04:45

Fowler termină de citit raportul pe care i-l dăduse Dicanti. Era foarte surprins.

— *Dottora,* sper că nu vă supăraţi dar acest profil este icomplet. Aţi scris doar un rezumat a ceea ce ştiam deja. Dar, sincer, nu aduce informaţii noi.

Criminalista se ridică în picioare.

— Dimpotrivă, părinte. Karoski are un profil medical foarte complex, din care putem deduce că această creştere a agresivităţii sale l-a transformat dintr-un prădător sexual, castrat prin intermediul medicamentelor, într-un asasin multiplu.

— Într-adevăr, aceasta este baza teoriei noastre.

— Ei bine, nu e bună de nimic. Priviţi primele caracteristici ale profilului, la sfârşitul raportului. Primele opt definesc mai degrabă un asasin în serie.

Fowler îl consultă şi confirmă.

— Există două tipuri de asasini în serie: dezorganizaţi şi organizaţi. Nu este o clasificare perfectă, dar, destul de coerentă. Primii corespund criminalilor care comit acte spontane şi impulsive, expuşi riscului să lase dovezi în urma lor. De-abia dacă îşi cunosc victimele, care de obicei se află în zona lor geografică. Folosesc arme care le sunt la îndemână: un scaun, o curea etc. Sadismul sexual apare post mortem.

Preotul se încruntă. Era foarte obosit, căci de-abia dacă dormise câteva ore.

— Mă scuzaţi, *dottora.* Continuaţi, vă rog.

— Cel de-al doilea tip, cel organizat, este un asasin cu o mobilitate ridicată, care îşi capturează victimele înainte de a folosi forţa. Victima este un străin care îndeplineşte un criteriu specific. Armele şi conexiunile folosite corespund unui plan stabilit anterior de la care nu se abat niciodată. Cadavrul este abandonat într-un loc neutru, fiind pregătit dinainte. Iar acum, căruia dintre cele două grupuri credeţi că îi aparţine Karoski?

— În mod clar celui de-al doilea.

— Asta ar putea observa oricine. Dar noi putem să mergem mai departe. Avem dosarul său. Ştim cine este, de unde vine şi cum gândeşte. Uitaţi tot ce s-a întâmplat în ultimele zile.

Concentraţi-vă asupra lui Karoski, cel pe care l-aţi cunoscut la Institut. Cum era?

— O persoană impulsivă, care în anumite situaţii exploda ca un butoi cu dinamită.

— Şi după cinci ani de terapie?

— Era o persoană diferită.

— Aţi spune că acesta schimbare s-a produs în mod gradual sau deodată?

— S-a produs destul de brusc. Eu aş semnala schimbarea în momentul în care doctorul Conroy l-a pus să asculte înregistrările cu terapiile lui prin regresie.

Paola respiră adânc înainte de a continua.

— Părinte Fowler, nu vă supăraţi, dar după ce am citit zecile de întâlniri dintre Karoski, Conroy şi dumneavoastră, cred că faceţi o greşeală. Iar această eroare ne-a îndreptat spre un drum greşit.

Fowler a dat din umeri.

— *Dottora,* nu mă pot supăra din cauza asta. După cum ştiţi deja, deşi am o diplomă în psihologie, am ajuns la Institut doar accidental, căci adevărata mea profesie era cu totul alta. Dumneavoastră sunteţi experta criminalistă şi avem mare noroc că pe putem baza pe opinia dumneavoastră. Însă nu înţeleg unde vreţi să ajungeţi.

— Uitaţi-vă din nou la raport, spuse Paola, arătându-i-l. Sub titlul „Inadvertenţe" am notat cele cinci caracteristici care nu ne permit să îl considerăm pe subiectul nostru un asasin în serie organizat. Cu o carte de criminalistică în mână, orice expert ar spune că de la un anormal organizat, Karoski a evoluat pe baza unei traume, în acest caz aceasta fiind înfruntarea cu propriul trecut. Sunteţi familiarizat cu termenul disonanţa cognitivă?

— Este acel stadiu al minţii în care faptele şi credinţele intime ale subiectului prezintă mari discrepanţe. Karoski suferea de o disonanţă cognitivă acută: el se credea un preot exemplar, în timp ce optzeci şi nouă de victime afirmau că este un pederast.

— Perfect. Atunci, conform celor spuse de dumneavoastră, subiectul, catolic convins, nevrotic, impermeabil la orice interferenţă din exterior, se transformă în câteva luni într-un asasin multiplu, rece şi calculat, fără trăsături nevrotice, după ce ascultă câteva casete din care înţelege că a fost maltratat când a fost mic?

— Din această perspectivă… pare ceva complicat, spuse Fowler inhibat.

— Este imposibil, părinte. Acest fapt iresponsabil al doctorului Conroy i-a cauzat cu siguranţă mult rău, dar nu a

putut să-i provoace o schimbare radicală. Preotul fanatic care îşi acoperă urechile atunci când dumneavoastră îi citeaţi cu voce tare lista victimelor sale, nu se poate transforma într-un asasin organizat la doar câteva luni mai târziu. Şi să ne amintim că primele două crime în care se respectă ritualul au avut loc chiar în Institut: mutilarea unui preot şi asasinarea altuia.

— Dar, *dottora*… asasinarea cardinalilor este opera lui Karoski. Chiar el a spus lucrul acesta, amprentele lui s-au găsit la trei crime.

— Sigur că da, părinte Fowler. Nu pun în discuţie comiterea acestor asasinate de către Karoski. Este mai mult decât evident. Ceea ce încerc să vă spun este că motivul pentru care a făcut-o nu este acela pe care îl credem noi. Caracteristica cea mai importantă a profilului său, ceea ce l-a condus spre preoţie în ciuda sufletului său chinuit, este cea care l-a obligat să comită aceste fapte oribile.

Fowler a înţeles. Ameţit, a trebuit să se aşeze pe patul Paolei ca să nu cadă.

— Smerenia, supunerea.

— Exact, părinte. Karoski nu este un asasin în serie. Este un asasin plătit.

INSTITUTUL SFÂNTUL MATEI

Silver Spring, Maryland

August 1999

În celula izolată nu se auzea niciun zgomot. De aceea, şoapta care îl chemă pe Karoski urgent, exigent, i-a invadat urechile ca o maree.

— Viktor.

Karoski coborî grăbit din pat, ca un copil. Venise din nou. Mai venise o dată ca să îl ajute, ca să îl ghideze, să îi arate drumul spre lumină. Pentru a da un sens şi un scop forţei lui, necesităţii lui. Era sătul de intervenţiile pline de cruzime ale doctorului Conroy care îl studia ca pe un fluture prins cu un ac sub microscopul său. El era de cealaltă parte a uşii de oţel, dar aproape că îl simţea în cameră, aproape de el. Pe el putea să îl respecte, să îl urmeze. El putea să îl înţeleagă, putea să îi arate calea. Vorbiseră ore în şir despre ceea ce trebuia să facă. Despre cum trebuia să facă. Despre cum trebuia să se comporte, despre cum trebuia să răspundă interesului repetitiv şi agasant al doctorului Conroy. Noaptea îşi repeta rolul şi aştepta sosirea lui. Venea doar o dată pe săptămână, dar îl aştepta cu nerăbdare, numărând minutele. În timp ce repeta rolul în minte, ascuţea foarte uşor cuţitul, încercând să nu facă zgomot. El i-a ordonat asta. I-ar fi putut da un cuţit ascuţit, chiar un pistol. Dar voia să pună la încercare curajul şi forţa sa. Iar el făcuse ce îi ceruse. Îi arătase dovezi ale devoţiunii şi loialităţii sale. Prima dată l-a mutilat pe preotul sodomist. La câteva săptămâni diferenţă îl omorâse pe preotul pederast. Trebuia să elimine buruienile aşa cum îi ceruse el şi apoi îşi va primi, în sfârşit, premiul. Premiul pe care îl dorea mai mult decât orice pe lume. El i-l va da pentru că nimeni altcineva nu i l-ar putea da. Nimeni altcineva nu îi putea da aşa ceva.

— Viktor.

El îi cerea prezenţa. A străbătut camera cu pas grăbit şi a îngenuncheat lângă uşă, ascultând vocea care îi vorbea despre ceea ce urma să se întâmple. Despre o misiune departe de acel loc. În inima creştinătăţii.

APARTAMENTUL FAMILIEI DICANTI

Via Della Croce, 12

Duminică, 10 aprilie 2005. 02:14

Liniştea se lăsă în urma cuvintelor lui Dicanti ca o umbră obscură. Fowler îşi duse mâinile la faţă, cu un sentiment incert de uimire şi disperare.

— Cum am putut să fiu atât de orb? Omoară pentru că cineva i-a spus să facă asta. Doamne, Dumnezeule… Dar mesajele şi ritualul?

— Dacă te gândeşti în profunzime nu are niciun sens, părinte. Acel *„Ego te absolvo”* scris pe jos şi apoi pe pieptul victimelor. Mâinile spălate, limba tăiată… Toate acestea sunt echivalentul ritualului sicilian de a pune o monedă în gura victimei.

— Este ritualul mafiei de a arăta că mortul a vorbit prea mult, nu-i aşa?

— Exact. La început am crezut că acei cardinali erau judecaţi pentru ceva anume de către Karoski, poate din cauza unui rău pe care i-l făcuseră lui însuşi sau ceva împotriva demnităţii de preot. Dar direcţiile indicate pe ghemotoacele de hârtie nu aveau niciun sens. Acum cred că aceasta a fost contribuţia personală, propriile lui influenţe la un scenariu dictat de altcineva.

— Dar ce rost avea să îi omoare în acest mod, *dottora?* De ce să nu îi elimine pur şi simplu?

— Mutilările nu sunt decât un paravan absurd al unui singur lucru fundamental: cineva dorea să îi vadă morţi. Priviţi veioza, părinte.

Paola arătă spre veioza de pe masă, care lumina dosarul lui Karoski. În camera întunecată, tot ceea ce nu se afla în raza luminii rămânea în obscuritate.

— Am înţeles deja. Ne obligă să privim doar ceea ce vedem. Dar cine ar dori aşa ceva?

— Întrebarea de bază pentru a afla cine a comis o crimă este: cine are de profitat? Un asasin în serie şterge automat nevoia acestei întrebări pentru că cel care profită este el însuşi. Motivul său este cadavrul. Dar în cazul său motivul este o misiune. Dacă ar fi vrut să îşi verse furia şi frustrarea asupra cardinalilor, în cazul în care acestea ar fi existat, şi-ar fi putut alege alt moment când aceştia ar fi fost mai vulnerabili. Mult mai puţin protejaţi. Dar acum? Ce este atât de special acum?

— Pentru că cineva doreşte să influenţeze conclavul.

— Acum, gândiţi-vă, părinte, cine doreşte să influenţeze conclavul? Dar pentru asta este esenţial să ştim pe cine au omorât.

— Acei cardinali erau figuri importante ale Bisericii. Persoane de calitate.

— Dar unite de ceva comun. Iar sarcina noastră este să aflăm acel ceva.

Preotul s-a ridicat şi a făcut câteva ture prin cameră, cu mâinile la spate.

— *Dottora,* am o idee despre cine ar fi dispus să îi elimine pe cardinali folosind această metodă. Există o pistă căreia nu i-am acordat atenţia cuvenită. Lui Karoski i s-a făcut o reconstrucţie facială totală, după cum am putut observa în portretul făcut de Angelo Biffi. Operaţia aceasta este foarte scumpă şi este nevoie de o convalescenţă complexă după ea. Dacă este bine făcută şi în condiţii discrete şi de anonimat, poate costa mai mult de o sută de mii de dolari, vreo optzeci de mii de euro. Aceasta nu este o sumă de bani de care un preot sărac cum este Karoski, să poată dispune cu uşurinţă. Nici în Italia nu ar fi putut intra uşor sau nu ar fi reuşit să obţină camuflarea pe care a avut-o de la sosirea sa. În tot acest timp, acestea au fost întrebările pe care le-am lăsat în plan secund, dar deodată ele devin cruciale.

— Şi întăresc teoria conform căreia o mână ascunsă este în spatele asasinatelor cardinalilor.

— Cu siguranţă.

— Părinte, eu nu am cunoştinţele pe care le aveţi dumneavoastră cu privire la modul de funcţionare a Bisericii catolice şi al preoţiei. Care credeţi că este numitorul comun care îi uneşte pe cei trei cardinali morţi?

Preotul se gândi câteva momente.

— Ar putea să existe un element comun. Unul care ar fi fost mult mai evident dacă doar ar fi dispărut sau ar fi fost executaţi. Toţi aveau ideologii liberale. Erau parte din… cum să spun? Aripa de stânga a Sfântului Duh. Dacă mi s-ar fi cerut numele a cinci cardinali consideraţi cei mai partizani ai Concilio Vaticano II, aceştia trei ar fi fost în această listă.

— Vă rog să îmi explicaţi.

— Vedeţi, odată cu sosirea Papei Ioan XXIII, în 1958, s-a observat clar că era nevoie de o schimbare radicală a Bisericii. Ioan XXIII a convocat Concilio Vaticano II, o chemare a tuturor cardinalilor la Roma pentru a dezbate cu Papa situaţia Bisericii în lume. Două mii de cardinali au răspuns acestui apel. Ioan XXIII a murit înainte ca acest Concilio să se finalizeze, dar Paul VI, succesorul său, a

finalizat această sarcină. Din păcate, reformele iniţiale care fuseseră scopul acelui Concilio nu au ajuns atât de departe cu ar fi vrut Ioan XXIII.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Au avut loc mari schimbări în Biserică. A fost poate una din cele mai mari pietre de temelie ale secolului douăzeci. Dumneavoastră poate nu vă mai amintiţi pentru că eraţi mică, dar până la sfârşitul anilor şaizeci o femeie nu putea fuma, nici nu putea purta pantaloni pentru că era păcat. Iar acestea sunt doar nişte exemple haioase. Este de ajuns să spun că schimbarea a fost mare dar totuşi insuficientă. Ioan XXIII pretindea ca Biserica să îşi deschidă pe alocuri uşile pentru a primi inspiraţia proaspătă a Duhului Sfânt. Iar acestea doar s-au întredeschis puţin. Paul VI s-a dovedit a fi un papă destul de conservator. Ioan Paul I, succesorul său, nu a rămas în funcţie nicio lună. Iar Ioan Paul II a fost un papă apostolic, puternic şi mediatizat, care a făcut mult bine omenirii, cu siguranţă; dar în politica sa de actualizare a Bisericii a fost un conservator drastic.

— Aşa că marea reformă a Bisericii încă nu s-a realizat?

— Încă sunt multe de făcut, cu siguranţă. Când s-au publicat rezultatele de la Vaticano II, părţile catolice mai conservatoare aproape că au luat armele. Iar Concilio încă mai are duşmani; oameni care cred că cei care nu sunt catolici vor ajunge în iad, că femeile nu au dreptul să voteze şi chiar mai rău. Clerul aşteaptă ca la acest conclav să se aleagă un papă idealist şi puternic, un papă care să îndrăznească să apropie Biserica de oameni. Fără nicio îndoială, cel care ar fi fost potrivit pentru această sarcină era cardinalul Portini, un liberal convins. El niciodată nu ar fi obţinut voturile părţii ultraconservatoare. Un alt candidat ar fi fost Robayra, un om din popor, dar foarte inteligent. Şi Cardoso era din aceeaşi categorie. Amândoi erau apărătorii săracilor.

— Iar acum sunt morţi.

Faţa lui Fowler se întunecă.

— *Dottora,* ceea ce vă voi povesti acum este un secret total. Risc atât viaţa mea cât şi viaţa dumneavoastră şi, credeţi-mă, chiar îmi este frică. Acest raţionament mă conduce într-o direcţie spre care nu îmi place să privesc şi cu atât mai puţin să merg. Făcu o pauză scurtă ca să îşi tragă sufletul. Ştiţi ce este Sfânta Alianţă?

Din nou, la fel ca în casa groazei, criminalistei îi reveniră în minte poveştile cu spioni şi asasinate. Mereu le-a considerat a fi poveşti spuse la un pahar de băutură, însă la

ora aceea, însoţită de acel om, posibilitatea ca totul să devină realitate luase alte dimensiuni.

— Se spune că este serviciul secret al Vaticanului. O reţea de spioni şi agenţi secreţi care nu se dau înapoi să omoare atunci când este cazul. Sunt poveşti de groază pentru noii cădeţi. Aproape nimeni nu le crede.

— *Dottora* Dicanti, puteţi să credeţi povestea Sfintei Alianţe pentru că ea există. Există de patru sute de ani şi este mâna stângă a Vaticanului pentru acele treburi pe care nici măcar Papa nu trebuie să le afle.

— Îmi este foarte greu să cred asta.

— Deviza Sfintei Alianţe, *dottora,* este „Crucea şi sabia".

Dicanti şi-l aminti pe Dante la hotelul Raphael cu arma îndreptată spre ziaristă. Acelea au fost exact cuvintele pe care le-a rostit atunci când i-a cerut ajutor lui Fowler, şi atunci a înţeles ce vroia preotul să spună.

— Oh, Dumnezeule. Atunci dumneavoastră…

— Am fost, acum mult timp. Slujeam două scopuri, al ţării mele şi al religiei mele. Apoi a trebuit să renunţ la unul.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu vă pot povesti, *dottora.* Nu îmi cereţi să fac asta.

Paola nu dori să insiste asupra acestui subiect. Aceea era o parte ascunsă din viaţa preotului, din durerea rece care îi cuprindea sufletul cu gheare de gheaţă. Suspecta că se întâmplase mult mai mult decât îi povestea el.

— Acum înţeleg ostilitatea lui Dante faţă de dumneavoastră. Are legătură cu trecutul, nu-i aşa, părinte?

Fowler nu spuse nimic. Paola trebuia să ia o decizie rapidă pentru că nu mai aveau mult timp şi nici nu îşi puteau permite să facă vreo greşeală. Îşi lăsă inima să vorbească, inimă care ştia că este îndrăgostită de preot; de întreg şi fiecare parte a sa, de căldura aspră a mâinilor sale şi de durerile sufletului său. Ar fi vrut să le poată absorbi, să îl elibereze de acele dureri, să îi redea râsul pur al unui copil. Ştia că îşi dorea imposibilul: în acel om erau oceane de amărăciune, apărute cu mult timp în urmă. Nu era doar acest paravan de netrecut simbolizat de preoţie. Dacă voiai să ajungi la sufletul său trebuia să usuci acele oceane şi cu siguranţă te înecai în ele dacă încercai să faci asta. În acel moment înţelese că niciodată nu va putea fi lângă el, dar mai înţelese că acel om mai degrabă murea decât să îi permită cuiva să îi facă ei vreun rău.

— Bine, părinte, voi avea încredere în dumneavoastră. Continuaţi vă rog, spuse suspinând.

Fowler se aşeză din nou şi povesti o întâmplare cutremurătoare.

— S-a înfiinţat în 1566. Pe vremurile acelea tulburi, Papa Pius V era preocupat de eretici şi de amploarea pe care o lua anglicanismul. Fiind conducătorul Inchiziţiei, era un om dur, limitat şi pragmatic. Pe vremea aceea Statul Vatican în sine avea un înţeles mai teritorial decât acum, deşi acum se bucură de mai multă putere. Sfânta Alianţă s-a format recrutând tineri preoţi şi *uomos di fiducia*[53], laici de încredere a căror credinţă catolică era confirmată. Scopul ei era acela de a apăra Vaticanul ca ţară şi Biserica în sens spiritual, iar numărul celor recrutaţi a crescut odată cu trecerea timpului. Ajunseseră la câteva mii în secolul nouăsprezece. Unii dintre ei erau simpli informatori, fantasme, trecuţi pe lumea cealaltă. Alţii, care nu aveau nici cincizeci de ani, reprezentau elita: Mâna Sfântului Arhanghel Mihail, grupul de agenţi speciali care, împrăştiaţi în toată lumea, puteau executa un ordin în mod precis şi rapid. Se investeau mulţi bani într-un grup revoluţionar, se făcea trafic de influenţă, se obţineau informaţii cruciale capabile să schimbe cursul războaielor. Muşamalizau, trădau şi, când era cazul, ucideau. Toţi membrii acestui grup erau antrenaţi în tehnici de luptă şi erau buni trăgători. În trecut, erau instruiţi în ceea ce priveşte controlul populaţiei, coduri, camuflare şi luptă corp la corp. O Mână putea să taie în două un bob de strugure cu un cuţit aruncat de la cincisprezece paşi distanţă şi vorbea patru limbi străine. Puteau decapita o vacă, apoi să îi arunce hoitul într-un puţ cu apă bună şi să dea vina pe un grup rival. Făceau toate astea cu o măiestrie absolută. Erau antrenaţi ani de zile pe o insulă din Marea Mediterană, al cărui nume nu vi-l dezvălui. Antrenamentul a evoluat în secolul douăzeci, dar Mâna Arhanghelului Mihai a fost tăiată de la rădăcină în timpul celui de-al doilea război mondial. A fost o perioadă însângerată când au căzut mulţi. Unii au apărat cauze foarte nobile iar alţii, din păcate, nu atât de bune.

Fowler a făcut o pauză pentru a lua o gură de cafea. Umbrele din cameră deveniseră şi mai întunecate iar Paola simţi o frică fizică. Se aşeză invers pe scaun şi îmbrăţişă spătarul în timp ce preotul continuă.

— În 1958, Ioan XXIII, însuşi Papa de la Vaticano II, a decis că timpul Sfintei Alianţe a trecut, că nu mai era nevoie de serviciile ei şi, în plin Război Civil, a distrus reţelele de legătură ale informatorilor şi a interzis în mod categoric ca vreunul dintre membrii Alianţei să ducă la bun sfârşit vreo misiune fără a primi aprobarea sa. Şi, timp de patru ani, aşa s-a întâmplat. Mai erau doar doisprezece Mâini din cei cincizeci şi doi de membri în anul 1939 iar unii dintre ei erau foarte bătrâni. Li s-a ordonat să se întoarcă la Roma. Locul

secret unde se antrenau a luat foc în mod misterios în anul 1960. Iar Capul Sfântului Mihai, şeful Sfintei Alianţe, a murit într-un accident de maşină.

— Cine era?

— Nu vă pot spune, dar nu pentru că nu vreau, ci pentru că nu ştiu. Identitatea Capului rămâne mereu secretă. Ar putea fi oricine: un înalt prelat, un cardinal, un *uomo di fiducia* sau un simplu preot. Trebuie să fie bărbat şi să aibă peste patruzeci şi cinci de ani. Astea sunt singurele cerinţe. Din 1566 şi până astăzi s-a aflat numele unui singur Cap: preotul Sogredo, un italian de origine spaniolă care a luptat cu toate forţele împotriva lui Napoleon. Iar numele lui a fost cunoscut doar în cercuri restrânse.

— Nu mă miră că Vaticanul nu recunoaşte existenţa unui serviciu de spionaj dacă foloseşte astfel de metode.

— Acesta a fost unul dintre motivele care l-au determinat pe Ioan XXIII să pună sfârşit Sfintei Alianţe. Spunea că nu este corect să omori, nici măcar în numele Domnului, iar eu sunt de acord cu el. Ştiu că unele dintre acţiunile Mâinii Arhanghelului Mihai au fost foarte dure împotriva naziştilor. Unii dintre ei au salvat sute de mii de vieţi. Dar a existat şi un grup, foarte redus, care după ce s-a văzut exclus de către Vatican, a comis nişte orori atroce. Nu voi vorbi despre asta aici şi cu atât mai puţin la ora asta.

Fowler agită o mână, ca şi cum ar fi dorit să alunge fantasmele. La cineva ca el, a cărui economie de mişcări era aproape supranaturală, un astfel de gest indica o nervozitate foarte mare. Paola înţelese că voia să sfârşească povestea.

— Nu trebuie să mai spuneţi nimic, părinte. Doar ceea ce consideraţi că este necesar ca eu să aflu.

El îi mulţumi cu un zâmbet şi continuă.

— Dar acela nu a fost sfârşitul Sfintei Alianţe, după cum cred că vă imaginaţi deja. Sosirea lui Paul VI pe scaunul lui Petru în 1963 s-a făcut în cel mai îngrozitor context internaţional din toate timpurile. Cu doar câţiva ani înainte, lumea fusese la câţiva paşi de un război atomic[54]. După doar câteva luni, Kennedy, primul preşedinte catolic nord-american, era împuşcat. Atunci când Paul VI a fost informat, a cerut ca Sfânta Alianţă să fie din nou creată. Reţelele de spionaj, deşi reduse datorită trecerii timpului, s-au reîntregit. Era mai greu să se reconstruiască Mâna Arhanghelului Mihai. Din cele zece Mâini chemate la Roma în 1958, şapte puteau fi folosite în cadrul serviciului în anul 1963. Uneia dintre ele i s-a cerut să reconstruiască baza pentru formarea a noi agenţi de teren. Sarcina a durat aproape cincisprezece ani, dar a

reuşit să facă un grup de treizeci de agenţi. Unii au fost luaţi de la zero, iar alţii au fost aduşi de la alte servicii secrete.

— La fel ca dumneavoastră: un agent dublu.

— În realitate, celor ca mine li se spune agent potenţial. Este acela care lucrează în mod normal pentru două organizaţii aliate, dar în care cea principală nu ştie că organizaţia secundară modifică anumite directive în sarcinile din cadrul fiecărei misiuni. Eu am acceptat să îmi folosesc cunoştinţele pentru a salva vieţi, nu pentru a omorî oameni. Aproape toate misiunile pe care le-am avut au fost misiuni de recuperare: pentru a salva preoţi aflaţi în pericol în locuri dificile.

— Aproape toate.

Fowler plecă faţa.

— Am avut o misiune complexă în care lucrurile s-au încurcat. Din ziua aceea nu am mai fost o Mână. Nu mi-a fost uşor, dar iată-mă aici. Am crezut că voi fi psiholog toată viaţa, dar vedeţi unde m-a adus unul dintre pacienţii mei.

— Dante este una dintre Mâini, nu-i aşa, părinte?

— La câţiva ani după ce eu am plecat, a avut loc o criză. Acum au mai rămas puţini, din câte am auzit. Toţi sunt implicaţi în misiuni departe de aici şi nu erau disponibili. Singurul disponibil era el şi este un om fără scrupule. În realitate, este perfect pentru această treabă, dacă bănuielile mele sunt corecte.

— Atunci, Cirin este Capul?

Fowler privi în faţă, impasibil. După un minut Paola şi-a dat seama că nu îi va răspunde, aşa că a încercat cu o altă întrebare.

— Părinte, spuneţi-mi, de ce Sfânta Alianţă ar dori să facă un astfel de scenariu?

— Lumea se schimbă, *dottora.* Ideile democratice îşi fac loc în multe inimi, inclusiv în cele ale membrilor mai flexibili ale Bisericii. Sfânta Alianţă are nevoie de un papă care să o sprijine cu fermitate pentru că, în caz contrar, va dispărea. Dar Sfânta Alianţă este o idee apărută înainte de Vatican II. Ceea ce aveau în comun cei trei cardinali era faptul că erau nişte liberali convinşi; cât poate fi de liberal un cardinal. Oricare dintre ei ar fi putut să desfiinţeze din nou acest serviciu secret, poate pentru totdeauna.

— Prin eliminarea lor dispare şi această ameninţare.

— Şi deodată este nevoie de o întărire a securităţii. Dacă aceşti cardinali ar fi dispărut pur şi simplu, s-ar fi ridicat multe semne de întrebare. Nici nu puteau să însceneze nişte

accidente: alegerea papei este un proces paranoic în sine. Dar dacă dumneavoastră ştiţi cu siguranţă…

— O camuflare a asasinatului. Doamne, am ameţit. Mă bucur că m-am îndepărtat de Biserică.

Fowler se apropie de ea şi se aplecă peste scaun, apucându-o de ambele braţe.

— *Dottora*, să nu faceţi o greşeală. În spatele Bisericii, construită din sânge şi noroi pe care dumneavoastră o vedeţi, există altă Biserică, infinită şi invizibilă, ale cărei standarde se ridică puternice spre cer. Această Biserică trăieşte în sufletele a milioane de fideli care îl iubesc pe Hristos şi mesajul său. Va renaşte din propria cenuşă, va umple toată lumea, iar porţile iadului nu o vor doborî.

Paola îl privi în ochi.

— Chiar credeţi asta, părinte?

— Cred, Paola.

Amândoi s-au ridicat în picioare. El a sărutat-o, tandru dar ferm iar ea l-a acceptat aşa cum era, cu toate cicatricele sale. Teama ei s-a diluat în durerea lui şi timp de câteva ore au descoperit fericirea împreună.

APARTAMENTUL FAMILIEI DICANTI

Via Della Croce, 12

Duminică, 10 aprilie 2005. 08:41

De data aceasta Fowler a fost cel trezit de mirosul de cafea proaspăt făcută.

— Poftiţi, părinte.

El o privi, uimit că îi spunea din nou dumneavoastră. Ea îi răspunse cu o privire fermă iar el înţelese. Speranţa pălise în faţa răsăritului de soare, care deja umplea camera. Nu spuse nimic, pentru că ea nu aştepta nimic, iar el nu putea să îi ofere decât durere. Se simţea, totuşi, uşurat de faptul că amândoi învăţaseră ceva din această experienţă, obţinuseră forţă datorită slăbiciunii celuilalt. Ar fi uşor să judeci că Fowler îşi trădase vocaţia în dimineaţa aceea. Ar fi uşor, dar ar fi greşit. Din contră, el era recunoscător că ea mai liniştise puţin demonii din interiorul său, cel puţin pentru un timp.

Ea s-a bucurat că el înţelesese. Se aşeză pe marginea patului şi zâmbi. Nu a fost un zâmbet trist pentru că ea depăşise limita disperării în noaptea aceea. Dimineaţa proaspătă nu aducea siguranţă dar cel puţin mai risipea din confuzie. Ar fi uşor să crezi că ea se îndepărta pentru că nu voia să sufere. Ar fi uşor, dar ar fi greşit. Dimpotrivă, ea îl înţelegea şi ştia că acel om se dedicase promisiunii pe care o făcuse şi că avea de dus propria-i cruce.

— *Dottora,* trebuie să vă spun ceva şi nu va fi ceva uşor de acceptat.

— Cum spuneţi, părinte.

— Dacă vreodată renunţaţi la cariera în psihiatrie judiciară, vă rog, să nu deschideţi o cafenea, spuse el, făcând o grimasă spre cafeaua ei.

Amândoi au râs şi, pentru o secundă, totul a fost perfect.

După o jumătate de oră, erau înviorați şi proaspeţi, discutând asupra detaliilor cazului. Preotul era în picioare lângă fereastra din camera Paolei. Criminalista era aşezată la birou.

— Ştiţi, părinte, la lumina zilei, teoria conform căreia Karoski ar putea fi un asasin plătit de Sfânta Alianţă devine ireală.

— Este posibil. Totuşi, la lumina zilei, mutilările sunt la fel de reale. Şi dacă avem dreptate, noi suntem singurii capabili să le împiedicăm.

Acele cuvinte au furat toată strălucirea dimineţii. Paola simţi cum sufletul i se strânge ca o coardă. Acum era mai conştientă ca niciodată că prinderea monstrului era responsabilitatea ei, de dragul lui Pontiero, al lui Fowler şi al ei însăşi. Când îl va avea în mâinile sale, nu se va putea abţine şi îl va putea strânge de gât cu mâinile ei.

— *Vigilanza* este compromisă, de asta îmi dau seama. Dar garda elveţiană?

— Uniforme frumoase dar puţină utilitate practică. Probabil că nici nu ştiu că au murit deja trei cardinali. Eu nu m-aş baza prea mult pe ei: sunt doar nişte jandarmi.

Paola îşi duse mâna la ceafă, îngrijorată.

— Ce facem acum, părinte?

— Nu ştiu. Nu ştim de unde ar putea ataca monstrul de Karoski, iar începând de ieri îi va fi mai uşor să ucidă.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Cardinalii au început slujbele de nouă zile. Este un parastas de nouă zile pentru sufletul defunctului Papă.

— Doar nu vreţi să spuneţi…

— Exact. Slujbele vor avea loc în toată Roma. Sfântul Ioan Lateran, Sfânta Maria cea Mare, Sfântul Petru, Sfântul Paul… cardinalii spun că sunt slujbele din doi în doi, în cele mai importante cincizeci de biserici din Roma. Aceasta este tradiţia şi nu cred că o vor schimba pentru nimic în lume. Dacă Sfânta Alianţă este implicată în asta, va fi ocazia ideală pentru un asasinat. Încă nu s-a aflat nimic, aşa că toţi cardinalii se vor răzvrăti în cazul în care Cirin le va interzice să ţină slujbele. Nu, slujbele vor avea loc, orice s-ar întâmplă. La naiba, un alt cardinal ar putea fi deja mort fără ca noi să ştim.

— La dracu', am nevoie de o ţigară.

Paola căută pe masă pachetul lui Pontiero, îşi verifică haina. Introduse mâna în buzunarul interior al jachetei şi găsi un cartonaş mic şi rigid.

„Ce e asta?"

Era o iconiţă a Fecioarei din Carmen. Cea pe care i-o dăduse părintele Francesco Toma atunci când şi-a luat la revedere de la ea când erau la Sfânta Maria din Traspontina. Falsul călugăr carmelit, asasinul Karoski. Purta aceeaşi haină neagră pe care o avea în acea dimineaţă de marţi, iar iconiţa era încă acolo.

— Cum am putut să uit de asta? Este o dovadă.

Fowler se apropie intrigat.

— O icoană a Fecioarei din Carmen. E ceva scris pe spate.

Preotul citi cu voce tare, în engleză.

If your very own brother, or your son or daughter, or the wife you love, or your closest friend secretly entices you, do not yield to him or listen to him. Show him your pity. Do not spare him or shield him. You must certainly put him to death. Then all Israel will hear and be afraid, and no one among you will do such an evil thing again.

Paola traduse, albă de furie şi ură:

— „Dacă propriul tău frate, fiul sau fiica ta, ori soţia pe care o iubeşti sau cel mai apropiat prieten încearcă să te ispitească pe ascuns, să nu îi ierţi şi nu-i asculta. Nu le arăta îndurare, nu-i cruţa şi nu-i apăra. Trebuie neapărat să îi omori. Şi tot Israelul când va afla, se va teme, şi nimeni dintre ai tăi nu va mai face un astfel de rău”.

— Cred că este *Deuteronomul,* capitolul 13, verstele 7-13.

— La dracu’! răcni criminalista. A fost tot timpul în buzunarul meu! La dracu’, trebuia să îmi dau seama că era scrisă în engleză.

— Nu vă mai chinuiţi, *dottora.* Un călugăr v-a dat o iconiţă. Având în vedere lipsa dumneavoastră de credinţă, nu este ciudat că nu i-aţi acordat prea mare atenţie.

— Poate, însă după aceea am aflat cine era acest călugăr. Trebuia să îmi amintesc că mi-a dat ceva. Eram mai preocupată să îmi amintesc faţa lui în întunericul acela. Dacă până…

„A încercat să îţi ţină o predică, îţi aminteşti?”

Paola se abţinu. Preotul se întoarse, cu iconiţa în mână.

— Ascultaţi, *dottora,* este o reprezentare religioasă obişnuită. Pe partea din spate a lipit o hârtie adezivă printată…

„Sfânta Maria din Carmen.”

— …Cu multă grijă pentru ca tot textul să încapă. Deuteronomul este…

„Să o purtaţi mereu cu dumneavoastră.”

— …sursă foarte rar folosită pentru iconiţe, ştiţi? Cred că…

„Vă va arăta calea în aceste vremuri tulburi”.

— …dacă trag puţin de un colţ, aş putea să o dezlipesc…

Paola ridică braţul; vocea i se transformă într-un ţipăt ascuţit:

— NU O ATINGEŢI!

Fowler clipi, surprins. Nu mişcă niciun muşchi. Criminalista îi luă iconiţa din mână.

— Mă scuzaţi că am ţipat, părinte, spuse Dicanti, încercând să se liniştească. Tocmai mi-am amintit cum Karoski mi-a spus că iconiţa îmi va arăta calea în aceste

vremuri tulburi. Şi cred că există un mesaj pe ea, conceput ca să îşi bată joc de noi.

— Poate. Sau ar putea fi o manevră ca să ne sperie.

— Singurul lucru sigur este că suntem departe de a avea toate piesele din puzzle. Sper să găsim ceva aici.

Întoarse iconiţa pe toate părţile, o privi în lumină, mirosi cartonul.

Nimic.

— Pasajul din Biblie ar putea fi mesajul. Dar ce înseamnă?

— Nu ştiu, dar cred că este vorba de mult mai mult. Ceva ce nu se poate observa la prima vedere. Şi cred că am pe undeva exact uneltele necesare pentru astfel de cazuri.

Criminalista căută printr-un dulap din apropiere. Într-un final, scoase o cutie acoperită de praf. O aşeză cu grijă pe birou.

— Nu am mai folosit-o de pe vremea când eram la Institut. A fost un cadou din partea tatălui meu.

Deschise cutia uşor, cu gesturi reverenţiale. Încă îi mai era proaspătă în memorie avertizarea asupra acelei unelte de lucru, că era foarte scumpă şi că trebuia să aibă grijă de ea. O scoase şi o puse pe masă cu grijă. Era un microscop obişnuit. Paola lucrase la universitate cu echipamente de o mie de ori mai scumpe dar pe niciunul dintre ele nu îl tratase cu atâta respect. Se bucură să descopere acel sentiment: era o legătură frumoasă cu tatăl ei, ceva rar la ea, care încă suferea în urma morţii lui. Se întrebă în grabă dacă nu cumva ar fi trebuit să păstreze amintirile minunate, în loc să se plângă mereu că plecase prea devreme.

— Aduceţi-mi iconiţa, părinte, spuse, aşezându-se în faţa microscopului.

Hârtia în care fusese împachetat şi plasticul protejaseră aparatul de praf. Puse iconiţa sub lentilă şi focaliză. Cu mâna stângă dezlipi cartonul colorat pentru a putea studia atent imaginea Fecioarei. Nu găsi nimic. Întoarse iconiţa pentru a o putea studia pe spate.

— Un moment… Aici e ceva.

Inspectoarea îi făcu loc preotului să privească prin microscop. Mărite de cincisprezece ori, literele de pe iconiţă apăreau ca nişte linii negre mari. Pe unele dintre ele, totuşi, era un cerc albicios.

— Par a fi perforate.

Inspectoarea reveni la microscop.

— Aş putea jura că sunt făcute cu un ac. Oricum, au fost făcute intenţionat. Sunt aproape perfecte.

— Pe ce literă apare primul semn?

— Pe F din *If*.

— *Dottora,* vă rog, verificaţi dacă mai sunt şi alte perforaţii la celelalte litere.

Paola se concentră pe primul rând din text.

— Mai este una aici.

— Mergeţi mai departe, mergeţi mai departe.

După opt minute, criminalista reuşi să descopere un total de unsprezece litere perforate.

> *IF youR very own brother, or your son or dAughter, or the wife you love, or your closest frieNd secretly entiCes you, de no yield to hIm or listen to him. Show him your pity. Do not spare him or shield him. You muSt certainly put Him to death. Then All Israel Will hear and be afraid, and no one among you will do such an evil thing again.*

Când se asigură că nu mai erau şi alte caractere perforate, criminalista le-a scris în ordine pe cele pe care le găsise. Când au citit ceea ce ieşise, amândoi s-au cutremurat iar Paola şi-a amintit.

Dacă fratele tău încearcă să te ispitească pe ascuns.

Îşi aminti rapoartele psihiatrilor.

Să nu îl ierţi, nici să nu ascunzi,

Scrisorile către familiile victimelor abuzului sexual al lui Karoski.

Ci să îl omori.

Îşi aminti numele care apărea la semnătură.

Francis Shaw.

(TELETEXT REUTERS, 10 APRILIE 2005. 08:12 GMT)

CARDINALUL SHAW OFICIAZĂ ASTĂZI SLUJBA DE POMENIRE ÎN CATEDRALA SFÂNTUL PETRU

ROMA (Associated Press) – Cardinalul Francis Shaw va oficia astăzi la ora doisprezece slujba de pomenire în biserica Sfântul Petru. Cardinalul nord-american se va bucura astăzi de onoarea de a prezida ceremonia în cea de-a doua zi a slujbelor de nouă zile pentru sufletul lui Ioan Paul II.

Anumite grupuri din Statele Unite nu au văzut cu ochi buni participarea lui Shaw la această ceremonie. Mai concret, este vorba de AVAP (Asociaţia Victimelor Abuzate de Preoţi) care a trimis la Roma pe doi dintre membrii săi pentru a protesta în mod formal împotriva faptului că i s-a permis lui Shaw să oficieze în cea mai importantă biserică a Creştinătăţii. „Suntem doar două persoane, dar vom face un protest oficial, pacifist şi disciplinat în faţa camerelor de luat vederi”, a informat Barbara Payne, preşedinta AVAP.

Organizaţia menţionată este principala asociaţie pentru victimele abuzate sexual de către preoţi catolici şi are mai mult de patru mii cinci sute de membri. Activitatea sa de bază este să ofere sfaturi şi sprijin victimelor, dar şi să organizeze terapii de grup pentru înfruntarea celor întâmplate. Mulţi dintre membrii săi vin pentru prima oară la AVAP când sunt deja la o vârstă adultă, după ani întregi de tăcere.

Cardinalul Shaw, în acest moment prefectul Congregaţiei pentru Cler, a fost compromis într-un scandal, legat de abuzuri sexuale din partea unor preoţi, care s-a declanşat în Statele Unite la sfârşitul anilor nouăzeci. Shaw, în calitate de cardinal al Arhidiocezei din Boston, era cea mai importantă figură a Bisericii catolice din Statele Unite, şi după spusele multora, cel mai sigur urmaş al lui Karol Wojtyla.

Cariera lui a suferit un regres după ce s-a descoperit că timp de mulţi ani a ascuns opiniei publice mai mult de trei sute de cazuri de abuzuri sexuale care s-au petrecut sub jurisdicţia lui. Pe o perioadă îndelungată, a transferat de la o parohie la alta preoţii acuzaţi de a fi comis delicte de acest gen, sperând că astfel va evita scandalul. În aproape toate cazurile, se limita să recomande „o schimbare de aer” acuzaţilor. Doar în cazuri foarte grave îi trimitea la un centru specializat pentru a fi trataţi.

În momentul în care s-au făcut primele denunţuri mai serioase, Shaw ajungea la o înţelegere financiară cu familiile victimelor, cumpărându-le tăcerea. Într-un final, scandalurile au ieşit la iveală în toată ţara, şi „înalte figuri de la Vatican" au impus demiterea lui Shaw. Acesta s-a mutat la Roma, unde a fost numit prefect al Congregaţiei Clerului, o funcţie de o anumită importanţă, dar care după toate aparenţele, părea să fie încununarea carierei sale.

Unii, totuşi, încă îl consideră pe Shaw un sfânt care a apărat, cu toate forţele, Biserica. „A fost persecutat şi calomniat pentru că a apărat credinţa", afirmă secretarul său personal, părintele Miller. Dar conform eternelor pronosticuri ale mass-media, referitoare la cine va fi următorul Papă, Shaw are puţine şanse. Biserica romano-catolică este formată, în general, din persoane prudente, care nu sunt adepte ale extravaganţelor. Deşi se bucură de sprijin, Shaw poate câştiga multe voturi doar în cazul în care se întâmplă o minune.

04/10/2005/08:12 (AP)

SACRISTIA VATICANULUI

Duminică, 10 aprilie 2005. 11:08

Preoţii care vor oficia slujba alături de cardinalul Shaw îşi vor pune veşmintele preoţeşti în sacristia de lângă intrarea catedralei Sfântul Matei, unde, alături de ministranţi, îl vor aştepta pe cardinal cinci minute înainte de a începe ceremonia.

Până în acel moment, muzeul era gol, cu excepţia celor două călugăriţe care îl ajutau pe Shaw şi pe celălalt oficiator, cardinalul Pauljic, plus soldatul din garda elveţiană care păzea uşa sacristiei.

Karoski s-a liniştit când a simţit cuţitul şi pistolul ascunse în haină. Calculă în minte ce posibilităţi avea.

În sfârşit îşi va primi premiul.

Clipa aceea se apropiase.

PIAŢA SFÂNTUL PETRU

Duminică, 10 aprilie 2005. 11:16

— Accesul este imposibil pe la intrarea Sfânta Ana, părinte. Plus că este foarte bine păzită, şi nu lasă pe nimeni să intre. Doar pe aceia care sunt autorizaţi de Vatican.

Ambii au inspectat, de la o anumită distanţă, locurile de acces în Vatican. Au făcut-o separat, pentru a fi mai discreţi. Mai rămăseseră mai puţin de cinci minute până la începerea slujbei din catedrala Sfântul Petru.

Cu doar treizeci de minute în urmă, descoperirea numelui cardinalului Francis Shaw pe iconiţa Fecioarei din Carmen a generat o căutare frenetică pe internet. Agenţiile de ştiri indicau locul şi ora unde va fi Shaw, aceste date fiind la îndemâna tuturor celor care erau interesaţi.

Şi iată-i acolo, în piaţa Sfântul Petru.

— Va trebui să pătrundem prin intrarea principală a bisericii.

— Securitatea a fost întărită în toate punctele, mai puţin în acesta care este deschis publicului larg, aşa că ei ne aşteaptă chiar aici. Şi chiar dacă reuşim să intrăm, nu ne vom putea apropia de altar. Shaw şi cel care îl ajută să oficieze vor pleca din sacristia bisericii Sfântul Petru. De acolo drumul este drept până la biserică. Nu vor folosi altarul lui Petru pentru că este folosit doar de Papă. Vor folosi unul dintre altarele secundare, şi vor participa opt sute de persoane la ceremonie.

— Oare Karoski va îndrăzni să acţioneze în faţa atâtor oameni?

— *Dottora,* problema noastră este că nu ştim ce reprezintă această hârtie în toată povestea asta. Dacă Sfânta Alianţă îl vrea mort pe Shaw, nu ne vor permite să oprim slujba. Dacă vrea doar să îl vâneze pe Karoski, nu ne vor permite să îl prevenim pe cardinal pentru că reprezintă o momeală excelentă. Sunt convins că, orice s-ar întâmplă, acesta va fi ultimul capitol al acestei poveşti.

— Ei, bine, noi nu prea vom avea vreun rol în acest moment. Este deja ora unsprezece şi un sfert.

— Nu. Vom intra în Vatican, îi vom evita pe agenţii lui Cirin şi vom ajunge la sacristie. Trebuie să îl împiedicăm pe Shaw să celebreze slujba.

— Cum, părinte?

— Vom folosi un drum pe care Cirin nici nu şi l-ar închipui.

Cinci minute mai târziu sunau la uşa unei clădiri sobre de cinci etaje. Paola îi dădu dreptate lui Fowler. Cirin nu şi-ar imagina nici într-un milion de ani că Fowler ar bate la uşa palatului Sfântul Oficiu din proprie iniţiativă.

Una dintre intrările în Vatican se afla între palat şi columna lui Bernini. Consta într-un gard negru şi o gheretă. În mod normal, era păzită de două gărzi elveţiene. În duminica aceea erau cinci, la care se mai adăuga un poliţist italian. Acesta avea un dosar în mână, iar în interiorul său (deşi nici Fowler, nici Paola nu ştiau asta) se aflau fotografiile lor. Acel bărbat, membru în *Corpo di Vigilanza,* a văzut trecând pe trotuar o pereche care se asemăna cu descrierea. I-a văzut doar un moment că au şi dispărut şi nu mai era foarte sigur că fuseseră ei. Nu era autorizat să îşi părăsească postul aşa că nu a încercat să îi urmărească pentru a verifica. Ordinele erau să se raporteze în cazul în care acei indivizi încercau să intre în Vatican şi să îi reţină un timp, chiar cu forţa dacă era nevoie. Dar era evident că acele persoane nu erau importante. A apăsat butonul de apel de pe *walkie-talkie* şi a comunicat că îi văzuse.

Aproape de colţul cu Porta Cavalleggeri, la mai puţin de douăzeci de metri de acea intrare unde poliţia primise instrucţiunile prin *walkie,* se afla uşa palatului, o uşă încuiată, dar cu sonerie. Fowler ţinu degetul apăsat în sonerie până când de partea cealaltă se auziră zgomote care arătau că uşa era descuiată. Prin deschizătură a apărut chipul unui preot bătrân.

— Ce doriţi? spuse acesta urâcios.

— Am venit să îl vedem pe cardinalul Hanër.

— Din partea cui?

— Din partea părintelui Fowler.

— Nu am auzit de dumneavoastră.

— Sunt un bătrân cunoscut.

— Cardinalul Hanër se odihneşte acum. Astăzi este duminică iar Palazzo este închis. Bună ziua, spuse făcând nişte gesturi molatice cu mâna, ca cineva care vrea să alunge nişte muşte.

— Vă rog, îmi puteţi spune la ce spital sau cimitir se află cardinalul, părinte?

Preotul îl privi surprins.

— Poftim?

— Cardinalul Hanër a spus că nu va închide un ochi până când nu mă va face să plătesc pentru multele mele păcate, aşa că trebuie să fie bolnav sau mort. Altă explicaţie nu există.

Privirea preotului se schimbă puţin, de la dezinteresul ostil la o uşoară iritare.

— Se pare că, într-adevăr, îl cunoaşteţi pe cardinalul Hanër.

Aşteptaţi aici afară, spuse închizându-le uşa în nas.

— De unde ştiaţi că Hanër ăsta va fi aici? întrebă Paola.

— Cardinalul Hanër nu s-a odihnit nicio zi în viaţa lui, *dottora.* Ar fi fost o coincidenţă tristă să o facă tocmai astăzi.

— Este un prieten de-al dumneavoastră?

Fowler tuşi.

— Bine, în realitate este persoana care mă urăşte cel mai mult pe lumea asta. Gonthas Hanër este persoana însărcinată cu buna funcţionare a curiei. Este un bătrân iezuit german care se încăpăţânează să distrugă toate fărădelegile din politica externă a Sfintei Alianţe, o versiune bisericească a Afacerilor Interne. El a fost cel care a creat dosarul împotriva mea. Mă detestă pentru că nu am spus niciun cuvânt referitor la misiunile care mi-au fost încredinţate.

— Cum a reacţionat când aţi fost absolvit?

— Destul de prost. Mi-a spus că avea o anatemă pe numele meu şi că mai devreme sau mai târziu tot o va semna un papă.

— Ce este o anatemă?

— Un decret solemn de excomunicare. Hanër ştie că de asta mă tem cel mai mult pe lume: ca Biserica pentru care am luptat să mă împiedice să ajung în rai atunci când mor.

Criminalista îl privi preocupată.

— Părinte, pot să ştiu ce facem aici?

— Am venit să mă spovedesc.

SACRISTIA DIN VATICAN

Duminică, 10 aprilie 2005. 11:31

Soldatul gărzii elveţiene a căzut ca o cârpă, tăcut, singurul sunet care s-a auzit a fost impactul armei sale la contactul cu marmura podelei. Tăietura de la gât i-a secţionat complet traheea.

Una dintre călugăriţe a ieşit din sacristie datorită zgomotului care i-a atras atenţia. Nu a avut timp să ţipe. Karoski a lovit-o brutal în faţă. Călugăriţa a căzut cu faţa în jos, ameţită. Asasinul îi dădu cu răbdare la o parte veşmântul negru, folosind piciorul drept. Îi căuta ceafa. A ales punctul exact şi se lăsă pe el cu toată greutatea. Gâtul i se rupse surd.

Cealaltă călugăriţă scoase, încrezătoare, capul pe uşa sacristiei. Avea nevoie de ajutorul colegei sale.

Karoski îi băgă cuţitul în ochiul drept. Era deja moartă când asasinul trăgea de ea ca să o aşeze pe micul hol al sacristiei.

Privi cele trei cadavre. Privi spre uşa sacristiei. Privi ceasul.

Încă mai avea cinci minute ca să îşi pună semnătura caracteristică pe operele sale.

EXTERIORUL PALATULUI SFÂNTUL OFICIU

Duminică, 10 aprilie 2005. 11:31

Paola rămase cu gura deschisă când a auzit cuvintele lui Fowler, dar nu a avut timp să îi dea nicio replică pentru că uşa s-a deschis brusc. În locul preotului în vârstă care le deschisese înainte, a apărut un cardinal slab, cu barba şi părul blond, atent îngrijite. Părea să aibă cincizeci de ani. Vorbi cu Fowler, dispreţuitor, cu un accent german.

— Ei, hai, după toţi aceşti ani apăreţi aşa la uşa mea. Cărui fapt datorez această onoare neaşteptată?

— Cardinale Hanër, am venit să vă cer o favoare.

— Mă tem, părinte Fowler, că nu vă aflaţi în poziţia să îmi cereţi nimic. Acum doisprezece ani v-am rugat ceva dar dumneavoastră nu aţi declarat nimic timp de câteva zile. Zile! Comisia a considerat că sunteţi nevinovat dar eu nu. Acum, plecaţi.

Degetul său arătător indica spre Porta Cavalleggeri. Paola se gândi că degetul acela era atât de ferm şi drept încât aveai impresia că l-ar fi putut spânzura pe Fowler de el.

Preotul îşi construi singur spânzurătoarea.

— Încă nu ştiţi ce vreau să vă ofer în schimb.

Cardinalul îşi încrucişă braţele.

— Spuneţi, Fowler.

— Este posibil ca în mai puţin de jumătate de oră să aibă loc un asasinat în biserica Sfântul Petru. *Ispettora* Dicanti, aici de faţă, şi eu am venit să oprim acest lucru. Din păcate nu putem pătrunde în Vatican. Camilo Cirin ne-a interzis accesul. Vă cer voie să putem trece prin *Palazzo* până la parcare pentru a putea intra în *Città* fără a fi văzuţi.

— Şi în schimb?

— Voi răspunde la toate întrebările dumneavoastră referitoare la El Aguacate. Mâine.

Hanër se întoarse spre Paola.

— Arătaţi-mi legitimaţia.

Paola nu avea la ea permisul de la *Polizia.* I-l luase Boi. Din fericire, avea o cartelă magnetică de acces în UACV. O ridică hotărâtă spre cardinal, sperând să fie de ajuns ca să o creadă.

Cardinalul a luat cartela din mâinile criminalistei. I-a studiat faţa şi fotografia, insigna de la UACV şi chiar banda magnetică de pe cartelă.

— Ei, deci este adevărat. Credeam, Fowler, că pe lângă multele dumneavoastră păcate, l-aţi mai adăugat şi pe cel al

concupiscenţei.

Când auzi aceste cuvinte, Paola îşi îndepărtă privirea pentru ca Hanër să nu vadă surâsul de pe buzele sale. A respirat uşurată când a văzut că Fowler era foarte serios. Cardinalul scoase un sunet de dezgust.

— Fowler, acolo unde apăreţi, vă înconjoară sângele şi moartea. Convingerile mele sunt foarte ferme în ceea ce vă priveşte. Nu vreau să vă las să intraţi.

Preotul dori să îi răspundă lui Hanër, dar acesta i-a făcut semn să tacă.

— Totuşi, părinte, ştiu că sunteţi un om de onoare. Accept propunerea dumneavoastră. Astăzi veţi intra în Vatican dar mâine îmi veţi povesti tot adevărul.

Acestea fiind spuse, se dădu la o parte. Fowler şi Paola intrară. Holul de la intrare era elegant, crem şi fără tablouri sau decoraţiuni. Era linişte în toată clădirea, cum îi stătea bine unei zile de duminică. Paola credea că singura persoană care mai rămăsese în acea clădire era acea figură tensionată şi slabă ca o floretă. Omul acela se vedea pe sine însuşi ca fiind judecata lui Dumnezeu. I se făcu frică doar să se gândească la ce ar fi putut face acum patru sute de ani o minte atât de obsedată.

— Ne vedem mâine, părinte Fowler. Aşa voi avea plăcerea să vă arăt un document pe care îl păstrez pentru dumneavoastră.

Preotul o conduse pe Paola prin holul de la subsolul din Palazzo fără să privească măcar o singură dată în urmă, poate de teamă să nu vadă că Hanër se afla în acelaşi loc, lângă uşă, aşteptându-l să se întoarcă ziua următoare.

— Este ciudat, părinte. În mod normal oamenii ies din cadrul Bisericii prin Sfântul Oficiu, nu intră prin el, spuse Paola.

Fowler făcu o grimasă pe jumătate tristă, pe jumătate ironică.

— Sper că odată cu prinderea lui Karoski, nu voi ajuta la salvarea unei potenţiale victime, care, mai târziu să-mi semneze excomunicarea drept recompensă.

Au ajuns la o ieşire de urgenţă. O fereastră din apropiere dădea spre parcare. Fowler apăsă pe bara de pe mijlocul uşii, apoi îşi plecă discret capul. Garda elveţiană, la distanţă de treizeci de metri, urmărea atent strada. Închise uşa la loc.

— Să ne grăbim. Trebuie să vorbim cu Shaw şi să îi explicăm situaţia înainte să îl atace Karoski.

— Spuneţi-mi care este drumul.

— Ieşim în parcare şi mergem în continuare cât mai aproape de zidul clădirii, în şir indian. Imediat vom ajunge la

sala de audienţe. Continuăm să mergem lipiţi de perete până ajungem la colţ. Va trebui să traversăm în grabă, pe diagonală, având capul îndreptat spre dreapta noastră, pentru că nu ştim dacă cineva păzeşte zona aceea. Eu voi merge primul, de acord?

Paola dădu din cap afirmativ şi s-au pus în mişcare, mergând repede. Au reuşit să ajungă la sacristie fără incidente. Era o clădire impunătoare, lipită de biserica Sfântul Petru. Pe parcursul anului era deschisă turiştilor şi pelerinilor, pentru că era şi muzeu şi conţinea unele din cele mai frumoase comori ale creştinătăţii.

Preotul puse mâna pe uşă.

Era întredeschisă.

SACRISTIA VATICANULUI

Duminică, 10 aprilie 2005. 11:42

— Semn rău, *dottora,* şopti Fowler.

Inspectoarea îşi duse mâna la talie şi scoase un revolver calibrul 38.

— Să intrăm.

— Credeam că Boi v-a luat pistolul.

— Mi-a luat pistolul automat, care este armamentul din dotare. Jucăria asta o am pentru orice eventualitate.

Au trecut amândoi pragul. Zona muzeului era goală; vitrinele stinse. Marmura care acoperea podeaua şi pereţii reflecta puţina lumină care intra prin ferestre. Deşi era miezul zilei, sălile erau aproape întunecate. În linişte, Fowler o ghida pe Paola, blestemând în gând scârţâitul pantofilor săi. Au străbătut patru săli ale muzeului. Când erau într-a şasea, Fowler se opri brusc. La mai puţin de o jumătate de metru, ascuns parţial de peretele care forma coridorul pe unde treceau, se afla ceva extrem de neobişnuit: o mână albă şi un braţ acoperit de o stofă colorată viu cu albastru, galben şi roşu.

După ce au trecut de colţ, şi-au dat seama că braţul era al unui membru al gărzii elveţiene. Încă mai ţinea spada cu mâna stângă iar în locul ochilor acum se aflau două deschizături sângerânde. La o distanţa mică Paola văzu două călugăriţe întinse, îmbrăcate în veşminte negre, prinse într-o ultimă îmbrăţişare.

Nici ele nu mai aveau ochi.

Criminalista îşi armă pistolul. Se uită la Fowler.

— Este aici.

Erau în holul scurt care ducea spre sacristia principală a Vaticanului, protejată de obicei de un lanţ, dar cu uşa dublă deschisă pentru ca publicul curios să poată contempla de la intrare cum se pregăteşte Sfântul Părinte să celebreze liturghia.

În acel moment uşa era închisă.

— Pentru Dumnezeu, să nu fie prea târziu, spuse Paola, cu privirea fixată pe cadavre.

Calculându-le şi pe acelea, Karoski avea deja opt victime. Îşi jură ei însăşi că acelea erau ultimele. Nici nu s-a gândit bine la asta, că alergă cei doi metri ai coridorului până la uşă, ferindu-se de cadavre. Trase de una dintre uşi cu mâna stângă în timp ce cu mâna dreaptă ţinea revolverul, trecând pragul camerei.

Era o sală octogonală foarte înaltă, de doisprezece metri lungime, învăluită într-o lumină aurie. În faţa ei, un altar susţinut de coloane în care se afla o pictură în ulei: *Coborârea de pe cruce.* Sfintele veşminte se aflau în zece dulapuri din lemn de tec şi lămâiţă agăţate de frumoşii pereţi de marmură gri. Dacă Paola s-ar fi uitat la tavan, ar fi văzut cupola ornată cu fresce superbe prin care intra lumina inundând locul acela. Dar criminalista nu avea ochi decât pentru cele două persoane care erau în cameră.

Una dintre ele era cardinalul Shaw. Cealaltă era tot un cardinal. Paolei i se părea cunoscut până când într-un final îl identifică. Era cardinalul Pauljic.

Amândoi se aflau lângă altar. Pauljic, în spatele lui Shaw, tocmai îl ajutase să îmbrace epitrahilul când criminalista se năpusti înăuntru, cu pistolul îndreptat spre ei.

— Unde este? strigă Paola, iar ţipătul ei rezonă cu ecou în cupolă. L-aţi văzut?

Nord-americanul vorbi foarte rar, fără a-şi lua privirea de la pistol.

— Unde este cine, domnişoară?

— Karoski. El i-a omorât pe soldatul din garda elveţiană şi pe călugăriţe.

Nici nu termină bine de spus acestea că Fowler şi intră în cameră. Se puse în spatele Paolei. Îl privi pe Shaw şi, pentru prima dată, îşi încrucişă privirea cu cea a cardinalului Pauljic.

Pauljic îl recunoscu imediat iar în privirea lui erau scântei.

— Bună, Viktor, spuse preotul, cu voce joasă, răguşită.

Cardinalul Pauljic, cunoscut mai precis sub numele Viktor Karoski, îl apucă pe cardinalul Shaw de gât cu braţul stâng, în timp ce cu dreptul scotea pistolul lui Pontiero şi îl îndreptă spre pieptul cardinalului.

— Uşor! strigă Dicanti, iar ecoul se propagă într-o succesiune de *ooorrr.*

— Nu mişcaţi niciun deget, *ispettora* Dicanti sau îi împrăştii creierii. Vocea asasinului o lovi pe Paola cu forţa urii şi a fricii, pe care le simţea sub forma adrenalinei din tâmple. Îşi aminti de furia pe care o simţise atunci când acel animal o sunase pe telefon după ce văzuse cadavrul lui Pontiero.

Îl ochi cu atenţie.

Karoski se afla la mai mult de zece metri, şi era ascuns în spatele scutului uman format din cardinalul Shaw. I se mai vedeau doar o parte din cap şi din antebraţe. Ar fi fost o tragere imposibilă.

— Aruncaţi arma pe jos, *ispettora* sau îl omor chiar aici.

Paola îşi muşcă buza de jos ca să nu ţipe. Îl avea chiar acolo pe asasin, în faţa ei, şi nu putea să facă nimic.

— Nu îl luaţi în seamă, *dottora.* Niciodată nu i-ar face vreun rău cardinalului, nu-i aşa, Viktor?

Karoski îl strânse şi mai tare pe Shaw de gât.

— Ba o voi face. Aruncă arma la pământ, Dicanti. Aruncă-o!

— Vă rog, faceţi ce vă spune, gemu Shaw cu o voce sfârşită.

— Eşti un actor excelent, Viktor. Vocea lui Fowler tremura de furie. Vă amintiţi că ni se părea imposibil ca asasinul să poată ieşi din camera lui Cardoso, care era încuiată? La naiba, a fost foarte uşor. Nu ai ieşit deloc din ea.

— Cum? spuse Paola uimită.

— Noi am rupt uşa. Nu am văzut pe nimeni. Şi apoi ni s-a distras atenţia şi am pornit într-o urmărire închipuită pe scări. Viktor, cu siguranţă, era sub pat, în dulap?

— Foarte isteţ, părinte. Acum aruncă arma, *ispettora.*

— Dar, sigur, această distragere şi descrierea agresorului veneau din partea unui om de bună credinţă, un om în care te puteai încrede în totalitate. Un cardinal. Complicele asasinului.

— Tăceţi!

— Ce ţi-a promis în schimbul eliminării competitorilor săi, căutând o glorie pe care nu o mai merită demult?

— Ajunge! Karoski era înnebunit, cu faţa plină de transpiraţie. Una dintre sprâncenele artificiale pe care le purta, îi cădea pe ochi.

— Te-a căutat la Institutul Sfântul Matei, Viktor? El a fost cel care ţi-a recomandat să mergi acolo, nu-i aşa?

— Terminaţi cu aceste insinuări absurde, Fowler. Spuneţi-i femeii dumneavoastră să arunce arma, pentru că în caz contrar nebunul ăsta mă omoară, ordonă Shaw, disperat.

— Care era planul Eminenţei Sale, Viktor? spuse Fowler ignorându-l. Trebuia să te prefaci că îl ataci chiar în biserica Sfântul Petru? Iar el te va ierta pentru asta chiar acolo, în văzul credincioşilor şi al camerelor de luat vederi?

— Terminaţi sau îl omor! Îl omor!

— Tu ar fi trebuit să mori. Iar el ar fi fost un erou.

— Ce ţi-a promis în schimbul cheilor împărăţiei, Viktor?

— Raiul, nebunul naibii! Viaţa fără de moarte!

Karoski îndepărtă arma de capul lui Shaw. O îndreptă spre Dicanti şi trase.

Fowler o împinse înainte pe Dicanti iar aceasta scăpă arma. Glontele lui Karoski trecu la câţiva milimetri de capul inspectoarei şi ricoşa în umărul stâng al preotului.

Karoski îl îndepărtă de lângă el pe Shaw iar acesta se ascunse între două dulapuri. Paola, care nu mai avea timp să caute revolverul, se aruncă asupra lui Karoski având capul aplecat şi pumnii strânşi. Îi lovi stomacul cu umărul drept. Împingându-l în perete, dar nu reuşi să îl doboare: îl protejau hainele pe care le purta pentru a părea un bărbat mai gras. În urma impactului, arma lui Pontiero căzu pe jos cu un zgomot metalic şi răsunător.

Asasinul o lovi pe Dicanti în spate, iar ea urlă de durere, dar se ridică şi reuşi să îi dea un pumn în faţă lui Karoski. Acesta se zăpăci şi era pe punctul de a-şi pierde echilibrul.

Paola comise atunci singura ei greşeală.

Se uită în jur, căutând pistolul. Iar atunci Karoski o lovi în faţă, în stomac şi în rinichi. Şi în final o imobiliză cu braţul, la fel cum făcuse cu Shaw. Doar că de data asta avea în mână un obiect ascuţit cu care mângâia faţa Paolei. Era un cuţit pescăresc obişnuit, dar foarte ascuţit.

— Oh, Paola, nici nu-ţi dai seama ce plăcere o să îmi facă, îi şopti la ureche.

— Viktor!

Karoski se întoarse. Fowler se sprijinea în podeaua de marmură pe genunchiul stâng, umărul stâng era rănit, cu braţul plin de sânge atârnând inert în jos.

— Nu veţi trage, părinte Fowler, spuse asasinul batjocoritor. Nu suntem aşa diferiţi. Amândoi am trăit acelaşi infern în copilărie. Iar dumneavoastră aţi jurat pe calitatea dumneavoastră de preot că nu veţi mai ucide niciodată.

Cu un efort teribil, trădat de durere, Fowler reuşi să ajungă cu mâna stângă până la guler. Îl scoase cu un singur gest din cămaşă şi îl aruncă în aer, în spaţiul care era între el şi asasin. Gulerul, croit dintr-o stofă dură de un alb imaculat, având o singură pată roşie de la degetul arătător al lui Fowler, zbură prin aer. Karoski îl privi hipnotizat cu privirea, dar nu îl văzu căzând.

Fowler trase o singură dată, perfect, între ochii lui Karoski.

Asasinul căzu. În depărtare auzea vocile părinţilor săi, care îl strigau, şi se duse la ei.

Paola fugi spre Fowler, care era palid şi cu privirea pierdută. În timp ce alerga, şi-a scos jacheta pentru a tampona rana de la umărul preotului.

— Întindeţi-vă, părinte.

— Ce bine că aţi venit dumneavoastră, prietenii mei, spuse cardinalul Shaw, care îşi revenise brusc pentru a se ridica în picioare. Monstrul ăsta mă sechestrase.

— Nu mai aşteptaţi aici, cardinale. Mergeţi să anunţaţi pe cineva … spuse Paola care îl ajuta pe Fowler să se întindă pe jos.

Deodată, realiză către ce se îndrepta cardinalul: spre pistolul lui Pontiero, care căzuse lângă cadavrul lui Karoski. Şi înţelese că ei erau acum nişte martori foarte periculoşi. Întinse mâna spre revolver.

— Bună seara, spuse inspectorul Cirin, intrând în cameră, urmat de trei agenţi din *Vigilanza,* imobilizându-l apoi pe cardinalul care deja se lăsa în jos ca să apuce pistolul.

Deodată înţepeni.

— Începusem să cred că nu mai apăreţi, domnule inspector general. Trebuie să arestaţi imediat aceste persoane, spuse arătând spre Fowler şi Paola.

— Mă scuzaţi, Eminenţă. Imediat vin la dumneavoastră.

Camilo Cirin aruncă o privire împrejur. Se aproprie de Karoski, luând din mers pistolul lui Pontiero. Atinse faţa asasinului cu vârful pantofului.

— El este?

— Da, spuse Fowler, fără să se mişte.

— La naiba, Cirin, spuse Paola. Un cardinal fals. Cum s-a putut aşa ceva?

— Avea referinţe bune.

Cirin punea totul cap la cap, repede ca gândul. În spatele acelui chip de piatră se afla un creier care funcţiona ca un calculator. Îşi aminti instantaneu că Pauljic fusese ultimul cardinal numit de Wojtyla, cu şase luni în urmă, când Wojtyla de-abia se mai dădea jos din pat. Îşi aminti că le spusese lui Samalo şi Ratzinger despre numirea unui cardinal *in pectore, al cărui nume i-l dezvăluise doar lui Shaw,* pentru ca acesta să îl anunţe la moartea sa. Nu îi fu greu să îşi dea seama cine îl influenţase pe Suveranul Pontif referitor la Pauljic, sau cine îl condusese pe „cardinal” la Domus Sancta Marthae prima dată, pentru a-l prezenta colegilor săi curioşi.

— Veţi avea multe explicaţii de dat, cardinale Shaw.

— Nu ştiu despre ce vorbiţi…

— Cardinale, vă rog.

Shaw începu din nou să se umfle în pene. Începea din nou să îşi recupereze eterna lui mândrie, cea care îl dusese la pieire.

— Ioan Paul II m-a pregătit timp de mulţi ani pentru a-i continua lucrarea, inspectore general. Dumneavoastră, mai mult decât oricine, ştiţi ce se poate întâmpla dacă Biserica ar cădea în mâinile uşuraticilor. Mă bazez pe faptul că veţi lua hotărârea care să fie în avantajul Bisericii dumneavoastră, dragul meu prieten.

Ochii lui Cirin luară o hotărâre într-o jumătate de secundă.

— Sigur că aşa voi face, Eminenţă. Domenico?

— Domnule inspector, spuse unul dintre agenţii care veniseră cu el, îmbrăcaţi în negru.

— Cardinalul Shaw va merge acum să oficieze slujba de pomenire în biserică.

Cardinalul zâmbi.

— Apoi, dumneavoastră şi celălalt agent îl veţi escorta până la noua sa destinaţie: mânăstirea Albergradz, din munţii Alpi, unde cardinalul va putea să reflecteze în singurătate asupra faptelor sale. De asemenea, va avea ocazia să practice alpinismul.

— Un sport periculos, din câte am auzit, spuse Fowler.

— Cu siguranţă. Presărat cu accidente, adăugă Paola.

Shaw tăcea, şi în acea linişte se putea vedea cum se prăbuşea. Capul i se pleoştise; bărbia îi căzuse în piept. Nu şi-a luat la revedere de la nimeni atunci când a ieşit din sacristie, însoţit de Domenico.

Inspectorul general se lăsă în genunchi lângă Fowler. Paola îi susţinea capul, în timp ce îi apăsa pe rană cu haina.

— Daţi-mi voie.

Îi îndepărtă mâna criminalistei. Bandajul improvizat de ea era deja plin de sânge iar acesta îl înlocui cu propria lui haină mototolită.

— Staţi liniştiţi, este o ambulanţă pe drum. Îmi spuneţi cum aţi reuşit să intraţi la acest spectacol?

— Am evitat să o luăm pe la casa dumneavoastră de bilete, inspectore Cirin. Am preferat să le folosim pe cele ale Sfântului Oficiu.

Acel om imperturbabil ridică o sprânceană. Paola înţelese că acela era felul lui de a-şi exprima uimirea.

— Ah, desigur. Bătrânul Gonthas Hanër, un muncitor incorigibil. Văd că, în ceea ce vă priveşte, s-au mai relaxat criteriile de acces în Vatican.

— Iar preţurile sunt mai ridicate, spuse Fowler, gândindu-se la teribila întâlnire care îl aştepta a doua zi.

Cirin dădu din cap, înţelegând la ce se referea şi apăsă şi mai tare haina sa pe rana preotului.

— Presupun că asta se poate aranja.

În acel moment sosiră doi infirmieri cu un pat pliant.

În timp ce asistenţii medicali îl îngrijeau pe rănit, în interiorul bisericii, lângă uşa care ducea spre sacristie, opt ministranţi şi doi preoţi, cu diferite obiecte de cult, îi aşteptau pe două rânduri pe cardinalii Shaw şi Pauljic. Ceasul arăta doisprezece şi patru minute. Slujba trebuia să fi început deja. Cel mai în vârstă dintre preoţi era tentat să îl trimită pe unul

dintre ministranţi să vadă ce se întâmplă. Probabil călugăriţele însărcinate să aibă grijă de sacristie nu ştiau care erau hainele potrivite pentru ceremonie. Dar protocolul cerea ca ei să rămână acolo, fără să se mişte, aşteptându-i pe cei doi.

Într-un final, a apărut doar Shaw pe uşa care ducea spre biserică. Ministranţii l-au escortat până la altarul Sfântului Ioan, unde trebuia să se oficieze slujba. Credincioşii care, în timpul ceremoniei, se aflau mai aproape de cardinal au spus că Shaw trebuie să îl fi iubit foarte mult pe papa Wojtyla: cardinalul a plâns pe tot parcursul slujbei.

— Uşor, vă aflaţi în afara oricărui pericol, spuse unul dintre asistenţii medicali. Vom merge imediat la spital ca să vă cureţe rana mai în profunzime, dar hemoragia s-a oprit.

Patul în care se afla Fowler a fost ridicat, şi în acel moment Paola a înţeles deodată totul: îndepărtarea lui de părinţii săi, respingerea moştenirii, resentimentul teribil. Îi reţinu pe asistenţi cu un gest.

— Acum înţeleg. Infernul comun pe care l-aţi trăit. Dumneavoastră v-aţi dus în Vietnam ca să vă omorâţi tatăl, nu-i aşa?

Fowler o privi, surprins. Atât de surprins încât uită să vorbească în italiană şi îi răspunse în engleză.

— Pardon?

— Au fost ura şi resentimentul cele care v-au dus acolo. Paola i-a răspuns tot în engleză, în şoaptă, pentru ca asistenţii să nu înţeleagă ce vorbeau. Ura profundă faţa de tatăl dumneavoastră, respingerea rece a mamei dumneavoastră. Refuzul de a primi moştenirea. Voiaţi să rupeţi orice legătură de familie. Şi întrevederea dumneavoastră cu Viktor referitoare la infern, care se află în dosarul pe care mi l-aţi dat. Totul a fost chiar sub nasul meu în tot acest timp…

— Unde vreţi să ajungeţi?

— Acum înţeleg, spuse Paola, înclinându-se peste pat şi punând o mână prietenoasă peste umărul preotului, care, deşi suferea, se abţinu să se plângă. Înţeleg de ce aţi acceptat să lucraţi în Institutul Sfântul Matei şi înţeleg ceea ce v-a determinat să fiţi ceea ce sunteţi acum. Tatăl a abuzat de dumneavoastră când eraţi copil, nu-i aşa? Iar mama dumneavoastră a ştiut tot timpul. La fel ca în cazul lui Karoski. Din acest motiv vă respecta Karoski. Pentru că eraţi amândoi la poluri opuse ale aceluiaşi orizont. Dumneavoastră aţi ales să deveniţi un om, iar el a ales să devină un monstru.

Fowler nu răspunse, dar nici nu era nevoie. Asistenţii au reluat pasul, dar Fowler şi-a adunat forţele pentru a o privi şi

a-i zâmbi.

— Aveţi grijă de dumneavoastră, *dottora.*

În ambulanţă, Fowler era în agonie, între inconştienţă şi realitate, închise ochii pentru un moment, dar o voce cunoscută îl aduse la realitate.

— Bună, Anthony.

Fowler zâmbi.

— Bună, Fabio. Ce-ţi face braţul?

— Destul de rău.

— Ai avut mult noroc pe acoperişul ăla.

Dante nu răspunse. El şi Cirin stăteau pe o băncuţă din cabina ambulanţei. Inspectorul menţinea o faţă cinică în ciuda faptului că avea braţul stâng în ghips iar faţa plină de răni; celălalt avea acelaşi chip misterios ca dintotdeauna.

— Ei bine? Cum aveţi de gând să mă omorâţi? Îmi puneţi cianură în punga cu ser, aşteptaţi să am o hemoragie sau îmi veţi trage glontele clasic în ceafă? Aş prefera ultima variantă.

Dante râse, dar fără bucurie.

— Nu mă tenta. Poate într-o zi, dar nu de data asta, Anthony. Drumul ăsta este dus întors. Voi găsi o ocazie mai bună.

Cirin, imperturbabil, îl privi pe preot drept în ochi.

— Vreau să îţi mulţumesc. Ne-ai fost de mare ajutor.

— Nu am făcut-o pentru tine. Nici pentru gaşca ta.

— Ştiu.

— De fapt, credeam că tu erai în spatele a tot ce s-a întâmplat.

— Şi asta ştiu, dar nu te condamn.

Cei trei au tăcut timp de câteva minute. Apoi Cirin vorbi din nou.

— Există vreo posibilitate să te întorci la noi?

— Niciuna, Camilo. M-ai păcălit deja o dată. Nu se va mai întâmpla.

— Ultima dată. De dragul vremurilor trecute.

Fowler se gândi câteva secunde.

— Cu o singură condiţie. Ştii deja care este.

Cirin îi confirmă.

— Ai cuvântul meu. Nimeni nu se va atinge de ea.

— Nici de cealaltă. De spaniolă.

— Asta nu îţi pot garanta. Încă nu suntem siguri că nu are o copie a DVD-ului.

— Am vorbit cu ea. Nu are şi nici nu va vorbi.

— Bine. Fără disc, nu poate dovedi nimic.

Din nou se lăsă un moment de tăcere, chiar mai lung, întrerupt doar de bipăitul intermitent al electrocardiogramei

care era conectată la pieptul preotului. Puţin câte puţin, Fowler se relaxă. Prin ceaţă auzi ultima frază a lui Cirin.

— Ştii, Anthony? Un moment am crezut că îi vei spune tot adevărul. Tot adevărul.

Fowler nu-şi auzi propriul răspuns, deşi nici nu era nevoie. Nu toate adevărurile te fac liber. Ştia că nici el nu putea să trăiască în propriul său adevăr. Cu atât mai puţin să-l pună pe umerii altei persoane.

RATZINGER ESTE NUMIT PAPA APROAPE ÎN UNANIMITATE

ANDREA OTERO
(Trimis special)

ROMA – Conclavul reunit pentru alegerea unui succesor pentru Ioan Paul II s-a terminat ieri, cu alegerea fostului şef al Congregaţiei pentru Doctrina Credinţei, Joseph Ratzinger. În ciuda faptului că s-a jurat pe Biblie păstrarea secretului în ceea ce priveşte alegerile, au început să apară primele zvonuri furnizate mass-media. Cardinalul german se pare că a fost ales cu 105 voturi din cele 115 posibile, mult peste cele 77 necesare. Cei de la Vatican asigură că numărul de voturi Obţinut de Ratzinger este neaşteptat, mai ales că acest conclav s-a terminat în doar două zile.

El Globo, miercuri, 20 aprilie 2005, pagina 8

Experţii au considerat că cele două caracteristici principale ale alegerilor: neaşteptate şi rapide, s-au datorat lipsei unui contracandidat care, oricum, nu avea prea multe şanse. Surse din Vatican au indicat că principalii rivali ai lui Ratzinger (Portini, Robayra şi Cardoso) nu au obţinut în niciun moment voturi suficiente. Aceleaşi surse au comentat că aceşti cardinali au fost „puţin absenţi" pe durata alegerilor lui Benedict XVI…

Epilog

BIROUL PAPEI BENEDICT XVI
Palazzo del Governatorato

Miercuri, 20 aprilie 2005. 11:23

Persoana îmbrăcată în alb o primea la etajul şase. Cu două săptămâni în urmă şi la un etaj inferior, Paola aşteptase nervoasă pe un hol asemănător, fără să ştie că în acele momente prietenul său murea. Două săptămâni mai târziu, frica sa, legată de faptul că nu ştia cum să se comporte, era deja de domeniul trecutului iar prietenul său fusese răzbunat. Se petrecuseră multe întâmplări în acele cincisprezece zile, iar cele mai importante se întâmplaseră în sufletul Paolei.

Criminalista observă că uşa încă era sigilată cu ceară roşie, folosită pentru sigilarea biroului de la moartea lui Ioan Paul II până la alegerea succesorului său. Suveranul Pontif urmări direcţia privirii ei.

— Am cerut să mai fie folosite un timp. Mă vor ajuta să înţeleg că această slujbă este temporară, spuse cu voce obosită, în timp ce Paola îi săruta inelul.

— Sanctitate.

— *Ispettora* Dicanti, bine aţi venit. V-am chemat pentru a vă mulţumi personal pentru curajul dumneavoastră.

— Vă mulţumesc, Sanctitate. Mi-am făcut doar datoria.

— Nu, ispettora, dumneavoastră v-aţi făcut mai mult decât datoria, spuse arătându-i nişte scaune dintr-un colţ al biroului, sub un frumos tablou al lui Tintoretto.

— De fapt, mă aşteptam să mă întâlnesc cu părintele Fowler aici, Sanctitate, spuse Paola, fără să îşi poată ascunde emoţia din glas. Nu l-am văzut de zece zile.

Papa o luă de mână şi îi zâmbi, liniştind-o.

— Părintele Fowler se odihneşte într-un loc sigur. Am avut ocazia să îl vizitez în această seară. M-a rugat să îmi iau la revedere din partea lui şi mi-a transmis un mesaj: „Este momentul când amândoi, şi dumneavoastră şi eu, ne detaşăm de toată durerea pe care ne-au pricinuit-o cei care nu mai sunt."

Auzind această frază, Paola simţi un fior interior iar lacrimile îi ţâşniră din ochi. A mai rămas o jumătate de oră în acel birou, deşi cuvintele pe care Sfântul Părinte şi ea şi le-au spus, rămân între ei.

Mai târziu, Paola ieşi în lumina din piaţa Sfântul Petru. Soarele strălucea, era trecut de doisprezece. Scoase pachetul de ţigări al lui Pontiero şi aprinse ultima ţigară. Ridică ochii spre cer, scoţând fumul.

— L-am prins, Maurizio. Aveai dreptate. Iar acum du-te în lumina aceea blestemată şi lasă-mă în pace. Ah, şi salută-l pe tata.

Madrid, ianuarie 2003
Santiago de Compostela, august 2005

Mulţumiri

Antoniei Kerrigan, pentru munca ei fenomenală şi pentru că mi-a arătat direcţia corectă. Blancăi Rosa Roca şi lui Carlos Ramos, pentru entuziasmul lor şi spiritul de învingători. Lui Raquel Rivas, pentru sfatul ei cel bun şi pentru sinceritate.

Şi bineînţeles, pentru Katu şi Andrea. Pentru sprijinul vostru şi dragostea necondiţionată.

Juan Gómez-Jurado s-a născut în 1977 la Madrid. Scriitor şi jurnalist, a lucrat în redacţiile *Radio España, Canal+, ABC, Cadena COPE* şi *40 principales*.
Apoi a fost director de marketing într-o firmă de tehnologie.

A primit numeroase premii literare pentru povestirile sale.
Spionul lui Dumnezeu este în curs de apariţie în 39 de ţări pînă la ora de faţă. În urma succesului internaţional pe care l-a avut acest prim roman al său publicat, a ajuns să-şi împlinească visul şi să se dedice exclusiv scrisului. Acum trăieşte pentru a-şi povesti istoriile!

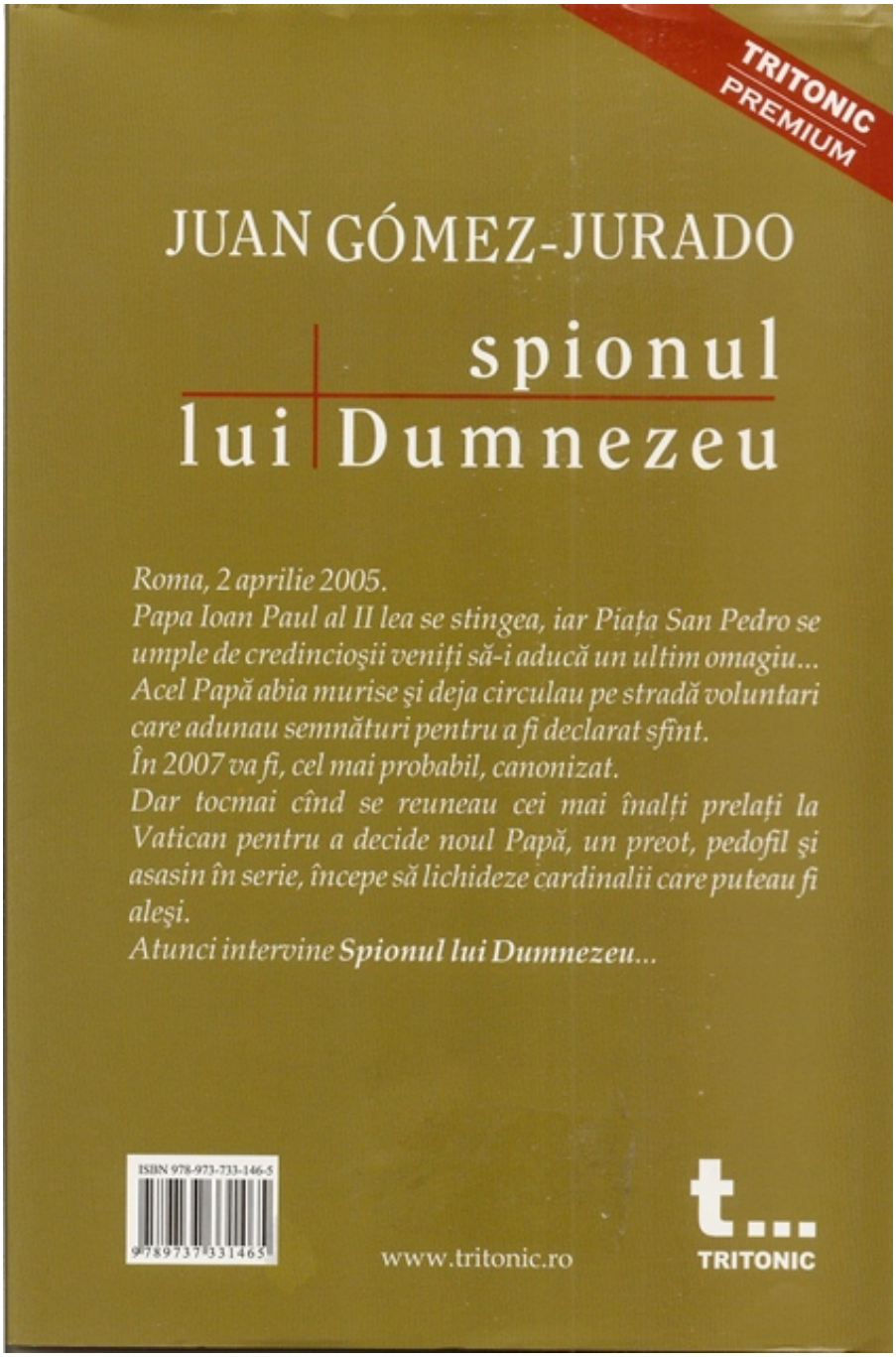
TRITONIC
PREMIUM
JUAN GÓMEZ-JURADO
spionul
lui Dumnezeu
Roma, 2 aprilie 2005.
Papa Ioan Paul al II lea se stingea, iar Piața San Pedro se umple de credincioşii veniți să-i aducă un ultim omagiu...
Acel Papă abia murise şi deja circulau pe stradă voluntari care adunau semnături pentru a fi declarat sfînt.
În 2007 va fi, cel mai probabil, canonizat.
Dar tocmai cînd se reuneau cei mai înalți prelați la Vatican pentru a decide noul Papă, un preot, pedofil şi asasin în serie, începe să lichideze cardinalii care puteau fi aleşi.
Atunci intervine Spionul lui Dumnezeu...
ISBN 978-973-733-146-5
9789737331465
www.tritonic.ro
TRITONIC

{1} n.a.: „… şi ţie îţi voi da cheile împărăţiei cerurilor”.

{2} n.t.: unul din cele două servicii de securitate din oraşul Vatican.

{3} n.a.: Dacă trăieşti, eu te absolv de toate păcatele tale în numele Tatălui, al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

{4} n.a.: Prin această sfântă ungere să îţi ierte Dumnezeu păcatele pe care ai fi putut să le faci. Amin.

{5} n.t.: pelerină.

{6} n.t.: încăpere într-o biserică catolică sau clădire special ridicată lângă o biserică catolică, în care se păstrează obiectele de cult şi veşmintele preoţeşti.

{7} n.t.: eu te iert.

{8} n.t.: cereale.

{9} n.t.: Angelus este o rugăciune spusă în amintirea învierii. Numele său vine de la primele cuvinte rostite: *Angelus Domini nuntiavit Mariaee.* (Îngerul Domnului o va anunţa pe Fecioara Maria.) Este recitată în Biserica Catolică, Anglicană şi Luterană în fiecare zi, de trei ori, de obicei la 6 dimineaţa şi la 6 seara şi este acompaniată de sunetul clopotului numit tot Angelus. În Italia, Papa se adresează oamenilor în fiecare duminică, la prânz şi este transmis în direct de Rai Uno. După ce termină Papa, se rosteşte rugăciunea Angelus.

{10} n.a.: Acesta este un caz real (deşi au fost schimbate numele din respect pentru victime), iar implicaţiile lui îşi au originea în lupta pentru putere dintre masoni şi Opus Dei în Vatican.

{11} n.a.: Un mic detaşament al poliţiei italiene în interiorul Vaticanului. Erau trei oameni, iar prezenţa lor este doar testimonială şi sunt folosiţi doar ca ajutoare. Tehnic nu au nicio jurisdicţie în Vatican, fiind altă ţară.

{12} n.t.: Parte principală a unei biserici, situată în mijlocul clădirii, între altar şi pronaos.

{13} n.a.: înaintea momentului morţii.

{14} n.t.: după momentul morţii.

{15} n.t.: Film apărut în 1941, regizat de John Huston, în care Humphrey Bogart îl interpretează pe detectivul particular Sam Spade. Partenerul acestuia este omorât iar el este implicat în vânătoarea periculoasă a unei statuete valoroase, în istoria căreia erau implicaţi cavalerii templieri din Malta.

{16} n.a.: Criminalist care studiază comportamentul unui criminal încercând să afle punctele cheie ce pot ajuta la prinderea acestuia.

{17} n.a.: Cifrele reale: între 1993 şi 2003 Institutul Sfântul Matei a primit 500 de preoţi şi călugăriţe, din care 44 au fost diagnosticaţi ca pedofili, 185 efebofili, 142 compulsivi şi 165 cu tulburări de sexualitate neintegrată (dificultate în a integra sexualitatea în propria personalitate).

{18} n.a.: Acum se cunosc 191 de asasini în serie, bărbaţi şi 39 de femei.

{19} n.a.: Seminarul Sfânta Maria din Baltimore era numit în anii 80 Palatul Roz datorită libertăţii cu care se acceptau practicile homosexuale între seminarişti. Conform părintelui John Despard, „cât am stat eu la Sfânta Maria puteau să fie doi bărbaţi împreună la duş iar toată lumea să ştie, nu era nicio problemă. În timpul nopţii se închideau şi se deschideau continuu uşile pe coridoare…”

[20] n.a.: Seminarul consta, în mod obişnuit, în şase cursuri, din care al şaptelea, sau anul pastoral, este un an de practică în diferite locuri unde seminaristul poate să ajute, fie o parohie, un spital sau o instituţie creştină.

[21] n.a.: Directorul Boi face referire la Giulgiul din Torino. Tradiţia creştină spune că este giulgiul în care a fost învelit Iisus Hristos şi pe care a rămas imprimată, într-un mod miraculos, imaginea sa. Numeroase investigaţii nu au reuşit să aducă dovezi concludente afirmative sau negative. Biserica nu şi-a declarat oficial poziţia în legătură cu Giulgiul din Torino, iar în mod oficial a afirmat că este „un subiect care depinde în totalitate de credinţa şi interpretarea fiecărui creştin".

[22] n.a.: VICAP sunt iniţialele în engleză ale Programului de Capturare a Criminalilor Violenţi, o unitate a FBI care se ocupă cu delincvenţii cei mai periculoşi.

[23] n.a.: Anumite firme multinaţionale şi-au vândut surplusurile de anticoncepţionale din stoc organizaţiilor internaţionale care activau în zonele Lumii a Treia cum ar fi Kenia şi Tanzania. În multe cazuri, medicii erau neputincioşi atunci când pacienţii mureau în braţele lor din cauza lipsei de clorochinină, şi pe de altă parte, aveau cabinetele medicale pline de anticoncepţionale. Firmele obţin, astfel, mii de subiecţi de experimentare involuntari pentru produsele lor şi care aveau foarte puţine şanse să facă demersuri legale. La această practică se referă doctora Berr când menţionează Programul Alfa.

[24] n.a.: Boală incurabilă în care pacientul prezintă dureri generalizate în ţesuturile moi. Apar tulburări ale somnului şi anomalii biochimice produse de agenţii externi.

[25] n.a.: Doctora Berr se referă la indivizi care nu mai au nimic de pierdut, eventual cu un trecut violent. Litera Omega, ultima literă din alfabetul grecesc, s-a asociat mereu cu substantive ca „moarte" sau „final".

[26] n.a.: NSA (National Security Agency) sau Agenţia de Securitate Naţională, este serviciul de informaţii cel mai mare din lume, mult mai mare decât faimoasa CIA (Central Intelligence Agency). DEA este agenţia pentru controlul drogurilor din Statele Unite. În urma atentatelor de la 11 septembrie asupra Turnurilor Gemene, opinia publică nord-americană a făcut presiuni ca serviciile de informaţii să fie toate coordonate de un singur om. Administraţia Bush s-a confruntat cu această provocare, iar din februarie 2005, John Negroponte este primul director naţional pentru informaţii. Acest roman oferă o versiune literară asupra personajului real care a stârnit multe polemici.

[27] n.a.: Sfântul Oficiu, al cărui nume oficial este Congregaţia pentru Doctrina Credinţei, este numele modern (şi corect politic) pentru Sfânta Inchiziţie.

[28] n.a.: Robayra făcea referire la versetul „Binecuvântaţi cei săraci pentru că a voastră este împărăţia lui Dumnezeu" (Luca VI, 6); Samalo îi răspundea cu „Binecuvântaţi cei săraci cu duhul pentru că a lor este împărăţia Cerurilor" (Matei V, 20).

[29] n.a.: Sandalele roşii, alături de mitra papală, inelul şi sutana albă, reprezintă cele mai importante patru simboluri ale Suveranului Pontif. De-a lungul cărţii se

face referire la ele în diferite ocazii.

{30} n.a.: Stato Città del Vaticano.

{31} n.a.: „În paradis te vor conduce îngerii iar martirii să te adăpostească…”

{32} n.t.: Rigiditatea cadavrului, unul dintre semnele morţii care se manifestă prin modificarea chimică a muşchilor cauzând înţepenirea articulaţiilor.

{33} n.t.: În 1978 a avut loc în Nicaragua o revoluţie declanşată de Frontul Sandinist de Eliberare Naţională, numit astfel în amintirea lui Augusto César Sandino. Acest proces a pus capăt dictaturii familiei Somoza prin eliminarea fiului. Anastasio Somoza Debayle a fost caracterizat drept un conducător corupt şi dictatorial.

{34} n.t.: Campionat de fotbal.

{35} n.a.: Directorul Boi îşi dă seama că Dicanti parafrazează începutul romanului *Ana Karenina,* de Tolstoi: „Toate familiile fericite se aseamănă, dar cele nefericite sunt fiecare în felul său”.

{36} n.a.: Un curent care apără ideea că Iisus Hristos era un simbol al umanităţii în lupta claselor şi eliberarea de „opresori”. Deşi era atractivă ca idee, pentru că îi apăra pe cei slabi, a fost combătută încă din anii optzeci de către Biserică, fiind considerată o interpretare marxistă a Sfintelor Evanghelii.

{37} n.t.: Jatobá este un oraş în Maranhão (MA), Brazilia. Denumirea *Jatobá* este de fapt numele brazilian al unei specii de arbore tropical cu lemn roşcat şi dur, *Hymenaea courbaril,* arbore denumit şi „cireş brazilian”, *(Paquio* în Bolivia şi *Guapinol* în America Centrală), din care se extrage o răşină, denumită *anime,* folosită pentru producerea unui lac de mobilă.

{38} n.t.: „Fumata blanca” este fumul care iese din Capela Sixtină şi simbolizează faptul că a fost votat un nou papă. După terminarea fumului, apare arhidiaconul în balconul bisericii Sfântul Petru şi anunţă „HABEMVS PAPAM” şi spune numele noului papă. Prin opoziţie, „fumata negra”, adică fumul negru, anunţa că, după o rundă de vot în cadrul Conclavului, nimeni nu a obţinut 2/3 din voturi iar fumul simboliza faptul că erau arse hârtiile de vot.

{39} n.t.: Darul limbilor este acela de a vorbi limbi străine fără să le fi învăţat. Citim la Sf. Evanghelist Marcu: „Iar celor care vor crede, aceste semne vor urma: în numele Meu demoni vor izgoni, în limbi noi vor grăi…” (16,17). La pogorârea Sfântului Duh, (Rusalii) Apostolii au vorbit, iar cei prezenţi au înţeles, fiecare în limba sa, cam 14 limbi deosebite. Au vorbit în limbi diferite după ce au primit pe Duhul Sfânt: „Şi erau uimiţi toţi şi se minunau zicând: iată, nu sunt aceştia toţi Galileeni? Şi cum auzim noi fiecare limba noastră, în care ne-am născut?” (Fapte 2,9-12).

{40} n.a.: Părintele Fowler se referă la proverbul american: „One-eyed Pete is the marshall of Blindville”.

{41} n.a., n.t.: Dicanti citează din *Don Quijote* în versiunea italiană. Fraza originală, foarte cunoscută în Spania este: „Con la Iglesia hemos dado” iar popular se spune „Con la Iglesia hemos topado”. Acest proverb se foloseşte pentru a sublinia că nu este bine ca Biserica să intervină în treburile sau planurile noastre pentru că nici puterea ei, nici interesele pe care le are nu ne vor determina să ni le schimbăm.

[42] n.a.: Părintele Fowler o roagă să le permită să i se adreseze cardinalului Shaw, iar călugăriţa îi răspunde că poloneza lui este un pic ruginită.

[43] n.a.: Solidaritatea este numele unui sindicat polonez creat în anul 1980 de către electricianul Lech Walesa, care a primit Premiul Nobel pentru pace. Relaţia dintre Walesa şi Ioan Paul II a fost întotdeauna foarte strânsă, şi există indicii că banii pentru crearea Solidarităţii au venit într-o anumită măsură de la Vatican.

[44] n.t.: Originalul în engleză este: „A dead body, revenges not injuries."

[45] n.a.: William Blake a fost un poet protestant englez din secolul XVIII. *Căsătoria raiului cu iadul* este o operă care reuneşte mai multe stiluri şi este greu de clasificat, deşi am putea spune că este un poem satiric. O bună parte din el o constituie: *Proverbe din Infern,* aforisme care se presupuneau a-i fi fost dictate lui Blake de diavol.

[46] n.a.: Carismaticii sunt un grup polemic ale cărui ritualuri sunt extremiste: cântă şi dansează cu dairele (n.t.: Instrument muzical popular oriental de percuţie, asemănător cu tamburina, format dintr-o piele de tobă întinsă pe un cerc de lemn, prevăzut în interior cu discuri metalice, şi folosit la marcarea ritmului.), fac rostogoliri (cei mai curajoşi ajung să facă chiar salturi mortale), aruncă pe jos băncile din biserică şi se urcă pe ele, vorbesc limbi secrete… Toate astea pentru că se presupune că sunt inspiraţi de Duhul Sfânt şi de o stare de fericire deplină. Biserica catolică nu a văzut niciodată cu ochi buni acest grup.

[47] n.t.: în cartea lui J.R.R. Tolkien, *Stăpânul Inelului,* Mordor este locul unde se află Sauron, personalizarea răului. Este un munte unic pentru cele trei pante care îl înconjoară, la Nord, la Sud şi la Vest şi care fac, practic, inaccesibil accesul sau evadarea vreunui om din acel loc. Nimeni nu putea nici intra, nici ieşi de acolo.

[48] n.a.: Conform doctrinei catolice, arhanghelul Mihai este căpitanul oştii cereşti, Apărătorul Bisericii şi îngerul care l-a expulzat pe Satan din ceruri.

[49] n.t.: *The Blair Witch Project,* film apărut în 1999, regizat de Eduardo Sanchez şi Dan Myrick, în care trei tineri cineaşti trăiesc un coşmar cu ochii deschişi, iar aparatul de filmat, care vede exact ceea ce văd şi ei, transmite groaza prin care trec, precum şi înrăutăţirea treptată a stării lor.

[50] n.a.: Apatia trecătorului.

[51] n.a.: Ioan 8, 32

[52] n.a.: Unul dintre aeroporturile din Roma, situat la 32 de kilometri de oraş.

[53] n.t.: credincioşi

[54] n.a.: Părintele Fowler se referă, cu siguranţă, la Criza rachetelor. În 1962, primul ministru sovietic, Hruşciov, a trimis în Cuba cargouri încărcate cu rachete nucleare, care odată instalate în ţara din Caraibe, ar fi putut atinge obiective din Statele Unite. Kennedy a impus un blocaj asupra insulei, promiţând că va scufunda navele dacă nu se întorceau în URSS. Distrugătoarele nord-americane erau la mai puţin de o milă distanţă, când Hruşciov a ordonat retragerea vapoarelor sale. Lumea şi-a ţinut respiraţia timp de cinci zile.

Table of Contents

Prolog	8
Personajele	10
PALATUL APOSTOLIC	12
CÂTEVA DATE OBIECTIVE DESPRE ORAŞUL VATICAN	15
BISERICA SFÂNTA MARIA DIN TRASPONTINA	16
INSTITUTUL SFÂNTUL MATEI	23
BISERICA SFÂNTA MARIA DIN TRASPONTINA	25
INSTITUTUL SFÂNTUL MATEI	30
MORGA MUNICIPALĂ	33
UNITATEA PENTRU STIINTE DE COMPORTAMENT A FBI - CURS ANUAL EXAMEN FINAL DE VICTIMOLOGIE	39
SEDIUL CENTRAL AL UACV	40
(ARTICOL EXTRAS DIN ZIARUL MARYLAND GAZETTE, 29 IULIE 1999. PAGINA 7)	46
SEDIUL CENTRAL AL UACV	48
FRAGMENTE DIN CORESPONDENŢA DINTRE EDWARD DRESSLER, PSIHIATRU ŞI CARDINALUL FRANCIS SHAW	53
SEDIUL CENTRAL UACV	54
Raport referitor la hormonul progesteron sintetic 1.789 (depot - gestagen injectabil)	66
SEDIUL CENTRAL AL UACV	68
PAROHIA SFÂNTUL TOMA	71
APARTAMENTUL FAMILIEI DICANTI	73
FRAGMENTE DIN CORESPONDENŢA CARDINALULUI FRANCIS SHAW CU DOAMNA	76

EDWINA BLOOM
INSTITUTUL SFÂNTUL MATEI 77
PALAZZO DEL GOVERNATORATO 80
BISERICA SFÂNTA MARIA DIN TRASPONTINA 86
PALAZZO DEL GOVERNATORATO 91
INSTITUTUL SFÂNTUL MATEI 97
BISERICA SFÂNTA MARIA DIN TRASPONTINA 101
MORGA MUNICIPALĂ 107
UACV - SEDIUL CENTRAL 112
INSTITUTUL SFÂNTUL MATEI 117
SEDIUL CENTRAL UACV 119
SEDIUL CENTRAL UACV 127
INSTITUTUL SFÂNTUL MATEI 135
HOTELUL RAPHAEL 138
DOMUS SANCTA MARTHAE 142
DOMUS SANCTA MARTHAE 147
DOMUS SANCTA MARTHAE 148
DOMUS SANCTA MARTHAE 151
ACADEMIA FBI 159
DOMUS SANCTA MARTHAE 161
DOMUS SANCTA MARTHAE 166
MORGA MUNICIPALĂ 168
PIAŢA SFÂNTUL PETRU 171
SALA DE PRESĂ A VATICANULUI 173
SEDIUL CENTRAL UACV 180
SEDIUL CENTRAL UACV 183
APARTAMENTUL FAMILIEI BASTINA 189
ÎNTR-UN LOC DIN ROMA 194
HOTELUL RAPHAEL 199
HOTEL RAPHAEL 203

HOTEL RAPHAEL 213
SEDIUL CENTRAL UACV 216
INSTITUTUL SFÂNTUL MATEI 219
APARTAMENTUL FAMILIEI DICANTI 221
PROFIL PSIHOLOGIC AL ASASINULUI MULTIPLU 224
APARTAMENTUL FAMILIEI DICANTI 227
INSTITUTUL SFÂNTUL MATEI 230
APARTAMENTUL FAMILIEI DICANTI 231
APARTAMENTUL FAMILIEI DICANTI 239
(TELETEXT REUTERS, 10 APRILIE 2005. 08:12 GMT) 244
SACRISTIA VATICANULUI 246
PIAŢA SFÂNTUL PETRU 247
SACRISTIA DIN VATICAN 250
EXTERIORUL PALATULUI SFÂNTUL OFICIU 251
SACRISTIA VATICANULUI 254
Epilog 264
Mulţumiri 266